JUDE DEVERAUX
GEAMĂNA DE GHEAŢĂ

Twin of Ice by Jude Deveraux

Traducere de Andrei Dorobanţu
Tehnoredactor: CLAUDIA FETICU
Corector: ALEXANDRINA VIDRIGHIN, GEORGETA TOMA
Editura MIRON

Prolog

Durdulia bătrână, cu părul sur ieşit de sub o pălărie ponosită, se dovedi surprinzător de agilă atunci când se urcă pe capra imensei căruţe. În spatele ei se aflau legume de o mare diversitate, acoperite cu o pânză groasă, umedă.

— Sadie.

Femeia se întoarse către stânga, spre înaltul şi chipeşul reverend Thomas care îşi încruntase sprâncenele de îngrijorare

— O să fii atentă? N-o să încerci să faci vreo prostie? Sau să atragi atenţia asupra ta?

— Promit, zise Sadie cu un glas stins, ce părea al unei tinere. O să mă întorc numaidecât. Spunând acestea, femeia cloncăni, îndemnând caii, şi căruţa se urni din loc huruind.

Drumul, din afara orăşelului Chandler din Colorado ce ducea spre minele se cărbune care ţineau de domeniul lui Sadie, era lung şi brăzdat de făgaşe. O dată, ea trebui să aştepte trecerea trenului pe acea derivaţie a Căilor Ferate Colorado and Southern. Fiecare din cele şaptesprezece colonii miniere situate în afara orăşelului Chandler avea propria linie de tren care ajungea în aşezarea muncitorească.

Dincolo de răscrucea de la mina Fenton, Sadie întâlni căruţa altei bătrâne negustoresc ambulante. Sadie îşi opri cei patru cai şi privi în depărtare.

— Ceva necazuri? o întrebă Sadie pe cealaltă femeie în vârstă.

— Nu, dar discursurile sindicaliştilor sunt tot mai vehemente. Tu ai auzit ceva?

Sadie încuviinţă scurt din cap.

— S-a produs un huruit în galeria şase săptămâna trecută. Muncitorii nu s-au mai ostenit să pună popi pe măsură ce-au înaintat cu săpatul. Ai ceva mentă?

— Lasă totul baltă. Sadie, zise femeia aplecându-se mai aproape, fii atentă. „Micuţa Pamela” este cea mai groaznică. Rafe Taggert mă înspăimântă.

— El înspăimântă multă lume. Dar uite că vine o altă căruţă, rosti Sadie şi coborându-şi glasul scoase un chiot cu care îndemnă caii. Pe săptămâna viitoare, Aggie. Să nu primeşti monede de lemn[1].

Sadie trecu pe lângă căruţa pe care o văzuse apropiindu-se şi ridicând mâna îi salută pe bărbaţii de pe capră. Câteva clipe mai târziu, ea o apucă pe drumul lung ce ducea spre colonia minei „Micuţa Pamela”.

Acesta era mărginit de pereţii abrupţi ai canionului prin care trecea şi drept urmare Sadie nu văzu santinela decât atunci când se află în faţa ei. Deşi n-ar fi vrut, inima începu să-i bată puternic.

— ’neaţa, Sadie. Ai adus ceva napi?

— Da, şi încă unii imenşi, rosti ea arătându-şi zbârciturile şi dinţii stricaţi.

— Să-mi păstrezi un sac, da? zise paznicul în timp ce-i deschidea poarta. Problema plăţii nici nu se punea. Deschiderea porţii pentru a îngădui unui străin să pătrundă în colonia împrejmuită era o plată suficientă.

Santinelele erau postate acolo ca să nu se permită intrarea nici unui organizator de sindicat. Dacă oamenii aflaţi în post bănuiau pe cineva că avea intenţia de a-i organiza pe mineri, întâi trăgeau şi pe urmă puneau întrebări. Având o asemenea putere, paznicii nu trebuiau decât să spună despre cei pe care

1 Monede cu valoarea de cinci cenţi, confecţionate din lemn.

îi ucideau că erau sindicalişti, că tribunalele îi eliberau. Stăpânii de mine aveau dreptul să-şi protejeze proprietăţile.

Sadie reuşi să strecoare cu mare greutate căruţa cu cei patru cai pe străzile strâmte şi murdare de cărbune. De o parte şi de alta a acestora se aflau construcţii cu aspect de cutii – pe care proprietarii de mină le numeau case – care aveau patru-cinci cămăruţe, iar în spate un closet şi o magazie de cărbune. Apa era scoasă cu căldarea dintr-un puţ comun infestat cu cărbune.

Sadie îşi mână caii pe lângă magazinul companiei şi-l salută cu răceală pe proprietar. Erau evident inamici. Minerii erau plătiţi ilegal în bonuri, astfel că o familie nu putea să-şi procure cele necesare decât de la magazinul companiei. Lumea spunea că proprietarii minelor câştigau mai bine de pe urma magazinelor decât de pe urma cărbunilor.

În dreapta ei, între şina de cale ferată şi povârnişul muntelui, se întindea Sunshine Row – un şir de case lipite două câte două, vopsite într-un galben dezgustător. Curţi nu existau, iar între case şi closete nu erau mai mult de cinci metri. Sadie cunoştea foarte bine combinaţia fumului şi zgomotului de tren amestecată cu alte mirosuri. Aici era locul în care trăiau minerii.

Sadie îşi opri caii în faţa uneia din cele mai mari case.

— Sadie! Am crezut că n-o să mai vii niciodată, rosti o tânără drăguţă în timp ce ieşea din casă, ştergându-şi mâinile ude pe un prosop subţire.

— Mă cunoşti doar, zise Sadie morocănoasă în timp ce cobora greoi de pe capră. Am dormit mai mult de dimineaţă şi servitoarea a uitat să mă trezească. Ce

mai faci, Jean?

Jean Taggert afişă un zâmbet forţat. Sadie era printre puţinii străini cărora le era îngăduit să intre în colonie şi în fiecare săptămână Jean se temea că poliţia minei avea să-i controleze căruţa.

— Ce ai adus? o întrebă Jean în şoaptă.

— Medicamente pentru tuse, liniment, puţină morfină pentru doamna Garson, câteva perechi de pantofi. Nu pot să ascund prea multe într-o căpăţână de varză. Şi perdele de dantelă pentru mireasa lui Erza.

— Perdele de dantelă! oftă Jean, după care pufni în râs. Probabil că ai dreptate. Dantela o va bucura mai mult decât orice altceva. Păi, haide să intrăm şi să ne apucăm de treabă.

Trei ore le trebuiră lui Jean şi lui Sadie ca să împartă legumele plătite lui Sadie cu bonuri – pe care mai apoi Jean le returna locuitorilor în secret. Nici proprietarii de mine, nici poliţia din colonie şi nici măcar minerii nu aveau habar că legumele lui Sadie şi bunurile ei ascunse erau gratuite. Minerii erau mândri şi n-ar fi acceptat să primească de pomană, însă femeile lor ar fi luat orice pentru copiii şi soţii lor sleiţi.

Când Sadie şi Jean se întoarseră cu căruţa goală la casa lui Jean se făcuse deja târziu.

— Ce mai face Rafe? întrebă Sadie.

— Munceşte prea mult, cum de altfel munceşte şi tata. Însă unchiul Rafe o caută cu lumânarea. Trebuie să te duci. Nu te putem pune în primejdie, zise ea cuprinzându-i mâna lui Sadie. Ce mână tânără!

— Primejdie? începu Sadie, încurcată, trăgându-şi mâna şi făcând-o pe Jean să râdă.

— Pe săptămâna viitoare atunci. Să nu-ţi faci griji pentru mine. De atâta vreme m-am obişnuit.

Amuţită de uluire, Sadie se urcă pe capră şi cloncănind îşi îndemnă caii.

O oră mai târziu, ea trăgea trăsura în spatele vechii parohii din Chandler. În lumina crepusculară a serii, Sadie o apucă grăbită prin uşa neîncuiată, trecu prin holul scurt şi intră în baie unde hainele curate o aşteptau atârnate de un cui.

În mare viteză îşi smulse de pe cap peruca, îşi spălă machiajul de pe faţă şi îşi frecă de pe dinţi cauciucul negru. La fel de repede îşi dezbrăcă hainele transpirate, căptuşite cu vată, ca s-o facă să pară grasă, şi-şi îmbrăcă lenjeria şi jupoanele din cea mai fină ţesătură, corsetul alb din olandă pe care îl legă în faţă, şi fusta albastră din serj, brodată pe margine cu mărgele. Deasupra bluzei verzi din mătase, îmbrăcă o jachetă tot din serj albastru, brodată cu o pasmanterie de catifea verde, lucioasă.

În timp ce-şi lega cureaua albastră din piele, se auzi un ciocănit.

— Intră.

Reverendul Thomas deschise uşa şi rămase o clipă cu privirea pironită pe femeia din faţa lui. Domnişoara Houston Chandler era înaltă, subţire şi frumoasă, avea părul castaniu-închis, cu reflexe roşcate, ochii mari, albaştri-verzui, un nas drept, aristocratic, şi o gură mică, perfect conturată.

— Aşadar, Sadie a mai scăpat de o săptămână, rosti reverendul zâmbind. Acum, Houston, trebuie să te duci acasă. Tatăl tău...

— Tatăl meu vitreg, îl corectă ea.

— Da, bine, mânia lui este aceeaşi indiferent de titlu.

— Anne şi Tia au reuşit să se întoarcă?

— De acum câteva ore. Hai, şterge-o de-aici.

— Da, să trăiţi, îi zise tânăra zâmbind. Ne vedem miercurea viitoare, îi strigă ea peste umăr în timp ce ieşi pe uşa din faţă a parohiei, îndreptându-se cu paşi vioi spre casă.

Capitolul 1

Mai, 1892

După ce străbătu cu aerul cel mai serios posibil drumul până acasă, Houston Chandler se opri în faţa unei clădiri din cărămidă roşie, cu trei etaje, construită în stil franco-victorian, pe care locuitorii oraşului o numeau reşedinţa Chandler. Netezindu-şi părul şi arborând o expresie calmă, ea începu să urce treptele.

În timp ce îşi aşează umbrela de soare în suportul de porţelan din micuţul vestibul, îl auzi pe tatăl ei vitreg ţipând la sora ei.

— N-am să tolerez un astfel de limbaj în casa mea. Oi crede tu că deoarece îţi zici doctor ai dreptul la un comportament necuviincios, însă nu în casa mea, strigă Duncan Gates.

Blair Chandler, care semăna leit cu sora ei geamănă, îi aruncă o privire urâtă bărbatului care era cu câţiva centimetri mai scund ca ea şi care avea o constituţie solidă de stâncă.

— De când este aceasta casa dumitale? Tatăl meu…

Houston intră în salon şi se strecură între sora ei şi tatăl lor vitreg.

— Nu este timpul să luăm masa? Poate ar trebui să mergem în sufragerie. Aflată cu spatele la tatăl ei vitreg, ea îşi privi rugător sora.

Blair se răsuci pe călcâie, nemascându-şi deloc

mânia.

Duncan o luă de braţ pe Houston şi, trecând pe lângă scară, se îndreptară spre sufragerie.

— Bine că măcar una din fete o am cuviincioasă.

Houston tresări auzind remarca atât de des repetată.

Nu-i plăcea să fie comparată cu Blair, dar cel mai mult detesta să fie cea în graţii.

Abia se aşezară la masa mare din mahon, aranjată cu pahare de cristal, veselă de porţelan şi tacâmuri de argint, unde fiecare îşi avea locul bine stabilit – Duncan într-un capăt al mesei, Opal Gates în celălalt, iar gemenele pe laturi una în faţa celeilalte – că el începu din nou discuţia.

— Credeam că vrei să faci ceva ca să-ţi mulţumeşti mama, rosti Duncan, încruntându-se spre Blair, în timp ce în faţă i se aşeza o friptură cam de cinci kilograme. Ridicând tacâmurile, continuă: Eşti atât de egoistă încât nu-ţi mai pasă de nimeni? Mama ta nu înseamnă nimic pentru tine?

Blair, încleştându-şi puternic maxilarele, îşi privi mama. Opal era ca o copie şteasră a frumoaselor ei fiice. Părea evident că fărâma de entuziasm avută vreodată fie îi pierise, fie îi era adânc îngropată în suflet.

— Mamă, zise Blair, vrei să mă întorc în Chandler, să mă mărit cu un bancher gras, să fac o droaie de copii şi să renunţ la medicină?

Opal îi zâmbi afectuos fiicei şi se servi cu vinete de pe platoul ţinut de o slujnică.

— Eu vreau ca tu să fii fericită, dragă, şi cred că dorinţa ta de a salva vieţile oamenilor este ceva nobil.

Blair îşi întoarse privirea triumfătoare spre tatăl ei vitreg.

— Houston a renunţat la viaţa ei ca să te mulţumească. Nu-ţi este suficient? Vrei să mă vezi şi pe mine distrusă?

— Houston! rosti Duncan cu glas tunător, strângând cuţitul atât de puternic, încât nodurile degetelor i se albiră. Ai de gând să-i permiţi surorii tale asemenea afirmaţii?

Houston îşi plimbă privirea de la sora ei la tatăl lor vitreg. Ea nu dorea sub nicio formă să ia partea vreunuia din ei. După nuntă, Blair urma să se întoarcă în Pennsylvania, iar ea avea să rămână în acelaşi oraş cu tatăl ei vitreg. Brusc, când o auzi pe slujnica de jos, anunţându-l pe doctorul Leander Westfield, bucuria îi învălui întreaga fiinţă.

Rapid, Houston se ridică în picioare.

— Susan, îi spuse ea fetei care le servea masa, mai pune un tacâm.

Leander intră în sufragerie cu paşi mari, încrezători. Era un bărbat înalt, zvelt, brunet, foarte plăcut la înfăţişare – cu ochi verzi mortali, după cum zisese odată o prietenă de-a lui Houston – care emana o siguranţă de sine atât de puternică că le făcea pe femei să se oprească pe stradă şi să-l fixeze cu privirea. Leander îi salută pe domnul şi doamna Gates.

Se aplecă apoi peste colţul mesei şi o sărută pe Houston uşor pe obraz. A săruta o femeie în public, fie ea chiar şi soţie, dar mai ales logodnică, era o neruşinare, însă Leander avea un fel de a fi ce îi permitea să facă lucruri pe care alţi bărbaţi nu puteau să le conceapă.

— Vrei să iei masa cu noi? îl întrebă Houston politicoasă, invitându-l să ia loc lângă ea.

— Am mâncat, dar poate o cafea n-o să refuz. Bună seara, Blair, zise el în timp ce se aşează vizavi de

ea.

Drept răspuns Blair îi aruncă o privire încruntată şi-şi văzu mai departe de mâncarea din farfurie.

— Blair, să vorbeşti cuviincios cu Leander, îi porunci Duncan.

— E-n regulă, domnule Gates, răspunse tânărul liniştit, uitându-se însă încurcat la Blair. Îşi întoarse apoi privirea spre Houston şi continuă: Astăzi eşti frumoasă ca o mireasă.

— Mireasă! oftă Blair, sărind în picioare şi, fiind cât pe ce să-şi răstoarne scaunul, ieşi în fugă din încăpere.

— Ce înseamnă asta…? începu Duncan, lăsându-şi jos furculiţa şi dând să se ridice.

Houston însă îl opri.

— Te rog, las-o. Ceva a supărat-o rău. Poate că îi este dor de prietenii ei din Pennsylvania. Leander, nu voiai să discutăm despre nuntă? Noi ne putem retrage acum?

— Bineînţeles. Leander o conduse tăcut la trăsurica lui. Îndemnă calul, îl mână spre capătul străzii Second, iar când ajunseră într-unul din multele puncte terminus ale oraşului trase hăţurile. Începuse să se însereze şi aerul montan devenea mai rece. Houston se retrase mai înăuntrul trăsuricii.

— Ia să-mi spui ce se întâmplă, rosti el, răsucindu-se cu faţa spre ea, după ce legă frâiele şi puse frâna. Mi se pare că şi tu eşti la fel de supărată ca şi Blair.

Houston clipi des de câteva ori ca să-şi stăpânească lacrimile. Era atât de bine să fie singură cu Lee. El era atât de apropiat, atât de sigur. Era o oază de echilibru sufletesc în viaţa ei.

— Este vorba de domnul Gates. Mereu e

împotriva lui Blair, mereu îi spune că nu este bună, mereu îi aminteşte că de când era mică el era convins că pentru ea nu exista nicio speranţă şi îi cere întruna să renunţe la medicină şi să se stabilească în Chandler. Ca să nu-ţi mai zic, Lee, că îi spune neîncetat cât de perfectă sunt eu.

— Ah, iubito, zise Lee trăgând-o în braţe, tu eşti perfectă. Eşti dulce şi bună şi maleabilă şi…

Ea se retrase din îmbrăţişarea lui.

— Maleabilă! Adică vrei să spui linguşitoare?

— Nu, rosti Lee zâmbindu-i. N-am vrut să spun de cât că eşti o tânără drăguţă. Cred că este normal să-ţi faci griji din pricina surorii tale, dar mai cred că Blair ar trebui să fie pregătită pentru atunci când va deveni medic.

— Nu cumva eşti de părere că ar trebui să renunţe la medicină?

— Habar n-am ce ar trebui să facă sora ta. Nu răspund eu de ea. Lee se apropie din nou de Houston. Dar ce discutăm noi despre Blair? Doar avem propriile noastre vieţi.

În timp ce vorbea, braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei, iar gura lui începu să-i dezmierde urechea.

Această parte a curtării era cea pe care Houston o detesta cel mai mult. Lee era o persoană pe care o cunoştea foarte bine, în preajma căreia se simţea extraordinar. În definitiv, fuseseră „cuplaţi” de pe vremea când ea avea şase ani şi el doisprezece. Acum, la douăzeci şi doi de ani, se putea spune că petrecuse deja o groază de timp în compania lui Leander Westfield, ştiind dintotdeauna că avea să devină doamna Westfield. Toată educaţia, toată învăţătura ei nu urmăriseră decât să o pregătească pentru ziua când

avea să devină soţia lui Lee.

Însă, cu câteva luni în urmă, când el revenise de la studii din Europa, începuse cu aceste sărutări, pipăieli şi înghionteli neruşinate, care ei nu-i trezeau decât dorinţa de a le pune capăt. Lee se enerva de fiecare dată, o numea din nou „prinţesa de gheaţă” şi o ducea acasă.

Houston ştia cum ar fi trebuit să reacţioneze la atingerile lui Lee. În ciuda aparentei nereceptivităţi faţă de nou, Chandler-ul era un oraş destul de emancipat – sau cel puţin femeile lui erau – şi cu toate acestea Houston nu simţea nimic când Lee o atingea. De multe ori adormise plângând de îngrijorare. Nu putea să-şi imagineze c-ar fi putut să iubească pe cineva mai mult decât pe Leander, însă atingerea lui nu o excita în niciun fel.

Percepându-i parcă gândurile, Lee se depărtă de ea, mânia reflectându-i-se în ochi.

— Nici trei săptămâni nu mai sunt, zise ea cu optimism în glas. În scurt timp ne vom căsători şi atunci…

— Şi atunci ce? rosti el privind-o pieziş. Prinţesa de gheaţă o să se topească?

— Aşa sper, şopti ea, mai mult pentru sine. Nimeni nu speră mai mult ca mine.

O clipă, între ei se aşternu tăcerea.

— Te-ai pregătit pentru recepţia de mâine a guvernatorului? o întrebă Lee, scoţând din buzunar şi aprinzând o ţigară lungă de foi.

Houston afişă un zâmbet tremurând. Aceste câteva minute care urmau după ce ea îl respingea erau întotdeauna cele mai jenante.

— Rochia mea *Worth* este gata aranjată.

— Guvernatorul o să te îndrăgească, ştii asta? El

îi zâmbi, însă ea ştia că era un surâs forţat. Într-o zi o să am alături cea mai frumoasă soţie din stat.

Houston încercă să se destindă. Recepţia unui guvernator era un loc în care se simţea în siguranţă. Era un lucru pentru care primise educaţie. Poate ar fi trebuit să urmeze un curs şi despre cum să nu fie o soţie distantă, lipsită de apetit sexual. Ştia că unii bărbaţi credeau că soţiilor nu trebuia să le placă sexul, dar mai ştia că Leander nu era ca toţi ceilalţi. El îi explicase că se aştepta ca ea să-l satisfacă şi, cu toate că în sinea ei aşa îşi propusese, de cele mai multe ori simţea o plictiseală enormă când Leander începea să o sărute.

— Mâine trebuie să ies în oraş, zise el întrerupându-i gândurile. Vrei să vii şi tu?

— Mi-ar face plăcere. Oh! Blair voia să treacă pe la poştă. Cred că i-a trimis cineva de la New York o nouă revistă medicală.

Houston se lăsă în spătarul banchetei şi în timp ce Leander cloncăni îndemnând caii se întrebă cum ar reacţionat el dacă ar fi aflat că maleabila lui logodnică, o dată pe săptămână, făcea ceva ce era ilegal.

*

Blair stătea rezemată de spătarul frumos ornat şi tapiţat al patului din lemn de nuc, ţinându-şi un genunchi îndoit. Camera ei mare, în nuanţe de alb şi bleu, era la etajul trei şi avea o splendidă vedere spre vârful Ayers. Iniţial avusese şi ea o cameră la etajul doi cu tot restul familiei, însă, după plecarea ei din Chandler, pe când avea numai doisprezece ani, Opal rămăsese însărcinată, iar domnul Gates îi transformase camera în baie şi dormitor pentru viitorul bebeluş. Opal

însă pierdu sarcina, iar camera ticsită cu păpuşi şi soldăţei de plumb cumpăraţi de domnul Gates era şi acum nefolosită.

— Sincer nu înţeleg de ce trebuie să mergem cu Leander, îi spuse Blair lui Houston care stătea foarte dreaptă pe un scaun alb, tapiţat cu brocart. Nu te-am văzut de ani de zile şi acum trebuie să te împart cu alţii.

Houston îi zâmbi delicat surorii ei.

— Leander ne-a rugat să-l însoţim, nu invers. Uneori am senzaţia că nu-l simpatizezi, dar nu-mi dau seama cum e posibil aşa ceva. Este bun, respectuos, are o poziţie în oraş şi…

— Şi te stăpâneşte fără doar şi poate! explodă Blair, sărind de pe pat şi speriind-o pe Houston cu ieşirea ei. Nu-ţi dai seama că la şcoală am lucrat cu femei ca tine, femei care erau atât de nefericite, încât în mod repetat au încercat să se sinucidă?

— Sinucidă? Blair, nu înţeleg despre ce vorbeşti. Eu nu am nicio intenţie de a-mi pune capăt zilelor. Houston nu putu să nu riposteze surorii ei.

— Houston, rosti Blair încet, aş vrea să te poţi vedea cât eşti de schimbată. Obişnuiai să râzi, însă acum ai devenit distantă. Înţeleg că a trebuit să te adaptezi lui Gates, dar nu pricep de ce ai ales să te măriţi cu unul ca el?

Houston se ridică de pe scaun, se apropie de toaleta din lemn de nuc şi alene atinse peria lui Blair placată cu argint.

— Leander nu este ca domnul Gates. Este foarte diferit. Blair – ea se uită în oglindă la sora ei – eu îl iubesc pe Leander, zise ea încet. De ani de zile îl iubesc şi tot ce-mi doresc de-o viaţă este să mă mărit, să am copii şi să-mi îngrijesc familia. N-am vrut

niciodată să fac ceva măreţ sau nobil aşa cum se pare că vrei tu. Nu vezi că sunt fericită?

— Aş vrea să te pot crede, rosti Blair sinceră. Dar ceva mă reţine. Cred că urăsc felul în care Leander te tratează, de parcă deja ai fi a lui. Vă văd pe amândoi împreună şi arătaţi de parcă aţi fi un cuplu care de douăzeci de ani împărţiţi viaţa unul cu altul.

— Suntem împreună de mult timp, spuse Houston, întorcându-se cu faţa spre sora ei. Ce să caut eu la un soţ dacă nu există compatibilitate?

— Mie mi se pare că cele mai reuşite căsnicii se realizează între oamenii care se găsesc unul pe celălalt interesanţi. Tu şi Leander sunteţi prea asemănători. Dacă el ar fi fost femeie, ar fi fost o doamnă perfectă.

— Ca mine, şopti Houston. Însă eu nu sunt mereu o doamnă. Există lucruri pe care le fac…

— Cum ar fi Sadie?

— De unde ştii tu despre acest lucru? o întrebă Houston.

— Mi-a spus Meredith. Ia zi-mi tu mie, ce crezi c-ar spune Leander dacă ar afla că în fiecare miercuri tu te pui în primejdie? Cum ţi s-ar părea ca un chirurg de talia lui să fie căsătorit cu o delincventă practicantă?

— Nu sunt o delincventă. Fac un lucru bun pentru întreg oraşul, rosti Houston înflăcărată, după care se potoli. Îşi strecură încă un ac în coada perfectă care îi atârna la spate. Atentă îşi aranjă apoi buclele care îi încadrau fruntea de dedesubtul unei pălării decorate cu un evantai de pene albastre, irizate. Nu ştiu ce ar spune Leander, continuă ea. Probabil nu va afla.

— Ha! Îngâmfatul ăsta răsfăţat o să-ţi interzică să mai iei parte la vreo acţiune care îi implică pe mineri şi, Houston, tu eşti atât de obişnuită să te supui, că vei face exact ce-ţi va spune el.

— Poate că după căsătorie ar trebui să renunţ a mai fi Sadie, rosti ea cu un oftat.

Brusc, Blair căzu în genunchi pe covor şi o cuprinse pe Houston de mâini.

— Sunt îngrijorată din pricina ta. Tu nu eşti sora cu care am crescut. Gates şi Westfield îţi devorează entuziasmul. Când eram copii, obişnuiai să arunci cel mai bine cu bulgări de zăpadă, însă acum parcă ţi-ar fi teamă de lume. Chiar şi atunci când faci ceva minunat, când mâni de pildă caii căruţei unei negustorese ambulante, o faci în secret. Oh, Houston…

Ciocănitul din uşă o întrerupse.

— Domnişoară Houston, domnul doctor Leander a sosit.

— Da, Susan, cobor imediat. Houston îşi netezi fusta, îmi pare rău că nu sunt deloc pe gustul tău, zise ea afectată, dar eu ştiu foarte bine ce vreau. Vreau să mă mărit cu Leander pentru că îl iubesc. Spunând acestea, ieşi din cameră şi o apucă pe scări.

Houston încercă din răsputeri să-şi scoată din minte cuvintele lui Blair, însă nu reuşi. Îl salută absentă pe Leander, conştientiză vag discuţia contradictorie care începu între Lee şi Blair, însă, în afară de gândurile proprii, ea nu mai auzea nimic altceva.

Blair era sora ei geamănă. Erau mai apropiate decât surorile obişnuite, iar grija lui Blair era sinceră. Dar totuşi cum să-i treacă lui Houston prin minte să nu se mărite cu Leander? Când avea opt ani, Leander hotărâse să se facă medic, chirurg care să salveze vieţile oamenilor, iar la doisprezece ani, când îl cunoscuse ea, deja studia cărţi împrumutate de la un văr îndepărtat. Houston hotărâse atunci să descopere cum să devină soţia unui medic.

Pe Leander nimic nu-l clinti din hotărârea lui. El

merse la *Harvard* ca să studieze medicina şi apoi la Viena ca să-şi aprofundeze cunoştinţele, iar Houston plecă să-şi desăvârşească educaţia la şcoli din Virginia şi Elveţia.

Houston încă mai tresărea când se gândea la cearta pe care o avusese cu Blair atunci când hotărî ce şcoală să urmeze. „Ai de gând să renunţi la educaţie numai ca să înveţi să aşezi masa, cum să te plimbi printr-o încăpere purtând pe tine cincizeci de metri de satin greu fără să cazi în nas?”

Blair merse în Vassar şi apoi la şcoala medicală, în timp ce Houston urma Şcoala Domnişoarei Jones pentru tinerele fete, a domnişoarei Jones, unde fusese supusă la ani de riguroasă instrucţie în toate domeniile, de la aranjatul florilor la modalităţile de aplanare a certurilor între bărbaţi la masă.

Lee o prinse de braţ şi o ajută să se urce în trăsurică.

— Arăţi ca de obicei la fel de bine, îi spuse el aproape de ureche.

— Lee, zise Houston, crezi că noi ne găsim unul pe celălalt… interesanţi?

Zâmbind, el îşi coborî privirea pe trupul ei, pe deasupra rochiei care i se mula pe silueta de clepsidră puternic încorsetată.

— Houston, eu te găsesc fascinantă.

— Nu, eu la altceva mă refeream. Avem oare suficiente subiecte despre care să putem discuta?

El îşi înălţă o sprânceană.

— Este o minune că mai ştiu să vorbesc atunci când mă aflu în preajma ta, răspunse el. După ce o ajută să se aşeze în trăsurica lui, Leander mână caii spre centrul oraşului.

Capitolul 2

Chandler era o mică aşezare din statul Colorado, cu numai opt mii de locuitori, însă exploatările de cărbune, creşterea vitelor şi a oilor şi fabrica de bere a domnului Gates îl făcuseră un orăşel prosper. Avea deja instalată reţea telefonică şi electrică, iar prin cele trei şine de cale ferată se asigura cu uşurinţă legătura cu oraşele Colorado Springs şi Denver.

Cele unsprezece străzi din centru erau flancate de cădiri în majoritate recente, construite din piatră furnizată de compania *Chandler Stone Works.* Piatra cenuşiu-verzuie era deseori cioplită în fel de fel de ornamente ca să poată fi folosită la cornişele clădirilor în stil western-victorian.

Casele risipite în afara oraşului erau construite în variante ale stilului *Queen Anne* şi ale pretenţiosului stil victorian. În extremitatea nordică a localităţii, pe un mic deal, se afla casa lui Fenton, o construcţie mare în stil victorian care până cu puţini ani în urmă fusese cea mai mare casă din Chandler.

În extremitatea vestică a oraşului, la mică distanţă de casa lui Fenton, pe o culme netedă pe care majoritatea locuitorilor o consideraseră odinioară ca aparţinând munţilor, se afla casa lui Kane Taggert. Aceasta avea asemenea dimensiuni, că întreaga casă Fenton ar fi încăput în pivniţă.

— Mai încearcă lumea să pătrundă acolo? o întrebă Blair pe Houston arătând cu capul spre casa abia vizibilă din spatele arborilor. Acea „abia vizibilă” parte era destul de mare ca să poată fi văzută din orice punct al oraşului.

— Absolut toţi, zise Houston zâmbind. Însă deoarece domnul Taggert a ignorat toate invitaţiile şi la rându-i nu a făcut niciuna, mă tem că lumea a început să împrăştie zvonuri urâte despre el.

— Nu sunt sigură că toate lucrurile care se spun despre el sunt zvonuri, zise Leander. Jacob Fenton a zis…

— Fenton! explodă Blair. Fenton este un prefăcut, un hoţ…

Houston nu făcu efort să asculte comentariile şi rezemându-se de spătarul banchetei privi pe ferestruica din spate a trăsuricii. Oprindu-se şi aşteptând trecerea unuia din noile tramvaie cu cai, Lee şi Blair continuară să discute în contradictoriu.

Ea habar nu avea dacă tot ceea ce se spunea despre domnul Taggert era sau nu adevărat, însă după părerea ei, clădirea pe care acesta o ridicase era cel mai frumos lucru care îl văzuse vreodată.

Nimeni din Chandler nu ştia prea multe despre domnul Taggert, însă în urmă cu vreo cinci ani peste o sută de muncitori constructori din Est sosiseră cu un tren întreg încărcat cu materiale şi în câteva ore începuseră să construiască ceea ce curând avea să devină acea casă.

Desigur, toţi erau curioşi, de fapt, mai mult decât curioşi. Cineva spusese că niciunul din muncitorii constructori nu trebuise să-şi cheltuie banii pe mâncare deoarece toate femeile din Chandler îi hrăniseră în încercarea de a obţine informaţii. Însă acţiunile lor nu serviră la nimic. Nimeni nu ştia cui aparţinea casa şi nici de ce ar dori cineva un asemenea loc într-o fundătură din Colorado.

Fuseseră necesari trei ani ca să se termine lucrările la frumoasa clădire albă în formă de U, cu

două etaje şi ţiglă roşie pe acoperiş. Dimensiunile ei năuceau minţile oamenilor. Unui negustor local îi plăcea să spună că toate hotelurile din Chandler ar fi putut să încapă la primul etaj şi, având în vedere că Chandler-ul era o răscruce a drumurilor din nordul şi sudul statului şi că numărul hotelurilor era mare, cuvintele acestuia erau pline de semnificaţie.

După un an de la terminarea casei, începură să sosească, expediate cu trenul, lăzi mari din lemn. Pe toate erau lipite etichete din Franţa, Spania, Portugalia, din lumea întreagă.

Însă de proprietar nici urmă. Într-o bună zi dintr-un tren coborâră doi bărbaţi, înalţi, solizi, unul blond şi plăcut la înfăţişare, celălalt brunet, bărbos şi cu o fizionomie încruntată. Ambii purtau obişnuiţii pantaloni de mineri din pânză tare, cămăşi albastre din batist şi bretele şi, de cum o porniră pe străzile oraşului, femeile începură să-şi legene fustele.

Cel brunet o apucă spre casa lui Jacob Fenton şi toată lumea crezuse că avea de gând să ceară de lucru la una din exploatările pe care acesta le deţinea. Însă când îl întâlni pe proprietarul minelor îi zise: „Ei bine, Fenton, uite că m-am întors. Îţi place casa mea?”

Abia după ce străbătuse din nou oraşul şi terenul noii case, abia după ce trecuse pragul acesteia lumea înţelesese că era vorba despre acea casă.

În următoarele şase luni, conform spuselor lui Duncan Gates, Chandler-ul deveni teatrul unui adevărat război. Văduve, femei singure şi mame de tinere fete porniră toate la atac ca să cucerească mâna celui pentru care îşi legănau fustele. Zeci de croitori veniră tocmai din Denver.

Într-o săptămână femeile aflară numele bărbatului, iar domnul Taggert începu să fie asaltat din

toate părţile. Unele încercări de a i se atrage atenţia intrau în categoria celor deja clasice; de pildă, era uluitor cât de multe femei leşinau când se aflau în preajma lui, însă altele fuseseră de-a dreptul ingenioase. Toată lumea consimţise că la acest capitol premiul îi revenea lui Carrie Johnson, o văduvă însărcinată care, în durerile facerii fiind, coborâse pe o funie până în dormitorul domnului Taggert, sperând ca el s-o ajute să aducă pe lume copilul, să se îndrăgostească bineînţeles nebuneşte de ea şi să o implore să se mărite cu el. În acea zi însă Taggert nu se aflase acasă şi singura asistenţă pe care femeia o primise fusese din partea unei spălătorese care trecuse întâmplător pe-acolo.

După şase luni aproape toate femeile din oraş reuşiseră să se dea în spectacol fără succes şi drept urmare începură să vorbească despre strugurii acri. Cine să dorească un bărbat bogat care nu ştie să se îmbrace ca lumea? Şi care se exprima ca un cowboy de ultima speţă? Femeile începură să-şi pună fel de fel de întrebări despre el. Ce voise el să spună când zisese: „M-am întors?”

Cineva descoperise o bătrână servitoare ce lucrase la Jacob Fenton şi care îşi aminti că Taggert Kane fusese băiat la grajduri până când se încurcase cu Pamela Fenton, fiica mai mică a lui Fenton. Jacob îl izgonise atunci de pe proprietatea lui – şi bine îi făcuse

Oraşul căpătă astfel un nou subiect de discuţie. La urma urmelor, cine se credea acest Taggert? Cu ce drept îşi construise el acea bizară casă de prost gust care domina liniştitul orăşel Chandler? Intenţiona oare să se răzbune pe bietul Jacob Fenton?

Încă o dată femeile începură să-şi legene fustele la trecerea lui.

Taggert însă părea să nu observe gesturile lor. Cea mai mare parte din timp el şi-o petrecea în casă, ieşea cu căruţa în oraş o dată pe săptămână şi atunci ca să cumpere alimente. Uneori, soseau cu trenul diverşi bărbaţi care rugau să fie îndrumaţi spre casa lui însă până la apusul soarelui plecau. În afară de aceşti bărbaţi, singurele persoane care mai intrau în acea casă enormă erau Taggert şi bărbatul căruia el îi spunea Edan, de care era nedespărţit.

— Aceasta este casa visurilor lui Houston, spuse Leander, aducând-o pe Houston din nou în prezent după trecerea tramvaiului. El îşi încheiase – sau încetase – discuţia în contradictoriu cu Blair. Dacă Houston nu m-ar fi avut pe mine, cred că ar fi îngroşat şi ea rândurile femeilor care se bat pentru Taggert şi pentru casa lui.

— Mi-ar *plăcea* să-i văd interiorul, zise ea cu mai multă melancolie decât ar fi vrut să arate, însă ca să mascheze greşeala continuă: Poţi să mă laşi aici la Wilson, Lee. Ne întâlnim peste o oră la Farrell.

De îndată ce coborî din trăsurică îşi dădu seama cât era de bucuroasă că scăpase de permanenta gâlceavă a celor doi.

Prăvălia lui Wilson se număra printre cele patru magazine cele mai asortate şi mai mari din Chandler. Majoritatea oamenilor cumpărau de la magazinul mai nou şi mai modern, *The Famous,* însă ea rămânea loială domnului Wilson, deoarece acesta îl cunoscuse pe tatăl ei.

De-a lungul pereţilor se înşiruiau vitrine înalte din lemn de nuc, cu uşi de sticlă şi tejghele cu suprafeţe din marmură, ticsite de lucruri.

În spatele unei tejghele se afla Davey Wilson, fiul domnului Wilson, care avea deschis în faţă un registru,

dar al cărui stilou nu se clintea.

De fapt, atât cei trei clienţi cât şi cei patru funcţionari păreau să fie încremeniţi. Toată atmosfera era nefiresc de liniştită. Instantaneu, Houston observă motivul: Kane Taggert stătea la una din tejghele cu spatele la puţinii oameni din magazin.

Simţind că avea să se întâmple ceva, ea se apropie tăcută de un raft ca să se uite la nişte medicamente ce se vindeau fără reţetă, dar pe care nu intenţiona să le cumpere.

— Oh, mamă, se smiorcăi cu glas tare Mary Alice Pendergast, n-aş putea să port aşa ceva. Aş arăta ca mireasa unui miner. Lumea ar crede că sunt vreo ignor... vreo servitoare, vreo spălătoreasă, care nu-şi mai vede lungul nasului. Nu, nu, mamă, n-aş putea să port aşa ceva.

Houston strânse din dinţi. Acele femei îl ademeneau pe domnul Taggert. Deoarece el refuzase toate avansurile femeilor din oraş, acestea păreau să aibă impresia că era deschis sezonul pentru jocurile lor dezgustătoare. Houston se uită spre domnul Taggert şi îi văzu chipul în oglinda din spatele tejghelei. Deşi părul de pe faţă îi ascundea destul de bine trăsăturile, ea reuşi să-i observe ochii. Cu siguranţă el auzise comentariile nepoliticoase ale lui Mary Alice, iar cuta dintre sprâncene trădă faptul că acestea îl deranjaseră.

Tatăl lui Mary Alice era un om blând, care nu ridicase niciodată glasul. Houston însă, după atâţia ani trăiţi în preajma domnului Gates, ştia de ce era în stare un bărbat la mânie. Nu-l cunoştea pe domnul Taggert, dar i se păruse că în ochii lui zărise supărare.

— Mary Alice, rosti Houston, cum te simţi astăzi? Pari puţin palidă.

Mary Alice îşi ridică surprinsă privirea, de parcă abia atunci o vedea pe Houston.

— Oh, Blair-Houston, mă simt bine. N-am absolut nimic.

Houston cercetă atentă o sticluţă cu stimulator pentru ficat.

— Mă gândeam să nu leşini... din nou, zise ea apăsat, sfredelind cu privirea ochii lui Mary Alice. Fata leşinase de două ori în faţa lui Taggert când acesta sosise în oraş.

— Cum îndrăzneşti? bolborosi Mary Alice.

— Să mergem, dragă, îi spuse mama ei, împingând-o spre uşă. Ştim acum care ne sunt prietenii.

După plecarea celor două femei lui Houston îi păru rău că intervenise. Mai târziu trebuia să se ducă să-şi ceară iertare. În mare grabă, îşi strânse mănuşile pregătindu-se să iasă din magazin şi, aruncând din nou o privire spre domnul Taggert, observă că acesta o urmărea în oglindă.

Bărbatul se întoarse cu faţa spre ea.

— Dumneata eşti Houston Chandler, nu-i aşa?

— Da, sunt, zise ea cu răceală. Nu avea nicio intenţie să stea de vorbă cu un bărbat pe care nu-l cunoştea. Ce anume oare o făcuse să intervină împotriva unei persoane pe care o ştia de-o viaţă ca să ia partea unui străin?

— Şi atunci de ce acea femeie ţi-a zis Blair? Blair nu-i sora dumitale?

Davey Wilson, aflat nu prea departe, pufni într-un zgomotos dar scurt hohot de râs. În magazin, în afară de Houston şi Kane, nu mai rămăseseră decât cei patru funcţionari, şi fiecare stătea nemişcat la locul lui.

— Eu şi sora mea suntem gemene şi deoarece

suntem greu de deosebit, lumea ne spune Blair-Houston. Acum, te rog să mă scuzi, domnule, zise ea şi se răsuci dând să plece.

— Dar dumneata nu semeni cu sora dumitale. Am văzut-o, şi dumneata eşti mai drăguţă.

O clipă Houston rămase cu gura căscată. Nimeni vreodată nu reuşise să le deosebească. Când şocul de moment dispăru ea se răsuci şi dădu din nou să plece.

Însă în clipa în care atinse mânerul sferic al uşii, Taggert străbătu cu paşi mari încăperea şi o apucă de braţ.

Toată viaţa, Houston trăise într-un oraş plin de mineri, cowboys şi locuitori ai unei zone din oraş despre a cărei existenţă ea n-ar fi trebuit să ştie. Multe femei purtau cu ele umbrele de soare zdravene ca să le croiască pe spinările bărbaţilor. Houston însă arunca priviri care ar fi putut să îngheţe un bărbat.

O asemenea privire îi aruncă şi domnului Taggert.

El îşi retrase mâna, însă rămase aproape de ea, statura lui făcând-o să se simtă mică.

— Voiam să te întreb ceva, zise el, cu glasul coborât. Dacă nu te deranjează, desigur, adăugă, pe un ton amuzat.

Ea încuviinţă scurt din cap, hotărâtă să nu încurajeze deloc conversaţia cu el.

— Mă tot frământă ceva. Dacă dumneata, aşa doamnă fiind, ar trebui să faci perdele pentru casa mea, ştii, cea albă de pe deal, pe care din aceste materiale le-ai alege?

Ea nu se deranjă să privească la rafturile cu vălătucii de materiale spre care arăta el.

— Domnule, zise ea cu aroganţă în glas, dacă aş avea casa dumitale, aş comanda materialele în Franţa,

la Lyon. Şi acum, bună ziua. În mare grabă, ea părăsi magazinul, ieşind în marchiza pustie ce dădea spre partea sudică a străzii, şi cu paşi apăsaţi o porni pe largul trotuar podit cu scândură. Oraşul era aglomerat, iar ea salută din cap şi discută cu multă lume.

Când coti la intersecţia străzilor Third şi Lead, îşi deschise umbrela ca să se ferească de strălucirea soarelui şi o apucă spre magazinul *Farrell,* în faţa căruia zări trăsurica lui Lee.

De cum trecu de drogheria lui Freyer începu să se relaxeze şi să se gândească la întrevederea pe care o avusese cu evazivul domn Taggert.

Abia aştepta să le spună prietenelor despre întâlnire şi despre cum o întrebase el dacă ştia care era casa lui. Poate ar fi trebuit să se ofere să-i măsoare ferestrele şi să-i comande perdelele. Astfel ar fi putut să vadă interiorul casei.

Tocmai zâmbea în sinea ei, când o mână o prinse brusc de braţ şi o trase puternic într-un gang întunecos din spatele operei. Până să apuce ea să ţipe, mâna îi acoperi gura, iar trupul îi fu lipit de zid. Ridicându-şi privirea speriată ea îl zări pe Kane Taggert.

— N-o să-ţi fac niciun rău. Voiam doar să vorbesc cu dumneata şi mi-am dat seama că faţă dă ăilalţi n-o să spui nimic. O să ţipi?

Houston scutură din cap negând, iar el îşi retrase mâna, însă nu se depărtă. Ea ar fi vrut să fie calmă, însă respiraţia îi era întretăiată.

— Eşti şi mai drăguţă dă aproape. El nu se clinti, în schimb îşi coborî privirea pe costumul ei verde din lână, strâns pe corp. Şi arăţi ca o adevărată doamnă.

— Domnule Taggert, rosti ea cu tot calmul pe care reuşi să-l adune. Detest foarte mult să fiu trasă într-un gang şi împinsă într-un perete. Dacă ai să-mi

spui ceva, te rog, fă-o.

El nu se mişcă de lângă ea, în schimb îşi sprijini una din mâini de perete, exact în dreptul capului ei. Ochii lui erau înconjuraţi de mici riduri, nasul îi era mic, iar buza de jos care se vedea din barba deasă era plină.

— Cum se face că mi-ai luat apărarea colo, în magazin? Dă ce i-ai amintit femeii ălia că a leşinat dă două ori în faţa mea?

— Păi… şoväi Houston, cred că nu-mi place să văd pe cineva făcând rău altcuiva. Mary Alice era jenată, deoarece s-a pus într-o situaţie penibilă în faţa dumitale şi dumneata nici măcar n-ai remarcat.

— Ba am remarcat, rosti el, Houston observându-i buza de jos răsfrângându-se într-un zâmbet. Eu şi Edan râdem mereu dă toate.

Houston se încordă.

— Nu este politicos din partea dumitale. Un gentleman n-ar trebui să râdă de o doamnă.

Taggert pufni în faţa ei într-un scurt şi zgomotos hohot de râs, iar Houston se pomeni gândindu-se la respiraţia lui plăcut înmiresmată şi la cum ar fi arătat el dacă n-ar fi avut atât de mult păr pe faţă.

— După părerea mea, toate femeile s-a dat în spectacol fiin’că-s bogat. Cu alte cuvinte, s-a purtat ca nişte curve, nu ca nişte doamne, şi drept urmare n-am fost obligat să mă comport ca un gentleman şi să le ridic.

Houston clipi indignată de vocabularul lui. Niciun bărbat nu folosise vreodată asemenea cuvinte în faţa ei.

— Cum se face că dumneata n-ai încercat să-mi atragi atenţia? Nu-mi vrei banii?

Vorbele lui o treziră pe Houston din starea de

apatie. Ea îşi veni în fire şi-şi dădu seama că se rezema de perete destul de relaxată.

— Nu, domnule, nu-ţi doresc banii. Acum, te rog, dă-te la o parte că trebuie să ajung undeva şi să nu mai îndrăzneşti să mă acostezi vreodată într-o asemenea manieră. Spunând acestea ea îi întoarse spatele, lăsându-l în mijlocul gangului şi în timp ce se depărta îl auzi chicotind în urma ei.

Îşi dădu seama că era enervată abia când trecu larga şi prăfuita stradă şi fu cât pe ce să fie lovită de o căruţă urât mirositoare, încărcată cu piei de animale. Fără îndoială că domnul Taggert gândea că intervenţia ei din cursul dimineţii fusese o altă scenă menită să-i acapareze banii.

Lee îi adresă un fel de salut, însă ea era prea preocupată ca să-l audă.

— Iartă-mă, te rog, zise Houston.

Lee o luă de braţ şi o conduse până la trăsurică.

— Am spus că ar fi bine să te duci acum acasă, ca să încapi să te pregăteşti pentru recepţia de diseară dată de guvernator.

— Da, desigur, rosti ea absentă.

Houston se bucură enorm când Blair şi Lee începură să discute din nou în contradictoriu, deoarece îi îngăduiau astfel să se gândească la întâlnirea din acea dimineaţă. Uneori avea senzaţia că toată viaţa fusese domnişoara Blair-Houston. Chiar şi atunci când Blair era plecată, din obişnuinţă, ei tot aşa i se spunea. Astăzi însă cineva îi zisese că nu semăna cu sora ei. Desigur, individul făcuse paradă. Cu siguranţă că nici el nu le-ar fi putut deosebi.

În timp ce se îndreptau spre vest, în afara oraşului, se pomeni îndreptându-şi spatele când văzu că se apropia de ei o trăsură hârbuită în care se aflau

domnul Taggert şi Edan.

Kane trase hăţurile şi în acelaşi timp strigă:

— Westfield!

Speriat, Lee opri caii.

— Voiam să le dau bună ziua doamnelor. Domnişoară Blair, rosti el spre Blair care se afla în capătul îndepărtat. Domnişoară Houston, continuă cu un glas mai blând, privind în direcţia ei. Bună ziua, spuse el, şi pocnind biciul peste capetele celor patru cai ai săi, puse căruţa în mişcare.

— Ce-a fost asta? întrebă Leander. Nu ştiam că îl cunoşti pe Taggert.

Până să apuce Houston să răspundă, Blair zise:

— Acesta este bărbatul care a ridicat casa aceea? Nu-i de mirare că nu invită pe nimeni în ea. Ştie că toţi l-ar refuza. Apropo, dar cum de ne poate deosebi?

— După haine, răspunse Houston cam prea repede. L-am întâlnit în prăvălie mai devreme.

Blair şi Leander continuară să discute, însă Houston nu auzi un cuvânt din conversaţia lor. Se tot gândea la întâlnirea pe care o avusese de dimineaţă.

Capitolul 3

Casa Chandler era aşezată pe o bucată de pământ de un acru şi jumătate, avea în spate un şopron din cărămidă pentru trăsuri, iar împrejurul verandei largi care înconjura trei părţi din clădire exista un spalier cu viţă-de-vie. De-a lungul anilor, Opal transformase terenul din jur într-o grădină de vis. Ulmii pe care îi sădise când casa abia fusese ridicată crescuseră şi fereau acum cu umbra lor pajiştea şi

florile de soarele dogoritor de Colorado. Alei pavate cu cărămidă, statuete din piatră şi bazinete ascunse printre pantele meticulos îngrijite completau armonios ansamblul. Între casă şi şopron exista o grădiniţă special amenajată pentru tăieri, astfel că Opal avea flori proaspete şi frumoase în fiecare cameră.

— În regulă, rosti Blair în timp ce Houston se aplecase peste o tufă de trandafiri din grădina aflată în colţul nord-vestic al proprietăţii lor. Vreau să ştiu ce se petrece.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Kane Taggert.

Houston păstră o clipă de tăcere rămânând cu degetele pe trandafir.

— L-am văzut la prăvălia lui Wilson, iar mai târziu ne-a salutat.

— Nu-mi spui totul.

Houston se întoarse spre sora ei.

— Probabil că n-ar fi trebuit să mă amestec, însă domnul Taggert părea să se enerveze şi am vrut să previn o ceartă. Din nefericire, totul s-a întâmplat din vina lui Mary Alice. Ea îi povesti apoi lui Blair despre nepoliticoasele comentarii ale domnişoarei Pendergast.

— Nu-mi place că te-ai amestecat.

— Parcă ai fi Leander.

— O dată are şi el dreptate.

Houston râse.

— Poate ar trebui să însemnăm această zi în *Biblia* familiei. Blair, după ce va trece această seară, îţi jur că nici măcar nu voi mai pomeni numele domnului Taggert.

— Această seară?

Houston scoase o bucăţică de hârtie ascunsă în mânecă.

— Priveşte aici, zise ea nerăbdătoare. Un mesager mi-a adus acest bilet. În seara asta mă invită la cină în casa lui.

— Şi? În această seară parcă trebuia să mergi undeva cu Leander?

Houston nu luă în seamă remarca ei.

— Blair, se pare că nu-ţi dai seama de vâlva pe care a stârnit-o acea casă în oraş. *Toţi* au încercat să obţină o invitaţie pentru a-i putea vedea interiorul. Oameni din toate părţile statului au venit s-o vadă, însă nimeni n-a fost invitat înăuntru. Odată se pare că i s-a cerut domnului Taggert să îngăduie unui duce englez, aflat în trecere, să locuiască în casa lui, însă domnul Taggert nici n-a vrut să stea de vorbă cu comitetul orăşenesc, însă *eu am fost invitată.*

— Dar trebuie să mergi în altă parte. Va fi acolo guvernatorul. Cu siguranţă el este mult mai important decât interiorul oricărei case.

— Nu poţi să înţelegi senzaţia, rosti Houston, cu privirea pierdută în depărtare. An de an am urmărit descărcarea lucrurilor din trenuri. Domnul Gates spunea că proprietarul nu şi-a construit o derivaţie de cale ferată până acasă pentru că voia ca oamenii să vadă tot ce se întâmplă. De peste tot din lume au fost aduse lăzi cu lucruri. Oh, Blair, ştiu că trebuie să fi fost umplute cu mobile. Şi tapiţerii. Tapiţerii de Bruxelles.

— Houston, nu poţi să fii în două locuri în acelaşi timp. Ai promis că te vei duce la recepţie şi deci trebuie să mergi.

Alene, Houston începu să se joace cu un fir de trandafir.

— Când eram copii, puteam fi în două locuri în acelaşi timp.

Lui Blair îi trebui aproape un minut ca să

înţeleagă aluzia ei.

— Vrei să ne schimbăm locurile? întrebă ea oftând. Vrei ca eu să petrec o seară cu Leander, prefăcându-mă că îl plac, în timp ce tu o să te duci să vezi casa unui afemeiat?

— Ce ştii tu despre Kane de-l faci afemeiat?

— I-auzi! Kane? Credeam că nu-l cunoşti!

— Nu schimba subiectul. Blair, te rog, haide să schimbăm locurile. O singură noapte. M-aş duce în altă seară, dar mă tem că domnul Gates o să-mi interzică, de altfel nici de Leander nu sunt prea sigură că m-ar lăsa să merg, şi nu cred că se va mai ivi o asemenea ocazie vreodată. O ultimă nebunie înainte de a mă mărita.

— Vorbeşti de parcă măritişul ar fi ca moartea. De altfel, Leander o să-şi dea seama într-o clipă că nu eşti tu.

— N-o să-şi dea, dacă o să te porţi frumos. Ştii doar că amândouă suntem actriţe excelente. Uită-te cum mă prefac eu în fiecare miercuri că sunt o negustoreasă bătrână. Tot ce trebuie să faci este să fii liniştită, să nu te apuci să te cerţi cu Lee, să te abţii de la discuţii pe teme medicale şi să mergi ca o doamnă, nu ca şi când ai fugi de foc.

Blair cumpăni problema timp îndelungat până răspunse, însă Houston îşi dădu seama că sora ei avea să cedeze.

— Te rog, te rog, Blair. N-am să te mai rog vreodată ceva.

— Nu, decât să petrec luni de zile în casa tatălui nostru vitreg pe care ştii că îl detest. Să petrec săptămâni în compania acelui om atât de satisfăcut de sine cu care cred că intenţionezi să te măriţi. Să…

— Oh, Blair, te rog, şopti Houston. Sincer vreau

să văd acea casă.

— Numai casa te interesează, nu şi Taggert?

Houston ştia că avea să izbândească. Blair încerca să pară fără niciun chef, însă, dintr-un anume motiv personal, avea să fie de acord. Houston spera ca Blair să nu încerce să-l facă pe Lee să o ducă la infirmerie.

— Pentru Dumnezeu! zise Houston. Am fost la sute de cine şi până acum nicio gazdă nu m-a călcat în picioare. În plus, vor fi şi alte persoane de faţă. Sau cel puţin ea aşa spera. Nu voia să fie din nou ţintuită de perete.

Neaşteptat Blair surâse.

— După nuntă, o să te superi dacă o să-i spun lui Leander că a petrecut o seară cu mine? Ca să-i vedem expresia de pe chip, merită riscat orice.

— Sigur că o să poţi. Lee are un simţ al umorului foarte bine dezvoltat şi sunt sigură că o să guste gluma.

— Mă cam îndoiesc, dar cel puţin eu o s-o gust.

Houston îşi aruncă braţele în jurul surorii ei.

— Hai să mergem să ne pregătim. Vreau să-mi pun o toaletă pe măsura acelei case, iar tu va trebui să îmbraci rochia *Worth* din satin albastru, zise ea ademenitor.

— Ar trebui să-mi pun şi pantalonii scurţi, însă m-ar da de gol, nu-i aşa? rosti Blair urmându-şi sora în casă, ochii strălucindu-i jucăuşi.

Ceea ce urmă fu o orgie de nehotărâri. Houston răscoli întreg trusoul făcut special pentru nuntă, în încercarea de a găsi toaleta cea mai potrivită.

În cele din urmă se stabili la o rochie din brocart mov şi argintiu, cu decolteu adânc, pătrat, bordat cu hermină şi mâneci scurte, bufante, din şifon mov. Avea

să ascundă rochia într-o geantă din piele – Blair mereu căra după ea genţi umflate cu instrumente medicale – şi avea să se schimbe la Tia.

Nu voia să folosească telefonul de teamă să nu fie auzită de cineva, aşa că-i dădu un penny unuia din băieţii Randolph ca să-i transmită un mesaj prietenei ei Tia Mankin, a cărei casă era aproape de drumul ce ducea spre casa lui Kane, în care o rugă să spună că Blair era la ea dacă avea să o întrebe cineva.

Blair începu din nou să se plângă, comportându-se de parcă Houston ar fi trimis-o într-o misiune imposibilă. Douăzeci de minute se văită din cauza corsetului prea strâns care îi subţia talia atât cât să încapă într-o rochie *Worth.* Când Blair însă se privi în oglindă, Houston observă scânteia din ochii ei şi-şi dădu seama că sora ei era mulţumită de cum arăta.

Cele câteva minute pe care le petrecură în salon cu mama lor şi cu domnul Gates, fură pentru Houston momente de încântare. Hainele deosebite ale lui Blair o făceau să se simtă ca un băieţoi, iar cu domnul Gates discută la nesfârşit în contradictoriu.

Apoi, când veni Leander, îi făcu mare plăcere să-l zgândăre şi pe el. Răceala lui, faptul că nimic din ceea ce-i spunea nu penetra atitudinea lui superioară, începuse să o înfurie, însă atunci când ajunseră la Tia, se bucură să scape atât de Lee cât şi de Blair.

Se întâlni cu Tia în umbra unui plop des şi o urmă pe aceasta pe scara de serviciu până în camera ei.

— Blair, şopti Tia, în timp ce o ajută pe Houston să se îmbrace, habar nu am avut că îl cunoşti pe misteriosul nostru domn Taggert. Mi-aş dori să pot merge şi eu cu tine în seara asta şi pun pariu că şi Houston ar fi vrut. Îi place la nebunie acea casă. Ţi-a povestit vreodată despre… Poate ar fi mai bine să nu-ţi

spun.

— Poate n-ar trebui, zise Houston. Acum, trebuie să plec. Ţine-mi pumnii.

— Să-mi povesteşti mâine. Vreau să ştiu tot despre fiecare mobilă, despre fiecare podea şi tavan, rosti Tia, coborând scările în urma prietenei sale.

— Îţi voi povesti, îi strigă Houston fugind spre aleea ce ducea spre casa Taggert. Nu-i plăcea deloc că nu avea trăsură şi că trebuia să se ducă pe jos ca o fugară sau ca o cerşetoare, însă nu putea să piardă o asemenea ocazie.

*

Aleea circulară conducea spre partea din faţă a casei, care era flancată de două aripi de clădire înalte şi albe, asemeni unor braţe întinse. De jur-împrejurul acoperişului exista o balustradă care o făcu pe Houston să se întrebe dacă nu cumva dincolo de ea se afla vreo terasă.

Uşa din faţă era albă şi avea două geamuri încastrate. Houston privi prin ele pe furiş înăuntru şi, după ce-şi netezi rochia şi încercă să-şi liniştească inima care îi bătea nebuneşte, ciocăni.

Kane Taggert, îmbrăcat cu aceleaşi lucruri de proastă calitate, îi deschise uşa zâmbind.

— Sper că nu am ajuns prea devreme, zise Houston, neluându-şi privirea de la figura lui şi încercând din răsputeri să nu rămână cu gura căscată la ceea ce se etala în jurul ei.

— Exact la timp. Cina este gata. El făcu un pas în spate, iar Houston luă pentru prima dată contact cu interiorul casei.

Drept în faţa ei, şerpuind din două părţi, se

desfăşura o încântătoare scară dublă, însoţită foarte graţios de o balustradă din fier forjat negru şi din alamă. Albele şi deosebit de ornamentatele coloane care susţineau treptele, se ridicau spre tavanul înalt, îmbrăcat în lambriuri. Era un studiu în alb şi auriu, în care delicatele lumini electrice învăluiau totul cu aura lor strălucitoare.

— Îţi place? o întrebă Kane, evident amuzat de expresia ei.

Houston îşi reveni atât cât să închidă gura.

— Cred că este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, reuşi ea să şoptească.

Kane îşi umflă pieptul cu mândrie.

— Doreşti să te mai uiţi prin jur sau vrei să mergem să mâncăm?

— Să mă mai uit, rosti ea, în timp ce parcă devora cu ochii fiecare colţ al holului şi al scărilor.

— Atunci, vino p-aci, zise Kane fără să stea pe gânduri. Această mică încăpere este biroul meu, spuse el, deschizând uşa unei camere largi cât tot parterul casei Chandler. Pereţii erau frumos îmbrăcaţi în lemn de nuc, iar la baza unuia din ei se afla un cămin placat cu marmură. În mijlocul camerei însă era o masa ieftină de stejar şi două scaune vechi de bucătărie. Hârtiile răvăşite de pe birou căzuseră pe parchet.

— Iar asta e biblioteca.

Nelăsând-o pe Houston să privească mai mult, el o conduse într-o încăpere imensă şi pustie, cu lambriuri aurii şi rafturi goale. Trei porţiuni din zid tencuit întrerupeau învelişul de lemn.

— Acolo pe perete o să fie puse nişte carpete, însă nu le-am agăţat încă, zise el ieşind din cameră. Iar ăsta e ceea ce se cheamă marele salon dă recepţii.

Houston nu avu timp să arunce decât o privire în

marea încăpere albă, complet lipsită de mobilier, că el se şi grăbi să-i arate micul salon, sufrageria zugrăvită în verde-pal şi zona de serviciu în care ajunseră după ce străbătură un culoar.

— Asta e bucătăria, rosti el fără să mai fie nevoie. Ia loc. Taggert îi făcu semn din cap spre masa mare din stejar şi spre scaunele care aveau probabil aceeaşi sursă cu masa de lucru din biroul lui.

Când se aşeză pe scaun, Houston observă pe colţul mesei o pată de grăsime.

— Masa şi biroul dumitale par să fie din acelaşi set, zise ea precaută.

— Da, le-am comandat dă la Sears, Roebuck, rosti el în timp ce umplea două castroane dintr-o oală de pe maşina de gătit. Mai am nişte lucruri sus. Foarte drăguţe şi ele. Unu' din scaune e cu catifea roşie şi are ciucuri galbeni.

— Pare să fie o piesă interesantă.

Taggert îi puse în faţă un castron cu tocană, în care bucăţi enorme de carne înotau în grăsime, şi apoi se aşeză la masă.

— Mănâncă pân' nu să răceşte.

Houston luă lingura mare şi începu să răvăşească bucăţile de carne.

— Domnule Taggert, cine ţi-a proiectat casa?

— Unu' din Est. Dă ce, nu-ţi place?

— Ba da, foarte mult. Eram însă curioasă.

— În legătură cu ce? întrebă el cu gura plină.

— De ce este atât de pustie? De ce nu există mobilă în camere? Noi, mă refer la oamenii din Chandler, am văzut că după terminarea casei au sosit nenumărate lăzi. Şi toţi am presupus că în ele se află mobilă.

Taggert o urmărea pe Houston cum îşi învârtea

carnea prin castron.

— Am cumpărat multă mobilă, multe covoare şi statui. Dă fapt, am plătit pe alţii să le cumpere pentru mine, însă acu' se află în pod.

— Depozitate? Dar de ce? Casa dumitale este atât de încântătoare şi, cu toate că dumneata trăieşti aici, singur mi se pare, cu un singur angajat, n-ai nici măcar un scaun pe care să te aşezi. În afară de cele pe care le-ai cumpărat de la Sears, Roebuck, desigur.

— Ei bine, domnişoară, d-aia te-am invitat aci. Ai dă gând să mănânci? El îi luă farfuria din faţă şi începu să mănânce din tocana ei.

Houston îşi puse coatele pe masă şi se aplecă în faţă ca vrăjită.

— De ce m-ai invitat, domnule Taggert?

— Bănuiesc că ştii că-s bogat, foarte bogat, şi că mă pricep la scos bani – după primele cinci milioane restul e floare la ureche – însă adevărul e că nu ştiu să-i cheltuiesc.

— Nu ştii să… murmură Houston.

— Oh, pot foarte bine să fac o comandă la Sears, însă când tre' să cheltui milioane, tre' să angajez pe alţii. Când am vrut să-mi fac casa asta am întrebat pe soţia unei cunoştinţe la cine să apelez ca să mi-o construiască. Ea mi-a dat numele la un bărbat, pe care l-am chemat la mine la birou şi i-am spus că vreau ceva frumos, iar el mi-a construit casa asta. El i-a angajat şi p-ăia dă cumpărară mobila. Io nici măcar n-am văzut ce-a cumpărat.

— De ce nu i-ai pus pe acei oameni să ţi-o şi aranjeze?

— Pentru că s-ar fi putut ca soţiei mele să nu-i placă şi să dorească să o rearanjeze, şi atunci mi-am zis că n-are rost ca treaba să fie făcută dă două ori.

Houston se rezemă de spătarul scaunului.

— N-am ştiu că eşti căsătorit.

— Nu-s, încă. Da mi-am ales fata.

— Felicitări.

Kane zâmbi în barba lui deasă.

— Nu pot aduce orice femeie în casa asta. Tre’ să fie o doamnă, o doamnă adevărată. Cineva mi-a spus odată că o doamnă adevărată e un lider, care luptă pentru cauze drepte, care ia apărarea celor nevoiaşi şi căreia pălăria după cap nu i se clinteşte. O doamnă adevărată poa’ să îngheţe un bărbat cu privirea. Şi-asta ai făcut, tu, Houston.

— Scuză-mă.

El împinse în lături cel de al doilea castron şi se aplecă spre ea.

— Când m-am întors în acest oraş, toate femeile s-a dat peste cap ca să-mi atragă atenţia, iar când au văzut că nu le bag în seamă, a început să se poarte ca nişte fufe. Bărbaţii, fie au stat deoparte şi-au râs, fie s-au enervat, da’ mie nu mi-au zis nimic. Nimeni însă din acest oraş n-a fost vreodată amabil cu mine. În afară dă dumneata.

— Domnule Taggert, sunt convinsă că alte femei…

— Nimeni nu mi-a luat apărarea aşa cum ai făcut-o dumneata astăzi, iar felul în care m-ai privit când te-am atins aproape că m-a îngheţat.

— Domnule Taggert, cred că ar trebui să plec. Ei nu-i plăcea întorsătura pe care o luase conversaţia. Era singură cu acest bărbat masiv, semisălbatic; şi nimeni nu ştia unde se afla ea…

— Nu se poate să pleci. Mai am să-ţi spun ceva.

— Poate ai putea să-mi trimiţi o scrisoare. Sincer, trebuie să plec.

— ’aide cu mine afară. Am multe plante, rosti el rugător ca un copil.

Ea spera să nu regrete mai târziu aceste clipe, dar poate că „multele” lui plante erau o grădină.

Afară exista într-adevăr o grădină; acri întregi de tufe înflorite, plăcut înmiresmate, de trandafiri şi de copaci.

— Este la fel de frumoasă ca şi casa, zise ea, dorindu-şi să poată explora aleile pe care le vedea în lumina lunii. Ce altceva ai să-mi spui, domnule Taggert? În curând trebuie să plec.

— Ştii, obişnuiam să te văd când erai mică. Dă multe ori te jucai cu Marc Fenton. Desigur, nu m-ai remarcat niciodată. Nu eram decât un băiat la grajduri, zise el încordându-se brusc, însă la fel de repede se destinse. Mereu mă întrebam cum o să fii când o să creşti, dacă tu, o Chandler, te jucai cu de-alde Fenton. Însă ai ieşit foarte de treabă.

— Mulţumesc, rosti ea năucită de discuţie şi întrebându-se unde voia el să ajungă.

— Ce am dă spus e că eu am treijdoi dă ani, că am mai mulţi bani decât ştiu ce să fac cu ei, că am o casă mare şi goală şi un pod plin dă mobilă care tre’ dată jos şi că doresc să-mi angajeze cineva o bucătăreasă ca eu şi Edan să nu mai fim obligaţi să ne gătim singuri. Ce-mi tre’ mie, domnişoară Chandler, e o nevastă, şi eu m-am hotărât la dumneata. Ultimele cuvinte el le rosti triumfător.

Houston avu nevoie de o clipă până îşi regăsi glasul.

— La mine? şopti ea.

— Da, la dumneata. Cred că să potriveşte ca o Chandler să locuiască aci, în cea mai mare casă pe care oraşul Chandler o va vedea vreodată. În plus, am

angajat pe cineva ca să facă nişte investigaţii asupra dumitale. Ai fost la şcoli bune şi ştii ce lucruri să cumperi. Ştii cum să dai petreceri, dă genul celor pe care le organiza soţia lui Jay Gould. O să-ţi cumpăr şi platouri din aur dacă o să vrei.

Houston abia îşi veni în fire şi primul lucru pe care îl făcu fu să se răsucească pe călcâie şi să plece.

— Stai puţin, zise el mergând alături de ea. Cum rămâne cu data nunţii?

Ea se opri şi-i aruncă o privire încruntată.

— Domnule Taggert, vreau ca lucrurile să fie foarte clare între noi. În primul rând, eu sunt deja logodită şi mă voi căsători în curând. În al doilea rând, chiar dacă n-aş fi logodită, eu nu ştiu nimic despre dumneata. Nu, nu mă voi căsători cu dumneata, chiar dacă o să mă ceri cum se cuvine, nu aşa, ca şi când ai proclama o sentinţă. Houston se răsuci din nou.

— Asta vrei? Să te curtez? O să-ţi trimit trandafiri în fiecare zi pân' la nuntă.

Ea se opri din nou, inspiră profund şi se întoarse cu faţa spre el.

— Nu doresc să mă curtezi. De fapt, nu sunt sigură că vreau să te mai văd vreodată. Am venit să-ţi văd casa şi-ţi mulţumesc că mi-ai arătat-o. Acum, domnule Taggert, vreau să mă duc acasă şi, dacă doreşti o soţie, poate ar trebui să te uiţi la nenumăratele femei libere din acest oraş. Sunt sigură că vei găsi o aşa-zisă doamnă adevărată. Spunând acestea, Houston se răsuci, şi dacă n-ar fi fugit spre aleea din faţa casei cu siguranţă că n-ar fi avut atâta praf pe fustă.

— La naiba! zise Kane după plecarea ei.

Edan stătea pe palierul de la etaj.

— Cum a fost?

— Mi-a spus „nu”, rosti Kane dezgustat. Îl vrea pe sărăntocu’ ăla dă Westfield. Să nu care cumva să-mi zici „ţi-am spus eu”. Încă nu s-a terminat. N-o să mă las pân’ ce lady Chandler nu va fi soţia mea. Mi-e foame. Hai să mergem să mâncăm ceva

Capitolul 4

Houston se strecură tiptil în casa Chandler şi, precaută, urcă scara în vârful picioarelor ca nu cumva să trosnească vreo treaptă. Domnul Gates avea deplină încredere în Leander, iar Houston era total nesupravegheată când ieşea împreună cu el.

Surâzându-i mamei sale care o privea încruntată din uşa dormitorului, Houston intră în camera ei. De îndată ce închise uşa, zâmbi în sinea ei, dându-şi seama că mama ei era probabil încruntată, deoarece ea, care se presupunea că era Blair, intrase de fapt în camera lui Houston. Fără îndoială că mama lor le ghicise jocul şi nu era deloc încântată.

Ridicând din umeri, alungă din gând dezaprobarea mamei. Opal Gates îşi iubea fiicele, le făcea pe plac şi fără îndoială nu avea să le întrebe ce făcuseră şi nici să le pârască domnului Gates.

Când începu să se dezbrace, în minte îi reveniră scenele serii abia încheiate. Acea casă frumoasă, atât de pustie, de neîngrijită, pe care proprietarul practic – o oferise. Bineînţeles că şi el făcea parte din pachet, dar în definitiv fiecare cadou mai răsărit avea pampoane.

Aşezându-se în faţa toaletei, îmbrăcată numai în corset şi ciorapi, Houston îşi aplică absentă crema rece

pe faţă. Niciun bărbat nu se mai purtase cu ea aşa cum o făcuse Kane Taggert în acea seară. Toată viaţa trăise în acest orăşel şi toată lumea ştia că era descendenta familiei fondatoare. Crescuse conştientă că se afla în postura de a i se dori prezenţa, în sensul că nicio petrecere nu era desăvârşită dacă nu participa un Chandler. Când renumita şi înstărita familie Westfield originară din Est se stabilise acolo, Houston nu era decât o copilă, dar cu toate acestea fusese clar că un Chandler şi un Westfield urmau să se căsătorească.

Houston mereu făcuse ce i se spusese. Blair mai înfruntase oamenii, dar Houston, niciodată. De-a lungul anilor învăţase să facă exact ce ar fi fost de aşteptat din partea ei. Toată lumea din jurul ei consideră că trebuia să se mărite cu Leander Westfield, aşa că îşi impusese să facă acest lucru. De vreme ce era o Chandler, era de aşteptat să fie o doamnă, aşa că devenise una.

Deghizarea într-o bătrână durdulie şi pătrunderea într-o colonie minieră era lucrul cel mai nedemn pe care îl făcuse şi asta în mare secret.

Uitându-se în oglindă, văzu cum pe chipul ei se aşternuse teama, imaginându-şi ce avea să spună Leander dacă va afla despre Sadie. Lui Leander îi plăceau lucrurile care nu ieşeau din tipicul lor. El ştia exact cum dorea să fie o soţie: să nu-i facă niciun fel de surprize.

Ridicându-se, începu să-şi desfacă atentă corsetul, în această seară avusese o aventură, ultima înainte de a deveni doamna Leander Westfield.

Inspirând de câteva ori profund, de îndată ce-şi îndepărtă corsetul, în minte îi încolţi un gând ireverenţios: ce ar fi făcut un bărbat de felul lui Kane Taggert dacă ar fi aflat că soţia lui se transforma, în

fiecare miercuri, într-o neguţătoare ambulantă?

— Ei bine, scumpo, zise Houston cu glas tare, îngroşându-şi vocea, să ai grijă să-ţi ţii bine pălăria pe cap. Doamnele adevărate aşa fac.

Încercând să-şi înăbuşe râsul, ea se prăbuşi în pat. N-ar rămâne oare toată familia Chandler surprinsă dacă ea ar accepta propunerea domnului Taggert?

Brusc, se ridică în picioare. Dar cu ce Dumnezeu să se îmbrace el la nuntă? Cu un costum roşu cu ciucuri galbeni?

Râzând încă în sinea ei, Houston, îşi dezbrăcă toate lucrurile şi se schimbă în cămaşa de noapte. Fusese destul de plăcut să mai primească o cerere în căsătorie, să descopere că nu toată lumea considera că ea era proprietatea lui Leander. Toată lumea, inclusiv ea, ştia care avea să-i fie viitorul. Ea şi cu Leander erau de atâta vreme împreună, încât ea ştia ce mânca el la prânz sau cum îi plăcea să fie călcate cămăşile.

Singurul semn de întrebare plana, asupra nopţii nunţii. Poate că după acea noapte Leander nu avea să mai aibă pretenţie la ea destul de multă vreme. Nu că ei nu i-ar fi plăcut bărbaţii, mai ales după ce se întâmplase cu o noapte înainte ca prietena ei Ellie să se mărite, însă uneori atingerea lui Leander părea… incestuoasă, îl iubea pe Leander, ştia că nu avea să-i fie dificilă viaţa cu el, însă când se gândea să se culce lângă el…

Se urcă în pat, se acoperi cu pledul şi se pregăti pentru somn. Mă întreb cum s-o fi descurcând Blair cu Leander, se gândi ea în treacăt. Fără îndoială că el va fi prost dispus mâine căci, bineînţeles, el şi Blair trebuie să se fi ciondănit. N-ar fi cu putinţă să petreacă împreună câteva ore fără să nu se repeadă unul la

gâtul celuilalt.

Oftând ea se cufundă în somn. Astăzi avusese o aventură; mâine avea să revină la monotona ei existenţă cotidiană.

*

Houston se văzu din nou în postura de a respinge avansurile pe care Leander i le făcu atunci când o ajută să se urce în trăsură şi de a gândi că toată lumea se comportă ciudat. Blair, care arăta de parcă plânsese, toată dimineaţa o evitase. Tare mult îşi dorea ca între Blair şi Lee să nu se fi iscat vreo ceartă serioasă şi ca Lee să nu fi aflat că ele se schimbaseră între ele. Încercase să discute cu Blair despre noaptea trecută, însă sora ei pur şi simplu o privise de parcă viaţa îi era terminată şi ieşise fugind din cameră.

La ora unsprezece, sosise Leander să o ia la un picnic – o surpriză plăcută – şi atunci îşi auzise sora strigând de pe verandă la el. Spre continua ei nedumerire, Lee se manifestase atât de libertin cu ea chiar în mijlocul străzii, încât se gândise că până în final avea să fie obligată să-i plesnească mâinile îndrăzneţe.

Acum, când se aşezase în trăsurică alături de Leander, avea senzaţia că se afla în mijlocul unei piese de teatru şi că nu înţelegea nimic din ceea ce se petrecea. Zâmbind şi fără să scoată vreun cuvânt, el mână caii. Houston începu să se destindă. Nu se întâmplase nimic prea rău seara trecută dacă el zâmbea.

Lee o duse într-un loc aflat la kilometri depărtare de oraş, înconjurat de stânci şi arbori înalţi, în care nu mai fusese până atunci, un loc retras şi izolat.

De cum ajunseră acolo, el o ajută să coboare din trăsură şi în mare grabă o cuprinse într-o îmbrăţişare sufocantă. Ea se luptă atât de mult ca să poată respira, încât la început nici măcar nu-l auzi.

— Noaptea trecută nu m-am mai gândit la nimic altceva decât la tine, zise el. Simt mireasma părului tău în hainele mele, simt savoarea buzelor tale, simt…

Houston reuşi să se retragă din îmbrăţişarea lui.

— Ce faci? rosti ea răsuflând din greu.

Lee începu s-o privească straniu.

— Doar nu ai de gând să faci pe timida cu mine acum? Nu ai de gând să fii iar la fel ca înainte de seara trecută, nu-i aşa?

În timp ce el vorbea, Houston începu să se gândească, însă nu putea să creadă că era adevărat singurul răspuns la cuvintele lui bizare. Nu era posibil ca Blair să… Nu era posibil ca Blair să-l fi lăsat pe Lee să se folosească de ea. Sau o făcuse? Era imposibil.

— Houston, mi-ai dovedit că poţi să fii şi altfel, aşa că nu este nevoie să te prefaci din nou în prinţesa de gheaţă. Ştiu acum cum eşti de fapt şi pot să-ţi spun că, dacă n-aş mai vedea niciodată acea femeie rece, aş fi şi mai fericit. Vino şi sărută-mă, aşa cum ai făcut-o aseară.

Houston îşi dădu brusc seama că el, în afară de cât de minunată fusese Blair, îi mai spunea şi altceva. Lee nu numai că îşi petrecuse seara trecută cu Blair, dar nici nu dorea ca femeia rece cu care era logodit să se mai întoarcă vreodată. Ea se eliberă din strânsoarea lui.

— Vrei să spui că aseară nu am fost ca de obicei? Că am fost mai… bună?

El afişă un zâmbet prostesc şi continuă să vorbească despre cât de minunată fusese Blair.

— Ştii doar c-ai fost. Ai fost cum nu te-am văzut niciodată. N-am ştiut că poţi fi astfel. O să râzi, dar începusem să cred că eşti incapabilă de pasiune adevărată, că, dincolo de exteriorul rece, se ascunde o inimă de gheaţă. Însă, când ai o soră ca Blair, care aruncă scântei la cea mai mică provocare, cu siguranţă că o parte din ele mai sar şi alături.

El o strânse din nou la piept şi înainte ca ea să apuce să se împotrivească, îi dădu un sărut foarte neplăcut pe gură. Când reuşi să se elibereze din îmbrăţişarea lui, Houston observă că Lee era supărat.

— Mergi prea departe cu acest joc, zise el. Acum pasiunea ta este sălbatică, acum eşti frigidă. Ce se întâmplă? În tine sunt două fiinţe?

Houston vru să strige la el şi să-i spună că tânjea după cealaltă soră, că el era logodit cu cea rece şi frigidă, nu cu cea înfocată pe care se părea că o prefera.

Lee, citindu-i parcă gândurile, se schimbă la faţă.

— Este ceva imposibil, nu-i aşa, Houston? zise el. Spune-mi că tot ceea ce îmi trece prin minte nu este adevărat. În nimeni nu pot exista două fiinţe, nu-i aşa?

Houston îşi dădu seama că tot ceea ce până atunci fusese un simplu joc devenise acum un lucru serios. Cum de putuse Blair să-i facă aşa ceva?

Lee se depărtă şi se prăbuşi pe o piatră.

— Aseară tu şi sora ta v-aţi schimbat între voi? întrebă el încet. Am petrecut noaptea cu Blair, nu cu tine, nu-i aşa?

Ea reuşi să rostească şoptit:

— Da.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama din prima clipă: cât de bine a făcut faţă acelei sinucideri şi nici măcar n-a ştiut că era casa pe care o cumpărasem pentru ea

– pentru tine. Cred că nu am vrut să văd. În momentul în care a spus că vrea să fie alături de mine la acel caz, ca să vadă dacă poate fi de ajutor, am fost atât de impresionat, că n-am mai întrebat nimic după-aceea. Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci când am sărutat-o… Blestemate să fiţi amândouă. Sper că ţi-a plăcut enorm că ţi-ai bătut joc de mine.

— Lee, zise Houston atingându-i braţul. Ea nu ştia ce să-i spună, dar voia să încerce.

Chipul pe care el îl întoarse spre ea era înfricoşător.

— Dacă ştii ce este bine pentru tine, n-o să pomeneşti nimic. Nu ştiu ce v-a posedat de v-aţi lăsat pradă unei farse atât de necurate, însă vreau să-ţi spun că nu-mi place să fiu fraierul unei astfel de glume. Acum că tu şi sora ta v-aţi distrat de minune pe seama mea, va trebui să hotărăsc ce să fac în legătură cu seara trecută.

Leander o duse până acasă şi, după ce o dădu jos din trăsură, aproape îmbrâncind-o, îşi văzu mai departe de drum.

Blair se afla pe verandă.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise Houston către Blair. Aceasta, încuviinţând din cap, îşi urmă tăcută sora spre micuţa grădină de trandafiri, aflată la oarecare distanţă de casă.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? începu Houston. Ce fel de morală ai tu dacă ieşi prima dată cu un bărbat şi atunci te culci cu el? Sau presupun prea mult? Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?

Tăcând, Blair consimţi din cap.

— După o singură noapte? întrebă Houston nevenindu-i să creadă.

— Dar eram tu! zise Blair. Eram logodită cu el.

Am crezut că tu mereu… După ce m-a sărutat aşa cum a făcut-o, m-am gândit că voi doi…

— Că noi doi ce? rosti Houston şi oftă. Vrei să spui că ai crezut că noi în mod repetat… făceam dragoste? Crezi că ţi-aş fi cerut să ne schimbăm între noi dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva?

Blair îşi ascunse faţa în palme.

— Nu m-am gândit. N-am putut să mai gândesc. După recepţie, m-a dus la casa lui şi…

— Casa noastră, spuse Houston. Cea pentru care mi-am pierdut luni de zile ca s-o decorez, ca s-o pregătesc pentru nunta mea.

— Am găsit acolo lumânări, caviar, friptură de raţă şi şampanie, enorm de multă şampanie. El m-a sărutat, iar eu am tot băut şampanie şi înconjurată de acele lumânări şi de ochii lui n-am putut să mă stăpânesc. Oh, Houston, iartă-mă. O să plec definitiv din Chandler. Nu va mai trebui să mă vezi vreodată. Leander o să ne ierte după un timp.

— Fără îndoială că te-a sărutat şi tu ai văzut roşu, zise ea pe un ton sarcastic.

— Presărat ici-colo cu scântei aurii şi argintii. Blair era serioasă.

Houston îşi privea uluită sora. Despre ce Dumnezeu vorbea ea? Şampanie şi lumânări? Încercase oare Lee să-şi seducă logodnica? Pusese el ceva la cale ca să-şi petreacă noaptea cu sora care nu trebuia?

— Cum a fost sărutul lui? întrebă încet Houston.

Blair păru şocată.

— Nu mă chinui. O să încerc să mă revanşez faţă de tine, Houston, jur, indiferent ce va trebui să fac. O să…

— Cum a fost sărutul lui? întrebă ea mai tare.

Blair se smiorcăi, iar Houston îi întinse batista.

— Ştii cum este. Nu trebuie să ţi-l mai descriu.

— Nu cred că ştiu.

Blair începu să sughiţă.

— A fost... A fost minunat. N-am crezut niciodată că un bărbat atât de distant ca Lee poate să posede atâta patos. Când m-a atins... Ea îşi ridică privirea spre sora ei. Houston, o să mă duc la Lee şi am să-i explic că a fost greşeala mea, că a fost ideea mea să ne schimbăm între noi şi că tu eşti nevinovată. Nu văd de ce altcineva în afară de noi trei ar mai trebui să ştie ce s-a întâmplat. Vom sta toţi de vorbă şi el va trebui să înţeleagă ce s-a petrecut.

Houston se aplecă în faţă.

— Oare? Cum o să-i explici tu că eu am vrut să-mi petrec seara cu un alt bărbat? O să-i spun lui Lee că simpla lui atingere te-a aprins atât de mult, încât nu te-ai putut stăpâni? Că eşti total opusă frigidei domnişoare Houston Chandler?

— Dar tu nu eşti frigidă!

Houston tăcu o clipă.

— Astăzi, Lee n-a făcut decât să vorbească despre cât de încântătoare ai fost noaptea trecută. După ce te-a avut pe tine, n-o să-i mai placă cineva fără experienţă.

Blair îşi înălţă brusc capul.

— Eu n-am mai făcut dragoste cu nimeni înainte. Lee a fost primul.

Houston nu ştia dacă să râdă sau să fie copleşită de admiraţie. Era speriată de moarte de noaptea nunţii şi nu ştia sigur dacă toată şampania din lume ar fi putut s-o facă să reacţioneze ca Blair. Sărutările lui Lee nu o făcuseră niciodată să uite de sine.

— Houston, mă urăşti? întrebă încet Blair.

Ea cumpăni. Părea ciudat, dar nici măcar geloasă nu era. Nu se mai gândea acum decât la faptul că Lee avea să dorească acelaşi lucru de la ea. Dar cum să mai poată ea trăi după tot ceea ce se întâmplase? Poate că Blair învăţase acest lucru la şcoala medicală, însă la Şcoala de fete a domnişoarei Jones, din Virginia, ea fusese învăţată că locul femeii era în salon, iar despre ceea ce se petrecea în dormitor nu i se pomenise nimic.

— Mă priveşti straniu.

Lui Houston îi stătu pe vârful limbii să o întrebe pe Blair amănunte despre seara care trecuse, însă nu putu.

— Nu sunt supărată. Am doar nevoie de timp ca să mă acomodez, zise ea. Cred că nu eşti îndrăgostită de Lee.

Blair îşi ridică privirea îngrozită.

— Nu! Categoric nu! Ar fi ultimul lucru de care aş fi în stare. Ţi-a… povestit multe despre mine astăzi?

Houston scrâşni din dinţi, amintindu-şi cum el îi zisese că de obicei era frigidă, dar că noaptea trecută…

— Haide să încercăm să dăm totul uitării. O să vorbesc cu Lee când o să-i treacă supărarea şi păstrăm totul între noi. Poate că o vreme situaţia o să fie cam jenantă, dar sunt sigură că o să putem găsi o soluţie satisfăcătoare. Să nu îngăduim ca aşa ceva să se aşeze între noi. Prietenia noastră este mult mai importantă decât acest lucru.

— Mulţumesc, zise Blair, strângând-o la piept pe Houston. Nimeni n-a avut vreodată o soră ca tine. Te iubesc.

Blair părea să se simtă mai bine, însă Houston avea anumite îndoieli care nu-i dădeau pace, deşi îşi

spunea că erau absurde. Ea îl iubea pe Lee, întotdeauna îl iubise, alesese să se mărite cu el încă de când era mică. Acest lucru neînsemnat, această unică noapte petrecută cu cealaltă soră nu avea să schimbe nimic, nu-i aşa?

— Sigur că nu, zise ea cu glas tare, netezindu-şi fusta şi îndreptându-se spre casă. O singură noapte nu avea să şteargă anii petrecuţi împreună.

Capitolul 5

La patru după-amiază, când Houston, Blair şi mama lor stăteau în salon, Blair citind o revistă medicală, iar celelalte două femei cosând, se auzi deschizându-se şi apoi trântindu-se puternic uşa de la intrare.

— Unde este? urlă Duncan Gates, făcând să zornăie candelabrul din tavan. Unde este desfrânata aia imorală? Unde este această Jezebel?

Domnul Gates năvăli în încăpere, toată fiinţa lui emanând furie.

— Domnule Gates! rosti Opal ridicându-se de îndată în picioare. Ce înseamnă asta?

— Această... această fiică a lui Satana şi-a petrecut noaptea cu Leander şi, în ciuda faptului că este întinată, el intenţionează să facă din ea o femeie de onoare.

— Poftim? rostiră cele trei femei pierzându-şi răsuflarea.

— Am zis că Leander se va căsători cu târfa. Spunând acestea el aproape că o târa afară din casă pe protestatara Blair.

— Houston, zise mama ei. Tu şi Blair v-aţi schimbat între voi aseară, nu-i aşa?

Houston nu făcu decât să încuviinţeze tăcută din cap şi să-şi ridice lucrul de mână de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Soarele apusese, camera se întunecase, slujnica aprinsese lumina electrică, însă fiica şi mama tot nu-şi vorbeau.

Un singur gând îi trecea obsedant prin minte lui Houston: se terminase. Totul se terminase.

La miezul nopţii uşa de la intrare se deschise şi Duncan o împinse pe Blair în salon în faţa lui.

— S-a stabilit, zise el cu un glas răguşit de atâta folosire. Blair şi Leander se vor căsători peste două săptămâni. Anunţul se va face duminică la biserică.

În cea mai mare linişte, Houston se ridică.

— Fiica mea, zise Duncan mâhnit, îmi pare rău de tot.

Houston înclină aprobator din cap şi se îndreptă spre scări.

— Houston, rosti Blair din capul treptelor, te rog, şopti ea.

În acel moment însă, Houston nu avu milă pentru sora ei, iar când o auzi pe Blair izbucnind în plâns, nici măcar nu întoarse capul.

Starea de deprimare în care se afla nu-i dispăru atunci când intră în dormitor. Întreaga ei viaţă se sfârşise, se schimbase într-o singură noapte. Totul era pierdut.

Pe perete era atârnată diploma de la Şcoala de fete a domnişoarei Jones. Cu o teribilă violenţă, ea smulse din perete hârtia înrămată şi o aruncă pe jos, nesimţind nicio uşurare când geamul se făcu ţăndări.

Cu degete sigure începu să-şi descheie nasturii

rochiei. Mai târziu când Opal intră în cameră fără ca ea să o audă măcar, o găsi stând neclintită în picioare, îmbrăcată în cămaşa de noapte.

— Houston? zise Opal, punându-şi mâna pe umărul fiicei sale.

— Du-te la ea, rosti Houston. Blair are nevoie de tine. Dacă va rămâne aici şi se va mărita cu Leander, va renunţa la lucruri foarte importante.

— Dar şi tu ai renunţat. În seara asta ai pierdut enorm.

— Le pierdusem cu mult înainte. Zău, du-te la ea. Mie o să-mi fie bine.

Opal ridică geamul diplomei sparte.

— Hai, să te văd în pat.

Ascultătoare, Houston se urcă în pat.

— Mereu am fost ascultătoare, nu-i aşa, mamă? Mereu ascult. Dacă nu pe părinţi, atunci pe Leander. Întotdeauna am fost o fetiţă atât de cuminte şi la ce mi-a folosit? Sunt o doamnă adevărată şi sora mea cu pantalonii ei scurţi şi pupăturile ei se alege cu tot. Eu a trebuit să mă zbat din greu ca să obţin ceva încă din clasa întâi.

— Houston, o imploră Opal.

— Lasă-mă în pace! ţipă fata. Lasă-mă în pace.

Cu o expresie uluită pe chip, Opal ieşi din cameră.

*

Dimineaţa de duminică anunţa o zi luminoasă şi frumoasă, soarele răspândindu-şi strălucirea peste vârful Ayers care domina priveliştea vestică a Chandler-ului. În oraş erau multe biserici, care acopereau fiecare confesiune şi aproape toate erau

pline de lume.

Însă nici măcar soarele nu putu să topească răceala dinăuntrul gemenelor Chandler, care mergeau de-o parte şi de alta a tatălui lor vitreg. Mama lor invocase „neaşteptat” o misterioasă indispoziţie care nu-i îngădui să ia parte la umilirea publică a fiicelor ei.

Leander îi aştepta în capătul stranelor, fixând-o cu privirea pe Houston, iar când familia se apropie de şirul de bănci, el întinse mâna spre ea.

— Houston, şopti el.

Acum, ne poate deosebi, se gândi ea, şi nespunând nimic, se trase deoparte ca să evite atingerea lui.

Duncan aproape că o împinse pe Blair spre Lee, iar în final toţi îşi ocupară locurile: Blair lângă Lee, domnul Gates şi în capăt Houston.

Houston avu senzaţia că slujba nu dură decât câteva secunde deoarece ştia că de cum avea să se termine urma să fie făcut anunţul.

Acesta veni mult prea curând.

Din nefericire, referendul Thomas nu slujise în acea zi, ci fusese înlocuit de reverendul Smithson care ar fi putut să dea dovadă de mai multă diplomaţie.

— Acum am de făcut un anunţ, zise el pe un ton amuzat. Se pare că Leander al nostru s-a răzgândit în privinţa gemenei cu care să se căsătorească şi s-a logodit cu Blair. Nici eu nu cred că aş fi ştiut pe care din ele să o aleg. Felicitări încă o dată, Lee.

Preţ de o clipă lumea rămase ca trăsnită. Apoi, încet-încet, bărbaţii începură să chicotească, iar femeile să icnească uluite. Toţi se ridicară să plece.

— Houston, trebuie să mă asculţi, zise Lee, prinzând-o de mână. Trebuie să-ţi explic.

— Mi-ai explicat, spuse ea printre dinţi. Mi-ai

explicat atunci când mi-ai spus cât de minunată a fost Blair şi că speri ca prinţesa de gheaţă să nu se mai întoarcă vreodată. Bună ziua, rosti ea zâmbind spre o persoană care trecu pe lângă ei.

— Bună, Houston, sau tu eşti Blair? întrebă aceasta.

— Felicitări, Lee. Un bărbat îl bătu pe umăr şi trecu mai departe râzând.

— Houston, haide să mergem undeva.

— Poţi să te duci la… mireasa ta, rosti ea aruncându-i o privire mânioasă.

— Houston, o imploră Lee. Te rog.

— Dacă nu-ţi iei mâna de pe mine o să ţip. Nu suport o situaţie mai jenantă decât cea pe care deja ai provocat-o.

— Leander, zise Duncan. Blair te aşteaptă.

Fără prea mare tragere de inimă Leander se depărtă de Houston, o prinse pe Blair de braţ, o împinse în trăsurică şi dădu rapid bice cailor.

În clipa în care Houston rămase singură, femeile o încercuiră din toate părţile, izolând-o de protecţia lui Duncan. Numeroasele figuri erau preocupate, curioase sau triste. Majoritatea femeilor păreau însă nedumerite.

— Houston, ce s-a întâmplat? Am crezut că tu şi Lee eraţi fericiţi.

— Cum este posibil ca Leander s-o dorească pe Blair? Se certau încontinuu.

— Când s-a luat hotărârea?

— Houston, există altcineva?

— Aveţi perfectă dreptate, doamnelor, se auzi o voce răsunătoare din spatele lor. Răsucindu-şi capetele, femeile îl zăriră pe Kane Taggert. Nimeni din oraş nu-l auzise spunând prea multe şi niciodată nu

dăduse impresia c-ar fi ştiut care erau preocupările locuitorilor.

Femeile rămaseră uluite în faţa acelui bărbat solid, cu barbă neîngrijită şi haine ponosite, care îşi croia drum printre ele. Dar cea mai surprinsă era Houston.

— Iartă-mă că n-am putut să ajung astăzi la slujbă ca să fi stătut cu tine, zise el când se apropie de ea. Nu fi atât dă surprinsă, iubito. Ştiu c-am promis c-o să păstrez secretul nostru mai multă vreme, da' n-am mai putut să-mi ţin gura după ce amicul Lee a spus la toată lumea.

— Secret? repetă una din femei.

Kane o cuprinse cu braţul pe Houston. Erau o pereche nepotrivită: el era nebărbierit şi şifonat, ea perfectă.

— Houston a rupt logodna cu Leander fiin'că s-a îndrăgostit lulea dă mine. Cucoanelor, pur şi simplu, nu mi-a rezistat.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă una din femeile care reuşise să-şi revină din şoc.

Houston începuse să respire din nou.

— A început când eu şi domnul Taggert am luat cina împreună la el acasă, şopti ea, ştiind că mai târziu avea să regrete fiecare cuvânt, dar făcându-i acum mare plăcere să nu admită că fusese părăsită.

— Dar Leander?

— Leander s-a consolat cu dragostea pentru draga soră a lui Houston, Blair, zise Kane mieros. Acu, doamnelor, tre' s-o luăm din loc. Sper că toate o să veniţi la nuntă – o nuntă dublă – peste două săptămâni. El îşi puse mâna pe spatele fragil al lui Houston şi o împinse spre trăsura hârbuită.

Tot drumul Houston stătu încordată pe locul ei.

Kane opri trăsura la marginea proprietăţii lui. În faţa lor se întindeau acrii de grădină, iar în fundal se zărea casa. El îşi ridică mâinile şi o ajută pe Houston să coboare.

— Noi doi tre' să stăm de vorbă.

Houston era mult prea năucită ca să se împotrivească.

— Aş fi venit pân' la biserică să stau cu tine, da' am avut treabă. Se pare că am ajuns acolo la vreme. Încă un minut şi baborniţele alea te-ar fi mâncat de vie.

— Scuză-mă. Houston nu prea îl asculta. Până în acea zi sperase că totul nu fusese decât un vis urât, că avea să se trezească şi să constate că era încă logodită cu Leander.

— Mă asculţi? Ci-ai?

— În afară de umilinţă publică, n-am nimic, domnule Taggert. Houston tăcu o clipă şi apoi continuă: Îmi cer iertare. N-am vrut să te împovărez cu problemele mele.

— N-ai auzit un cuvânt din ce-am zis? M-ai auzit când le-am spus că noi o să ne căsătorim? Le-am invitat pe toate alea la o nuntă dublă.

— Îţi mulţumesc, rosti ea reuşind să afişeze un zâmbet. A fost foarte frumos din partea dumitale că mi-ai venit în ajutor. Vei deveni un adevărat cavaler. Acum, cred că trebuie să plec.

— Eşti cea mai a naibii femeie pe care am cunoscut-o! Dacă n-o să te măriţi cu mine, ce altceva o să faci? Crezi că vreunul din aşa-zişii bărbaţi dă societate o să te ia? Să tem toţi dă clanul Westfield. Crezi că Marc Fenton te vrea?

— Marc Fenton? întrebă ea încurcată. De ce crezi că Marc m-ar vrea, după cum spui dumneata?

— Mă întrebam şi eu, atâta tot, rosti el apropiindu-se de ea. Cum să face că nu vrei să te măriţi cu mine? Sunt bogat, am o casă mare, tu tocmai ai fost părăsită şi n-ai altceva mai bun dă făcut.

Houston îşi ridică privirea spre el. Statura lui o făcea să se simtă stingheră, însă nu se putea spune că îi inspira frică. Dintr-odată, gândurile despre Leander şi Blair i se şterseră din minte.

— Pentru că nu te iubesc, rosti ea fermă. Şi pentru că nu ştiu nimic despre dumneata. N-am de unde să ştiu că până acum n-ai fost însurat de zece ori şi că nu ţi-ai închis nevestele pe undeva prin pivniţă. Pari capabil de aşa ceva, zise ea, plecându-şi ochii de la faţa lui bărboasă şi de la cămaşa lui groasă ruptă la umeri.

O clipă Kane o privi înmărmurit, cu gura căscată.

— Asta crezi dumneata despre mine? Ascultă cucoană, zise el făcând un pas spre ea. Io n-am avut timp dă însurătoare. Dă la opşpe ani dă când Fenton mi-a dat un şut în fund şi m-a aruncat pe drumuri nu m-am ocupat decât dă făcut bani. Au existat trei ani în care nici măcar n-am dormit. Şi acu vii dumneata să-mi spui că poate am avut timp să mă însor cu zece femei?

În clipa în care Kane sfârşi ce avu de spus, Houston era îndoită pe spate, iar el aplecat deasupra ei.

— Poate că am greşit, rosti ea afişând un surâs delicat.

Kane nu se clinti.

— Ştii că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată?

Spunând acestea, el îşi strecură braţul pe după talia ei, o trase spre el, şi afundându-şi mâna dreaptă în părul ei frumos strâns, o sărută.

Houston îl sărutase pe Leander de sute de ori. El era foarte familiar cu ea, însă sărutul lui Kane era ceva ce nu mai experimentase până atunci. Gura lui era lacomă. Sărutul lui nu avea eleganţa celui pe care un gentleman i l-ar fi dat unei doamne, se apropia mai mult de cel pe care ea şi-l imagina specific îngrijitorilor de cai.

El o eliberă atât de brusc, că ea fu cât pe ce să cadă şi, preţ de o clipă, se uitară fix unul la celălalt.

— Mă, cucoană, dacă poţi să mă săruţi aşa când îl iubeşti pe acel Westfield, o să reuşesc să supravieţuiesc şi fără dragostea dumitale.

Houston nu putu să mai articuleze niciun cuvânt.

El o prinse de cot.

— Acu’ o să te duc acasă, iar dumneata poţi să te apuci dă aranjamentele dă nuntă. Cumpără-ţi ce crezi că-ţi trebuie. O să pun nişte bani la bancă pentru dumneata. Vreau multe flori la nuntă, aşa că să pui pe cineva să le trimită aici. Să ţi le aducă din California, dacă vrei, sau poate treci să le vezi pe cele din sera mea. O să ne căsătorim la mine acasă. Avem scaune în pod. Vreau să vină tot poporul.

— Aşteaptă, te rog, zise ea, netezindu-şi părul în timp ce el o împingea în faţă. N-am fost încă de acord. Te rog, domnule Taggert, lasă-mi puţin răgaz de gândire. Nu m-am refăcut încă după pierderea logodnicului, rosti ea atingându-i braţul şi simţind muşchii lui puternici de pe dedesubtul cămăşii groase.

El îi ridică mâna şi pentru o clipă Houston crezu că avea să i-o sărute.

— O să-ţi cumpăr un inel. Ce vrei? Diamante? Smaralde? Alea albastre cum să cheamă?

— Safire, spuse ea absentă. Te rog, nu-mi cumpăra niciun inel. Căsnicia este un legământ pe

viaţă. Nu pot să mă grăbesc când este vorba de aşa ceva.

— Nu te grăbi. Mai ai două săptămâni ca să te obişnuieşti cu ideia că o să fii nevasta mea.

— Domnule Taggert, zise ea exasperată, asculţi vreodată ce spun şi ceilalţi oameni?

El îi zâmbi urâcios pe sub barbă.

— Nu, niciodată. Aşa am ajuns bogat. Dacă vedeam ceva ce-mi plăcea, nu stăteam pe gânduri, mă duceam după el.

— Şi eu sunt pe lista lucrurilor pe care le vrei? întrebă ea încet.

— În capul ei. Alături dă clădirea cu apartamente din New York pe care o poseda Vanderbilt şi pe care o doresc io. Acu o să te duc acasă ca să le spui alor tăi despre mine şi ca să mă pui în locul lui Westfield. O să-i pară rău. A luat o Chandler, nu-i vorbă, da' io m-am ales cu doamna. El plesni hamurile de crupele cailor atât de neaşteptat, că Houston se răsturnă în spătarul banchetei înainte să apuce să mai rostească vreun cuvânt.

Când ajunseră în faţa casei ei, el sări din trăsură şi aproape că o trase jos.

— Tre' să mă întorc acu'. O să le spui părinţilor despre mine, nu-i aşa? Şi mâine o să-ţi trimit un inel. Dacă ai nevoie dă ceva, să mă anunţi pe mine sau pe Edan. O să încerc să te văd mâine.

El aruncă spre casă o privire rapidă peste umărul ei şi după ce rosti: „Tre' să plec", se urcă în mare grabă în trăsură.

Houston rămase în faţa micuţului zid de piatră care înconjura casa ei şi urmări cum trăsurica se depărta învăluită în praf. Se simţea de parcă tocmai scăpase dintr-o tornadă.

Înăuntru, o aşteptau Duncan şi Opal. Opal, cu ochii înroşiţi de plâns stătea într-un fotoliu, în timp ce Duncan se plimba de colo-colo cu braţele încrucişate la piept.

Houston îşi cuprinse trupul în mâini şi intră în încăpere.

— Bună ziua, mamă, domnule Gates!

— Unde ai fost? întrebă Duncan cuprins de furie.

— Oh, Houston, zise Opal printre lacrimi, nu trebuie să te măriţi cu el. O să găseşti pe altcineva. Doar pentru că Leander a făcut o greşeală, nu înseamnă că trebuie să faci şi tu.

Înainte ca Houston să poată rosti vreun cuvânt, Duncan începu să-i vorbească.

— Houston, tu mereu ai fost cea sensibilă. Blair n-a avut niciodată minte, Chiar şi atunci când eraţi mici ea făcea numai pozne, însă tu mereu ai dat dovadă de multă înţelepciune. Urma să te căsătoreşti cu Leander, dar...

— Leander n-o să se mai însoare cu mine, sublinie ea.

— Dar nici Kane Taggert! suspină Opal şi-şi îngropă faţa în batista udă.

Houston simţi nevoia să-i ia apărarea lui Kane.

— Dar ce a făcut acest om ca să merite asemenea ostilitate? N-am acceptat încă să mă mărit cu el, dar nu văd de ce nu aş face-o?

Sărind din fotoliu, Opal se îndreptă spre fiica ei.

— Este un monstru. Uită-te la el. Nu se poate să trăieşti lângă un om care miroase ca un urs. Toate prietenele pe care le ai or să se îndepărteze de tine. Nu mai spun că circulă zvonuri teribile despre el.

— Opal! rosti Duncan poruncitor, făcându-şi soţia să se aşeze din nou în fotoliu şi să-şi continue plânsul.

Houston, am să-ţi vorbesc acum ca unui bărbat. Puţin mi-ar păsa dacă acest om n-ar fi făcut o baie în viaţa lui. Acest lucru nu mă interesează. Cu siguranţă că îşi poate permite o cadă. Dar sunt anumite lucruri... El îi aruncă o privire dură. Printre bărbaţi circulă anumite zvonuri că acest Taggert a ucis oameni ca să-şi adune averea.

— A ucis? şopti Houston. Unde ai auzit aşa ceva?

— Nu are importanţă...

— Ba *are!* se răsti ea. Nu înţelegi? Femeile acestui oraş s-au supărat că el nu le-a dat nicio atenţie şi atunci au inventat poveşti despre el. Şi de ce mă rog să se fi lăsat bărbaţii mai prejos? Leander mi-a spus că mulţi au încercat să-i vândă domnului Taggert tot felul de lucruri, ca de pildă mine de aur sterile. Probabil că unul din ei a lansat zvonul.

— Ceea ce am auzit eu vine de la o sursă demnă de toată încrederea, spuse Duncan încruntat.

Houston rămase tăcută o clipă.

— Jacob Fenton, zise ea cu blândeţe, intuind din expresia feţei pătrate a lui Duncan că nu greşise. Din bârfa pe care am auzit-o, continuă Houston, domnul Taggert a îndrăznit să-i facă avansuri Pamelei, iubita fiică a lui Jacob Fenton. De când eram mică, îmi amintesc că lumea şuşotea despre felul dizgraţios în care domnul Fenton o răsfăţa. Bineînţeles că ar urî un bărbat care i-a fost argat şi care a avut îndrăzneala să dorească să se însoare cu răsfăţata lui fiică.

— Vrei să spui că Fenton este un mincinos? o acuză Duncan. Îl crezi pe acest nou-venit şi nu familia pe care o cunoşti de o viaţă?

— Dacă o să mă mărit cu Taggert Kane – şi vreau să fie foarte clar acest „dacă” – atunci da, o să-l cred pe el şi nu pe Fenton. Acum, vă rog să mă scuzaţi, mă

simt foarte obosită şi vreau să mă întind.

Ea ieşi din încăpere cu mai multă graţie decât simţea de fapt şi de cum intră în dormitor se prăbuşi în pat.

Să se mărite cu Taggert Kane? se gândi ea. Să se mărite cu un bărbat care vorbea şi se comporta mai rău decât un derbedeu de pe strada River? Să se mărite cu un bărbat care nu o trata cu respect, cu unul care o trăgea din trăsură de parcă ar fi fost un sac de cartofi? Să se mărite cu un bărbat care o săruta de parcă ar fi fost o spălătoreasă?

Se ridică în capul oaselor.

— O să mă căsătoresc cu un bărbat care, aşa cum spunea Blair, atunci când mă sărută mă face să văd roşu cu scântei aurii şi argintii, zise Houston cu glas tare. S-ar putea s-o fac, şopti ea, rezemându-se de tăblia patului, pentru prima dată începând să se gândească serios la această posibilitate de a deveni doamna Kane Taggert.

Capitolul 6

Până a doua zi dimineaţă, Houston se convinsese că nu era cu putinţă să-l ia în căsătorie pe domnul Taggert. Mama ei îşi trăsese întruna nasul în timpul micului dejun şi rostise de nenumărate ori „Ce-o să se aleagă de frumoasele mele fete?” iar Duncan discutând ca de obicei aprins cu Blair, îi reproşase acesteia că distrusese viaţa surorii ei. Houston nu putea să spună cu certitudine că se certau, căci asupra unui lucru păreau să fie de acord.

Houston interveni în discuţie în clipa în care se

făcu afirmaţia că Taggert Kane era mijlocul prin care ea dorea să se pedepsească pentru pierderea lui Leander. Nimeni însă nu păru să audă ce spusese ea şi deoarece pentru suferinţa lui Blair nimic nu mai avea importanţă, Houston încetă să-i mai asculte. Durerea pe care o pricinuise o făcuse să ia hotărârea de a nu se mărita cu domnul Taggert.

Imediat după micul dejun, lumea începu să treacă pe la ei.

— M-am apucat să fac o plăcintă cu mere şi ştiind cât de mult îţi place ţie, Opal, am copt două şi ţi-am adus una ţie. Ce mai fac gemenele?

Până la orele amiezii casa se umplu de oameni. Domnul Gates stătu retras în biroul lui de la fabrica de bere şi o rugase pe o slujnică să-i aducă prânzul acolo, astfel că Houston, Blair şi Opal trebuiră să se apere singure în faţa întrebărilor curioase.

— Houston, chiar te-ai îndrăgostit de domnul Taggert?

— Mai luaţi o bucată de plăcintă, doamnă Treesdale, răspunse Houston.

Pe la unsprezece, Blair reuşi să se facă nevăzută şi lăsându-le pe Houston şi Opal să se descurce singure, nu se mai întoarse decât la ora trei.

— Mai sunt încă aici? rosti ea oftând, privind a mulţimea de pe pajiştea din jurul casei.

La trei şi jumătate un bărbat trase în faţa casei Chandler o superbă trăsură cum nimeni din oraş nu mai văzuse până atunci. Era vopsită în alb, avea roţile albe, capota crem pliabilă şi toate ornamentele din alamă strălucitoare. Bancheta din faţă era îmbrăcată în piele de roşie, iar la spate era prevăzută cu un loc pentru slujitor.

Grupurile de persoane de pe pajişte de pe

veranda mare şi din grădină rămaseră uluite şi-şi încetară întrebările.

Un bărbat cu îmbrăcăminte simplă coborî de pe capră şi intră în mijlocul mulţimii.

— Cine este domnişoara Houston Chandler? întrebă el în liniştea mormântală.

— Eu sunt, rosti ea, păşind în faţă.

Bărbatul scoase din buzunar o bucăţică de hârtie şi începu să citească.

— „Această trăsură este de la bărbatul cu care o să vă căsătoriţi, de la domnul Kane Taggert. E o trăsură pentru doamne, un faeton, iar calu' e foarte bun.

Individul împături hârtia, o puse la loc în buzunar şi se răsuci pe călcâie.

— Ah, zise el întorcându-se. Domnul Taggert v-a mai trimis şi asta, continuă el aruncând spre Houston un mic pacheţel ambalat în hârtie maronie pe care aceasta îl prinse.

Fluierând, bărbatul o apucă pe alee. Toată lumea îl urmări cu privirea până ce acesta dădu colţul şi dispăru.

— Ei bine, Houston, zise Tia, n-ai de gând să deschizi cadoul?

Houston nu-şi dădea seama dacă trebuia să desfacă pachetul deoarece ştia sigur ce era înăuntru, iar dacă accepta inelul lui, atunci însemna că-l accepta şi pe el.

În cutiuţă se afla cel mai mare diamant pe care îl văzuse vreodată, o imensă şi strălucitoare piatră care îţi tăia respiraţia, înconjurată de nouă smaralde cu feţe pătrate.

Aerul aspirat de plămânii femeilor din jurul ei provocă freamătul frunzelor copacilor.

Hotărâtă, Houston trânti capacul cutiuţei căptuşită cu catifea albastră şi o porni spre trăsură. Fără să şovăie o clipă şi fără să răspundă la niciuna din întrebările care i se adresară, ea plesni frâiele, iar frumosul cal maroniu o luă rapid din loc.

Mână de-a lungul străzii Sheldon, traversă râul Tijeras care despărţea sectorul sudic al oraşului de cel nordic şi-o apucă pe drumul pustiu care ducea la casa Taggert. Deoarece nu primi niciun răspuns când ciocăni la uşa din faţă, intră înăuntru, îşi îndreptă paşii spre partea stângă a clădirii şi se opri în pragul biroului.

Kane era aplecat peste birou, pufăind dintr-un trabuc ordinar, făcând nişte însemnări şi dându-i comenzi scurte lui Edan, care stătea răsturnat într-un scaun, cu picioarele pe masă, fumând un trabuc la fel de ordinar.

Edan, văzând-o primul, se ridică imediat şi-l atinse pe umăr pe Kane, care îşi înălţă încruntat privirea.

— Dumneata trebuie să fii Edan, rosti Houston înaintând cu mâna întinsă. Nu ştia sigur dacă acesta era un servitor sau un prieten. Eu sunt Houston Chandler.

— Houston, spuse el. Nu era un servitor judecând după aerul încrezător pe care îl avea.

— Aş vrea să discut cu dumneata, zise Houston întorcându-se spre Kane.

— Dacă e vorba de nuntă, acu’ să ştii că-s foarte ocupat. Dacă ai nevoie dă bani, spune-i lui Edan şi o să-ţi completeze el un cec.

Dându-şi fumul la o parte din faţă, ea se îndreptă spre una din ferestre şi o deschise.

— N-ar trebui să staţi în fumul ăsta. Nu este deloc

sănătos.

Kane ridică spre ea nişte ochi reci.

— Cine te crezi ca să-mi dai mie ordine? Crezi că dacă o să-mi fii nevastă, o să…

— După câte îmi amintesc, eu n-am acceptat încă să-ţi fiu soţie şi dacă nu poţi să-ţi găseşti timp să discuţi cu mine – în particular – nu cred că voi fi soţia dumitale. Bună ziua, domnule Taggert, bună ziua, Edan.

— Bună ziua, Houston, rosti Edan cu un zâmbet abia schiţat.

— Femei! îl auzi ea pe Kane rostind în urma ei. Mă, ţi-am spus eu că o femeie o să-mi mănânce prea mult timp.

Kane o ajunse din urmă în dreptul uşii.

— Poate c-am fost puţin cam pripit, zise el. Numai că atunci când lucrez nu-mi place să fiu întrerupt. Trebuie să înţelegi.

— Nu te-aş fi deranjat dacă nu era ceva important, zise ea cu răceală.

— În regulă, ’aide să mergem acolo să stăm de vorbă, zise Kane arătând spre biblioteca care răsuna a pustiu. Ţi-aş oferi un scaun, dar singurele pe care le am sunt în dormitor. Vrei să mergem acolo? o întrebă el afişând un zâmbet pofticios.

— În niciun caz. Ceea ce vreau eu să aflu, domnule Taggert, este dacă cererea dumitale în căsătorie este sau nu serioasă.

— Crezi că mi-aş fi pierdut timpul cu curtea pe care ţi-am făcut-o, dacă n-aş fi fost serios?

— Curte? zise ea. Da, cred că aş putea numi curte atitudinea dumitale de duminică dimineaţă. Ce vreau să te întreb, domnule Taggert, este dacă ai ucis pe cineva sau dacă ai angajat vreo persoană să facă

acest lucru în locul dumitale.

Kane rămase cu gura căscată, iar privirea i se umplu de furie. În câteva clipe însă expresia i se destinse.

— Nu, n-am ucis pe nimeni. Ce altceva mai vrei să ştii?

— Orice altceva vrei să-mi spui, zise ea serioasă.

— Nu-s prea multe dă povestit. Am crescut la grajdurile lui Jacob Fenton – un muşchi îi tresări pe obraz – am fost dat afară d-acolo fiin'că m-am încurcat cu fii-sa, iar d-atunci fac bani. N-am omorât pe nimeni, n-am jefuit pe nimeni, n-am înşelat pe nimeni, n-am bătut nicio femeie, am pocnit în schimb mulţi bărbaţi. Te mai interesează şi altceva?

— Da. Când m-ai cerut în căsătorie, mi-ai spus că vrei să-ţi aranjez mobila în casă. Eu însă cu ce o să mă aleg dacă o să stau cu dumneata?

— Cu mine. Zâmbind el îşi strecură degetele mari în pantaloni. N-o să-ţi ascund nimica, dacă la asta te referi.

— Nu, nu mă refeream la ceea ce insinuezi dumneata, rosti ea încordându-se. Domnule Taggert, continuă ea începând să se rotească în jurul lui. Cunosc bărbaţi care lucrează în minele de cărbune şi care sunt mult mai bine îmbrăcaţi decât dumneata. Limbajul dumitale este cumplit, ca de altfel şi manierele. Mama mea este speriată de moarte din cauză că o să mă mărit cu un barbar ca dumneata. Şi deoarece n-o să-mi pot petrece toată viaţa înspăimântându-mi mama, va trebui să accepţi puţină educaţie de la mine.

— Educaţie? zise el, strângând din pleoape. Ce mă poţi învăţa dumneata?

— Cum să te îmbraci ca lumea. Cum să

mănânci…

— Să mănânc? Eu mănânc destul.

— Domnule Taggert, tot menţionezi nume ca Vanderbilt şi Gould. Spune-mi, ai fost vreodată invitat în casele acestor familii când erau de faţă şi femei?

— Nu, da'… începu el schimbându-şi privirea. Am fost o dată, da' atunci s-a întâmplat un accident şi s-a spart nişte vase.

— Înţeleg. Mă întreb cum de te aştepţi ca eu să-ţi fiu soţie, să conduc o casă minunată ca aceasta, să dau petreceri aşa cum doreşti, iar dumneata să stai în capul mesei şi să mănânci boabele de fasole din vârful cuţitului. Bănuiesc că mănânci boabele de fasole cu cuţitul.

— Io nu mănânc deloc fasole. Un bărbat are nevoie dă carne şi n-are nevoie dă o femeie care să-i spună…

— Bună ziua, domnule. Ea se răsuci pe călcâie, însă abia făcu doi paşi că el o apucă de braţ.

— N-o să te măriţi cu mine, dacă n-o să te las să mă educi?

— Şi să te îmbrac şi să te bărbieresc.

— Mori dă nerăbdare să-mi vezi faţa, nu-i aşa? rosti el zâmbind, însă amuzamentul îi pieri văzând cât de serioasă era Houston. Cât timp am ca să iau o hotărâre?

— Cam zece minute.

El se strâmbă.

— Cine te-a învăţat să faci afaceri? Să mă gândesc atunci.

Kane se îndreptă spre una din ferestre şi rămase în faţa acesteia câteva minute.

— Am şi io o rugăminte la tine, îi zise el când reveni lângă ea. Ştiu că te măriţi cu mine pentru bani.

Kane ridică mâna când ea dădu să vorbească. N-are rost să negi. Nu te-ai fi gândit să te măriţi cu unu' ca mine care mănâncă din vârful cuţitului, dacă nu aveam să-ţi ofer o casă atât de mare. O doamnă ca tine nici măcar n-ar vorbi cu un grăjdar ca mine. Ceea ce vreau io e să te prefaci şi să spui la toată lumea că... El îşi coborî privirea spre parchet. Vreau ca lumea să creadă că te-ai îndrăgostit dă mine, nu că te măriţi cu mine fiin'că soră-ta a călcat în strâchini, iar io s-a întâmplat să fiu prin preajmă. Vreau ca pân' şi soră-ta – ultimele cuvinte el le rosti apăsat – să creadă că eşti nebună după mine, exact cum am zis în faţa bisericii. Şi maică-ta vreau să creadă la fel. Nu vreau să-i fie teamă de mine.

Houston nu se aşteptase la aşa ceva. Deci acesta era marele bărbat înfricoşător care şedea izolat de tot oraşul. Cât de cumplit trebuia să fie să nu te poţi descurca deloc în societate. Sigur că femeile nu erau dornice să-l invite în casele lor dacă se întâmplau accidente şi se spărgeau porţelanuri. În clipa de faţă el nu aparţinea nici unei lumi, nici celei sărace în care îl încadrau limbajul şi manierele, nici celei bogate în care îl încadrau banii.

Are nevoie de mine, gândi ea. Are nevoie de mine cum nimeni altcineva n-a mai avut până acum. Pentru Leander, eram un accesoriu frumos, dar nu necesar. Pentru acest om însă, lucrurile pe care le-am învăţat sunt vitale.

— Am să mă prefac că voi fi cea mai iubitoare soţie, zise ea încet.

— Deci o să te măriţi cu mine?

— Da, cred că da, rosti ea uşor surprinsă.

— Să dea naiba. Edan! urlă el ieşind din încăpere. Lady Chandler o să se mărite cu mine.

Houston se aşează pe pervazul ferestrei. El urma să o ia în căsătorie pe „lady” Chandler. Dar ea cu cine Dumnezeu acceptase să se căsătorească?

*

Se lăsase seara şi ea nu se întorsese încă acasă. Era obosită şi în acel moment îşi dorea să nu fi auzit niciodată de Kane Taggert. El părea să creadă că putea să stea acasă şi să lucreze, iar logodnica lui să se ducă singură la toate petrecerile, să spună tuturor că era îndrăgostită de el şi că totul avea să fie bine.

— Dacă nu vom fi văzuţi împreună, nici măcar nu vom fi crezuţi că ne cunoaştem, îi zise ea peste biroul lui aflat în dezordine. Trebuie să fii prezent la chermeza de poimâine, iar până atunci trebuie să-ţi faci un costum de haine adecvat şi să te razi.

— Încerc să cumpăr nişte pământ în Virginia şi individu’ o să vină mâine. Tre’ să stau p-aci.

— Poţi să faci afaceri şi în timpul probelor.

— Adică să stau să pună unu’ din omuleţii ăia mâna pă mine? Nici nu mă gândesc. Pune pe cineva să trimită nişte costume dă gata şi mi-oi alege io unu’.

— Roşu sau purpuriu? întrebă ea repede.

— Roşu. Am văzut odată o stofă ecosez pe roşu…

Strigătul lui Houston îl opri.

— Îţi vei face un costum la croitor şi eu voi alege materialul. Vei merge cu mine la chermeză şi, de asemenea, mă vei însoţi în următoarele zile până la nuntă la toate celelalte recepţii.

— Eşti sigură că doamnele adevărate sunt aşa dă abuzive? Credeam că doamnele adevărate nici nu ridică glasul.

— Nu ridică glasul la gentlemanii adevăraţi, însă

faţă de bărbaţii care vor să poarte costume roşii ecosez le este îngăduit să se poarte fără menajamente.

La auzul cuvintelor, Kane se îmbufnă, însă nu se lăsă intimidat.

— Bine, atunci, o să-mi fac un costum aşa cum vrei şi o să merg la bles... drăguţele tale ceaiuri, o întoarse el repede, făcând-o să zâmbească, da' despre ălelalte petreceri nu ştiu ce să zic.

— Fiecare la timpul său, zise ea, simţindu-se brusc obosită. Trebuie să mă duc acasă. Părinţii mei or să-şi facă griji.

— Vin' aici puţin, spuse el, făcându-i semn să ocolească biroul.

Imaginându-şi că vrea să-i arate ceva, ea se supuse dorinţei lui. Brutal, el o prinse însă de încheietura mâinii şi o trase pe genunchi.

— Tu o să fii profesoara mea, da' şi io cred c-o să te învăţ ceva.

Kane începu să-i dezmierde gâtul cu faţa, ciupindu-i cu buzele pielea. Ea vru să i se împotrivească, însă simţi cum anumite părţi ale trupului începură să i se topească.

— Kane, rosti Edan din pragul uşii. Scuză-mă.

Fără prea multă politeţe, el o împinse în lături şi-i zise de parcă ar fi fost vreo femeie de stradă:

— D-asta o să capeţi mai mult mai târziu. Acu', du-te acasă c-am de lucru.

Houston îşi înghiţi cuvintele pe care vru să i le spună şi, îmbujorată de jenă, murmură celor doi bărbaţi un „bună-seara" şi plecă.

Îndreptându-se în fine spre casă, obosită, înfometată, afectată pe de o parte de furie, pe de alta de jenă, se vedea spunându-le părinţilor că hotărâse

să se mărite cu domnul Taggert.

Dar de ce? se întrebă ea încetinind mersul calului pe drumul pustiu. De ce oare acceptase să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, care nu o iubea, un bărbat care o enerva în fiecare moment, un bărbat care o trata ca pe un obiect pe care îl cumpărase?

Răspunsul îi veni repede în minte.

Pentru că o făcea să se simtă vie. Pentru că el avea nevoie de ea.

Blair îi spusese că, atunci când erau copii, ea arunca cel mai bine bulgării de zăpadă, dar că Duncan şi Leander o deposedaseră de spiritul ei. Demult, învăţase că era mai uşor să cedeze în faţa bărbaţilor, să fie femeia liniştită, lipsită de entuziasm pe care şi-o doreau ei.

Uneori însă, la recepţii sau la dineuri, Houston se simţea de parcă era o pictură pe perete – drăguţă şi plăcută a o avea în jur, dar total inutilă pentru existenţa de zi cu zi. La un moment dat ea îi destăinuise lui Leander această senzaţie şi atunci el îi explicase că viaţa ar fi mai searbădă fără obiectele de artă.

Până în final însă, Lee trădase tăcerea şi frumuseţea lui Houston, pentru o femeie care îi punea trupul pe jar.

Niciun bărbat nu-i mai trezise lui Houston senzaţiile pe care i le stârnise Kane. Gustul lui Lee pentru haine şi mobilă era ireproşabil. Fără niciun fel de problemă, el ar fi putut să decoreze singur interioarele casei pe care o construise pentru ei. Domnul Taggert însă era atât de nepriceput la acest capitol, că fără ea n-ar fi fost în stare să-şi aranjeze mobila, darămite s-o mai şi cumpere.

Houston se gândi la toţi anii de trudă din timpul

şcolii. Ea ştia că Blair avea impresia că învăţătura ei nu se rezumase decât la a bea ceai şi la a aranja flori, însă nu putea să uite disciplina strictă şi linia domnişoarei Jones care plesnea palmele întinse ale fetelor care greşeau.

Când era cu Lee, trebuia să facă în permanenţă efort ca să-şi pună în aplicaţie toată pregătirea, deoarece Lee ar fi sesizat greşelile. Însă în prezenţa domnului Taggert se simţea liberă. Astăzi ţipase la el. În paisprezece ani de când se cunoştea cu Lee, niciodată nu ridicase tonul la el.

Ea inspiră adânc aerul răcoros al nopţii. Avea atât de multe treburi de făcut! Aranjamentele de nuntă, explorarea podului şi aşezarea mobilei unde dorea ea. Plus toate încercările de a-l transforma pe domnul Taggert într-un gentleman.

În clipa în care ajunse acasă, ardea de emoţie. Urma să se mărite cu un bărbat care avea nevoie de ea.

Lăsă calul şi trăsura în grija argatului, îşi îndreptă umerii şi se pregăti să înfrunte furtuna pe care avea s-o dezlănţuie familia ei.

Capitolul 7

Intrând pe la bucătărie, unde le găsi spălând vase pe bucătăreasă şi pe Susan, Houston constată spre surprinderea – dar şi spre uşurarea ei – că întreaga casă era cufundată în linişte.

— S-a culcat toată lumea? întrebă ea, sprijinindu-se cu mâna de masa mare de stejar care umplea aproape toată încăperea.

— Da, domnişoară Blair-Houston, răspunse Susan curăţând râşniţa de cafea. Aproape toţi.

— Houston, rosti ea automat, ignorând ultimul comentariu al slujnicei. Te rog să-mi pui şi mie ceva de mâncare pe o tavă şi să mi-o aduci în dormitor, da, Susan?

Îndreptându-se spre scara interioară, ea observă mai multe buchete de flori proaspete, flori care însă nu erau din grădina mamei sale, iar pe biletul ataşat văzu scris:

„Viitoarei mele soţii, Blair, de la Leander”.

De când se cunoşteau, Leander nu-i trimisese ei niciodată flori.

Ţinându-şi capul drept, Houston urcă treptele.

Dormitorul ei era decorat cu un tapet crem ce avea un discret desen alb, lemnăria era vopsită în alb, iar la ferestre atârnau perdele din dantelă *Battenberg,* lucrate manual. Măsuţele joase şi spătarele a doua scaune erau de asemenea decorate cu o dantelă vaporoasă. Partea de dedesubt a baldachinului era acoperită cu mătase gofrată de culoarea bronzului, iar cuvertura de pe pat era albă şi matlasată.

Când ajunse cu dezbrăcatul la lenjeria de corp, intră Susan cu tava. Printre înghiţituri, Houston începu să-i dea instrucţiuni slujnicei.

— Ştiu că este târziu, dar trebuie să-l pui pe Willie la nişte treburi. Va trebui să ducă acest bilet domnului Bagly, croitorul de pe bulevardul Lead şi să i-l înmâneze personal, chiar dacă va fi nevoit să-l scoale din pat. Va trebui să vină la casa Taggert mâine la ora opt.

— La casa Taggert? întrebă Susan, aşezând hainele lui Houston. Înseamnă, domnişoară, că într-adevăr vă măritaţi cu dânsul?

Houston care şedea la biroul ei din lemn de mahon se răsuci cu faţa spre fată.

— Ţi-ar plăcea să lucrezi pentru mine? Să locuieşti în casa Taggert?

— Nu ştiu, domnişoară. Este domnul Taggert atât de rău precum zice lumea?

Houston se gândi. Experienţa o învăţase că servitorii ştiau mult mai multe. Cu toate că domnul Taggert locuia singur, era sigur că servitorii cunoşteau despre el lucruri pe care nimeni altcineva nu le ştia.

— Ce-ai auzit despre el?

— Că are un temperament violent, că urlă mult şi că nimic nu-l mulţumeşte.

— Mă tem că toate acestea s-ar putea să fie adevărate, oftă Houston, răsucindu-se din nou cu faţa la birou, dar măcar ştim că nu bate femei şi nu înşală lumea.

— Dacă dumneavoastră nu vă este frică să staţi cu dânsul, domnişoară Houston, atunci n-o să-mi fie nici mie. Nu cred că această casă o să mai fie un loc potrivit de stat după plecarea dumneavoastră.

— Nici eu nu cred că va mai fi, zise Houston absentă, notându-şi să ia legătura cu domnul Applegate, bărbierul de pe bulevardul Coal, şi să-l roage să vină la ora nouă. Atunci îşi dădu seama cât de mult timp s-ar economisi dacă toată lumea ar fi fost racordată la reţeaua telefonică.

— Susan, tu n-ai doi fraţi?

— Ba da, domnişoară.

— Am nevoie de şase bărbaţi vânjoşi pentru toată ziua de mâine. O să fie bine plătiţi şi hrăniţi şi vor trebui să se prezinte la lucru la opt şi jumătate. Crezi că poţi să-mi găseşti şase bărbaţi?

— Da, domnişoară.

Houston mai scrise un bilet.

— Willie trebuie să-l ducă pe acesta doamnei Murchison. Ea locuieşte la reverendul Thomas cât este plecată familia Conrad în Europa. Vreau ca ea să vină şi să gătească la casa Taggert, până la întoarcerea stăpânilor ei. Sper să se bucure că va avea ceva de făcut. Willie va trebui să aştepte un răspuns, deoarece i-am spus femeii că bucătăria este goală, că va trebui să şi-o umple cu tot ce crede că-i va face trebuinţă şi să trimită nota de plată domnului Taggert. Dacă răspunsul ei va fi afirmativ, Willie să împrumute căruţa de la Oakley şi să se ducă să o ia mâine dimineaţă.

Houston se lăsă în spătarul scaunului.

— Aşa, de astea trebuie să ne ocupăm mâine. Va trebui să-l îmbrac pe domnul Taggert, să-l bărbieresc, să mut mobila şi să hrănesc pe toată lumea.

Susan scoase acele din părul lui Houston şi începu să i-l pieptene.

— Ce plăcut este, zise ea închizând ochii.

Câteva clipe mai târziu era în pat şi, pentru prima dată, după multă vreme, nu-i mai veni să plângă. De fapt, se simţea chiar foarte fericită. Făcuse un târg cu sora ei ca să poată avea o aventură de o noapte, însă se părea că aceasta avea să ţină săptămâni în şir.

*

A doua zi dimineaţa când Susan îi ciocăni la uşă, Houston, îmbrăcată pentru muncă într-o bluză de bumbac albă şi o fustă neagră, lungă până în pământ, cu curea lată de piele, era aproape gata de plecare. O jachetă scurtă şi o pălărioară asortată îi completau toaleta.

După ce coborî scara în vârful picioarelor, aşeză

pe masa din sufragerie un bilet pentru mama ei în care îi explica unde avea să stea toată ziua şi după ce mâncă un mic dejun frugal, o apucă spre şopron, unde îl puse pe somnorosul Willie să înhame calul la frumoasa şaretă pe care Kane i-o trimisese.

— Ai transmis toate mesajele, Willie?

— Toate. Doamna Murchison s-a bucurat c-o să-şi mai ocupe timpul. La şase şi jumătate mi-a spus să fiu cu căruţa la băcănia domnului Randolph. Doamna Murchison l-a sunat aseară şi i-a dat o listă lungă cu lucrurile de care are nevoie. Pe urmă ne ducem la familia Conrad ca să le dăm o raită prin grădină. Vrea să ştie pentru câte persoane trebuie să gătească.

— Vor fi cam doisprezece oameni, dar majoritatea sunt bărbaţi, aşa că spune-i să pregătească mâncarea ca pentru treizeci. Aşa o să le ajungă. Să-i mai spui să-şi aducă oale şi cratiţe. Nu cred că domnul Taggert are aşa ceva. Să vii cât mai repede, Willie.

În timp ce deshămă calul şi-l legă undeva la umbră, Houston avu senzaţia că întreaga casă Taggert era cufundată în linişte. Ciocăni la una din uşile de pe lateralã, dar, deoarece nimeni nu-i răspunse, o încercă. Constată că nu era încuiată şi intră. Simţindu-se oarecum ca un hoţ, începu să deschidă dulapurile. Dacă această casă urma să găzduiască peste două săptămâni un număr mare de nuntaşi, ea trebuia să ştie pe ce se bizuia.

În dulapuri, în afară de câteva rafturi cu conserve de piersici şi veselă emailată de proastă calitate, nu mai exista nimic altceva.

— Din nou Sears, murmură ea hotărându-se să inspecteze toată zona de serviciu. Un oficiu pentru majordom separa sufrageria de bucătărie, iar în

spatele bucătăriei era o aripă în formă de L în care se aflau cămara, spălătoria, locuinţele şi baia pentru trei servitori, camera şi oficiul menajerei.

Din culoarul de dincolo de bucătărie se forma o scară pe care începu să o urce. Oprindu-se la etajul al doilea, privi pe furiş pe hol, însă în afară de umbrele de pe podelele de stejar şi de pe lambriuri nu mai văzu nimic altceva. Continuă să urce spre pod.

Aşa cum bănuise, podul era de fapt conceput cu încăperi pentru servitori care acum erau folosite pentru depozitare. Existau două băi, una pentru bărbaţi, alta pentru femei, iar restul spaţiului era împărţit în odăi micuţe. Fiecare încăpere era ticsită până în tavan cu lăzi şi cutii sau cu mobilă ascunsă sub huse.

Curioasă, ea ridică una din pânze. Dedesubtul acestora descoperi două scaune aurii a căror tapiţerie avea ca motiv principal heruvimi. De ele atârna o etichetă. Ţinându-şi răsuflarea ea citi:

Mijlocul Secolului al optsprezecelea, tapiţerii ţesute la atelierele Gobelin. *Se crede c-ar fi aparţinut lui Madame de Pompadour dintr-un set de douăsprezece scaune şi două canapele.*

— Dumnezeule, rosti Houston eliberând aerul din piept şi lăsând husa să cadă la loc.

De perete era sprijinit un covor făcut sul. Pe eticheta lui citi:

Sfârşit de secol şaptesprezece, executat la manufactura Savonnerie *pentru Ludovic al XIV-lea.*

O ladă, în care neîndoielnic se afla un tablou, era etichetată simplu: *Gainsborough.* Lângă aceasta se afla o alta pe care era vopsit un singur cuvânt: *Reynolds.*

Încet, Houston îndepărtă husa de pe scaunele lui

Madame de Pompadour, îl luă pe cel de deasupra şi se aşeză. Avea nevoie de o clipă ca să-şi adune gândurile. Uitându-se în jurul ei, văzu picioare aurii ieşind de sub pânzele care acopereau mobilierul şi fără să mai exploreze încăperea îşi dădu seama că toată mobila şi obiectele de artă erau piese de muzeu. Absentă, ridică husa de lângă ea. De dedesubtul acesteia străluci un candelabru care părea făcut din diamante. Pe eticheta atârnată citi: 1780.

Stătea încă pe scaun, pierdută în gânduri, la perspectiva de a trăi zi de zi printre comorile din jur, când auzi în curte zgomotul unei trăsuri.

— Domnul Bagly! zise ea, zbughind-o pe scări şi reuşind să ajungă în faţa uşii în clipa în care acesta şi ajutorul lui se depărtau se trăsură.

— Bună dimineaţa, Blair-Houston, zise el.

Domnul Bagly era un bărbat scund, subţirel, cu faţa albă, care reuşea să fie un fel de tiran. În calitatea lui de croitor de primă clasă din Chandler, domnul Bagly se bucura de mare respect.

— Bună dimineaţa, răspunse ea. Vă rog, poftiţi. Nu ştiu sigur ce-aţi auzit, domnule Bagly, dar eu şi domnul Taggert ne vom căsători peste două săptămâni, iar el are nevoie de o întreagă garderobă. Deocamdată îi trebuie un costum de după-amiază pentru recepţia de mâine, dintr-o stofă din păr de lama, cu trei nasturi, pantalon gri şi vestă din caşmir. Cam aşa ceva. Credeţi că-l puteţi termina până mâine la ora două?

— Nu sunt sigur. Mai am şi alţi clienţi.

— Sunt convinsă că niciunul nu se grăbeşte atât de mult ca domnul Taggert. Folosiţi cât mai multe croitorese. Veţi fi plătit.

— Cred că se poate aranja. Dacă aş reuşi să-i iau

acum măsurile domnului Taggert, aş putea să mă apuc de lucru.

— Este sus, cred.

Domnul Bagly o privi pătrunzător.

— Blair-Houston, te cunosc de-o viaţă, pentru tine înţeleg să-mi las deoparte celelalte obligaţii, am acceptat să vin aici atât de devreme ca să-i iau măsurile logodnicului tău, însă nu am să mă duc după el să-l caut. Poate ar trebui să revenim când se trezeşte.

— Dar nu veţi avea timp să-i faceţi costumul. Vă rog, domnule Bagly.

— Nici dacă mi-ai cădea în genunchi. O să aşteptăm aici o jumătate de oră. Dacă domnul Taggert nu va coborî în acest interval, vom pleca.

Houston era foarte fericită că nu existau scaune în marele salon unde intenţionau cei doi să aştepte. Curaj, îşi zise ea şi o apucă pe scări.

Cel de-al doilea etaj, cu lambriuri albe, era la fel de frumos ca primul. Chiar în faţa ei se deschidea o încăpere largă şi luminoasă cu pardoseala verde.

— O colivie, şopti ea uluită.

Oftând, ea conchise că trebuia să treacă la treabă. În jur existau multe uşi închise şi ştia sigur că în spatele uneia din ele se afla Kane.

O deschise pe prima şi chiar în lumina palidă, văzu un cap blond în mijlocul unui pat răvăşit. În cea mai mare linişte închise uşa la loc, nevrând să-l trezească pe Edan.

Houston trecu prin încă patru camere, până găsi dormitorul lui Kane. Draperii grosolane agăţate direct de tavan, cu fire cu care se ancorau tablourile, blocau razele soarelui de dimineaţă. Mobilierul era format dintr-un pat de stejar, o măsuţă ticsită cu hârtii, pe

care se afla şi o cană de apă din lut şi trei piese tapiţate cu un pluş roşu dezgustător, cu ciucuri galbeni pe margine.

— Scuzaţi-mă, Madame de Pompadour, şopti ea privind spre pod.

Hotărâtă, Houston apucă draperiile, le trase în lături, le înnodă bine şi lăsă lumina soarelui să pătrundă în încăpere.

— Bună dimineaţa, domnule Taggert, zise ea tare, aplecându-se deasupra patului.

Kane se întinse, se răsuci pe partea cealaltă, dar continuă să doarmă.

De la brâu în sus era dezvelit, lăsând vederii trupul gol, iar ea presupunea că la fel era şi de la brâu în jos. O clipă rămase neclintită, privindu-l. Rareori avusese ocazia să vadă pieptul dezgolit al vreunui bărbat, însă Kane avea constituţia unui boxer: masiv, musculos şi cu pieptul păros. Pielea lui era închisă la culoare şi părea fierbinte.

Nu stătea de-un minut lângă pat, când simţi pe coapsă o mână mare care o trase în jos.

— N-ai putut să mai rabzi, nu-i aşa? zise Kane, începând să o sărute lacom pe gât în timp ce degetele îi alergau energic pe trupul ei. Mereu mi-a plăcut hârjoneala matinală.

Houston încercă să i se opună, dar, dându-şi seama că era inutil, începu să caute alte căi de a pune capăt atacului. Pe dibuite mâna ei atinse toarta cănii de apă de pe masă şi cu rapiditate o izbi de capul lui.

Vasul se sparse, iar apa şi cioburile revărsându-se în cascadă îi îngăduiră lui Houston să sară din pat şi să se retragă în capătul acestuia.

— Ce dracu’… începu Kane, ridicându-se şi frecându-şi capul. Mă, puteai să mă omori.

— N-aş crede, spuse Houston. Am presupus, fără să greşesc, că gusturile dumitale în materie de vase de calitate se potrivesc cu cele în materie de mobilier.

— Ascultă, măi fâşneaţo, o să…

— Nu, domnule Taggert, ascultă-mă dumneata pe mine. Dacă voi fi soţia dumitale, mă vei trata cu respectul care se cuvine rangului meu. Nu voi tolera să fiu tratată ca o stricată din acelea pe care… pe care le angajezi pentru o noapte. Deşi se înroşi la faţă, ea continuă: N-am venit în dormitorul dumitale deoarece, după cum spui, n-am putut să mai rabd. Într-un fel am fost şantajată să vin. Jos, se află un croitor care te aşteaptă ca să-ţi ia măsurile pentru un costum. Dintr-o clipă în alta trebuie să sosească hamali care să ajute la mutatul mobilei, o bucătăreasă cu o căruţă de alimente şi, în mai puţin de o oră, un bărbier îţi va îndepărta claia de păr care te acoperă. Dacă trebuie să pregătesc pentru nuntă atât casa cât şi pe dumneata, din nefericire voi avea nevoie de prezenţa dumitale şi, drept urmare, nu-ţi este îngăduit să trândăveşti toată ziua în pat.

Cât îşi ţinu ea discursul, Kane nu făcu altceva decât să o privească.

— Îmi sângerează capu’? întrebă el.

Oftând, Houston se apropie de el şi îi examină creştetul până ce el o prinse de talie şi-şi afundă faţa în pieptul ei.

— Ai şi ceva umplutură de vată? întrebă el.

Houston îl împinse dezgustată.

— Dă-te jos din pat, îmbracă-te şi coboară în salon cât de repede poţi, rosti ea, după care se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

— Muierea naibii, îl auzi Houston zicând în urma ei.

Jos, totul era haotic. Cei şase bărbaţi pe care îi angajase Susan mărşăluiau prin casă de parcă ar fi stăpânit-o, strigând în gura mare unii la alţii. Willie şi doamna Murchison aşteptau să primească instrucţiuni de la ea, iar domnul Bagly se hotărâse să plece.

Houston se puse pe treabă.

Când ceasul se făcu nouă, ajunsese la concluzia că i-ar fi prins bine dacă ar fi ştiut să folosească un bici. Încă de la început concediase doi hamali pentru neobrăzare şi apoi îi întrebă pe ceilalţi dacă voiau să-şi câştige plata pentru acea zi.

Kane nu agrea deloc atingerea domnului Bagly şi nici faptul că Houston hotăra ce putea el să îmbrace sau nu.

Doamna Murchison se-ntrecu pe sine, încercând să gătească în bucătăria pustie.

Când sosi bărbierul, Houston se strecură pe uşa laterală şi se retrase aproape fugind în intimitatea imensei sere pe care de atâtea zile dorea să o exploreze, închise uşa şi privi cu plăcere la cei aproape o sută de metri de plante înflorite.

— Gălăgia te-a răpus?

Răsucindu-se, Houston îl zări pe Edan care aşeza un ghiveci mare cu azalee. Bărbatul avea masivitatea lui Kane, era chipeş, blond şi, după părerea ei, mai tânăr decât Kane.

— Cred că te-am trezit, zise ea. Se pare că s-a strigat mult în dimineaţa asta.

— De regulă, pe-acolo pe unde este Kane, se strigă, spuse el destul de serios. Pot să-ţi arăt plantele mele?

— Sunt ale tale?

— Mai mult sau mai puţin. Dincolo de grădina de trandafiri este o căsuţă în care locuieşte o familie de

japonezi. Ei au grijă de grădina exterioară însă cea de aici îmi aparţine. Am plante din toată lumea.

Houston îşi dădea seama că nu avea timp, dar în acelaşi timp îşi dorea câteva clipe de linişte.

Mândru, Edan îi arătă numeroasele plante din seră: ciclame, primule, ferigi, orhidee, plante exotice de care ea nici măcar nu auzise.

— Cred că te simţi foarte bine aici, zise ea, atingând o frunză de orhidee. Eu i-am spart o cană în cap azi-dimineaţă.

Preţ de o clipă, Edan rămase cu gura căscată, însă revenindu-şi, pufni într-un zgomotos hohot de râs.

— Eu l-am luat la pumni de nu ştiu câte ori. Chiar vrei să încerci să-l civilizezi?

— Cred că sunt în stare, însă nu voi putea să-l pocnesc mereu. Trebuie să existe şi altă cale, rosti ea ridicându-şi capul. Eu nu ştiu nimic despre tine, nici despre legătura ta cu el.

Edan se apucă să schimbe o imensă floare a suferinţei dintr-un ghiveci într-altul.

— Kane m-a găsit într-un gang din New York unde îmi ţineam zilele mâncând de prin tomberoanele cu gunoi. Părinţii şi sora mea muriseră de puţină vreme asfixiaţi într-un incendiu care cuprinsese apartamentul în care locuiam. Aveam şaptesprezece ani, nu puteam să-mi păstrez nicio slujbă deoarece săream mereu la bătaie – el zâmbi amintirii –, muream de foame şi atunci m-am hotărât să mă apuc de furat. Din nefericire, sau poate din fericire, prima persoană pe care am ales-o s-o tâlhăresc a fost Kane.

Houston încuviinţă din cap.

— Probabil te-a provocat dimensiunea lui.

— Sau poate că speram să eşuez în încercarea mea. Kane a dat cu mine de pământ şi, în loc să mă

trimită la închisoare, m-a luat cu el acasă şi mi-a dat de mâncare. Eu aveam şaptesprezece ani, el douăzeci şi doi şi era deja pe cale de a deveni milionar.

— Şi de atunci eşti mereu cu el.

— Şi-mi câştig existenţa, adăugă Edan. M-a pus să lucrez pentru el şi m-a trimis la seral la o şcoală de contabilitate. Omul ăsta nu crede în somn. Astăzi ne-am culcat la patru dimineaţa, de-asta ne-ai găsit în pat când ai venit. Ah! exclamă Edan brusc, zâmbind larg şi privind prin pereţii de sticlă. Cred c-a fost bărbierul pe-aici.

Curioasă, Houston se uită prin ferestrele largi. De pe alee se apropia un bărbat robust, îmbrăcat în hainele lui Kane, care nu mai avea părul lung şi barba neîngrijită, ci obrazul proaspăt bărbierit.

Houston se uită mirată spre Edan care pufni în râs în clipa în care Kane intră pe uşă.

— Houston! urlă el. Eşti aici?

Ea apăru de după nişte liane.

— Nu-i rău, nu-i aşa? zise el vesel, frecându-şi obrazul curat. De când nu m-am mai văzut aşa am şi uitat cât de frumos sunt.

Houston izbucni în râs, căci într-adevăr era frumos. Avea o bărbie mare, pătrată, buze perfecte, iar ochii şi sprâncenele negre îl făceau de-a dreptul extraordinar.

— Dacă ai terminat cu uitatu' la plantele lui Edan, 'aide înapoi în casă. Ie-n bucătărie o cucoană care a făcut dă haleală şi io mor dă foame.

— Da, rosti ea păşind afară din seră în faţa lui.

De îndată ce ieşiră, el o prinse de braţ.

— Vreau să-ţi spun ceva, zise el încet, uitându-se mai întâi la bombeul ghetei şi fixându-şi apoi privirea pe ceva din dreapta ei. În dimineaţa asta n-am vrut să

sar pe tine. Eram prea adormit şi nu m-am aşteptat să mă trezesc lângă o asemenea fată. Nu ţi-aş fi făcut niciun rău. Cred că nu-s prea obişnuit cu doamnele. El se scărpină în cap şi afişă un zâmbet larg. Da' cred c-o să mă învăţ repede.

— Stai jos, zise ea arătând spre o bancă aflată sub un copac. Lasă-mă să mă uit la capul tău.

El stătu destul de liniştit cât timp ea îi căută printre firele de păr şi-i examină cucuiul.

— Te doare foarte tare?

— Acu nu, zise el cuprinzând-o de ambele mâini. O să te mai măriţi cu mine?

Arăta mult mai bine decât Leander, se gândi ea brusc, iar când o privea aşa ca acum, lucruri ciudate se petreceau cu genunchii ei.

— O să mă mai mărit.

— Foarte bine! rosti el scurt şi se ridică. Acu', să mergem să mâncăm. Io şi Edan avem dă lucru şi ne aşteaptă şi-un tip. Iar tu tre' să-i supraveghezi pe idioţii ăia cu mobila. Rostind acestea el se îndreptă spre casă.

Houston trebui să alerge ca să poată ţine pasul cu el. Trece prea repede de la o stare la alta, se gândi ea în timp ce-şi ţinea pălăria pe cap şi mergea grăbită în urma lui.

Până după-amiază, ea aşternuse covoarele în trei camere şi eliberase două încăperi în pod. Mobila mutată la parter nu era pusă în nicio ordine, iar ea nu se hotărâse încă unde să aşeze fiecare piesă. Kane şi Edan se închiseseră în biroul lui Kane împreună cu vizitatorul lor. Din când în când ea mai auzea vocea lui Kane ridicându-se peste gălăgia hamalilor. La un moment dat el se uită în bibliotecă la scaunele aurite şi zise:

— Scăunaşele alea o să ţină?

— Au ţinut mai bine de două sute de ani, îi răspunse ea.

Kane pufni şi se întoarse în biroul lui.

La cinci ea ciocăni la uşa biroului, iar când Edan îi deschise, privi prin ceaţa de fum şi-i spuse lui Kane că pleca şi că avea să revină a doua zi.

El nici măcar nu-şi ridică nasul din hârtii.

Edan o conduse afară.

— Îţi mulţumim foarte mult pentru tot ce-ai făcut astăzi. Sunt sigur că întreaga casă va fi cum trebuie când vei termina.

Ea se opri în prag.

— Te rog să-i spui că mâine la prânz voi fi aici cu costumul lui cel nou şi că la două va trebui să mergem la o chermeză.

— Sper să vrea să meargă.

— Va merge, zise ea mult mai sigură decât se simţea.

Capitolul 8

Micul dejun în casa Chandler era un moment solemn, dar dintre toţi numai Duncan şi Houston acordară atenţia cuvenită bifteculului, şuncii, ouălelor, plăcintei cu mere şi prăjiturilor cu frişca. Opal arăta de parcă pierduse peste noapte două kilograme, bărbia lui Blair era încleştată a furie, iar Duncan părea să oscileze undeva între revoltă şi uimire.

Houston se gândi la ceea ce-i spusese Susan în acea dimineaţă despre Blair şi Leander. Ieri, când Blair se plimba cu barca pe lacul din parcul Fenton cu un

chipeş necunoscut blond, se trezi din senin cu Leander lângă ea. Următorul lucru de care îşi aminteau toţi era că străinul se zbătea în apă în timp ce Lee o trase pe Blair în barca lui şi o duse la mal. În hohotele de râs ale celor de faţă, Blair, folosindu-se de o vâslă, îl aruncă pe Lee în noroi, îl salvă pe necunoscut de la înec şi-l duse înapoi la locul de închiriere a bărcilor.

Houston îşi dădea seama că ar fi trebuit să fie geloasă pe joaca lor de îndrăgostiţi, supărată pe parada pe care o făcea Leander spunând la toată lumea că o prefera pe Blair, geloasă pe florile trimise de el, însă o preocupa mai mult unde să pună măsuţa jacobină şi pe cine să cheme ca s-o ajute la agăţatul draperiilor descoperite în lăzile îngrijit etichetate. La toate acestea se adăuga şi domnul Taggert şi nu spera decât ca el să nu-i pricinuiască astăzi niciun fel de greutăţi.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, Houston, zise Duncan după micul dejun, sperііnd-o pe Houston atât de tare, că o făcu să tresară. El o conduse spre salonul din faţă, cel folosit pentru oaspeţi şi pentru discuţiile serioase.

Tăcută, ea luă loc. Acest bărbat era tatăl ei vitreg de când era mică, şi deoarece ea întotdeauna făcuse ceea ce voise el şi se comportase după cum socotise el că trebuia să se comporte o doamnă, ei nu avuseseră niciodată divergenţe.

— Am auzit că ai consimţit să te măriţi cu el, începu el rămânând în picioare cu spatele la fereastra cu vedere spre stradă.

— Da, răspunse ea pregătindu-se sufleteşte pentru dezlănţuirea care se anunţa. Cum avea ea să-şi susţină cauza? Putea să spună că-l chestionase pe Kane şi că el îi răspunsese că nu omorâse pe nimeni? Sau poate trebuia să încerce să-i explice cât de multă

nevoie avea Kane de ea.

Ca şi când ar fi cântărit sute de kilograme, Duncan se aşează pe scaun.

— Houston, zise el, pe un ton şoptit, ştiu că această casă nu a fost ca pe vremea când trăia tatăl vostru, dar nu m-am gândit niciodată că vei lua măsuri drastice ca să pleci din ea.

Houston nu se aşteptase la aşa ceva.

— Crezi că mă căsătoresc cu domnul Taggert ca să plec din casa dumitale?

El se ridică.

— Acesta ar fi unul dintre motive, rosti el apropiindu-se de fereastră şi privind afară. Ştiu că tot ceea ce ţi-a făcut Leander este o experienţă umilitoare şi că la vârsta ta trebuie să-ţi pară sfârşitul lumii. Domnul Gates se întoarse din nou cu faţa spre ea. Dar crede-mă, Houston, nu este sfârşitul lumii. Eşti cea mai drăguţă domnişoară din oraş, poate chiar din tot statul şi vei găsi pe altcineva. Dacă vrei, te voi lua cu mine la Denver şi-ţi voi prezenta câţiva tineri.

Ea se ridică, se apropie de el şi-l sărută. Până în acel moment, Houston nu-şi dăduse seama că el ţinea cu adevărat la ea. În ciuda faptului că trăiseră în aceeaşi casă, între ei existase întotdeauna un formalism, iar acum fusese prima dată când ea îl sărutase.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru bunătatea dumitale, zise ea, când Duncan îşi întoarse capul jenat. Houston se retrase câţiva paşi în spate. Nu cred că mă căsătoresc cu domnul Taggert doar din cauză că este singurul disponibil.

Duncan se uită din nou spre ea.

— Eşti sigură? Poate vrei să te afişezi cu el în faţa oraşului şi să spui: Vedeţi, pot să-mi găsesc alt bărbat

oricând vreau. Tu poţi să-ţi găseşti alt bărbat. Poate nu unul dintre cei mai bogaţi sau cu o casă ca a lui Taggert, dar un bărbat a cărui familie o cunoşti. N-ai de unde să ştii că familia lui Taggert nu este atinsă de nebunie. Am auzit că unchiul lui este un zurbagiu.

Houston îşi ridică brusc capul.

— Unchi?

— Rafe Taggert de la mina de cărbune. Omul ăsta îi stă în coaste lui Jacob Fenton, însă Jacob îl ţine indiferent de ceea ce face.

Houston se întoarse cu spatele ca să-şi ascundă faţa. Numele Taggert era destul de obişnuit şi ea nu făcuse nicio asociaţie între Kane şi prietena ei Jean. Poate că Jean îl cunoştea pe Kane. Iar dacă ei erau rude atunci ea putea confirma că familia lui Kane este sănătoasă.

După câteva clipe se răsuci din nou spre Duncan.

— Nu cred că familia lui Taggert este atinsă de nebunie.

Un val de supărare se aşternu pe chipul lui Duncan.

— Cum poţi să te transformi atât de repede? Ai fost atât de raţională cu Leander, ai vrut să vă cunoaşteţi bine unul pe celălalt înainte de căsătorie, însă pe acest bărbat îl cunoşti doar de câteva zile şi cu toate acestea ai consimţit să-ţi petreci restul vieţii alături de el.

Nu exista un răspuns pe care să i-l dea. Duncan avea perfectă dreptate. Houston îşi dădea seama că teoretic nu putea să se mărite cu acest necunoscut. Numai că ea dorea cu tot dinadinsul acest lucru! Îşi acoperi cu mâna zâmbetul ştrengăresc care i se răsfrânse pe buze. Nu putea sub nicio formă să adopte limbajul domnului Taggert.

— Căsătoria este o chestiune serioasă, continuă Duncan. Gândeşte-te la ceea ce faci.

— Am acceptat deja să mă căsătoresc cu domnul Taggert, spuse ea, de parcă acesta ar fi fost un răspuns.

— Blair a demonstrat că, până la existenţa acelui inel pe degetul unei femei, orice se poate întâmpla, zise el întristat. Nu o lăsa... ca prin caracterul ei nestăpânit să-ţi distrugă viaţa. Încearcă să te interesezi despre Kane Taggert. Vorbeşte cu oamenii care îl cunosc. Vorbeşte cu Marc Fenton; poate şi-l mai aduce aminte pe Taggert de când lucra la grajduri. Eu am încercat să mă întâlnesc cu Jacob, însă nu suportă să audă numele lui Taggert. Este vorba de viaţa ta, Houston; află tot ce poţi despre acest bărbat înainte de a te uni cu el pe viaţă.

Houston îşi dădea seama că rugămintea lui nu era exagerată, însă şovăi înainte să consimtă. Poate că ea nu dorea să afle nimic despre Kane, poate că îi plăcea să se gândească la el ca la un individ misterios care o făcuse să-şi piardă capul.

Poate că nu era pregătită pentru sfârşitul aventurii. Cuvintele lui Duncan erau logice, iar Houston era obişnuită să asculte. În treacăt se întrebă cum ar fi reacţionat el, dacă ar fi aflat de asaltul de ieri al lui Kane şi de cana pe care ea i-o spărsese în cap. Ar fi încuiat-o în cameră, fără doar şi poate. Houston oftă şi rosti şoptit:

— Mă voi interesa de el la mai multe persoane. Voi afla cât mai multe posibil şi, dacă nu se va adeveri nimic cumplit, mă voi căsători cu el pe data de 20.

Duncan oftă profund.

— Este tot ce pot să-ţi cer. Houston, spune-mi, întotdeauna ţi-ai dorit atât de mulţi bani? Ţi s-a părut

viaţa din această casă săracă?

— Crezi că banii lui sunt un alt motiv pentru care mă căsătoresc cu el?

— Desigur. Duncan păru surprins. De ce te-ai mărita altfel cu o asemenea urâţenie de om? Dacă n-ar avea banii pe care îi are, nimeni n-ar vorbi cu el. Ar fi un simplu miner ca tot neamul lui şi nimeni nu şi-ar pierde vremea cu el.

— Ar fi oare un simplu miner? întrebă ea. A început ca băiat la grajduri, dar a câştigat milioane. Nimeni nu i-a dat bani pe degeaba. Ceea ce-mi place mie, poate este omul dinăuntrul lui, care a avut puterea să se ridice din gunoiul de grajd şi să realizeze ceva în viaţă. Eu n-am făcut decât să învăţ cum să mă îmbrac adecvat. Iar el are nevoie de această învăţătură a mea, continuă ea în sinea ei, simţindu-se străbătută de un fior de emoţie.

— Ce altceva ar trebui să mai ştie o doamnă? întrebă Duncan.

— Femeile din ziua de azi scriu cărţi, sunt... Houston se opri şi, fluturându-şi mâna, abandonă subiectul. Mă întreb de ce. Nimeni nu întreabă cum de se căsătoreşte o persoană cu averea domnului Taggert cu o femeie din creierii munţilor din Colorado? Ar fi putut să-şi găsească o prinţesă.

— Dar tu *eşti* o prinţesă, îi replică el tăios.

Houston îi zâmbi şi se îndreptă spre uşă.

— Trebuie să plec. Trebuie să trec pe la domnul Bagly ca să-i aleg viitorului meu soţ garderoba, iar pe urmă trebuie să mă duc să comand o a doua rochie de mireasă identică cu prima. Sunt convinsă că Blair nu s-a gândit să facă acest lucru.

— Nici eu nu cred că a făcut aşa ceva, zise Duncan, strecurându-şi mâna în buzunar. Preşedintele

băncii mi-a adus ieri asta. El îi întinse o bucată de hârtie.

Era extrasul unui depozit care consemna că două sute cincizeci de mii de dolari fuseseră vărsaţi pe numele ei.

Mâna lui Houston care se afla pe mânerul rotund al uşii tremură o clipă.

— Mulţumesc, murmură ea. Mulţumesc pentru tot şi voi face aşa cum m-ai rugat. Zâmbind, ea ieşi din încăpere.

Abia când ajunse în dreptul scărilor îşi recăpătă respiraţia normală. Se opri şi se uită din nou ia extrasul de cont. El îi spusese că urma să-i depună nişte bani pe numele ei. Indiferent care îi erau defectele, zgârcenia nu se număra printre ele. Stăpânindu-şi impulsul de a izbucni în râs, ea urcă grăbită scările ca să se schimbe pentru plimbarea în oraş.

O oră mai târziu se afla în micul atelier al domnului Bagly, înconjurată de tot felul de materiale. Unul din lucrurile pe care le învăţase în ultimii ani de şcoală era cum să îmbrace un bărbat – dacă nu pentru altceva, măcar pentru a se contrazice cu valetul soţului.

— Va avea nevoie de douăsprezece costume pentru întâlnirile de afaceri, îi spunea ea domnului Bagly în timp ce un funcţionar nota de zor. Din lâna aceasta deschisă la culoare, din cea gri în carouri, din cea de angora şi din lâna grea albastră scoţiană... deocamdată.

— Şi pentru seară? întrebă domnul Bagly.

— Stofa cea mai neagră posibilă cu o vestă albă din pânză de Marsilia. Acum, pentru călărie.

Ea alese îmbrăcăminte sport, oprindu-se o clipă şi apoi renunţând la pantalonii golf şi haine pentru

recepţiile de după-amiaza. Pentru propria lui nuntă, se hotărî la un costum negru, cămăşi, lavaliere şi mănuşi. Mai comandă apoi lenjerie din fildecos, batiste din olandă, ciorapi din bumbac balbriggan.

— Pălăriile să le lăsăm pe altă dată?

— Da, răspunse Houston. Şi bastoanele. Ea îşi privi micuţul ceas de aur fixat în piept. Trebuie să plec acum. Îmi daţi costumul?

Când domnul Bagly îi aduse noul costum cu setul complet de accesorii, inclusiv pantofi din depozit, Houston aranjă ca el să-i ia şi lui Edan măsurile pentru hainele de nuntă.

— Noroc, strigă domnul Bagly în urma ei, în timp ce Houston se depărtă în eleganta ei trăsurică. O să ai nevoie, mormăi el încet.

Două ore mai târziu, Houston era îmbrăcată pentru chermeză într-o rochie strâmtă din satin galben, cu aplicaţii din muselină albă, şi cu o panglică lată, galbenă, petrecută peste corsaj şi legată pe şold într-o fundă. În acea dimineaţă, Susan reuşise să-i strângă mai mult cu doi centimetri corsetul, îngăduindu-i respiraţia numai prin jumătatea superioară a plămânilor. Dar ce conta puţin disconfort, când dorea să arate excelent la prima ieşire în public cu logodnicul ei.

Oprind calul în faţa casei Taggert oftă, dându-şi seama că trebuia să angajeze în curând servitori. Acum avea nevoie de cineva ca s-o ajute să coboare din trăsurică. Rotindu-şi privirea în jur şi asigurându-se că nu era nimeni, îşi ridică fusta până la genunchi şi se dădu jos.

Un fluierat se auzi din stânga.

— Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut pe ziua dă azi, zise Kane apărând de după casă. De fapt ai

picioare mai frumoase decât o dansatoare pe care am văzut-o la New Orléans

Houston încercă să nu roşească.

— Ţi-am adus costumul, aşa că ai timp destul ca să te pregăteşti.

— Ca să mă pregătesc pentru ce?

Ea încă nu se obişnuise să-l vadă fără barbă. În acea dimineaţă faţa lui era uşor umbrită de firele de păr abia mijite, însă acestea nu-i ascundeau în niciun fel frumoasele-i trăsături. Ce noroc avusese, se gândi ea, că acceptase să se mărite cu un grizzly care se transformase apoi într-un chipeş prinţ.

— Pentru chermeza de la ora două, răspunse ea.

— Oh, asta era, rosti el peste umăr apucând-o spre uşă şi lăsând-o pe Houston în mijlocul drumului.

— Da, asta era. Ea îşi ridică fusta şi-l urmă în casă şi mai departe în biroul lui. M-am gândit că poate vom avea timp şi pentru câteva lecţii înainte de plecare, atât cât să te simţi confortabil şi să ai timp să te schimbi.

El se opri în spatele mesei de scris şi luă o foaie de hârtie.

— Îmi pare foarte rău, da’ n-am timp să merg. Am multă treabă dă făcut. Da’ tu du-te. Eşti deja îmbrăcată. Poate o să duci din partea mea nişte flori.

Houston inspiră adânc.

— Poate ar trebui să dau pur şi simplu bani.

El o privi surprins pe deasupra hârtiei pe care o ţinea.

— Crezi că le-ar place?

— Nu, spuse ea calmă, lor nu le-ar plăcea, dar sunt convinsă că dumitale ţi-ar plăcea.

— Vrei să zici că mie mi-i teamă dă o adunătură dă snobi bine înţoliţi care nu bea decât ceai? Eu aş

putea să vând şi să cumpăr…

Privirea ei îl întrerupse.

— Nu merg, rosti el încăpăţânându-se şi aşezându-se pe scaun.

Ea se apropie de el şi, deşi ar fi vrut foarte mult să-şi pună mâna pe umărul lui, se abţinu.

— Nu va fi atât de rău. Până acum nu i-ai cunoscut decât pe oamenii prost crescuţi din oraş. Aş vrea să te prezint prietenelor mele şi îţi promit că niciuna nu-ţi va leşina la picioare.

Kane îşi ridică privirea.

— N-o să leşine nicio femeie când o să mă vadă fără barbă?

Zâmbind, Houston se retrase câţiva paşi.

— Încerci să mă faci să spun că vei fi cel mai frumos bărbat de acolo?

El dădu să o prindă de mână, însă ea se retrase rapid.

— ’ai să rămânem aici, zise el. Om găsi noi ceva dă făcut împreună. Îmi place rochia asta.

— Oh, nu, domnule Taggert, zise ea râzând întrebându-se dacă şi-ar mai putea strânge corsetul vreo doi centimetri. Nu mă voi lăsa… nicicum sedusă. Trebuie să te îmbraci pentru chermeză. Houston se tot dădu înapoi până ce simţi peretele în spate.

Kane se apropie de ea, îşi sprijini mâinile de zid, de o parte şi de alta a capului ei, şi se aplecă în faţă.

— N-am apucat să ne cunoaştem prea bine, aşa-i? Vreau să zic că un cuplu tre’ să petreacă un timp împreună înainte de a se căsători, nu-i aşa?

Abilă, Houston reuşi să se strecoare pe sub braţele lui.

— Domnule Taggert, zise ea hotărâtă, n-o să mă las păcălită de asemenea dulcegării. Cred că îţi este

teamă să mergi şi dacă eşti genul care se sperie de un mic grup de oameni, atunci nu eşti bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc.

Încruntat, el se întoarse la birou.

— Mă, da' josnic fel d-a fi ai. Nu mi-i mie frică dă o petrecere afurisită.

— Atunci dovedeşte acest lucru îmbrăcându-te şi mergând cu mine. Fixându-l cu privirea şi observând că înăuntrul lui părea să se ducă o adevărată bătălie, ea vru să cedeze şi să-i spună că rămâneau acasă împreună. Ţine-te tare pe poziţie, îşi zise ea. Asta doreşte el de la tine.

Kane aruncă hârtiile pe masă.

— O să merg, zise el dezgustat. Şi sper să nu regreţi. Trecând pe lângă ea ca o vijelie ieşi afară din încăpere.

— Şi eu sper la fel, spuse ea răsuflând uşurată şi luând-o la fugă spre trăsură unde îi lăsase costumul.

În timp ce Kane se îmbrăcă, Houston analiză mobilierul împrăştiat prin casă şi-şi făcu planuri unde să-l pună. După o oră şi jumătate, când începuse să creadă că probabil Kane plecase pe vreo fereastră de la etajul doi, se răsuci şi-l văzu în prag, îmbrăcat cu haina neagră din jerse de lână, cămaşa albă de olandă, pantalonii gri şi ţinând în mână o lavalieră albă.

— P-asta nu ştiu cum s-o leg.

O clipă, Houston rămase încremenită. Costumul bine croit îi etala umerii laţi şi şoldurile înguste, iar culoarea închisă îi accentua sprâncenele şi părul. Mândră, ea se văzu apărând la petrecere la braţul lui. Poate că o parte din ea dorea să arate oraşului că putea să-şi găsească un alt bărbat. Ar fi putut să nimerească mai rău decât atât. Cu siguranţă c-ar fi putut.

— Ştii cum se leagă asta? insistă el.

— Da, cum să nu? rosti ea venindu-şi în fire. Va trebui să te aşezi ca să ajung la gâtul dumitale.

El se aşează pe unul din scaunele aurii de parcă ar fi fost un condamnat.

În timp ce se chinuia cu lavaliera *Windsor,* Houston începu să-i vorbească.

— Petrecerea este acasă la una din prietenele mele, Tia Mankin. Acolo vor fi aranjate mese lungi cu mâncare şi băuturi şi tot ce va trebui să faci va fi să te plimbi dintr-o parte în alta şi să discuţi cu lumea. Voi sta în preajma dumitale cât de mult voi putea.

Kane nu rosti nimic.

Când îi termină de aranjat lavaliera, ea îl privi în ochi. Era oare acest bărbat – cel căruia îi spărsese în cap cana de apă?

— Totul se va sfârşi repede, iar după aceea ne vom întoarce aici şi vom lua masa.

Neaşteptat, el îşi încleştă braţele în jurul ei şi o sărută apăsat... de parcă ar fi dorit să absoarbă curaj din ea, iar în clipa imediat următoare o eliberă din strânsoare şi se ridică în picioare.

— ’aide să terminăm şi cu asta, zise el îndreptându-se spre uşă.

Încă o dată, uimirea o încremeni pe Houston. Puţinele lor sărutări păreau să nu însemne mare lucru pentru el, însă ei de fiecare dată îi tăiaseră respiraţia.

— Nu vii? întrebă el nerăbdător din uşă.

— Ba da, rosti ea, zâmbind şi simţindu-se plină de viaţă.

În timp ce Kane mâna caii pe scurtul drum ce ducea la casa Tiei, ea îi dădu câteva instrucţiuni.

— Dacă vrei ca lumea să creadă că suntem logodiţi, poate ar trebui să te arăţi mai atent cu mine,

zise ea precaută. Să stai pe lângă mine, să-mi ţii braţul, lucruri de genul acesta. Şi te rog să mă ajuţi să cobor din trăsură.

Fără să se uite la ea, Kane înclină aprobator din cap.

— Şi să zâmbeşti, adăugă ea. Căsnicia nu este un lucru chiar atât de cumplit.

— Dacă o să reuşesc să supravieţuiesc logodnei, zise el tăios.

Lumea adunată pe pajiştea familiei Mankin era foarte curioasă să-i vadă pe Kane şi pe Houston. Străduindu-se din răsputeri să se comporte politicos, oamenii practic alergară spre trăsură, pentru ca apoi să se dea deoparte uluiţi. Părosul miner se preschimbase într-un gentleman.

Kane nu observă reacţia oamenilor din jur, însă Houston o sesiză şi mândră îşi sprijini mâinile pe umerii lui laţi atunci când o ajută să coboare din trăsură. Strecurându-şi mâna sub braţul lui, ea îl orientă spre lumea care aştepta.

— Pot să te prezint logodnicului meu, domnul Taggert? începu ea.

Douăzeci de minute mai târziu, când el făcuse cunoştinţă cu toţi cei prezenţi, Houston îl simţi relaxându-se.

— N-a fost atât de rău precum ţi-ai închipuit, nu-i aşa?

— Nu, zise el puţin îngâmfat. Vrei să mănânci ceva?

— Aş vrea un punci. Vrei să mă scuzi puţin? Trebuie să vorbesc cu cineva.

Ea îl urmări o clipă cu privirea văzându-l îndreptându-se spre mesele cu mâncare şi observă cât de multe femei se opriseră să se uite la el. Meredith

Lechner se apropie şi intră în vorbă cu el, după ce în prealabil îi zâmbise lui Houston de parcă i-ar fi cerut permisiunea.

Al meu, se gândi Houston, broscoiul meu transformat în prinţ. Şi nu fusese necesar decât un cucui în creştet. Ea tuşi politicos ca să-şi acopere chicotitul şi se îndreptă spre reverendul Thomas care stătea singur şi retras.

— Într-adevăr l-ai schimbat, zise reverendul Thomas, arătând cu capul spre Kane care era acum înconjurat de trei femei.

— Pe dinafară poate, spuse ea după care continuă cu glasul coborât: Vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Săptămâna trecută în colonia minieră, Jean Taggert mi-a spus că ştie despre mine. Cât de mult ştie?

— Tot, răspunse reverendul.

— Dar cum?… începu Houston.

— I-am spus. A trebuit. Voiam să ai un prieten, un adevărat prieten înăuntru.

— Dar dacă sunt prinsă? Jean ar putea să fie în mare primejdie dacă ştie cine sunt. Şi asta este destul de rău.

— Houston, zise reverendul ţintuind-o cu privirea. Nu poţi să-ţi asumi toată răspunderea. Jean a venit la mine acum câteva luni vrând să cunoască adevărul. Am fost bucuros să i-l împărtăşesc.

Houston tăcu o clipă, având astfel răgazul să-l observe pe Kane râzând de spusele unei femei, iar pe invitate apropiindu-se tot mai mult de el. Nu numai pe mine mă farmecă, se gândi ea.

— Ştiaţi că Jean şi Kane sunt rude? întrebă Houston

— Veri primari. El zâmbi văzând teama care se

aşternuse pe faţa ei. De îndată ce am aflat de logodna ta m-am dus la Jean. Oh, paznicii nu s-au arătat prea binevoitori cu mine, însă eu am un şef mai mare decât a lor. Nici Jean, nici alt membru al familiei lor nu l-a cunoscut pe Kane. Există un secret în legătură cu naşterea lui, ceva despre mama lui. Jean bănuieşte e aceasta era... o femeie uşoară şi că tatăl lui Kane nu era prea convins că el era copilul lui. Aşa se explică şi de ce Kane a fost trimis la ferma lui Fenton şi nu a fost crescut în spiritul familiei Taggert.

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu părinţii lui?

— Jean este aproape sigură că amândoi au murit. Houston, rosti reverendul punându-şi mâna pe braţul ei. Eşti sigură că vrei să te căsătoreşti cu acest bărbat? Ştiu că tot ceea ce ţi-a făcut Leander trebuie să-ţi fi pricinuit mare suferinţă, însă...

Houston nu se simţea în stare să mai asculte o altă predică, indiferent cât de bine intenţionată era aceasta.

— Acum dacă vreţi să mă scuzaţi, trebuie să-mi veghez logodnicul ca să nu-mi fie furat.

— În regulă, dar, Houston, dacă o să vrei să stai de vorbă cu cineva, eu voi fi aici.

În timp ce-şi croia drum spre Kane, oamenii o opriră pe rând.

— Arată destul de bine, Houston. Ai făcut minuni cu el.

— Este adevărat că te-ai îndrăgostit de el când erai logodită cu Leander?

— A fost Lee teribil de zdrobit când i-ai spus?

— Te-ai furişat afară din casă pentru a te întâlni cu domnul Taggert?

— Houston, trebuie să ne spui totul.

Într-un final ea ajunse lângă Kane şi-şi strecură

mâna sub braţul lui.

— Măi, fir-ar să fie că mult ai mai stat, zise el printre dinţi. Ştii ce voiau să ştie femeile astea? o întrebă el pe un ton uluit.

— Îmi închipui, zise Houston râzând. Ai apucat să mănânci ceva?

— Câteva din sandvişurile alea. Un om ar putea să le radă pe toate şi tot foame i-ar fi. Tre'' să mai stăm mult p-aci? Cine era bărbatu ăla cu care ai stat de vorbă?

— Reverendul Thomas.

— Oh, da. Miercurea îi ţii nişte ore. Zâmbind el îi atinse vârful nasului cu degetul. Nu te arăta atâta dă surprinsă. Ştiu multe despre tine Ce-ai zice să te aşezi pe undeva şi io să-ţi aduc ceva de mâncare? Aşa i-am văzut pe alţi bărbaţi că fac.

Dacă ar fi fost acum cu Lee el ar fi ştiut ce trebuia făcut, se gândi ea. La trei şi un sfert ei trebuiau să plece deoarece joia el…

— Ţi-ai fi dorit să ai un bărbat care să cunoască tot ce trebuie făcut? o întrebă Kane care stătea aplecat deasupra ei cu o tavă de mâncare în mână, umbra lui mare blocând soarele.

— Nu, nu mi-aş fi dorit, îi răspunse ea, însă nu apucă să mai continue căci o porţie mare de mâncare i se răsturnă în poală.

Kane încremeni, însă pe chipul lui se putea citi că se întâmplase acel lucru de care se temuse cel mai tare.

În clipa în care auzi chicotitul înfundat al unei femei – căci întreaga petrecere se opri – Houston reacţionă.

Se ridică rapid în picioare, lăsând mâncarea să cadă pe jos.

— Ia-mă în braţe, îi şopti ea. El însă nu făcea decât să o privească pierdut. Ridică-mă în braţe, du-mă la trăsură şi plecarea, îi porunci ea încet.

Kane nu era obişnuit să se supună orbeşte poruncilor, însă de astă dată procedă întocmai. Cu o mare uşurinţă, el o ridică în braţe.

În timp ce o ducea la trăsură, Houston se cuibări la pieptul lui. Joia, Leander lua lecţii de scrimă, în schimb domnul Taggert şi-o petrecea ducându-şi logodnica în braţe.

Kane nu scoase un cuvânt până nu se urcară în trăsură şi nu plecară spre casa Chandler.

— De ce? întrebă el. La ce-a servit faptu' că te-am cărat?

— Deoarece puţini bărbaţi de acolo erau suficient de puternici ca să-şi ducă soţiile în braţe, cred că orice femeie ar fi în stare să accepte puţină mâncare pe rochie în schimbul unui bărbat care să o poată lua în braţe.

— Nu cântăreşti cine ştie cât, zise el.

Zâmbind, Houston se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— Nu cântăresc mare lucru pentru dumneata, îi spuse ea încet.

Kane opri trăsurica şi o fixă pe Houston cu privirea.

— Eşti o adevărată doamnă, nu-i aşa, domnişoară Chandler? O adevărată doamnă.

— Sper, murmură ea şi se gândi c-ar fi fost posibil să se transforme în orice ar fi dorit Kane Taggert.

Capitolul 9

Houston năvăli în dormitorul mamei sale, unde o găsi pe aceasta stând şi brodind în linişte o pereche de mâneci.

— Mamă! Trebuie să mă ajuţi, spuse ea.

— Uită-te la rochia ta, zise Opal ridicându-se. Crezi că se va mai curăţa vreodată?

— Nu ştiu. Mamă, este jos şi mă aşteaptă, iar tu trebuie să stai cu el să-l întreţii până mă schimb eu. Dacă nu vei discuta cu el, mă tem că va pleca.

Opal făcu un pas în spate.

— Doar nu te referi la domnul Taggert? Este jos?

Houston cuprinse mâinile mamei sale între palme.

— Este foarte supărat. Din greşeală mi-a vărsat mâncarea pe rochie şi toată lumea a început să râdă de el. Dacă i-ai fi văzut figura. Era umilit. Te rog du-te jos şi discută cu el câteva minute. Nu-l lăsa să plece.

Opal se lăsă înduplecată.

— Nimeni n-ar fi trebuit să râdă de el dacă n-a fost un lucru intenţionat.

— Mulţumesc, zise Houston şi sărutându-şi mama pe obraz ieşi în mare grabă din încăpere, neluând în seamă faptul că Opal strigase în urma ei:

— Despre ce să discut cu el?

Susan o ajuta cu şireturile de la spate.

— Numai aplicaţia din faţă este pătată, zise Houston ţinând rochia ridicată şi analizând-o. Susan, să-i spui doamnei Thomas să o frece pe unde sunt pete de grăsime cu praf de magneziu, dar, oh, Dumnezeule, toate petele din lume sunt pe ea. Să ţină materialul deasupra unei flăcări de sulf şi, dacă tot nu se curăţă, o voi şterge eu cu naftalină. Eu şi nimeni altcineva, căci ultimul lucru pe care mi-l doresc este să ne trezim

şi cu bucătăria sărind în aer. Acum grăbeşte-te, ca să nu se impregneze şi mai rău.

Când Susan se întoarse, Houston se afla la birou, scriind.

— După ce termin acest bilet, vreau să i-l dai lui Willie ca să i-l ducă doamnei Murchison. De asemenea vreau ca tu să-i explici lui ce doresc ca să nu se producă vreo confuzie.

În timp ce scria începu să şi vorbească.

— Să-i spui lui Willie să urce în podul din casa Taggert, pe scările de lângă bucătărie şi să facă apoi la stânga. Acolo va vedea formându-se un culoar lung. A doua uşă pe stânga duce într-o cameră mică plină cu mobilă. Sprijinite de peretele din spate se afla o carpetă *Soumak* – nu, voi scrie o carpetă cu motive roşii – şi un sac din muselina cu perne decorative. Sacul este cât el de mare, aşa că nu se poate să nu-l zărească. Să-i spui să ducă neapărat carpeta şi pernele în salonaşul de jos. Doamna Murchison o să-i arate unde. Să desfacă apoi covoraşul, să aşeze pernele pe marginea acestuia, iar după aceea să aducă din sufrageria de-alături candelabrul mare cu cele trei braţe argintii şi să-l pună în mijlocul carpetei.

Houston îşi ridică privirea.

— Ţii minte să-i spui lui Willie toate acestea?

— Oh, da, domnişoară. Un picnic de interior. Este adevărat că domnul Taggert a vărsat o masă întreagă pe hainele oamenilor?

— De unde ai auzit aşa ceva?

— Ellie care lucrează la vecinii familiei Mankin a trecut p-aci.

— Ei bine, nu este deloc adevărat. Acum, du-te jos, dă-i toate explicaţiile lui Willie şi spune-i să ducă acest bilet doamnei Murchison. Dar repejor, te rog.

Trebuie să mă ajuţi pe urmă la îmbrăcat. Ah, da, şi Willie să-i spună doamnei Murchison că voi întârzia cât mai mult ca să aibă vreme să gătească.

Îngrozită, Houston constată, de îndată ce Susan dispăru, că mâncarea vărsată se impregnase şi în lenjerie. După o examinare rapidă, ea conchise că petele aveau să iasă la fiert şi în mare grabă începu să se dezbrace.

Din dulap îşi alese o rochie dintr-un material de bumbac moale, de culoare verde-pal, cu mâneci scurte, bufante, şi cu corsajul din dantelă de bumbac. Din nefericire însă, aceasta se încheia la spate cu treizeci şi şase de năsturaşi verzi. Când Susan se întoarse o găsi chinuindu-se cu ei.

— De jos ai auzit ceva?

— Nimic, domnişoară, zise Susan, începând să încheie nasturii. Să mă duc să mă uit? Cred că uşa de la salon este deschisă.

— Nu, îi răspunse Houston vădit îngrijorată. Opal Gates era o femeie care trebuia protejată, o femeie care se speria uşor. Houston şi-o şi imagina pe Opal leşinând şocată la auzul, vreunei expresii vulgare de-a lui, iar pe Kane stând neclintit lângă ea, nesimţindu-se obligat să o ridice.

— Nu mai este nimeni acasă, nu-i aşa, Susan?

— Nu, domnişoară.

— Bine, pentru că eu mă voi duce jos şi mă voi uita prin crăpătura uşii, iar tu îmi vei încheia nasturii acolo.

Houston, urmată de Susan, coborî scările în vârful picioarelor şi începu să privească pe furiş prin uşa salonului.

Kane şi Opal stăteau aproape unul se celălalt pe canapeaua din păr de cal, uitându-se pe rând printr-un

aparat optic.

— Eu personal n-am văzut niciodată acest loc, spunea Opal, dar am auzit că este de-a dreptul impresionant.

— Io am trăit ani dă zile în New York, însă n-am auzit niciodată dă el, zise Kane. Cum aţi spus că se numeşte?

— Cascada Niagara.

Kane lăsă aparatul jos şi se uită la Opal.

— Aţi vrea să-l vedeţi, nu-i aşa?

— Cum să nu vreau? De fapt, domnule Taggert, visul meu a fost să călătoresc. Mi-ar plăcea să-mi închiriez un întreg vagon de cale ferată şi să mă plimb de la un capăt la altul al Statelor Unite.

Kane îi cuprinse mâna lui Opal.

— O să vă împlinesc visu', doamnă Chandler. Ce culoare aţi vrea să aibă trenu'? Înăuntru, vreau să spun. Vă place roşu?

— N-aş putea… începu Opal.

Kane se apropie mai mult de ea.

— Eu am o slăbiciune pentru doamne, rosti el încet. Iar dumneavoastră, doamnă Chandler, sunteţi o doamnă la fel dă adevărată ca şi fiica dumneavoastră.

Între cei doi se aşternu o clipă de tăcere, iar Susan, care se uita peste umărul lui Houston, încetă să mai încheie nasturii.

— Roz, zise Opal. Mi-ar plăcea un tren cu totul în roz.

— O să-l aveţi. Mai doriţi şi altceva?

— Aş dori să-mi spui Opal. Mă tem că soţul meu, domnul Gates, nu va fi deloc încântat să audă că soţiei lui i se adresează unii oameni cu numele primului ei bărbat.

Houston îşi ţinu respiraţia aşteptând să vadă

reacţia lui Kane la corecţia făcută de mama ei.

Kane ridică mâna lui Opal şi o sărută din toată inima, nu aşa cum ar fi făcut un gentleman.

— Nu-i de mirare că fiica dumneavoastră este o lady.

— Cred că o să se căsătorească mama dumneavoastră cu el, dacă n-o s-o faceţi dumneavoastră, zise Susan.

— Taci şi sfârşeşte cu nasturii.

— Gata. În clipa în care Susan termină, Houston se arătă în pragul salonului.

— Sper că nu am întârziat prea mult, zise ea cu glas mieros. Te-ai simţit bine, domnule Taggert?

— Da, zise Kane zâmbind. Foarte bine. Da acu tre' să plec. Am de lucru.

— Domnule Taggert, zise Houston, ai putea să mă duci până în centru la croitoreasă? Trebuie să-i las nişte tipare.

Kane se încruntă, dar consimţi când Houston îi spuse că era vorba de o chestiune care nu dura mai mult de cincisprezece minute.

— Eu mă voi întoarce mai pe seară, îi şopti ea mamei după ce o sărută pe obraz şi după ce-şi luă umbreluţa de soare.

— Eşti în mâini bune, dragă, zise Opal, zâmbindu-i lui Kane.

De îndată ce se urcară în trăsurica ei, Houston se întoarse cu faţa spre el.

— Discuţia cu mama a fost plăcută?

— Ai o mamă grozavă, zise el. Unde e atelierul la care voiai să mergi? Sigur n-o să dureze decât zece minute?

— Cincisprezece, răspunse ea. Rochia mea… pentru cealaltă nuntă a fost făcută la Denver, însă voi

face una identică aici.

— Identică? Oh, da, pentru nunta dublă. Da' pentru când a rămas fixată?

— Pentru luni, pe 20. Sper că atunci să nu ai de lucru şi să poţi veni.

El îi aruncă o privire piezişă şi apoi îi surâse.

— O să fiu acolo în ziua nunţii, dacă tu o să fii acolo în noaptea nunţii. El pufni în râs, iar ea se răsuci înroşindu-se.

Houston îl îndrumase pe Kane pe bulevardul Coal ca să ajungă la Westfield Block, o clădire lungă, cu două etaje, construită din gresie, care se întindea între străzile Second şi Third şi care la etajele inferioare era ocupată cu magazine, iar la cele superioare cu birouri.

Kane legă calul şi o ajută pe Houston să coboare.

— Cred că o să mă duc să beau ceva cât o să te aştept, zise el arătând cu capul spre unul din nenumăratele saloon-uri din centru. Sper că postu' dă soţ să fie mai uşor decât al dă pretendent.

Răsucindu-se, el o lăsă pe Houston în mijlocul străzii prăfuite. Erau momente, se gândi ea, când ducea dorul manierelor lui Leander.

La croitorie toată chestiunea nu dură decât şapte minute. Proprietara îşi ridică disperată mâinile auzind că i se cerea să realizeze o rochie atât de migăloasă într-un timp atât de scurt, iar când Houston o rugă să facă o toaletă şi pentru Jean Taggert, femeia se aşeză uluită pe scaun. Cu gesturi agitate, ea o împinse pe Houston afară din atelier, spunându-i că nu-şi permitea să irosească nicio clipă. Gândul o impresionă teribil pe Houston.

Aflată în faţa croitoriei, cu umbrela de soare deschisă, Houston se uită spre saloon-ul aflat de partea cealaltă a străzii, unde Kane o aştepta. Spera ca

el să nu întârzie prea mult.

— Ietă-te colea, se auzi glasul unui bărbat. Pe noi ne aştepţi?

Trei cowboys tineri o încercuiră şi, după cum miroseau, era clar că abia sosiseră în oraş după ce alergaseră săptămâni în şir vacile.

— ’aide, Cal, zise unul din cowboys. E o doamnă.

Houston se comportă ca şi când bărbaţii n-ar fi existat, însă în sinea ei se ruga să apară Kane.

— Mie îmi plac doamnele, răspunse Cal.

Houston se întoarse şi puse mâna pe clanţa Salonului de artă.

Cal îşi aşeză mâna peste mâna ei.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Houston, retrăgându-se şi aruncându-i bărbatului o privire dispreţuitoare.

— Vorbeşti ca o cucoană, zise Cal. Scumpo, ce-ai zice dacă noi doi am merge la saloon să bem câteva beri?

— Cal? zise unul din ceilalţi cowboys, alarmat.

Cal însă se aplecă mai mult spre Houston.

— O să ne distrăm de minune, scumpo.

— O să-ţi dau io distracţie să n-o poţi duce, se auzi Kane, care îl apucă pe cowboy de cămaşă şi de cureaua pantalonilor şi îl aruncă cu faţa în praful străzii.

Când cowboy-ul, care avea pe jumătate statura lui Kane, se ridică, scuturându-şi capul ca să-şi vină în fire, Kane se îndreptă spre el.

— Aci avem un oraş curat, mormăi el. Vrei femei libere, du-te la Denver, c-aci noi ne păzim femeile. Iar io p-a mea mi-o păzesc al naibii dă bine, adăugă el aplecându-se mai mult spre băiat. Ai priceput?

— Da, domnule, bâigui cowboy-ul. N-am vrut să…

începu el, dar se opri. Da, domnule, o să plec la Denver chiar acu'.

— Îmi place ideia, zise Kane retrăgându-se, apucând-o pe Houston de braţ şi urcând-o în şaretă.

El mână în cea mai mare linişte caii spre casa lui, iar când opri trăsura rosti:

— La naiba! Cred că voiai să mergi acasă. Kane ridică din nou hăţurile. Flăcău' ăla nu ţi-a făcut nimic, nu-i aşa?

— Nu, zise ea încet. Mulţumesc că mi-ai venit în ajutor.

— N-ai pentru ce, spuse el, încruntându-se de parcă ceva l-ar fi îngrijorat.

Houston îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Poate a fost o libertate prea mare din partea mea, dar mi-am permis să-i trimit doamnei Murchison mai devreme un bilet în care am rugat-o să ne prepare ceva de mâncare. Asta dacă nu te deranjează să cinezi cu mine.

El o măsură rapid din cap până în picioare.

— Nu mă deranjează, da' sper să ai suficiente rochii, de vreme ce se pare că am talentul de a ţi le strica destul dă des.

— Am mai mult decât suficiente.

— Atunci e-n regulă, zise el fără prea mare tragere de inimă, da' azi o să trebuiască să mai şi lucrez. Intră în casă că io o să-ţi desham calul.

De cum intră, Houston dădu fuga la bucătărie.

— Este totul pregătit? întrebă ea.

— Totul, zise zâmbind doamna Murchison. Şi şampania rece care vă aşteaptă.

— Şampanie? rosti Houston pe nerăsuflate, amintindu-şi că atunci când Blair băuse prea multă şampanie sfârşise făcând dragoste cu Leander.

— Şi am făcut mâncărurile preferate de domnul Kane, continuă doamna Murchison, privind-o cu ochi blânzi.

— Cotlet de bizon, fără îndoială, mormăi Houston şi o altă femeie îndrăgostită de el.

— Ce-aţi spus, domnişoară Houston?

— Nimic. Sunt convinsă că totul va fi perfect, cum de altfel este tot ce găteşti dumneata. Houston ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre salonaş. Era exact cum şi-l închipuise. Lumânările erau deja aprinse, şampania era pusă la rece, pateul şi apetitivele erau aşezate pe un platou argintiu. Razele soarelui de după-amiază care pătrundeau pe fereastră dădeau strălucire încăperii.

— Tu ai aranjat asta? întrebă Kane din spatele ei.

— M-am gândit că-ţi va fi foame, începu ea puţin emoţionată. Picnicul i se păruse o idee reuşită, însă acum semăna cu cadrul unei scene de seducţie. Ai mai spus că vrei să şi discutăm, zise ea privindu-şi mâinile.

Kane mormăi şi trecu pe lângă ea.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că nu vrei doar o discuţie. ’aide să ne aşezăm şi să mâncăm. Io…

— Ai de lucru, îl întrerupse ea, simţindu-se puţin jignită de atitudinea lui. În definitiv, ea făcuse toate acestea deoarece i se păruse că el se simţise cumplit de jenat când vărsase mâncarea pe fusta ei.

Kane se apropie de ea şi-şi puse mâna sub bărbia ei.

— N-o să te-apuci să plângi, nu-i aşa?

— Sigur că nu, rosti ea fermă. Hai să mâncăm ca să plec şi eu acasă. Am multe treburi de făcut şi…

Kane o prinse de încheietura mâinii şi o trase în braţele lui.

Houston îşi simţi corpul înmuindu-se şi mânia

dispărându-i. Poate că acest lucru îl urmărise. Îi plăcea atât de mult să fie atinsă de el.

— Miroşi frumos, zise el, dezmierdându-i gâtul, strângând-o la pieptul lui mare, protejând-o şi făcând-o să se simtă în siguranţă şi în nesiguranţă în acelaşi timp. Şi ai fost foarte drăguţă astăzi, continuă el coborându-şi sărutările provocatoare pe gâtul ei. N-o să te deranjeze prea mult c-o să fii măritată cu un grăjdar ca mine, nu-i aşa?

Houston nu răspunse, dar îşi simţi genunchii înmuindu-se. Kane îşi întări atunci strânsoarea şi începu să-i dezmierde urechea stângă.

— Ai fost cea mai drăguţă fată astăzi, şopti el, respiraţia lui caldă trimiţându-i fiori în tot corpul. Şi mi-a plăcut să te duc în braţe. Dă fapt, mi-ar plăcea să te iau chiar acum în braţe şi să te duc în dormitorul meu.

Houston era tentată să nu spună nimic, însă în sinea ei se întreba dacă nu cumva îşi pierduse glasul.

— Eh-hem, se auzi un sunet din prag.

— Du-te, zise Kane, ciugulindu-i drăgăstos bărbia lui Houston.

Houston avea însă prea mulţi ani de educaţie ca să mai continue. Îl împinse pe Kane, dar nu reuşi să-l clintească.

— Te rog, îl imploră ea, privindu-l în ochii lui negri.

Dezgustat el o eliberă atât de brusc, că ea fu cât pe ce să cadă.

Doamna Murchison rămase în prag, ţinând în mână o supieră enormă de porţelan.

Încercând să-şi recapete stăpânirea de sine, Houston îşi dădu seama că fusese la un pas de a sări în patul logodnicului ei. Însă îi promisese tatălui ei vitreg că avea să se intereseze de Kane înainte de a se

mărita cu el. Dacă va afla că era un criminal? Avea să-l mai ia în căsătorie atunci? Fără doar şi poate, dacă ar fi apucat să se culce cu el.

Privindu-l cum stătea pe podea, cu haina desfăcută, cu mânecile cămăşii suflecate până la coate care îi etalau braţele vânjoase şi bronzate, Houston se gândi că poate trebuia să-i îngăduie să facă dragoste cu ea, ca astfel să fie obligată să se mărite cu el, indiferent de ceea ce avea să afle despre el.

Dar aşa n-ar fi fost corect.

Aranjându-şi atentă fustele, ea se aşeză pe pernele din faţa lui.

— Vreau să-ţi cer o favoare.

— Sigur, zise el cu gura plină de pateu.

— Aş vrea să rămân virgină până la nuntă.

Kane se înecă atât de tare, că Houston se sperie, însă bând jumătate de sticlă de şampanie reuşi să-şi revină.

— Ie plăcut să aud că eşti încă, zise el într-un final, cu lacrimi în ochi. Avându-l în vedere pe Westfield şi tot restu'.

Houston se încordă.

— Acu', nu fă pe înţepata. Uite, gustă puţin d-aci, rosti el întinzându-i o cupă de şampanie. E bună pentru tine. Aşadar, zici că vrei să rămâi virgină? continuă el punându-şi într-un castron de porţelan tocăniţa de stridii. Bănuiesc că asta înseamnă că vrei să-mi ţin mâinile departe de tine.

El o privea într-un mod straniu, contemplativ.

— Poate că ar fi mai bine, zise ea, gândindu-se că dacă el continua să o atingă aşa cum făcuse în urmă cu o clipă ea n-ar mai fi rămas virgină şi nici n-ar mai fi vrut să rămână.

— În regulă, spuse el cu răceală în glas.

Ochii lui Houston se măriră uluiţi. Fără îndoială că el credea că atitudinea ei avea ca motiv faptul că odinioară fusese grăjdar şi că ea se considera superioară lui.

— Nu, te rog, începu ea. Nu este ce crezi. Eu… Houston nu-i putea spune ce-i promisese ea tatălui ei vitreg sau că mâinile lui o făceau să nu se mai simtă deloc o doamnă. Ea îşi aşeză mâna pe braţul lui dezgolit, însă Kane şi-l retrase.

— Ai fost destul dă clară. Uite, noi avem o înţelegere, un fel dă contract, iar io l-am încălcat. Ai spus că în public o să te prefaci că suntem… îndrăgostiţi şi ai făcut asta. În viaţa particulară nu ieşti obligată să ai d-a face cu mine. O să-mi ţin mâinile acasă. Dă fapt, cred c-ar fi mai bine dacă aş pleca acu'. Tu stai aci şi mănâncă, iar io o să mă duc la muncă.

Până să apuce Houston să se mişte, Kane se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Te rog, nu pleca, strigă ea sărind de la locul ei şi împiedicându-se de fusta lungă.

Kane o prinse înainte ca ea să atingă duşumeaua tare, dar o eliberă de îndată ce se echilibră.

— N-am vrut să te insult… începu ea. Nu-i vorba că nu mi-ar plăcea atingerea dumitale, zise ea, însă roşind se opri şi-şi privi mâinile. Vreau să spun că… Numai că eu niciodată… Şi aş vrea să rămân… Dacă este cu putinţă, conchise ea, uitându-se spre el.

Kane o ţintui dur cu privirea.

— N-ai nicio logică. Vrei să nu mă mai ating dă tine sau ce? Tot ci-am cerut în căsnicia asta a fost o lady în public. În intimitate, casa asta ie destul dă mare ca nici măcar să nu fii obligată să te uiţi la faţa mea urâtă. Poţi s-alegi, cucoană.

O doamnă trebuie să fie desăvârşită, îşi aminti Houston de la şcoală.

Ea îşi întinse bărbia în faţă, îşi trase umerii spre spate şi rosti:

— Vreau să fiu soţia dumitale atât în viaţa particulară cât şi în public, dar mai vreau ca până la nuntă să rămân virgină.

— Şi cine te opreşte? zise Kane aruncându-i o privire urâtă. Te-am târât io pe scări trăgându-te dă păr? Te-am forţat io să vii în patu' meu?

— Nu, dar eşti un tip insistent şi convingător, domnule Taggert, îi replică ea, ducându-şi imediat mâna la gură.

Aluzia aprinse ochii lui Kane.

— Măi, să fiu al naibii, zise el cu surprindere în glas. Cine s-ar fi gândit? Oh, da' poate că doamnelor le plac grăjdarii. 'aide să stăm jos şi să mâncăm, continuă el jovial. Un tip insistent şi convingător, zici? repetă el zâmbind în timp ce ea se aşează în faţa lui.

Houston îşi dorea din tot sufletul să nu fi abordat niciodată subiectul.

Micuţa cină intimă pe care o plănuise se transformase într-un haos bine stăpânit. Înainte de terminarea supei îşi făcu apariţia Edan care îi întinse lui Kane nişte hârtii pe care să le citească şi să le semneze. El îl invită să ia masa cu ei şi cât mâncară nu făcură decât să discute despre afaceri.

Tăcută, Houston urmări apusul de soare prin lungile ferestre. Doamna Murchison intră şi ieşi aducându-le mâncăruri delicioase pe care le savurară până la ultima firimitură.

Kane îi făcu tot felul de complimente femeii, de la mormăitele „al naibii de bun" până la propunerea de a fugi cu el şi de a trăi în păcat, atunci când le servi un

enorm cod de Alaska. Doamna Murchison chicoti şi se înroşi ca o şcolăriţă.

Houston, amintindu-şi de remarca bucătăresei care spusese că pregătise mâncarea preferată a domnului Kane, zise:

— Care sunt mâncărurile dumitale preferate, domnule Taggert?

El o privi pe deasupra hârtiilor.

— Tot ce are gust bun şi include femei frumoase.

Cu obrajii îmbujoraţi, Houston îşi îndepărtă privirea.

La ora nouă, ea se ridică.

— Acum trebuie să plec. Mulţumesc pentru cină, domnule Taggert. Ea nu credea că el avea să sesizeze lipsa ei.

Kane însă o prinse de marginea rochiei.

— Mai stai. Vreau să-ţi vorbesc.

Fără să-şi ridice fusta ea nu putea să plece, aşa că rămase pe loc, privind liniştită la lambriul de deasupra celor doi bărbaţi care stăteau la picioarele ei.

— Cred că eu sunt cel care ar trebui să plece, zise Edan începând să-şi strângă hârtiile.

— Da’ n-am terminat încă, spuse Kane.

— Nu crezi că ar trebui să petreci puţin timp singur cu mireasa ta? îl întrebă Edan apăsat. O să-i spun doamnei Murchison să se ducă acasă, continuă el şi se ridică. Houston, mulţumesc pentru cină. Mi-a plăcut foarte mult.

Houston nu se clinti, rămase pe loc, fără să se uite în jos la el.

El o trase de câteva ori de fustă, dar neprimind niciun răspuns se ridică şi o fixă cu privirea.

— Cred că eşti supărată pe mine.

Houston îşi întoarse privirea.

— Este absurd. Este destul de târziu, domnule Taggert, şi trebuie să mă duc acasă. Părinţii mei îşi vor face griji.

Kane îi cuprinse faţa în palmă.

— Ai fost foarte amabilă c-ai aranjat cina asta aşa frumos cu tot cu lumânări.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Acum trebuie să…

El o trase la piept.

— Toată seara m-am gândit la ce mi-ai spus, la cum aş putea să te conving să faci anumite lucruri, rosti el lipindu-şi buzele de gâtul ei.

— Te rog încetează, zise ea, împingându-l neputincioasă.

Kane îşi ridică mâna pe părul ei meticulos aranjat, îşi îngropă faţa în el şi încet îşi declanşă jocul. Părul des şi moale se revărsă pe umerii ei, iar degetele lui începură să-l răsfire.

— Superbă, murmură el, privindu-i faţa foarte de aproape. În clipa următoare el îi înclină capul într-o parte şi începu să o sărute într-o manieră care îi dădea senzaţia că se dizolvă. Se juca cu gura ei, ciupindu-i uşor cu dinţii buza de jos, lipindu-şi vârful limbii de buzele ei.

Houston stătu nemişcată, învăluită în senzaţii care îi străbăteau tot trupul. La un moment dat, uitând de sine, ea îi cuprinse gâtul cu braţele şi îşi lipi corpul de el. Kane reacţionă instantaneu, trăgând-o mai aproape şi aşezând-o ca să se potrivească cât mai bine pe solidele lui forme.

Când el începu să-şi îndoaie genunchii şi să se lase pe covor, Houston, care nici măcar nu se gândi să protesteze se agăţă de Kane de parcă el ar fi fost vreo forţă dătătoare de viaţă. Buzele lui nu-i părăsiră o clipă gura cât timp se lăsară unul lângă altul pe pernele de

pe duşumea.

Kane începu să rătăcească încet cu mâna pe şoldul şi coapsa ei, în timp ce gura lui îşi coborî dezmierdarea pe gâtul ei.

— Kane, şopti ea, ţinându-şi capul pe spate şi piciorul lipit de genunchii lui.

— Da, iubito, sunt aici, rosti el încet cu o voce care îi trimise fiori în tot corpul.

Mâna lui care îi ridică rochia ca să-i exploreze picioarele găsi rapid porţiunea liberă a coapselor de deasupra ciorapilor cu jartiere şi de dedesubtul lenjeriei lungi şi lejere.

Houston nu mai raţiona, se eliberase complet de gânduri, nu mai simţea decât senzaţiile minunate stârnite de mâna lui care îi rătăcea pe piele, de buzele lui care îi rătăceau pe faţă. Instinctiv ea se apropie mai mult de el, lipindu-şi piciorul de coapsele şi mai încordate.

Cu un geamăt, Kane o împinse în lături, se întinse lângă ea, o privi câteva clipe şi apoi se ridică.

— Scoală-te, rosti el cu răceală, depărtându-se şi aşezându-se în faţa ferestrei cu spatele la ea.

Houston, care rămăsese pe covor, cu fustele ridicate până la talie, se simţea pângărită, umilită, înşelată. Lacrimile îi înceţoşară ochii în timp ce se ridică şi încercă să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Du-te şi aranjează-te la păr, îi zise Kane fără să se întoarcă. Aranjează-te la păr şi o să te duc acasă la maică-ta.

Houston ieşi în mare grabă din cameră, ţinându-şi mâna la gură ca nu cumva să-i scape vreun suspin.

Cele două băi de la parter erau una lângă bucătărie, iar cealaltă în biroul lui Kane. Nedorind să rişte vreo întâlnire cu Edan sau cu doamna Murchison

ea fugi pe scări la baia de lângă dormitorul lui Kane.

De îndată ce intră în încăperea placată cu marmură, ea îşi dădu drumul la lacrimi. El voia să se însoare cu o lady şi era dezgustat că ea reacţionase ca o târfă. Dar totuşi la aşa ceva se referise Blair atunci când îi spusese că sărutările lui Leander o făcuseră să vadă scântei. Sărutările lui Lee pe ea n-o făcuseră niciodată să simtă ceva, însă ale lui Kane…

Houston se privi în oglindă. Ochii îi erau vii şi strălucitori, gura îi era uşor umflată, obrajii îmbujoraţi, părul vâlvoi pe umeri. Aceasta nu era imaginea doamnei pe care el o dorea. Nu era de mirare că o respinsese, împingând-o.

Lacrimile o podidiră din nou.

De îndată ce Houston părăsi salonaşul, Kane se îndreptă spre biroul lui, unde Edan stătea la masa de lucru, cu nasul într-un maldăr de hârtii.

— Houston a plecat? întrebă Edan absent. Neprimind niciun răspuns, bărbatul blond îşi ridică privirea şi-l văzu pe Kane, umplându-şi cu mâini tremurânde un pahar cu whisky. Ce i-ai făcut? insistă el, nefăcând niciun efort să-şi ascundă mânia din glas. Ţi-am spus că nu e ca altele.

— Ce dracu ştii tu despre ia? Ar trebui să mă întrebi mai bine ce mi-a făcut ia mie? Vreau să-i înhami calu’ la şaretă şi s-o duci acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Femei! rosti Kane dezgustat. Niciodată nu reacţionează aşa cum ar trebui. Nu există decât un singur motiv pentru care am vrut să mă însor cu o doamnă şi…

— Din nou Fenton, zise Edan plictisit.

— Ai perfectă dreptate, Fenton! strigă Kane. Toată viaţa n-am muncit dăcât ca să-i pot plăti lui

Fenton pentru ceea ce mi-a făcut. În toţi aceşti ani dă chin, în toţi aceşti ani dă agoniseală n-am avut dăcât un singur vis, ca într-o zi Fenton să vină la cină în casa mea, casa care să fie dă patru ori mai mare dăcât a lui, iar în capu' mesii să stea soţia mea, femeia pe care el mi-a refuzat-o, preţioasa lui fiică Pamela.

— Dar a trebuit s-o înlocuieşti cu altă femeie, zise Edan. Houston nu este pe placul tău?

Kane sorbi prelung din whisky.

— Este foarte prefăcută, spuse el. Probabil că-mi vrea tare mult banii.

— Şi dacă nu urmăreşte banii tăi? Dacă nu vrea decât un soţ şi copii?

Kane ridică din umeri.

— O să-i aibă mai târziu. Tot ce vreau io este să-l înjosesc pe Fenton. Vreau să stau în sufrageria mea cu nevasta mea care să fie o Chandler.

— Şi după acea cină ce intenţionezi să faci cu Houston? Ea nu este o pereche de pantofi pe care să o poţi arunca.

— Îi cumpăr nişte bijuterii. O să le poată păstra, iar dacă n-o să găsesc un cumpărător, o să-i las ei casa.

— Aşa pur şi simplu? întrebă Edan. O să-i spui să plece că ai terminat cu ea?

— O să fie fericită să scape dă mine. El termină whisky-ul din pahar. În plus în viaţa mea nu este loc şi pentru o femeie. Vrei s-o duci tu acasă?

Spunând acestea, el ieşi din încăpere.

Capitolul 10

În acea noapte Houston se culcă plângând. Situaţia încurcată o făcuse să se simtă nenorocită. Toată viaţa trăise după preceptele tatălui ei vitreg, iar domnul Gates avea concepţii rigide în privinţa comportamentului unei doamne. Houston întotdeauna încercase să se conducă după principiile lui şi ori de câte ori le încălcase, făcuse în mare taină.

Faţă de Leander adoptase un comportament deosebit de reţinut. El avea nevoie ca soţia lui să fie o doamnă, iar ea devenise acea doamnă. În public şi în particular fusese o doamnă. Conduita ei era ireproşabilă.

Dar, cu toate acestea, Leander dorise pe cineva cu un comportament departe de cel al unei doamne. Cuvintele cu care îi descrisese cât de minunată fusese Blair o arseseră pe suflet.

Pe neaşteptate însă, apăruse Kane. El era total diferit de Lee, nu avea eleganţa lui, dar nici felul lui orgolios de a fi. Kane însă dorise o doamnă şi când ea nu se dovedise a fi una…

Nu avea să uite niciodată expresia dispreţuitoare de pe chipul lui, după ce se tăvălise cu el pe podea.

Cum să mulţumească ea un bărbat? Crezuse că Leander îşi dorea o doamnă, dar se înşelase. Din acea experienţă îşi imaginase că tot ceea ce doreau cu adevărat bărbaţii era o femeie plină de pasiune. Kane nu-şi dorea aşa ceva. Dorea o doamnă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât lacrimile o podideau mai tare.

A doua zi, târziu, când Blair veni în camera ei şi-i văzu ochii roşii, umflaţi de plâns, se strecură în pat lângă ea. O clipă, până ce Houston izbucni din nou în plâns, cele două surori stătură tăcute.

— Viaţa ta este chiar atât de groaznică? o întrebă

Blair.

Trăgându-şi nasul, Houston încuviinţă din cap şi-şi îngropă faţa în umărul lui Blair.

— Taggert? întrebă Blair.

Houston încuviinţă din nou din cap.

— Nu ştiu ce vrea de la mine.

— Foarte probabil, tot ce poate să capete, zise Blair. Nu eşti obligată să te măriţi cu el. Nimeni nu te sileşte. Dacă te vei exprima clar că-l doreşti pe Leander, cred că-l poţi obţine înapoi.

— Leander te doreşte pe tine, zise Houston ridicându-se.

— Pe mine nu mă vrea decât pentru că i-am dat ceea ce tu nu-i dăduseşi, spuse Blair. Houston, tu îl iubeşti pe Leander. Dumnezeu ştie de ce, dar îl iubeşti, de ani de zile încă. Gândeşte-te ce ar însemna căsătoria cu el. Ai putea să trăieşti în casa pe care a construit-o pentru tine, să ai copii şi…

— Nu, zise Houston luând o batistă din sertarul de lângă pat. Leander îţi aparţine într-un fel cum mie nu mi-a aparţinut niciodată. Preferă să te aibă pe tine.

— Nu, nu preferă! Nu ştii ce spui. Pe mine nu mă place deloc. Azi de dimineaţă la spital mi-a zis că sunt un doctor-marionetă, că fac mai mult rău decât bine şi… Ea îşi îngropă faţa în palme.

— Poate că nu-i plac îngrijirile tale medicale, dar îi plac sărutările tale, zise Houston mâhnită. Oh, Blair, iartă-mă. Sunt obosită şi supărată. Probabil că este emoţia dinaintea nunţii.

— Ce ţi-a făcut Taggert?

— Nimic, zise Houston; ascunzându-şi faţa în batistă, întotdeauna a fost cu mine mai mult decât onest. Cred că eu m-am minţit.

— Şi ce vrea să însemne acest lucru?

— Nu ştiu. Am multe treburi de făcut, zise ea dându-se jos din pat. Sunt atâtea pregătiri de făcut pentru nuntă.

— Încă ai de gând să te măriţi cu el? o întrebă Blair încet.

— Dacă o să mă mai vrea, şopti Houston, stând cu spatele la sora ei. După cele petrecute cu o seară înainte, Houston se temea că el avea să se răzgândească, iar perspectiva unei vieţi fără capriciile lui Kane – dar şi fără sărutările lui – i se părea searbădă şi o făcu să se imagineze stând liniştită într-un balansoar cu croşeta în mână.

— Vrei să mă ajuţi la pregătirile de nuntă? îşi întrebă Houston sora, întorcându-se cu faţa spre ea. Sau vrei să laşi totul pe umerii mei?

— Eu nici măcar nu vreau să mă gândesc la căsătorie, nu numai la a mea cu Leander, dar mai ales la a ta cu Taggert. Lee este supărat de cele întâmplate şi sunt sigură că dacă tu…

— Eu şi Leander suntem morţi unul pentru celălalt! se răsti Houston. Nu pot să te fac să înţelegi acest lucru? Lee te doreşte pe tine, nu pe mine. Kane este… Houston se întoarse din nou cu spatele. Peste zece zile mă voi căsători cu domnul Taggert.

Blair sări din pat.

— Poate crezi că ai avut un eşec cu Leander, dar să ştii că nu este adevărat. Nu trebuie să te pedepseşti cu un ţărănoi atât de greu de suportat. Nici măcar o farfurie de mâncare nu poate să ţină în mână, darămite…

Blair se opri deoarece Houston o pocni peste faţă.

— El este bărbatul cu care mă voi căsători, spuse Houston apăsând mânioasă cuvintele. Şi n-am să

îngădui nimănui să-l denigreze.

Ţinându-şi mâna pe obraz, Blair simţi cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Ceea ce am făcut ne-a învrăjbit, şopti ea. Niciun bărbat din lume nu poate însemna mai mult decât o soră, zise ea şi ieşi din cameră.

Houston se aşeză şi stătu o clipă pe pat. Voia să o aline pe Blair, dar nu ştia cum. Ce îi făcuse Kane de fusese în stare să-şi pălmuiască sora?

Mai voia oare Kane să se însoare cu ea? fu următoarea întrebare care îi veni în minte.

Aşezându-se la biroul ei, Houston se apucă să-i scrie cu mâini tremurânde un bilet logodnicului ei.

„Dragă domnule Taggert.

Purtarea mea din seara trecută este de neiertat. Voi înţelege dacă vei dori să-ţi înapoiez inelul.

Cu stimă, domnişoara Houston Chandler”.

Sigilă scrisoarea şi i-o dădu lui Susan ca să-l trimită pe Willie s-o ducă la destinaţie.

Când Kane primi biletul, pufni zgomotos.

— Veşti proaste? întrebă Edan.

Kane dădu să-i arate scrisoarea lui Edan, dar răzgândindu-se o strecură în buzunar.

— Este de la Houston, Ştii, cred că n-am mai cunoscut o persoană ca ea. Parcă voiai să te duci în oraş mai încolo?

Edan înclină aprobator din cap.

— Să te opreşti la unul din magazinele dă bijuterii, să cumperi doişpe inele dă diferite culori şi să le trimiţi lui Houston acasă.

— Cu vreun mesaj?

Kane zâmbi.

— Nu, inelele o să fie de-ajuns. Acu, ia să vedem unde rămăsesem?

*

La ora patru, domnul Weatherly, de la *Weatherly – bijuterii şi daruri imperiale,* urca în grabă scările casei Chandler.

— Am un pachet pentru domnişoara Chandler, îi zise el emoţionat lui Susan care îi deschise uşa.

Susan îl pofti în salon unde Opal şi Houston stăteau înconjurate de listele cu cele necesare pentru nuntă.

— Bună ziua, domnule Weatherly, spuse Opal. Să vă servesc cu un ceai?

— Nu, mulţumesc, zise el privind-o pe Houston cu un licăr în ochi. Asta este pentru dumneata, continuă el întinzându-i feţei o cutie mare îmbrăcată în catifea neagră.

Năucită, dar mai purtând în suflet o fărâmă de speranţă, Houston luă cutia. Toată ziua se simţise cumplit încercând să pregătească o nuntă care era posibil să nu mai aibă loc. Şi, ca totul să fie şi mai rău, pe la prânz, domnul Gates care venise să ia masa o anunţase foarte discret că îi stabilise o întâlnire cu Marc Fenton pentru a doua zi dimineaţă. Voia să fie sigur că ea avea să-şi respecte promisiunea pe care i-o făcuse în privinţa lui Kane.

Când deschise cutia şi văzu inelele, Houston trebui să clipească pentru a-şi stăpâni lacrimile de uşurare.

— Ce frumoase sunt, rosti ea cu un calm fals,

uitându-se pe rând la fiecare inel: două cu smaralde, unul cu perlă, unul cu safir, unul cu rubin, trei cu diamante, unul cu ametist, unul cu trei opale, unul cu coral încrustat şi unul cu jad.

— Ar fi putut să mă dea gata cu un fulg, spunea domnul Weatherly. Tipul acela blond care umblă cu domnul Taggert a venit acum vreo oră şi mi-a cerut douăsprezece inele, toate pentru domnişoara Houston.

— Nu le-a ales personal domnul Taggert? întrebă Houston.

— A fost ideea dânsului; aşa a zis bărbatul cel blond.

Foarte calmă, Houston se ridică şi închise cutia pe care o ţinea în mână.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Weatherly, că aţi venit personal să le aduceţi. Poate vrei să le vezi tu, mamă, zise ea dându-i cutia lui Opal. Sunt convinsă că trebuie ajustate. Bună ziua, domnule Weatherly.

Urcând scările spre camera ei, Houston îşi simţi inima tresărind de bucurie. Inelele în sine nu contau, însă el îi citise biletul şi ţinea să se însoare cu ea. Asta era important. Bineînţeles că el nu-şi exprimase dorinţa de a o vedea, însă curând aveau să se căsătorească şi aveau să se vadă în fiecare zi.

De cum intră în dormitor, începu să se îmbrace pentru cină.

*

Houston îi zâmbi lui Marc Fenton, care şedea vizavi de ea în liniştita ceainărie cu tapiţerie roz şi albă. Opal se aşeză în apropierea lor, dar încercă să nu le stânjenească intimitatea. Domnul Gates insistase ca

Opal să o însoţească pe Houston deoarece el nu mai avea încredere în morala tinerilor americani.

Marc era un bărbat cu înfăţişare plăcută, scund şi solid, blond, cu ochi mari, albaştri, şi cu un surâs molipsitor.

— Am auzit că ai făcut partida anului, Houston, rosti Marc servindu-se cu încă o tartă cu stafide. Toată lumea nu vorbeşte decât despre el că este jumătate barbar şi jumătate cavaler pe un cal alb. Care este adevăratul Kane Taggert? întrebă el, cu un licăr în ochi.

— M-am gândit că poate îmi spui tu. Domnul Taggert a lucrat pentru voi.

— A plecat de la noi când aveam şapte ani. Abia mi-l mai aduc aminte.

— Dar ce-ţi aduci aminte?

— Obişnuia să mă sperie de moarte, rosti Marc râzând. Conducea grajdul de parcă ar fi fost moşia lui şi nimeni, inclusiv tata, nu îndrăznea să-i treacă frontiera.

— Nici măcar sora ta, Pamela? întrebă Houston, jucându-se alene cu o ceaşcă de ceai.

— Deci asta te interesează. El râse din nou. Eu nu ştiam nimic despre ceea ce se întâmpla. Într-o zi, Taggert şi sora mea au dispărut. Ştii, chiar şi astăzi mi se strânge puţin inima când iau un cal şi nu cer voie.

— De ce-a plecat sora ta? insistă Houston.

— Tata a măritat-o imediat. Nu cred c-a vrut să mai rişte ca fiică-sa să se îndrăgostească de un alt grăjdar.

— Unde este Pam acum?

— O văd foarte rar. S-a mutat la Cleveland cu soţul ei, are un copil şi a rămas acolo. Soţul i-a murit acum câteva luni, iar copilul i-a fost cam bolnav un

timp. În ultimul an i-a mers foarte rău.

— Este cumva…

Marc se aplecă misterios în faţă.

— Dacă vrei să afli mai multe despre bărbatul cu care intenţionezi să te căsătoreşti, trebuie să vorbeşti cu Lavinia LaRue.

— Nu cred că o cunosc…

Marc îşi îndreptă spatele şi zâmbi.

— Sigur că nu o cunoşti. Este fustiţa lui Taggert.

— Ce…?

— Este metresa lui, Houston. Acum trebuie să plec, zise el ridicându-se şi lăsând bani pe masă.

Houston se ridică şi ea şi-şi puse mâna pe braţul lui.

— Unde o găsesc pe domnişoara LaRue?

— Lavinia LaRue. Întreabă de ea pe strada Crescent.

— Strada Crescent, repetă Houston, ochii mărindu-i-se uluiţi. N-am fost niciodată acolo.

— Trimite-l pe Willie. Ştie el să ajungă acolo. Dă-ţi întâlnire cu ea într-un loc mai retras. Doar n-o să vrei să fii văzută cu ea în public. Noroc în căsnicie, Houston, zise el peste umăr şi ieşi.

— Ai aflat ce ai vrut? îşi întrebă Opal fiica.

— Cred că am aflat mai multe decât mi-aş fi dorit.

Houston îşi petrecu restul zilei de vineri şi toată sâmbăta care urmă făcând aranjamente pentru cele două nunţi, comandând flori şi stabilind meniul.

— Pe Kane de câte zile nu l-ai mai văzut, scumpo? o întrebă Opal.

— Este o chestiune de ore, răspunse Houston, ascunzându-şi faţa de mama ei. Nu avea de gând să i se ofere din nou lui Kane. Se făcuse deja de râs şi nu

intenţiona să se mai facă o dată.

Sâmbătă, pe lângă problemele care trebuiau rezolvate se mai ivi una. Domnul Gates începu să urle la ora cinci dimineaţa, trezindu-i pe toţi cu anunţul că Blair nu-şi petrecuse noaptea acasă. Opal îl asigură că Blair ieşise cu Lee, însă acest lucru îl înfurie şi mai tare. El strigă că Blair nu mai ştia ce este reputaţia şi că Lee trebuia să se însoare cu ea în acea zi.

Când Houston şi Opal reuşiseră să-l potolească pe domnul Gates şi-l făcuseră să se aşeze la masă ca să-şi mănânce micul dejun, în sufragerie îşi făcură apariţia Blair şi Lee.

Imaginea lor puse capac la tot. Blair purta o toaletă ciudată bleumarin, cu o fustă care abia îi ajungea la genunchi. Părul îi era lăsat pe umeri şi era plină de noroi, scaieţi şi pete ce păreau să fie sânge coagulat. Nici Lee nu arăta mai bine. Era îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă, însă acestea erau găurite peste tot.

— Lee! exclamă Opal pe nerăsuflate. Acestea sunt găuri de gloanţe?

— Probabil, zise el zâmbind. Vedeţi că am adus-o înapoi teafără şi nevătămată. Trebuie să mă duc acasă să mă odihnesc. După-amiază sunt de gardă. Rostind acestea, el se răsuci spre Blair şi-i dezmierdă o clipă obrazul. Noapte bună, doctore.

— Noapte bună, doctore, îi răspunse ea.

Câteva minute toţi rămaseră încremeniţi privind-o pe Blair. Cu toate că ea arăta de parcă era supravieţuitoarea a trei catastrofe, în ochii ei licărea o scânteie arzătoare.

Houston se ridică de la masă şi, apropiindu-se de sora ei, deveni conştientă de mirosul acesteia.

— Ce ai în păr?

Blair zâmbi prostește.

— Bănuiesc că balegă de cal. Bine măcar că este în părul meu şi pe bărbia lui.

Houston îl auzi pe domnul Gates foindu-se în spatele ei şi apucându-şi fermă sora de braţ rosti pe un ton poruncitor:

— Mişcă sus!

Houston o duse pe Blair direct în baie, dădu drumul la robinete şi începu să o dezbrace.

— De unde ai găsit acest costum extraordinar?

De îndată ce începu să vorbească, Blair păru imposibil de oprit. În tot răstimpul cât Houston îi descheie nasturii, îi desfăcu şireturile de la pantofi, îi săpuni părul şi o lăsă să-şi frece murdăria de pe piele, Blair nu făcu decât să vorbească despre minunata zi pe care o petrecuse cu Leander, povestind cele mai îngrozitoare lucruri despre viermi, dispute între specialişti, artere tăiate şi lupta cu o femeie. În fiecare povestire, Leander era prezent, salvând vieţi după vieţi, la un moment dat salvând-o chiar pe Blair.

Lui Houston nu-i venea să creadă că acel Leander despre care Blair nu mai contenea cu laudele, era bărbatul retras pe care ea îl cunoştea de ani de zile. După spusele lui Blair, Leander era foarte pasionat când era vorba de medicină.

— Paisprezece găuri a avut acel bărbat în intestine. Iar Lee i le-a cusut pe toate, zise ea după ce Houston îi limpezi părul şi începu să i-l săpunească din nou. Paisprezece.

Cu cât Blair vorbea mai mult, cu atât Houston se simţea mai rău. Leander nu se uitase niciodată la ea aşa cum se uitase în acea dimineaţă la Blair şi nici nu o luase vreodată la urgenţele lui – nu că şi-ar fi dorit să vadă măruntaiele în activitate ale unui om, dar ar fi

dorit ca el să-i împărtăşească tainele muncii lui.

Blair îl avusese pe Leander, şi după numai câteva zile, el era al ei, aşa cum Houston nu-l avusese niciodată. Acum se părea că nici pe Kane nu-l mai avea. Trebuia să se ducă la el? Până la urmă trebuiau să se vadă unul cu celălalt ca să discute despre nuntă. Houston se văzu apărând la el acasă. Fără îndoială că el avea să spună: „Ştiam că o să cedezi. Nu puteai să stai departe prea multă vreme".

Sâmbătă, toată ziua, cât se odihni Blair, ea speră că Taggert o să vină în vizită. Însă, nu se întâmplă aşa.

Duminică dimineaţa, ea se îmbrăcă cu o fustă de serj gri, o bluză verde-închis din mătase plisată şi o jachetă *Figaro* cenuşie şi coborî ca să-şi însoţească familia la slujba de la biserică.

Când toată lumea se aşeză în strană şi-şi deschise cărţile de cântece religioase, se aşternu o linişte mormântală.

— Dă-te mai încolo, îi zise Kane lui Houston.

Speriată, ea se strânse ca el să se poată aşeza lângă ea. În timpul slujbei Kane stătu liniştit, privindu-l pe reverendul Thomas cu o expresie plictisită. Când slujba se termină o apucă pe Houston de braţ şi rosti:

— Vreau să discutăm.

Mai mult târând-o afară din biserică şi ignorând încercările celorlalţi oameni de a intra în vorbă cu ei, el o ridică şi o urcă în trăsura lui hârbuită. De îndată ce se aşeză pe banchetă lângă ea, Kane dădu bice celor patru cai care porniră atât de brusc, că Houston trebui să-şi ţină pălăria cu mâna ca să nu-i zboare de pe cap.

— Prea bine, zise el trăgând brusc hăţurile şi oprind caii la marginea sudică a oraşului, la umbra unor plopi din apropierea staţiei de alimentare cu apă. Ce-ai căutat cu Marc Fenton?

Indiferent de cum şi-l amintea Houston pe Kane, în realitate el era mai bine faţă de cum şi-l imagina ea.

— Îl cunosc pe Marc de-o viaţă, zise ea cu răceală, am voie să mă întâlnesc cu orice prieten doresc. În plus, nu eram singură, eram cu mama.

— Crezi că nu ştiam acest lucru? Măcar mama ta este o femeie cu minte.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse ea începând să se joace cu umbreluţa de soare.

— Ce treabă aveai cu Marc Fenton? zise el aplecându-se ameninţător spre ea.

Houston se hotărî să-i spună adevărul.

— Tatăl meu vitreg m-a pus să-i promit că o să mă interesez despre dumneata la cât mai multă lume. Domnul Gates mi-a aranjat întâlnirea cu Marc ca să-i pot pune nişte întrebări. Aş fi vorbit cu domnul Fenton, însă ne-a refuzat categoric. Ea îi aruncă o privire urâtă. Şi voi discuta probabil şi cu domnişoara Lavinia LaRue.

— Cu Viney? întrebă el, după care zâmbi. Aşa te-a sfătuit Gates? Nu-i rău deloc. Mă întreb cum dă nu făcu avere? Ia stai puţin, şi dacă cineva îţi spune că nu-s bun?

— Atunci va trebui să mă mai gândesc referitor la căsătoria noastră, zise ea strâmbând din nas.

Ea nu era pregătită pentru explozia lui de furie.

— De mâine într-o săptămână noi tre’ să ne căsătorim şi, totuşi, e posibil ca în orice clipă tu să contramandezi totu’? Din cauză că ţi-ar spune cineva că nu-i place croiala cămăşii mele. Să-ţi spun ceva, domnişoară Chandler, poţi să întrebi despre mine pe oricare bărbat cu care am făcut afaceri şi pe orice femeie cu care m-am culcat şi, dacă o să fie corecţi, o să afli că n-am înşelat pe nimeni niciodată.

Kane coborî din trăsură şi, privind spre orizontul

îndepărtat, se îndreptă spre copaci.

— Asta-i blestem, da' Edan mi-a zis că o doamnă n-o să-mi aducă decât belele. Mi-a zis. Mă Kane, însoară-te mă cu o fată de la ţară şi apucă-te de crescut cai. Mi-a spus să nu mă încurc cu doamne.

Houston reuşi să se dea jos singură din trăsură.

— N-am vrut să te supăr atât de tare, zise ea încet.

— Să mă superi! urlă el la ea. Dă când te-am cunoscut nu mai am linişte. Sunt bogat, nu-s chiar atât de urât, îţi ofer căsnicie, iar tu mă refuzi categoric. Nu am nicio veste de la tine, apoi aflu că sora ta o să se mărite cu bărbatul dă care eşti foarte îndrăgostită. Da' totuşi n-o să te măriţi cu mine. Sau poate da, sau poate nu. Câteva zile vii pe la mine p-acasă, îi comanzi pe toţi, inclusiv pe mine, şi, brusc, dă parcă ai fi făcut vărsat dă vânt, nici nu te mai apropii dă acel loc. Într-o dimineaţă mă trezesc şi te găsesc privindu-mă lacom, iar când te ating, îmi spargi cana dă apă în cap şi strigi că tre' să te respect. Data viitoare, însă, când te ating, mă tragi pe covor şi puţin lipseşte ca să nu-mi rupi hainele dă pe mine. Da' io te respect şi te las virgină, aşa cum ai vrut. Şi cu ce mă aleg? Mă pomenesc că mă întrebi dacă nu-mi vreau inelu' înapoi şi iar ne întoarcem la vechea problemă – poate nu mai vrei să te măriţi cu mine. De dimineaţă maică-ta a venit la mine, mi-a zis care costum să-l îmbrac la biserică şi m-a invitat la prânz, la masă.

Kane făcu o pauză şi se uită la Houston.

— Aşa că iată-mă aci, stând împopoţonat şi ascultându-te cum îmi spui că poate te măriţi sau nu cu mine, că totu' depinde de ce-o să zică lumea despre mine. Houston, pân' aci ţi-a fost. În clipa asta o să-mi spun da sau un nu şi aşa o să rămână. Dacă îmi spui

da acum şi nu în ziua nunţii, mă jur, că dă păr am să te duc până la altar. Acu care ţi-e răspunsul?

— Da, zise ea, copleşită de un imens val de bucurie.

— Şi dacă cineva îţi spune că nu-s bun dă nimic? Sau că am ucis pe cineva? întrebă el cu oarece duşmănie în glas.

— Tot mă voi căsători cu dumneata.

El se întoarse cu spatele.

— Îţi este chiar atât dă groază? Ştiu că ai vrut să te căsătoreşti cu Westfield şi că atât cât te-am curtat n-am fost mereu un gentleman, da' pân' acu' ai respectat târgu'. În public mereu te-ai comportat dă parcă nu te-ar fi deranjat căsătoria cu mine.

Houston se bucură atât de tare că el nu o respinsese, încât începu să tremure. Nu avea să-şi petreacă toată viaţa croşetând într-un balansoar, ci va trăi alături de acest bărbat care nu era deloc la fel ca toţi ceilalţi.

Houston se apropie de el şi se aşeză în faţa lui.

— După prânz, multe cupluri tinere merg în parcul Fenton să se plimbe, să vorbească şi să petreacă mai mult timp împreună. Poate vrei să mergem împreună.

— Tre' să… începu el. Dacă după masă o să vrei să mai fi văzută alături de mine, atunci vreau.

Ea îşi strecură mâna sub braţul lui.

— Să te uiţi la mine, să nu vorbeşti cu gura plină, să nu strigi la cei din jur şi mai ales să nu înjuri.

— Nu ceri prea mult, nu-i aşa? zise el înverşunat.

— Închipuie-ţi că achiziţionarea apartamentului domnului Vanderbilt depinde de această masă. Poate că acest lucru te va ajuta să-ţi aminteşti de bunele maniere.

Kane păru speriat.

— Asta tocmai mi-a amintit dă ceva. Tre’ să… El îşi coborî privirea spre ea. Ştii, cred că aş prefera să petrec toată după-amiaza în parc. A trecut atâta vreme de când nu mi-am mai luat o zi liberă.

Kane păru să se simtă foarte bine la prânzul de duminică. Opal îi acordă o atenţie deosebită, iar Duncan îi ceru sfatul. Houston îi urmări pe toţi. Se aşteptau la un monstru, dar descoperiseră un om plăcut.

Blair tăcuse tot timpul mesei, iar Houston se bucurase enorm că sora ei avusese în fine ocazia să-l cunoască pe Kane şi să constate cât de generos era. Kane se oferi chiar să-i permită domnului Gates să cumpere împreună cu el nişte pământ, la un preţ pe care Houston îl bănuia a fi fost tocmit.

Când se pregăteau de plecare, Kane spuse:

— Sora ta nu-ţi seamănă deloc.

Houston îl rugă să-i explice ce voise să spună, însă el refuză.

În parc, ea îl prezentă altor perechi logodite. Pentru prima dată, Kane se relaxă şi nu-şi mai făcu griji din pricina treburilor care îl aşteptau. Kane se încordă când o femeie făcu aluzie la faptul că el vărsase mâncarea pe rochia lui Houston, însă când aceeaşi femeie suspină amintindu-şi de romanticul lui gest de a o duce în braţe pe Houston, el negă c-ar fi făcut ceva ieşit din comun.

Un chioşc cu îngheţată era deschis vizavi de parc câteva ore duminica, iar Kane îi tră pe toţi cu răcoritoare şi bere *Hire.*

La sfârşitul zilei Houston se întoarse acasă cu sclipiri de stele în ochi. Habar nu avusese că logodnicul ei putea să fie atât de fermecător.

— N-am avut timp pân’ acu dă astfel dă lucruri. Le-am considerat întotdeauna o pierdere dă vreme, da’s chiar frumoase. Crezi că m-am descurcat bine cu prietenii tăi? Nu m-am comportat prea mult ca un grăjdar?

— Nicidecum.

— Ştii să călăreşti?

— Da, zise ea cu speranţă în glas.

— O să vin să te iau mâine dimineaţă ca să facem o plimbare cu caii. Ţi-ar plăcea?

— Foarte mult.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Kane îşi strecură mâinile în buzunare şi fluierând o porni pe drumul care-l îndepărta de casa Chandler…

Capitolul 11

Kane se înfiinţă luni dimineaţa la ora cinci, când toată lumea mai dormea încă. De îndată ce auzi forfotă la parter, Houston îşi dădu seama că nu putea să fie decât o singură persoană. Niciodată nu se îmbrăcase în costumul de călărie atât de rapid ca de astă dată.

— Ţi-a luat cam mult, zise Kane conducând-o spre cei doi cai împovăraţi cu coburi grei. Merinde, continuă el scurt înainte de-a se urca în şa.

Făcuse bine că-i spusese adevărul în privinţa călăritului, se pomeni ea gândind, câteva ore mai târziu, în timp ce urca povârnişul unui munte în urma lui Kane.

O apucară spre vest, trecură de proprietatea Taggert şi se îndreptară către Munţii Stâncoşi, care mărgineau oraşul Chandler. Străbătură platoul acoperit

cu tufe de măceşi până ce ajunseră la poalele dealurilor.

De acolo începură urcuşul printre pâlcurile de pini până atinseră pădurea de cetină şi formaţiunile stâncoase. Kane se strecură cu calul printre molizi şi brazi şi se opri în faţa unei uluitoare panorame a oraşului Chandler văzut de la înălţime.

— Cum ai găsit acest loc? şopti ea.

— Când tu te joci, mergi cu bicicleta sau bei ceai cu alţii, eu vin aici, zise Kane şi descălecând arătă cu capul spre nişte stânci abrupte aflate deasupra lor. Am o cabană colo sus, da drumu' până acolo le cam bolovănos. Nu-i dă doamne.

Houston se dădu şi ea jos de pe cal, iar el se apucă să descarce coburii. De îndată ce el termină, cei de se aşezară pe pământ şi începură să mănânce şi să discute.

— Cum ai făcut avere? întrebă ea.

— Când Fenton m-a izgonit, am plecat în California. Pam îmi dăduse cinci sute dă dolari cu care mi-am cumpărat o mină de aur părăsită. Am scos câteva mii dă dolari din aurul d-acolo, iar banii i-am folosit ca să cumpăr nişte pământ în San Francisco. Două zile după ce am cumpărat pământul l-am vândut cu o dată şi jumătate mai mult decât dădusem pe el. Am cumpărat iar pământ şi iar l-am vândut, am cumpărat o fabrică dă cuie şi am vândut-o, am cumpărat un tronson dă cale ferată… Ai prins şpilu?

— Ştiai că acum Pamela Fenton este văduvă? întrebă Houston de parcă n-ar fi fost interesată de răspunsul lui.

— Dă când?

— Cred că soţul ei a murit acum câteva luni.

Kane o fixă pe Houston cu privirea câteva minute

îndelungate, de parcă atunci o vedea pentru prima dată.

— Măi să fie, că ciudată ma' ie viaţa asta.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu te-aş fi invitat la mine acasă, soră-ta n-ar fi ieşit cu Westfield şi acum te-ai fi căsătorit cu el.

Houston inspiră profund.

— Şi dacă dumneata ai fi ştiut că Pamela este liberă, nu mai m-ai fi invitat la dumneata acasă. Domnule Taggert, eşti liber să rupi logodna noastră în orice clipă. Dacă preferi să…

— Ai dă gând să începi iar? rosti el ridicându-se. De ce nu încerci ca din când în când să mai spui şi altceva?

Învăluită de o senzaţie de uşurare, Houston se ridică de pe pământ.

— M-am gândit că poate…

Kane se răsuci şi o trase la pieptul lui.

— Măi femeie afurisită, te rog să taci, zise el şi o sărută.

Houston se supuse.

*

Marţi, foarte devreme, Willie îi transmise lui Houston că domnişoara Lavinia LaRue urma să o întâlnească în acea dimineaţă la ora nouă pe estrada din parcul Fenton.

Houston se întâlni cu o femeie îmbrăcată în culori ţipătoare, scundă, brunetă, cu nişte sâni enormi. Mă întreb cât din ei or fi vată, se gândi ea:

— Bună dimineaţa, domnişoară LaRue. Ai fost foarte amabilă că ai acceptat să te întâlneşti cu mine atât de devreme.

— Pentru mine este târziu. Io încă n-am dormit. Deci dumneata eşti cea cu care se însoară Kane. I-am zis io că dacă vrea îşi poate cumpăra o doamnă.

Houston îi aruncă o privire de gheaţă.

— Oh, bine, zise Lavinia. Acu nu te-oi aştepta să te strâng în braţe. La urma urmelor, eşti cea care îmi iei o sursă dă venit.

— Atâta tot este domnul Taggert pentru dumneata? O sursă de venit?

— Este un amant excelent, dacă la asta te-ai referit, dar ca să-ţi spun adevărul adevărat, pe mine mă sperie. Niciodată nu ştiu ce vrea dă la mine. Acu se poartă dă parcă nu mai suportă o clipă, acu nu se mai satură dă mine.

Houston îşi dădu seama că şi ea avea aceeaşi senzaţie, însă nu spuse nimic.

— Dă ce ai vrut să mă vezi?

— M-am gândit că poate îmi poţi relata ceva despre el. Eu îl cunosc de foarte puţină vreme.

— Vrei să ştii ce-i place în pat?

— Nu! Nicidecum. Lui Houston nu-i plăcea să şi-l imagineze pe Kane în compania altei femei. Ca om. Ce poţi să-mi spui despre el ca om?

Lavinia făcu câţiva paşi şi rămase cu spatele la Houston.

— Ştii, o dată m-am gândit la ceva, da’ ştiu c-a fost o tâmpenie.

— Şi despre ce anume era vorba?

— Mai tot timpul, se poartă de parcă nu i-ar păsa dă nimic, însă o dată l-a zărit dă la fereastră pe prietenu’ ăla al lui, Edan, cu o femeie, şi atunci m-a întrebat dacă îmi place dă el. Dă el, dă Kane, înţelegi. Fără să mai aştepte răspunsul meu a plecat şi atunci mi-am zis că e un bărbat care n-a fost iubit niciodată.

Sigur, asta nu poate fi adevărat, că la banii lui trebuie să existe zeci de femei îndrăgostite dă el.

— Dumneata îl iubeşti? Nu banii lui, pe el. Dacă n-ar fi avut bani…

— Dacă n-ar fi avut bani, nici n-aş fi trecut pe lângă el. Ţi-am spus, mă sperie.

Din portvizit, Houston scoase o filă de cec.

— Preşedintele băncii a primit instrucţiuni să onoreze acest cec dacă vede că ţi-ai cumpărat un bilet de tren către un alt stat.

Lavinia luă cecul.

— Îl primesc, fiin’că vreau să plec din acest oraş dă doi bani. Însă toţi banii din lume n-ar fi putut să mă cumpere dacă n-aş fi vrut să plec.

— Desigur. Îţi mulţumesc încă o dată, domnişoară LaRue.

*

Marţi după-amiază, când Houston se plictisise de atâtea pregătiri pentru nuntă, la casa Chandler veniră în vizită cu un tandem Leora Vaughn şi logodnicul ei, Jim Michaelson. Aceştia o întrebară pe Houston dacă nu cumva îl putea convinge pe Kane să închirieze o altă bicicletă dublă şi să meargă toţi patru la plimbare în parc.

După ce se schimbă într-o pereche de şalvari pe care îi împrumutase de la Blair, Houston, aşezată pe ghidon, o porni cu prietenii ei spre casa lui Kane.

— Să-l ia naiba pe Gould! auziră ei strigătele lui Kane prin ferestrele deschise.

— Mă duc să-l întreb, spuse Houston.

— Crezi că s-ar supăra dacă am aştepta înăuntru? întrebă Leora, rotindu-şi lacomă ochii pe

faţada clădirii.

— Cred că va fi bucuros.

Houston nu ştia niciodată cum avea să fie întâmpinată de Kane, însă de astă dată el păru bucuros să schimbe activitatea. Avu o mică şovăială în privinţa bicicletei, deoarece nu se mai urcase pe niciuna până atunci, dar reuşi în câteva minute să deprindă mersul pe două roţi şi începu chiar să se ia la întrecere cu alţi bărbaţi din parc.

După-amiaza târziu, când înapoiară bicicletele la centrul de închiriere, Kane conchise că avea să cumpere o fabrică de biciclete.

— Poate n-o să-mi iasă niciun ban din ea, zise el, însă uneori îmi place să risc. Aşa cum recent am cumpărat nişte acţiuni la o companie numită *Coca-Cola.* Probabil c-o să pierd tot, continuă el ridicând din umeri. Nu poţi să câştigi mereu.

Seara merseră la o petrecere la Sarah Oakley.

Kane era cel mai vârstnic din grup, însă jocurile şi atmosfera erau noi pentru el şi părură să-l bine-dispună. De fiecare dată el era impresionat să constate că tineretul din lumea bună îl acceptă.

Şi acest lucru nu se datora faptului că era uşor de acceptat. Era intolerant faţă de ideile cu care nu era de acord şi mereu agresiv. Lui Jim Michaelson îi spuse că era prost că se mulţumea doar să conducă magazinul tatălui său, că trebuia să se extindă, să facă afaceri în Denver dacă ţinea cu tot dinadinsul să rămână în Chandler. Lui Sarah Oakley îi spuse să-şi cumpere rochii însoţită de Houston, căci cele pe care le purta nu erau atât de frumoase pe cât puteau să fie. Draperiile doamnei Oakley îl deranjară într-atât încât a doua zi îi trimise tocmai din Denver cincizeci de metri de catifea de mătase. Îndoi o roată la una din bicicletele

închiriate şi apoi ţipă douăzeci de minute la proprietar reproşându-i că avea marfă proastă. Cordeliei Farrell îi spuse că trebuia să-şi găsească un bărbat mai bun decât John Silverman, căci acesta nu-şi dorea decât o persoană care să se îngrijească de cei trei copii orfani ai lui.

Houston simţi că se desface pământul şi-o înghite în momentul în care Kane îi invită pe toţi să cineze miercuri la el acasă.

— N-am mobilat încă parterul, zise el, da' o să facem aşa cum mi-a făcut Houston mie într-o seară – un covor, perne pe care să vă aşezaţi, lumânări şi tot restu'.

Când cele trei fete începură să chicotească văzând expresia îndurerată de pe chipul îmbujorat al lui Houston, Kane întrebă:

— Mi-a scăpat mie ceva?

Curând Houston află că la Kane totul implica o ceartă. El o numea discuţie, dar era mai mult decât o dispută verbală. Marţi seara, ea îl rugă să semneze alături de ea nişte ilustrate în alb, care aveau să fie incluse în cutiile cu tort care li se ofereau nuntaşilor la plecare.

— Pe naiba o să semnez! zise el. Nu-mi pun io numele pe ceva în alb. Cineva o să scrie cine ştie ce pe ilustrata aia.

— Aşa este tradiţia, spuse Houston, toţi pun ilustrate cu autografe în cutiile cu tort care li se dau musafirilor acasă.

— Poa' să mănânce tortu' la nuntă. Nu tre' să-l mai care ş-acasă cu cutia. Oricum la toţi li se topeşte înăuntru.

— Dar este pentru aducere aminte, pentru visare, pentru a-ţi pune dorinţe, pentru…

— Şi vrei să semnez ilustrate în alb pentru o idee atât dă tâmpită?

Houston pierdu acea bătălie, însă îl făcu să accepte angajarea de bărbaţi care să le ajute pe invitate să coboare din trăsuri şi de femei care să transforme salonaşul lui în garderobă.

— Câtă lume intenţionezi să chemi?

Ea aruncă o privire listei.

— La ultima numărătoare au ieşit cinci sute douăzeci. Majoritatea rudelor lui Leander vin tocmai din Est. În afară de unchii şi verii tăi din familia Taggert mai doreai să inviţi pe cineva?

— Ai mei ce?

Începură să discute din nou aprins şi din nou Houston ieşi învingătoare. Kane îi zise că nu-şi văzuse niciodată rudele şi că nu avea niciun chef să le cunoască. Houston, care nu putea să-i spună că o ştia pe Jean, căci fără îndoială ar fi întrebat de unde, îl avertiză că avea să le invite indiferent că el le cunoştea sau nu. Dintr-un motiv anume, Kane nu le dorea acolo şi, după mai multe minute de controversă, îi spuse că acestea aveau să vină în costume de mineri.

Houston îl făcu snob şi-şi dădu seama că mai bine ar fi murit decât să-i spună că deja dăduse la lucru haine pentru rudele lui – pe banii lui.

Până să apuce Kane să replice, în încăpere intră Opal care le dădu bună seara şi se aşeză pe canapea cu broderia în mână.

Profitând de ocazie, Kane îi ceru sfatul lui Opal.

— Păi, eu cred că va trebui să le cumperi haine noi.

Când Kane se ridică să plece, Houston se simţea ca supravieţuitoarea unei furtuni pe mare. El însă

părea imperturbabil. O sărută în hol şi-i promise o întâlnire a doua zi.

— Întotdeauna totul o să fie o ceartă? şopti ea, prăbuşindu-se pe canapea lângă mama ei.

— Ar trebui să cred că va fi, zise Opal amuzată. Ce-ar fi să te duci să faci o baie fierbinte?

— Aş avea nevoie de una care să dureze trei zile, mormăi Houston ridicându-se.

*

Kane stătea în faţa ferestrelor înalte ale biroului său, cu un trabuc între dinţi.

— Ai de gând să lucrezi sau să visezi cu ochii deschişi? îl întrebă Edan aflat în spatele lui. Fără să se întoarcă, Taggert rosti:

— Toţi sunt nişte copii.

— Care toţi?

— Houston şi prietenii ei. N-au fost obligaţi să se maturizeze, să-şi facă griji pentru hrana zilei de mâine. Houston îşi imaginează că mâncarea vine dă la bucătărie, hainele dă la croitorie, iar că banii vin dă la bancă.

— Nu sunt convins că ai dreptate. Mie Houston mi se pare destul de raţională şi faptul că a fost părăsită de Westfield a maturizat-o oarecum. Acest lucru înseamnă mult pentru o femeie.

Kane se întoarse cu faţa spre prietenul lui.

— S-a consolat destul dă bine, zise el, arătând cu mâna de jur-împrejurul casei.

— Nu cred că este interesată doar de banii tăi, zise Edan meditativ.

Auzind, Kane pufni într-un zgomotos şi scurt hohot de râs.

— Doar n-o fi moartă după felul delicat în care ţin io ceaşca. Vreau s-o urmăreşti îndeaproape.

— Adică s-o spionez?

— Este logodită cu un bărbat cu bani. N-aş dori să fie răpită.

Edan îşi înălţă o sprânceană.

— Asta să fie sau te temi că s-ar putea întâlni din nou cu Fenton?

— Majoritatea zilelor dă miercuri şi le petrece la biserică şi vreau să ştiu ce face acolo.

— Oh, deci de chipeşul reverend Thomas te temi.

— Ba nu mă tem dă nimeni! strigă Kane. Fă ce ţi-am spus să faci. Urmăreşte-o îndeaproape.

Arborând o expresie dezgustată, Edan se ridică.

— Mă întreb dacă Houston o avea habar în ce intră.

Kane se întoarse din nou spre fereastră.

— O femeie ie în stare dă multe ca să pună mâna pe milioane.

*

Houston, îmbrăcată în căldurosul costum vătuit al lui Sadie, îşi mână cu pricepere perechea de cai spre colonia de la mina „Micuţa Pamela”. Discutase cu reverendul Thomas şi hotărâse că nu era periculos dacă vorbea cu Jean despre nunta aflată în pregătire. Ei încă îi plăcea să creadă că Jean era în siguranţă neştiind adevărata identitate a lui Sadie, însă reverendul Thomas îi repetase cu un aer superior că secretul nu mai exista demult.

La un moment dat, în timp ce se afla în drum spre mină, Houston simţi o puternică dorinţă de a sta de vorbă cu Jean. Jean păruse mereu liniştită şi logică,

şi deşi nu-l cunoscuse niciodată pe Kane îi era totuşi verişoară.

Houston trecu de poarta păzită fără probleme sau schimb de replici şi se duse direct la casa familiei Taggert.

Jean o aştepta.

— Ceva probleme? întrebă ea oprindu-se brusc şi fixând-o pe Houston. Sunt bucuroasă că ai aflat şi tu, zise ea încet.

— Haide să distribuim alimentele şi pe urmă stăm de vorbă, spuse Houston.

Câteva ore mai târziu era din nou în căsuţa lui Jean. Houston scoase un pachet de ceai pe care-l avea în buzunar.

— Pentru tine.

Cât prepară Jean ceaiul, cele două femei nu schimbară un cuvânt, însă, după ce se aşezară la masă, Jean rupse tăcerea.

— Aşadar, vom deveni rude prin alianţă.

Houston luă cana ieftină în mână.

— Peste cinci zile. O să vii la nuntă, nu-i aşa?

— Sigur. O să-mi scot din dulap rochia Cenuşăresei şi o să vin în caleaşca de cleştar.

— Nu trebuie să-ţi faci niciun fel de probleme în această privinţă. M-am ocupat de toate aranjamentele necesare. Jacob Fenton a dat ordin ca orice membru din familia Taggert să aibă trecere liberă. Croitoreasa mea aşteaptă, iar domnul Bagly, croitorul, a primit toate instrucţiunile. Tu nu trebuie decât să-i aduci pe Rafe, pe Ian şi pe tatăl tău.

— Atâta tot, zici? întrebă Jean zâmbind. Cu tata nu va fi nicio problemă, dar cu Rafe e altă poveste. Şi, din păcate, Ian îi cam seamănă unchiului lui.

Oftând, Houston îşi plecă privirea în cană.

— Lasă-mă să ghicesc. În primul rând, din cauză că este atât de imprevizibil n-ai de unde să ştii dacă lui Rafe îi va plăcea sau nu ideea participării la o nuntă. Ar putea să râdă şi să meargă bucuros, dar la fel de bine ar putea să strige şi să refuze invitaţia.

O clipă, Jean rămase înmărmurită.

— Să nu-mi spui că şi Kane este un Taggert adevărat.

Houston se ridică şi ducându-se la fereastra cu un singur ochi de geam, de unde privi afară rămase tăcută câteva clipe destul de lungi.

— De ce te căsătoreşti cu el? întrebă Jean.

— Chiar nu ştiu, răspunse ea, făcând din nou o pauză. Eu şi Leander am fost un cuplu perfect, rosti Houston încet, de parcă ar fi visat. În toţi anii cât am fost logodiţi, din copilărie, practic, nu cred că a existat vreun lucru asupra căruia să fim în dezacord. Am avut... nişte probleme când am mai crescut, continuă ea amintindu-şi de furia care îl cuprindea pe Lee când ea refuza să facă dragoste cu el, dar aproape întotdeauna ajungeam să ne înţelegem. Dacă eu voiam draperii verzi, Leander voia draperii verzi. Aproape întotdeauna exista o armonie perfectă între noi.

Houston se uită din nou la Jean.

— Apoi l-am cunoscut pe domnul Taggert. Nu cred că eu să fi avut până acum cu el vreo conversaţie în deplină armonie. Mă pomenesc uneori ţipând la el ca o precupeaţă. A doua zi după ce am acceptat să mă căsătoresc cu el, i-am spart o cană în cap. Acum sunt furioasă pe el, acum îmi vine să-l strâng în braţe şi să-l protejez, sau să mă pierd în puterea lui.

Houston se aşeză şi-şi cuprinse faţa în mâini.

— Sunt atât de încurcată. Nu-mi mai dau seama de nimic. L-am iubit pe Leander foarte mult timp, am

fost sigură de dragostea mea pentru el, dar acum ştiu că, dacă ar fi să aleg, l-aş păstra pe Kane.

Houston îşi ridică privirea.

— Dar de ce? De ce vreau să trăiesc alături de un bărbat care mă înfurie, care mă face să mă simt ca o femeie de stradă, care aleargă după mine ca un crai şi pe urmă mă respinge spunând „d-asta o să capeţi mai târziu, scumpo” de parcă eu l-aş fi provocat, nu ştiu. Uneori nici nu mă vede, alteori mă soarbe din priviri. Uneori mă farmecă. Nu are niciun fel de respect pentru mine; acum mă tratează de parcă aş fi copil, acum îmi pune în braţe bani cu nemiluita şi-mi spune să duc la bun sfârşit o treabă de zece persoane.

Houston se ridică brusc.

— Cred că sunt nebună. Nicio femeie zdravănă n-ar face o astfel de căsătorie: în niciun caz, cu ochii deschişi. Înţeleg că poţi să te îndrăgosteşti de cineva atât de tare, încât să nu-i mai vezi defectele. Însă eu îl văd pe Kane Taggert aşa cum este; un bărbat dominat de vanitate, un bărbat lipsit de vanitate. Orice spui despre el este contradictoriu.

Ea se aşează din nou, cu greutate.

— Sunt nebună. Complet şi irecuperabilă.

— Eşti sigură? întrebă Jean încet.

— Oh, da, sunt sigură, răspunse Houston. Nicio altă femeie n-ar…

— Nu, eu mă refeream la a fi îndrăgostită de cineva atât de tare, încât să nu-i mai vezi defectele. Eu întotdeauna am crezut – sau am sperat – că dacă cineva m-ar iubi, mi-ar cunoaşte defectele şi cu toate acestea tot m-ar iubi. Eu nu mi-aş dori un bărbat care să mă creadă zeiţă şi care atunci când ar descoperi că am o fire dificilă să nu mai ţină la mine.

Năucită, Houston rămase cu gura căscată.

— Dar a iubi pe cineva înseamnă…

— Da? Ce înseamnă a iubi pe cineva?

Houston se ridică în picioare şi privi în gol pe fereastră.

— Să doreşti să fii cu acel cineva. Să vrei să fii alături cu el la bine şi la rău, să doreşti să ai copii cu el, să-l iubeşti chiar şi atunci când face lucruri care nu-ţi convin. Să ţi se pară cel mai nobil prinţ din lume, să râzi când îţi spune pentru a cincea oară într-o oră ceva ce te răneşte. Să te întrebi dacă îi place cu ce te îmbraci, dacă este mândru de tine şi să simţi că te topeşti când este întru totul de acord cu tine.

Houston tăcu şi câteva clipe în încăpere se aşternu liniştea.

— Când sunt cu el, mă simt plină de viaţă, zise ea. Nu cred că am trăit până să-l întâlnesc pe Kane. Existam doar, mă mişcăm, mâncam, ascultam. Kane mă face să mă simt puternică, de parcă aş fi în stare de orice. Kane…

— Da? întrebă Jean încet. Ce-i cu Kane?

— Kane Taggert este bărbatul pe care îl iubesc.

Jean izbucni în râs.

— Este chiar aşa o catastrofă să fii îndrăgostit de unul din familia noastră?

— Dragostea ar fi uşoară, dar viaţa împreună s-ar putea să fie dificilă.

— Nu poţi să-ţi imaginezi nici pe jumătate ce înseamnă asta, zise Jean râzând încă. Mai vrei ceai?

— Toţi din familia ta sunt asemeni lui Kane?

— Tatăl meu seamănă înspre familia mamei lui şi mă bucur să spun asta, dar unchiul Rafe şi Ian sunt adevăraţi Taggert-i. Am crezut că acest Taggert, dacă a avut bani…

— Probabil că i-au făcut mai rău. Cine este tatăl

lui Ian? Nu-mi amintesc să-l fi cunoscut pe băiat.

— Nu l-ai cunoscut. Lucrează în mină de ani de zile deşi are numai şaisprezece ani. Seamănă cu Rafe: mare, chipeş, furios. Tatăl lui era Lyle, fratele lui Rafe. Lyle a fost ucis într-o explozie în mină când avea douăzeci şi trei de ani.

— Şi tatăl lui Kane?

— Frank era fratele cel mai mare. A murit într-un accident cu mult înainte de a mă naşte eu, şi dacă nu mă înşel chiar înainte de a se naşte Kane.

— Îmi pare rău, zise Houston. Trebuie să-ţi fie foarte greu să te îngrijeşti de atâţia bărbaţi.

— Primesc ajutor de la tinere doamne sufletiste, zise ea ridicându-se. Curând se întunecă. Ar fi bine să pleci.

— Te rog să vii la nunta mea. Mi-ar face mare plăcere să fii acolo şi în plus m-ai vedea şi pe mine îmbrăcată în ceva mai curat, zise Houston zâmbind şi arătându-şi dinţii înnegriţi.

— Ca să-ţi spun adevărul cred că mă simt mai bine în compania lui Sadie, decât în cea a domnişoarei Chandler, prinţesa din înalta societate.

— Să nu mai spui aşa ceva! rosti Houston serioasă. Te rog.

— Bine. O să fac tot posibilul.

— Şi o să te duci mâine la croitoreasa mea? Are nevoie de cât mai mult timp ca să termine toate rochiile. Poftim adresa ei.

Jean luă bucăţica de hârtie.

— Abia aştept să merg. O să-mi dau toată strădania cu Rafe şi Ian. Dar nu pot să-ţi promit nimic.

— Înţeleg. Acţionând sub impulsul de moment, Houston o strânse pe Jean la piept. Abia aştept să te revăd.

La întoarcerea în oraş, Houston se gândi la discuţia cu Jean. Era clar că ea era îndrăgostită de Kane, iar ideea o făcu să râdă tare. În toţi acei ani, ea nu fusese practic îndrăgostită de Lee. Acum de-abia îşi dădea seama.

Desigur, nu putea să spună nimănui acest lucru. Ar fi apărut ca o femeie care îşi oferea dragostea mult prea uşor. Însă nu era aşa; era absolut sigură de acest lucru. Kane Taggert era bărbatul pe care îl iubea şi pe care avea să-l iubească mereu.

Folosind frâiele ea impulsionă caii să meargă mai repede. Trebuia să se spele şi să-şi schimbe hainele. Apoi trebuia să facă pregătirile pentru... Un surâs misterios îi arcui buzele când se gândi la planurile pentru vineri seara. Avea să-l roage pe Leander să-i invite pe Kane şi pe Edan la el la club şi avea să-l roage pe Kane să-i îngăduie să dea o petrecere de adio pentru prietenele ei. O mică întrunire liniştită – ca aceea oferită de Ellie înainte de căsătorie.

Dacă ar fi reuşit să-l convingă pe musculosul pe care îl văzuse pe pancarta de pe bulevardul Coal să facă tot ce dorea ea...

Houston era atât de cufundată în gânduri, că nu-şi mai păstra vigilenţa obişnuită. În spatele ei, ascuns după copaci, era un călăreţ singuratic.

Încruntat, Edan o urmă înapoi în oraş.

Capitolul 12

Cu câteva zile înainte de nuntă, Houston intră în criză de timp. Cina de miercuri de la Kane fusese un mare succes.

— Am rupt astăzi logodna cu John, domnule Taggert, rosti timid Cordelia Farrell.

— Astea sunt într-adevăr veşti bune, râse Kane apucând-o pe după umeri şi sărutând-o afectuos pe gură. Cordelia se simţi stânjenită, însă nu-i displăcu. Poţi găsi ceva mult mai bun decât un babalâc ca ăla.

— Mulţumesc, domnule Taggert.

O clipă pe chipul lui Kane se aşternu o expresie încurcată.

— De ce toată lumea îmi zice „domnule Taggert?”

— Pentru că, domnule Taggert, rosti cu blândeţe Houston, n-ai cerut nimănui să ţi se adreseze cu Kane.

— Toate puteţi să-mi spuneţi Kane, rosti el încet, privind-o cu ochi arzători pe Houston. În afară de tine, Houston. Tu nu mi-ai spus decât o singură dată Kane şi mi-a plăcut.

Houston îşi dădu seama că aluzia lui era clară pentru toată lumea şi de jenă i se uscă gâtul.

Sarah Oakley luă o pernă şi o aruncă în capul lui Kane.

El o prinse şi toată lumea aştepta cu sufletul la gură. Cine putea să-şi imagineze cum avea să reacţioneze Kane?

— Uneori nu eşti deloc gentleman… Kane, rosti Sarah cu îndrăzneală.

Kane însă îi zâmbi.

— Gentleman sau nu, văd că mi-ai ascultat sfatul şi ţi-ai cumpărat o rochie nouă. În regulă, Houston, poţi să-mi spui şi tu Kane.

— În acest moment, prefer să-ţi spun domnule Taggert, zise ea arogantă făcându-i pe toţi să râdă.

Toată ziua de joi fu rezervată pregătirilor de nuntă din casa lui Kane. El şi Edan se încuiară în birou

şi ignorară hamalii, livrările, plecările şi sosirile nenumăraţilor comercianţi din Chandler.

Vinerea şi sâmbăta se scurseră în aceeaşi atmosferă, Houston explicând şi reexplicând fiecăruia rolul ce-i revenea la acea nuntă. Fuseseră angajaţi bărbaţi şi femei pentru pregătirea şi servirea mâncărurilor, bărbaţi care să construiască mese pentru afară, bărbaţi care să ridice enormele corturi pe care Houston le adusese din Denver. Duminică, veniră treizeci şi opt de persoane numai pentru aranjatul florilor.

Jean Taggert îi trimise un mesaj în care îi spunea că Rafe urma să vină la nuntă, dar că tânărul Ian oscila încă.

Când citi mesajul, Houston era în bucătărie, iar în faţa ei pe masă se aflau două carcase de vită şi vreo sută de kilograme de cartofi care tocmai atunci fuseseră descărcate. Sub maldărul de carne se aflau trei roţi imense de caşcaval şi trei sute de portocale, pentru care se ruga să nu fie strivite.

Cu toată debandada din casă, Houston era bucuroasă că Taggert nu-i stătuse în cale şi o lăsase să-şi vadă de treabă. El i se plânsese că timpul petrecut în compania ei îl făcuse să rămână atât de în urmă cu afacerile, că nu avea să le mai pună la punct niciodată.

O singură dată însă o necăji şi anume când Leander îi invită pe el şi pe Edan să-şi petreacă seara la clubul lui.

— Io n-am vreme dă aşa ceva! urlă Kane. Bărbaţii ăştia nu muncesc niciodată? Dumnezeu mi-e martor că io n-o să am timp suficient nici după nuntă când o să mă împiedic mereu dă nevastă şi… El se opri şi se uită la Houston. Poate că n-am vrut să spun chiar aşa…

începu el.

Houston nu făcu decât să-l privească.

— Bine, rosti el într-un final, dezgustat. Da’ nu înţeleg de ce voi femeile n-aţi putea organiza un ceai la tine acasă. Spunând acestea Kane se răsuci pe călcâie şi se întoarse în biroul lui. Femei afurisite! mormăi el.

— La ce cazne te-a mai supus Houston acum? întrebă Edan, mustăcind.

— Tre’ să ne petrecem seara la luxosul club al lui Westfield. Tre’ să plecăm d-aci la şapte şi să nu ne întoarcem înainte dă miezul nopţii. Unde or fi zilele alea d-odinioară când femeile erau supuse şi-şi respectau bărbaţii?

— Prima femeie nu i-a dat ascultare primului bărbat; zilele alea d-odinioară sunt legende. Ce vrea Houston să facă în seara asta?

— Să dea un ceai excentric pentru prietenele ei. Vreau ca tu să rămâi aci şi s-o supraveghezi.

— Poftim?

— Nu-mi place ideea ca toate femeile astea să fie singure aci. Houston a angajat servitori pentru după nuntă, dar diseară n-o să fie aci dăcât o mână dă femei fără apărare. Pentru mica ei petrecere, Houston a pregătit sufrageria. Acolo e o uşă mascată dă o draperie, ştii care, cea cu imprimeu dă flori, şi…

— Te aştepţi să mă ascund în debara ca să spionez ceaiul unor dame?

— E pentru binele lor şi te plătesc destul dă bine ca din când în când să-mi faci şi mie câte un serviciu.

— Un serviciu… bolborosi Edan.

Câteva ore mai târziu, Houston se întâlni cu Edan şi observă pe obrazul lui drept o vânătaie.

— Cum de te-ai lovit? îl întrebă ea.

— M-am lovit de un zid, rosti el încordat mergând mai departe.

La şase casa începu să se golească de muncitori, iar la şapte fără un sfert sosiră prietenele lui Houston, fiecare cu câte un cadou frumos împachetat.

Bombănind că trebuia să plece de acasă, Kane se urcă în trăsură alături de gravul Edan.

*

La casa lui Taggert se strânseră până în final zece femei plus Blair, iar cadourile lor fură aşezate pe o masă din secolul al optsprezecelea, din sufragerie.

— A plecat toată lumea? întrebă Tia.

— În fine, zise Houston, închizând în urma ei uşile duble. Trecem acum la treburile noastre?

Edan, cu o sticlă plină de whisky în mână, îşi ocupase un loc confortabil pe un scaun în debara. Să te ia naiba, Kane! se gândi el din nou întrebându-se care îi erau şansele de a scăpa nepedepsit pentru crimă. Cu siguranţă că niciun judecător nu avea să-l închidă din cauză că-l omorâse pe cel care îl obligase să-şi petreacă o seară întreagă urmărind cum îşi beau ceaiul un grup de femei.

Absent, el luă o înghiţitură de whisky şi se uită la femei prin mătasea draperiei. Doamna Emily, o drăguţă şi delicată fată bătrână, bătu cu pumnul în masă.

— Cea de-a treia întrunire anuală a Frăţiei îşi va prezenta activitatea.

Edan duse sticla la gură, dar nu bău.

Domnişoara Emily continuă:

— Mai întâi vom audia raportul Houston referitor la coloniile miniere.

Edan nu mişcă un muşchi când Houston se ridică şi începu să prezinte un detaliat raport referitor la nedreptăţile din interiorul coloniilor miniere. El o urmărise cu câteva zile înainte şi ştia de incursiunile ei inocente, menite să aprovizioneze coloniile cu legume proaspete, însă Houston vorbea acum despre greve şi sindicate. Edan văzuse oameni ucişi pentru mai puţin decât spunea ea acum.

Nina Westfield propuse să se înceapă editarea unei reviste pe care femeile să o furnizeze în secret soţiilor de mineri.

Edan îşi aşeză sticla pe podea şi se aplecă în faţă.

Se pomeni şi de Jacob Fenton – de pericolul pe care el îl reprezenta şi de ceea ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că femeile furnizau informaţii minerilor.

— Eu pot să vorbesc cu Jean Taggert, zise Houston. Fenton se pare că se teme de familia Taggert. De altfel lor li s-a dat şi permisiunea de a lua parte la nuntă.

— Jean vizitează magazine din Chandler, zise domnişoara Emily. Ştiu că acest Kane al tău, i se adresă ea lui Houston, a lucrat pentru Fenton-i, însă aici se petrece cu totul altceva. M-am gândit că poate ştii.

— Nu ştiu nimic, zise Houston. Kane explodează numai când aude de numele Fenton şi nu cred că Marc să ştie ceva.

— Habar n-are, spuse Leora Vaughn. Marc nu face decât să cheltuiască banii; nu-l interesează de unde provin.

— O să vorbesc cu Jean, repetă Houston. Cineva aţâţă spiritele. Nu vreau să se întâmple vreo nenorocire.

— Poate reuşesc să mă strecor şi eu în coloniile miniere, adăugă Blair. Voi afla ce voi putea.

— Ce alte probleme mai sunt? întrebă domnişoara Emily.

Edan se lăsă înapoi în spătarul scaunului.

Frăţia, îşi spuse el, recăpătându-şi răsuflarea. Aceste femei, sub masca rochiilor de dantelă şi a bunelor maniere, vorbeau despre lupte.

Restul întrunirii aduse în discuţie tot felul de opere de binefacere, de ajutorare a orfanilor şi bolnavilor – lucruri de care ar fi trebuit să se ocupe doamnele.

Când întrunirea se sfârşi, Edan ridică sticla de whisky şi simţi că putea respira din nou.

— Răcoritoare? întrebă Meredith Lenchner, pe un ton glumeţ, scoţând dintr-o cutie mare, împachetată într-un ambalaj galben, o sticlă cu vin de casă. Mama ne-a trimis sticlele astea în amintirea puţinelor întruniri la care a participat în tinereţe. Tata o să creadă că pivniţa ne-a fost prădată.

Edan n-ar fi crezut c-ar fi putut să mai existe ceva care să-l şocheze, însă când văzu că fiecare femeie luă în mână câte o sticlă plină cu vin şi câte un pahar cu picior din dulăpiorul din perete, rămase cu gura căscată.

— Pentru noaptea nunţii! zise domnişoara Emily, ridicând paharul. Pentru toate nopţile nunţilor de pretutindeni, fie că sunt sau nu precedate de căsătorii.

Râzând, femeile băură paharele până la fund.

— Al meu primul! zise Nina Westfield. Eu şi mama am alergat mult prin Denver ca să găsim aşa ceva. Iar în după-amiaza aceasta, Lee era cât pe ce să se uite în cutie.

Houston deschise cutia şi scoase un material

negru şi transparent, ornamentat cu dantelă lată de aceeaşi culoare.

Edan văzu că era lenjerie de damă, însă nu genul celei purtate de adevăratele doamne.

Necrezându-şi ochilor, el le urmări pe femei golind sticlele cu vin şi deschizând cadourile în râsete şi comentarii gălăgioase. Din pachete ieşiră la iveală două perechi de pantofi roşii cu tocuri înalte şi alte articole de lenjerie transparente şi câteva imagini pe care femeile le trecură de la unele la altele în puternice hohote de râs. La un moment dat dădură scaunele la o parte şi începură să danseze.

Domnişoara Emily se aşeză la pianul pe care Eden nu-l observase şi începu să-i atingă clapele.

Edan îşi lăsă bărbia în piept când femeile se apucară să danseze ridicându-şi fustele şi picioarele.

— Se numeşte cancan, zise Nina, pe nerăsuflate. Eu şi mama, când eram la Paris, am plecat fără ştirea lui Lee şi a tatii şi ne-am dus să vedem acest dans.

— Poate să-l încerce oricine? întrebă Houston şi de îndată opt femei începură să-şi dea fustele peste cap în ritmul melodiei cântate de domnişoara Emily.

— Pauză! strigă Sarah, Eu v-am adus nişte versuri ca să vi le citesc.

Când era copil, Edan şi prietenii lui avuseseră o copie din ceea ce citea acum pretenţioasa domnişoară Oakley: Fanny Hill.

Femeile chicotiră şi râseră, bătându-le repetat pe Blair şi pe Houston pe umăr.

Când Sarah termină, Houston se ridică.

— Acum, dragi prietene, sus am *la pièce de résistance.* Mergem?

Trecură câteva minute bune până ce Edan reuşi să se mişte. Halal ceai de dame. Luându-şi avânt el se

ridică de pe scaun. Ce naiba putea să fie sus? Ce putea să fie mai mult decât fusese deja? Mai degrabă ar fi murit decât să nu afle despre ce era vorba.

În mare grabă el părăsi casă, o înconjură şi văzu lumină în camera de zi din aripa nord-estică. Ignorând spinii, începu să se caţere pe spalierele cu trandafiri.

Tot ce se întâmplase până atunci nu-l pregătise pentru ceea ce se desfăşura în faţa ochilor lui. Încăperea era învăluită în întuneric, mai puţin ecranul de mătase care era luminat din spate de un candelabru. Între ecran şi lumină se afla un bărbat musculos, sumar îmbrăcat, care îşi mişca trupul în diferite poziţii, punându-şi în evidenţă muşchii.

— Mie mi-a fost de-ajuns, zise domnişoara Emily şi, ridicându-se, o luă pe Nina şi dădu ecranul la o parte.

O clipă puternicul bărbat rămase încremenit, însă văzând că femeile deja ameţite începură să bată din palme şi să aclame, zâmbi şi se apucă să pozeze cu mai mult entuziasm.

— Nu este atât de mare precum Kane al meu, strigă Houston.

— Accept provocarea, îi replică puternicul bărbat. Eu mă pot măsura cu oricine.

— Cu Kane în niciun caz, rosti ea încăpăţânată, făcându-l pe bărbat să se străduiască şi mai mult să-şi arate bicepşii.

Edan coborî de pe spalierele cu trandafiri. Kane voise ca el să le apere pe aceste femei. Însă cine avea să-i apere pe bărbaţi de femei?

*

Duminică dimineaţa, Kane trânti uşa de la biroul

lui pentru a cincea oară într-o singură oră.

— Din toate zilele, Houston tocmai astăzi a trebuit să fie bolnavă, mormăi el. Crezi cumva că i s-a făcut teamă dă nunta dă mâine? îl întrebă el pe Edan.

— Mai degrabă cred că este de la ceva ce-a mâncat sau băut, răspunse Edan. Am auzit că mai multe domnişoare din Chandler suferă astăzi de indispoziţie.

Kane nu-şi ridică privirea din hârtii.

— Probabil că se odihneşte pentru mâine.

— Dar tu cum o duci? îl întrebă Edan. Ai ceva emoţii?

— Absolut niciuna. E o chestie foarte simplă. Lumea face asta în fiecare zi.

Edan se aplecă în faţă, luă hârtia la care se uita Kane şi o întoarse invers.

— Mersi, mormăi Kane.

Capitolul 13

Ziua nunţii era atât de frumoasă, încât părea anume creată pentru acel eveniment memorabil. Opal o trezi pe menajera casei Chandler la ora cinci şi împreună începură atenta împachetare a celor două rochii de mireasă şi a voalurilor.

Deşi îşi auzi mama trebăluind prin casă, Houston mai rămase în pat câteva minute. Dormise puţin în timpul nopţii, mai mult se răsucise de pe o parte pe alta. Gândurile la clipele care se apropiau o ţinuseră trează. Se gândise la Kane şi se rugase ca în anii ce aveau să vină el să ajungă să o iubească.

Când Opal veni la ea să o trezească, Houston era

mai mult decât dornică să înceapă ziua.

La ora zece cele trei femei plecară la casa Taggert în trăsura lui Houston, urmate de Willie într-o căruţă împrumutată sub al cărei coviltir de muselină erau ascunse rochiile.

Acolo le aşteptau zeci de tinere, toate membre ale Frăţiei.

— Mesele sunt gata, zise Tia.

— Şi corturile, adăugă Sarah.

— Iar doamna Murchison de la patru dimineaţa găteşte, interveni Anne Seabury, apucând de un colţ rochiile de mireasă împăturite.

— Şi florile? întrebă Houston. Au fost toate aranjate după cum am hotărât?

— Cred că da, zise una din femei.

Domnişoara Emily făcu un pas în faţă.

— Houston, mai bine te-ai uita şi tu la ele. Cineva să aibă grijă ca soţul tău să stea în biroul lui, iar tu să faci un tur prin casă.

— Soţ, murmură Houston pentru sine, în timp ce Nina o luă înainte ca să-l ţină pe Kane prizonier în biroul lui. Toată lumea făcea tot posibilul ca mireasa să nu fie văzută înainte de nuntă.

Când i se confirmă că totul era în siguranţă, Houston îşi lăsă mama şi sora în hol şi o porni prin încăperile de la parter, pe care pentru prima dată le vedea împodobite după planurile ei.

Salonaşul era mobilat cu trei mese lungi ticsite cu daruri din toată America pentru cele două mirese. Kane de nenumărate ori spusese că el nu avea prieteni adevăraţi printre afaceriştii lumii din New York, însă, dacă darurile acestora ar fi fost un indiciu, atunci era evident că acei oameni îl considerau unul de-al lor.

De la familia Vanderbilt primiseră o măsuţă

italienească încrustată, de la familia Gould argintărie, iar de la Rochefeller-i obiecte din aur. În clipa în care începură să sosească darurile, Kane afirmase că aceşti oameni aveau datoria să-i trimită cadouri deoarece şi el le trimisese destule atunci când ei îşi căsătoriseră copiii.

Alte daruri erau din partea rudelor lui Leander şi din partea cunoştinţelor din Chandler care se străduiseră să ofere cele mai ingenioase cadouri „gemene". Primiră astfel două mături identice, două banicioare identice, două cărţi identice, două cupoane de materiale identice. Darurile în dublu exemplar acopereau o gamă foarte vastă, de la plicuri cu ace de gămălie la scaune de stejar de la *Masons.*

Încăperea era decorată cu palmieri înalţi aşezaţi în ghivece în faţa oglinzilor, iar poliţa era încărcată de trandafiri roşii şi petunii purpurii.

Houston se mută în salonul mare. Acolo era locul în care prietenii apropiaţi şi rudele aveau să se adune înainte şi după ceremonie.

De-a lungul pereţilor, tocurilor de uşi şi tavanului fuseseră fixate gingaşe lujere de iederă. Acestea împodobeau fiecare metru de încăpere, şerpuind în jurul căminului şi în jurul ferestrelor.

În faţa fiecărui geam erau aşezate ghivece cu ferigi care filtrau soarele dimineţii, lăsând umbre dantelate pe podea. Vatra căminului era împodobită cu garoafe roz, iar ici-colo, printre lujerii de iederă erau împletite alte şi alte fire de garoafe.

În mare grabă, Houston sfârşi inspecţia celorlalte încăperi de la parter şi urcă în camera unde o aşteptau celelalte femei.

Mai erau cinci ore până la ceremonie, însă ea îşi dădea seama că, şi dacă ar mai fi fost un milion, în

ultimul moment tot se mai găsea ceva de pus la punct.

În ultimele zile petrecuse mult timp în încăperile de la parter, însă spaţiile de la etaj îi erau încă nefamiliare. Aripa estică a clădirii în formă de U era rezervată oaspeţilor şi într-unul din acele apartamente urma să se îmbrace Blair astăzi. Sectorul central cuprindea pe de o parte camerele lui Edan, iar pe de alta holul, o cameră pentru copii, baia şi camera doicii.

Lângă camera copilului era lunga aripă care aparţinea lui Houston şi Kane. În spate, el avea un dormitor, relativ mic, dar cu vedere spre grădină. Camera lui Houston, despărţită de a lui printr-o baie de marmură, era mult mai mare, iar lambriurile deschise la culoare erau sculptate cu ghirlande care puneau mai bine în evidenţă tablourile atârnate.

Aproape de camera ei se afla o baie mare placată în marmură roz şi albă, o cabină pentru îmbrăcat cu pereţii acoperiţi în moar roz, iar dincolo de acestea erau o cameră de zi şi o sufragerie intimă pentru atunci când ea şi Kane ar fi dorit să mănânce singuri.

— Nu mă voi obişnui niciodată cu casa aceasta, rosti Tia după ce inspectase camerele de dincolo de dormitor. Priviţi numai la această grădină suspendată.

— Grădină? întrebă Houston, apropiindu-se de uşile duble în faţa cărora stătea Tia. Deschise una din ele şi păşi într-o minunată combinaţie de arbuşti şi flori în ghivece. Bănci de piatră se ascundeau prin bogata vegetaţie. Aceasta nu existase ultima dată când ieşise ea pe logia dormitorului ei.

— Ia uită-te aici, zise Sarah, scoţând un bilet mare, alb, dintr-un smochin enorm. Majoritatea plantelor erau protejate de soarele de Colorado de un umbrar din şipci.

Houston luă biletul.

„Sper să-ţi placă, îţi doresc o căsnicie fericită, Edan”.

— Este cadou de la Edan, zise Houston simţind că grădina era un simbol al bucuriei pe care o trăia.

Până să apuce să mai spună ceva, uşa se deschise brusc şi în încăpere se năpusti ca o vijelie doamna Murchison.

— E prea multă lume la mine în bucătărie! strigă ea către Houston. Nu ştiu cum să fac să gătesc cu atâţia oameni pe cap. Şi la domnul Kane nu pot să mă duc, că este şi aşa foarte ocupat şi n-o să vrea să-şi piardă vremea cu astfel de treburi.

— Să-şi piardă vremea… rosti Meredith îngrozită. Dar ce crezi că Houston n-are altceva mai bun de…

Houston îşi întrerupse prietena. Doamna Murchison era sub vraja lui Kane şi fără îndoială avea să-i ţină partea până în pânzele albe.

— Voi coborî pe scara din spate, spuse Houston, ignorând faptul că Sarah îi desfăcea rochia de mireasă. Aceasta nu numai că necesita îndepărtarea acelor care o fixau, dar mai avea nevoie şi de netezire.

De îndată ce ajunse jos, problemele cărora trebuia să le facă faţă erau nenumărate. De câteva ori îl auzi pe Kane strigând din biroul lui, iar când la un moment dat el ieşi îndreptându-se ca o vijelie spre grădină cineva o împinse în spălătorie. Îl invidia pe Kane pentru libertate, dar în acelaşi timp îşi dorea să fie cu el. Mâine, se gândi ea. Mâine, urmau să se plimbe împreună prin grădină.

Când nu mai erau decât două ore până la ceremonie, ea reuşi să se întoarcă în camera de sus.

— Houston, zise Opal, cred că ar trebui să te îmbraci acum.

Houston începu să-şi scoată lent hainele,

gândindu-se că următoarea dată când avea să se dezbrace…

— Cine Dumnezeu este femeia aceea? întrebă Anne în timp ce Houston îşi punea o şemizetă din bumbac atât de fină, încât pe pielea ei cădea ca o şoaptă. Partea de sus a cămăşii avea butoniere micule, migălos lucrate, legate cu fundiţe roz din mătase, iar cea de jos avea brodaţi manual boboci de trandafiri.

— Habar nu am, zise Tia, venind lângă Anne şi privind peste balustrada logiei, dar cred că este cea mai înaltă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Sarah începu să lege şireturile roz din satin ale corsetului.

— Cred că trebuie să vin să mă uit şi eu, zise Sarah. Poate este vreuna din rudele lui Lee.

— Îmi este cunoscută figura ei, dar nu ştiu de unde, zise Anne. Ce ciudat să vină îmbrăcată în negru la o nuntă.

— Haideţi, fetelor, că avem treabă, zise Opal pe un ton care o făcu pe Houston să-şi înalţe capul. Nu vă interesează pe voi problemele personale ale musafirilor.

Houston era aproape sigură că nu era în regulă ceva. Ignorând privirea severă a mamei ei, ea ieşi în balcon şi se îndreptă spre Tia. Instantaneu, ea îşi dădu seama cine era femeia. Chiar şi privită de sus, aceasta arăta înaltă şi elegantă.

— Este Pamela Fenton, şopti Houston şi se întoarse în dormitorul ei.

O clipă se aşternu tăcerea.

— Probabil poartă doliu după soţ, zise Sarah. Houston, pe care din jupoanele acestea îl pui primul?

Cu gesturi automate, Houston continuă să se îmbrace, însă mintea îi era la Kane care se afla în

grădină şi la femeia pe care o iubise odinioară şi care se îndrepta spre el.

Anne răspunse la ciocănitul care se auzi neaşteptat în uşă.

— Este bărbatul care lucrează cu Kane, îi zise ea lui Houston. Vrea să te vadă, spune că este ceva urgent şi că trebuie să-ţi vorbească imediat.

— Nu poate să se ducă… începu Opal, însă fiica ei luase deja un capot de pe un scaun din spate şi se îndrepta spre uşă.

*

Kane stătea în colţul îndepărtat al grădinii, cu un picior ridicat pe o bancă de piatră, fumând dintr-un trabuc şi privind spre oraşul Chandler.

— Bună, Kane, rosti încet Pamela.

El aşteptă o clipă înainte de a se întoarce cu faţa spre ea, iar când o privi, ochii îi erau foarte calmi, netrăind deloc ceea ce de fapt simţea. O măsură din cap până-n picioare şi rosti.

— Anii te-au tratat cu îngăduinţă.

— Pe dinafară, rosti ea şi inspiră adânc. Nu am prea mult timp la dispoziţie, aşa că o să-ţi spun din capul locului de ce am venit. Încă te mai iubesc; n-am încetat să te iubesc. Dacă vei pleca acum cu mine, te voi urma până la capătul pământului.

Rapid el făcu un pas spre ea, însă se opri şi se retrase.

— Nu, nu pot face asta, zise el încet.

— Ba poţi! Ştii că poţi. Ce-ţi pasă ţie de oamenii ăştia de-aici? Ce-ţi pasă ţie de oamenii din Chandler? Ce-ţi pasă ţie de… ea?

— Nu, repetă el.

Pamela înaintă puţin, astfel că ei se apropiară şi mai mult. El era cu numai câţiva centimetri mai înalt ca ea, însă când ea era pe tocuri aveau aceeaşi înălţime.

— Kane, te rog, nu face această greşeală. Nu te căsători cu altcineva. Ştii că mă iubeşti. Ştii că eu…

— Mă iubeşti atât de mult încât m-ai părăsit, zise el supărat. Te-ai măritat cu amantul tău bogat şi… El se opri şi se întoarse cu spatele. Nu voi pleca astăzi cu tine. Nu pot s-o rănesc pe ea în aşa hal. Nu merită acest lucru.

Pam se aşeză pe bancă.

— Ai de gând să renunţi la mine deoarece nu vrei s-o răneşti pe Houston Chandler? Dar ea este tânără. Îşi va găsi pe altcineva. Sau este îndrăgostită de tine?

— Sunt convins că ştii bârfa. Este încă îndrăgostită dă Westfield, însă a consimţit să se consoleze cu banii mei. Da’ din păcate, în afară dă bani s-a potcovit şi cu mine.

— Atunci de ce? De ce te simţi obligat?

El se uită în ochii ei înfocaţi.

— Tu chiar m-ai uitat dă tot? Eu îmi respect înţelegerile.

Aluzia lui era clară.

— Am crezut că până acum ai înţeles, zise ea încet.

— Ce să înţeleg, dă ce m-ai lăsat singur cu cei cinci sute dă dolari oferiţi pentru serviciile prestate? Am făcut efort să nu înţeleg.

— Când i-am spus tatii că trebuie să ne lase să ne căsătorim căci îţi purtam în pântec copilul, m-a urcat cu de-a sila într-un tren spre Ohio. Nelson Younger îi datora tatălui meu o groază de bani, iar când m-a luat de nevastă toată datoria lui a fost

ştearsă.

— Mi s-a spus… începu Kane.

— Sunt convinsă că ţi s-a spus că am preferat să fug decât să mă mărit cu tine. Fără îndoială că tata a împrăştiat zvonul că fiică-sa s-a distrat cu un grăjdar şi că nici gând n-a vrut să se mărite cu el. Tu ai fost mereu atât de uşor de lezat. Mândria ta a fost uşor de rănit.

Kane tăcu o vreme.

— Şi copilul?

— Zachary are treisprezece ani acum. Este un băiat minunat, frumos, puternic şi mândru ca tatăl lui.

Kane rămase liniştit, privind peste întinderea grădinii.

— Vino cu mine, Kane, şopti Pam. Dacă nu de dragul meu, măcar de dragul fiului tău.

— Dă dragul fiului meu, rosti Kane mai mult pentru sine. Spune-mi, bărbatul cu care te-ai măritat a fost bun cu el?

— Nelson era ceva mai în vârstă decât tine şi s-a bucurat să aibă un copil, indiferent că era al lui sau nu. L-a iubit pe Zach. Pam zâmbi. Obişnuiau să joace baseball în fiecare sâmbătă după-amiază.

Kane se întoarse spre ea.

— Şi Zach crede că acel om e tatăl lui?

Pam se ridică.

— Zach va învăţa să te iubească aşa cum te iubesc eu. Dacă noi doi i-am spune adevărul…

— Adevărul e că Nelson Younger a fost tatăl lui Zach. Eu n-am făcut decât să pun sămânţa.

— Îţi respingi propriul fiu? întrebă Pam mânioasă.

— Nu, nu-l resping. Trimite băiatul la mine şi-l voi primi. Cu braţele deschise. Tu, însă, eşti cea pe care o resping.

— Kane, nu vreau să te implor. Dacă nu mă mai iubeşti acum, ai putea învăţa să mă iubeşti din nou.

El îi cuprinse ambele mâini.

— Ascultă. Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost demult dă tot. Cred că până acum nu mi-am dat seama cât dă mult m-am schimbat. Dacă ai fi fost aici acum câteva luni, aş fi fugit cu tine la altar. Da' acum situaţia e alta. Houston…

Ea îşi trase mâinile din strânsoarea lui.

— Dar ai spus că ea nu te iubeşte. Tu o iubeşti?

— Abia dacă o cunosc.

— Atunci de ce? De ce refuzi o femeie care te iubeşte? De ce îi întorci spatele fiului tău?

— Nu ştiu, blestemato! De ce a trebuit să vii în ziua nunţii mele ca să mă chinuieşti? Cum poţi să-mi ceri să umilesc o femeie care a fost atât… dă bună cu mine? Nu pot să plec şi s-o las stând în faţa altarului.

Pam se aşeză pe bancă în timp ce lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

— Şi Nelson a fost bun cu mine şi l-a iubit atât de mult pe Zach. Am încercat să te găsesc şi să-ţi spun ce s-a întâmplat, dar ai dispărut practic fără urmă. Câţiva ani mai târziu, când ţi-am văzut numele prin ziare, am vrut să-ţi scriu, dar n-am avut curaj – sau poate n-am suportat să-l fac pe Nelson să sufere. Când a murit, am vrut să te găsesc. Mă simţeam însă vinovată, de parcă aş fi fugit de la patul de moarte al lui Nelson în braţele iubitului meu, aşa că am aşteptat. Dar se pare că prea mult. Apoi s-a îmbolnăvit Zachary şi până când a fost el în stare să călătorească tu te logodiseşi. Mi-am zis atunci că între noi se terminase totul, însă a trebuit să te văd în ultima clipă, a trebuit să-ţi spun.

El se aşeză lângă ea, o cuprinse pe după umeri şi-i trase capul aproape.

— Ascultă-mă, iubito, tu întotdeauna ai fost o romantică. Poate că nu-ţi mai aduci aminte certurile noastre, însă eu nu le-am uitat. Singurul loc în care ne simţeam bine era şura. Trei sferturi din timp eram supăraţi unul pe celălalt. De-a lungul anilor, ai uitat părţile urâte.

Pam îşi suflă nasul într-o batistă dantelată.

— Domnişoara Chandler este mai bună?

— Când fac ceva ce nu-i place, mă loveşte în cap cu ce-i pică la îndemână. Tu mereu fugeai, te ascundeai şi te perpeleai întrebându-te dacă te mai iubesc.

— M-am maturizat de atunci.

— Cum ai fi putut? Ai trăit cu un bărbat mai în vârstă care te-a răsfăţat, asemeni tatălui tău. Pe Houston n-a răsfăţat-o nimeni.

Pam se depărtă de el.

— Şi în pat este bună? Şi la acest capitol mă întrece?

— Habar n-am. Există un foc lăuntric în ea, dar este puţin cam stângace. Nu mă însor cu ea pentru sex. Din asta găseşti pe toate drumurile.

Pam îi cuprinse gâtul în cercul braţelor ei.

— Dacă te-aş fi implorat… începu ea.

— N-ar fi ajutat. O să mă căsătoresc cu Houston.

— Sărută-mă, şopti ea. Aminteşte-mi. Ajută-mă să-mi amintesc.

Kane o privi speculativ. Poate că şi el dorea să ştie. Îi cuprinse capul în mâna lui mare şi-şi coborî gura pe buzele lui. Sărutul fu lung, Kane dăruindu-se cu toată fiinţa lui.

Când se depărtară unul de celălalt îşi zâmbeau.

— Într-adevăr s-a terminat, nu-i aşa? şopti Pam.

— Da.

Ea rămase aproape de el.

— În toţi aceşti ani pe care i-am trăit cu Nelson, am crezut că sunt îndrăgostită de tine, dar de fapt am fost îndrăgostită de un vis. Poate că tata a avut dreptate.

Kane îi îndepărtă braţele.

— O dată dacă mai pomeneşti dă taică-tu, s-ar putea să ne luăm la harţă.

— Nu cumva mai eşti supărat pe el?

— Astăzi este nunta mea şi vreau fericire, aşa că hai să nu vorbim despre Fenton. Spune-mi mai bine despre fiul meu.

— Cu plăcere, zise Pam şi începu să povestească.

O oră mai târziu, Pam îl lăsă singur pe Kane în grădină ca să-şi termine trabucul. Când acest lucru se întâmplă, el aruncă chiştocul pe jos, îşi privi ceasul de buzunar şi conchise că era timpul să se ducă să se îmbrace pentru nuntă.

Abia apucă să facă câţiva paşi că se pomeni faţă în faţă cu un bărbat despre care, dacă n-ar fi ştiut că era imposibil să se vadă în două ipostaze, ar fi jurat că era el cu zece ani mai vârstnic.

Kane şi Rafe Taggert se ţintuiră tăcuţi cu privirea, asemeni unor câini care se întâlneau pentru prima dată. Imediat, cei doi îşi dădură seama cine era fiecare.

— Nu prea semeni cu taică-tu, zise Rafe pe un ton acuzator.

— N-am de unde să ştiu. Nu l-am cunoscut – cum de altfel nu i-am cunoscut nici rudele, răspunse Kane accentuând că niciun Taggert nu încercase să ia legătura cu el atâta vreme cât crescuse la grajdurile lui Fenton.

Rafe se crispă.

— Am auzit că banii tăi sunt mânjiţi cu sânge.

— Iar io am auzit că tu n-ai deloc – nici mânjiţi, nici nemânjiţi.

Cei doi săgetară spaţiul care îi despărţea cu nişte priviri de gheaţă.

— Nici la fire nu semeni prea mult cu Frank. Acu o să plec, rosti Rafe răsucindu-se.

— Pe mine poţi să mă insulţi cât pofteşti, da' nu şi pe doamna cu care mă căsătoresc. O să rămâi la ceremonie.

Rafe nu se întoarse, însă înainte de-a se depărta încuviinţă uşor din cap.

*

— Vreau să-ţi vorbesc, zise Edan din prag, ochii strălucindu-i de îndârjire.

Femeile din jurul lui Houston începură să protesteze, însă ea ridică mâna liniştindu-le şi tăcută îl urmă pe Edan, care o conduse în dormitorul lui.

— Ştiu că nu se cade, dar este singurul loc din casă mai liber.

Houston încercă să nu-şi trădeze emoţia, deoarece avea impresia că Edan era supărat pe ea.

— Ştiu că astăzi este nunta ta, dar am ceva de spus. Kane ştie că siguranţa personală a celor aflaţi în relaţie cu o persoană atât de înstărită ca el se află deseori în pericol. Edan îşi întoarse privirea spre ea. Ce vreau să spun este că, de câteva ori în ultima săptămână, Kane m-a pus să te urmăresc.

Houston simţi că păleşte.

— Nu mi-a plăcut ce-am văzut, continuă el. Nu mi-a plăcut că o tânără lipsită de apărare se duce într-o colonie de mineri, iar această Frăţie a voastră…

— Frăţia! rosti Houston uluită. De unde…

Edan apucă un scaun şi-l trase lângă ea.

Vlăguită, Houston luă loc.

— N-am vrut să fac aşa ceva, însă Kane a insistat că eu… ah, să mă ascund în debara şi să fiu în casă în timpul ceaiului tău, ca nu cumva să ţi se întâmple ceva.

Houston îşi privea mâinile şi nu văzu zâmbetul insinuant care arcui buzele lui Edan, când acesta rosti „ceaiul tău”.

— Cât de mult ştie el din toată povestea? şopti ea.

Edan se aşeză în faţa ei.

— Mi-a fost teamă de lucrul acesta, zise el grav. Cum puteam să-i spun că tu te căsătoreşti cu el datorită legăturii care exista între el şi Fenton? Că te foloseşti de el şi de banii lui ca să-ţi continui cruciada împotriva funestului cărbune? Fir-ar să fie! Trebuia să-mi fi dat seama. Cu o soră ca a ta, care a fost în stare să-i fure propriei surori…

Houston sări în picioare.

— Domnule Nylund! rosti ea printre dinţi. N-am de gând să stau şi să ascult cum îmi acuzi pe nedrept sora şi habar nu am la ce te-ai referit când ai spus că între Kane şi Fenton este o legătură. Dacă crezi că intenţiile mele sunt necurate, vom merge acum la Kane şi-i vom spune totul.

— Stai puţin, zise el, ridicându-se şi apucând-o de mână. De ce nu te explici?

— Vrei să spui că ar trebui să te conving că sunt nevinovată, că nu mă duc cu Kane la altar numai ca să-l sacrific? Nu, domnule, n-am să răspund la asemenea acuzaţii. Spune-mi, intenţionezi să te foloseşti de lucrurile pe care le ştii despre mine ca să

mă şantajezi?

— *Touché,* zise el, relaxându-se vizibil. Acum, că amândoi ne-am exteriorizat mânia, putem sta de vorbă? Trebuie să recunoşti că acţiunile tale nu sunt chiar de nesuspectat.

Houston încercă să se calmeze, însă îi era foarte greu. Nu voia deloc să se gândească la modalitatea în care el aflase de Frăţie.

— De cât timp o ţii cu mascaradele de miercuri? o întrebă Edan.

Houston se îndreptă spre fereastră. Pe pajiştea de jos, lucrătorii angajaţi arătau de parcă se pregăteau de asediu. După câteva clipe ea se întoarse din nou cu faţa spre Edan.

— Ce facem noi femeile, o facem de generaţii. Frăţia a fost fondată de mama tatălui meu când nici măcar Chandler-ul nu exista. Noi suntem simple prietene care încercăm să ne ajutăm unele pe altele şi pe oricine altcineva mai putem. Acum, problema majoră care ne preocupă este maniera în care sunt trataţi oamenii din coloniile de cărbuni. Nu facem nimic ilegal. Ochii ei îi ţintuiră pe ai lui. Şi nici nu ne folosim de nimeni.

— Atunci de ce atâta secret?

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Uită-te ce reacţie ai avut tu la aflarea ştirii şi nici măcar nu eşti rudă cu vreuna din noi. Îţi poţi imagina cum ar reacţiona soţii sau taţii dacă ar afla că gingaşele lor femei îşi petrec după amiezele libere învăţând să mâne căruţe cu patru cai? Şi unele din noi am învăţat… Ea tăcu brusc.

— Îţi înţeleg punctul de vedere. Dar li-l înţeleg şi pe-al lor. Ce faceţi voi este primejdios. Aţi putea fi… El se opri. Spui că faceţi asta de trei generaţii?

— Problemele noastre au diferit în funcţie de epocă.

— Şi… ceaiurile?

Deşi n-ar fi vrut, Houston se înroşi.

— A fost ideea bunicii mele. Spunea că ea s-a căsătorit fără să ştie nimic despre noaptea nunţii şi că i-a fost groaznic de frică. N-a dorit ca prietenele sau fiicele ei să treacă prin aceeaşi experienţă. Cred că festivitatea prenupţială a evoluat încet spre ceea ce – ea înghiţi în sec – ai văzut.

— Câte femei din Chandler fac parte din Frăţie?

— Nu sunt decât douăsprezece membre active. Unele, cum este mama, s-au retras după căsătorie.

— Tu intenţionezi să te retragi?

— Nu, răspunse ea ridicându-şi privirea spre el, deoarece acest lucru putea depinde în mare măsură de Edan.

El se întoarse cu spatele.

— Lui Kane nu i-ar plăcea să ştie că te duci în coloniile de mineri mânându-ţi singură căruţa. Nu i-ar plăcea să fii în pericol.

Houston se aşeză în faţa lui.

— Ştiu că nu i-ar plăcea, acesta fiind şi singurul motiv pentru care nu i-am spus. Edan – ea îşi puse mâna pe braţul lui – acest lucru este foarte important pentru mulţi oameni. Am muncit luni de zile ca să învăţ să mă comport ca o bătrână, ca să fiu o Sadie autentică. Dacă abandonez acum, se vor pierde alte luni până vor pregăti pe altcineva, iar de suferit nu vor avea decât familiile.

El o luă de mână.

— Bine, bine, poţi să termini cu predica. Bănuiesc că pericolul la care te expui nu este atât de mare, deşi totul este contrar principiilor mele.

— Nu-i vei spune lui Kane? Sunt convinsă că el nici măcar înţelegător nu va fi.

— Drept să-ţi spun acesta este un semiadevăr. Nu, nu-i voi spune decât dacă juri că te vei ocupa numai de aprovizionarea cu cartofi şi nu te vei amesteca deloc cu sindicatele. Iar în privinţa acelor reviste instigatoare pe care voi femeile vreţi să le editaţi…

Houston se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz întrerupându-l.

— Îţi mulţumesc mult, Edan. Eşti un adevărat prieten. Acum trebuie să mă duc să mă îmbrac pentru nuntă. Până să apuce el să vorbească, ea ajunse în dreptul uşii. Oprindu-se însă cu mâna pe clanţă, întrebă: La ce te-ai referit când ai menţionat de legătura lui Kane cu Fenton-ii?

— Am crezut că ştii. Sora mai mică a lui Fenton, Charity, a fost mama lui Kane.

— Nu, zise ea încet. N-am ştiut. Spunând acestea ea ieşi din încăpere.

Houston era în dormitorul ei de numai câteva minute, când Sarah Oakley, care stătea cu rochia ei de mireasă în mână, spuse:

— Tocmai am văzut cel mai ciudat lucru.

— Care anume?

— Mi s-a părut că l-am zărit pe Kane în curte în hainele lui vechi, dar când colo era un băiat care semăna cu el.

— Ian, zise Houston zâmbind. Deci, până la urmă a venit.

— Însă nu ştiu dacă va mai rămâne ceva din el, zise Nina uitându-se peste balustradă. Doi din băieţii Randolph şi cei doi fraţi ai lui Meredith au început să-l ia peste picior, iar Ian al tău le-a ripostat atacându-i.

Houston îşi înălţă brusc capul.

— Patru contra unu?

— Exact. Acum s-au dat după un copac şi nu-i mai văd.

Houston lăsă din mână rochia de mireasă pe care Sarah o mai ţinea încă şi se îndreptă spre fereastră.

— Acolo, îi arătă Nina. Vezi zarva din tufe? S-a încins o bătaie ca la carte.

Aplecându-se mult peste pervaz, Houston inspectă grădina. Din cauza copacilor locul era destul de izolat de casă.

— O să trimit pe cineva să oprească încăierarea, zise Sarah.

— Şi să umileşti un Taggert? rosti Houston ducându-se spre dulap. Nici prin minte să nu-ţi treacă. Ea îmbrăcă din nou capotul bleumarin de satin.

— Ce-ai de gând să faci, Houston? o întrebă Sarah uluită.

— Am de gând să pun capăt unei încăierări şi să salvez un Taggert de la o soartă mai cruntă decât moartea: umilinţa. Nu este nimeni în curte.

— Doar nişte chelneri, musafiri şi… zise Nina.

— Houston, dragă, parcă jos sunt nişte artificii? Dacă le-ar aprinde cineva s-ar crea o diversiune, zise Opal cu blândeţe. Din experienţă ea ştia că era inutil să-i spună fiicei că trebuia să fie gata cu îmbrăcatul. Mai ales atunci când pe chipul fetelor ei se aşternea acea expresie.

— Mă duc eu, zise Nina, fugind pe uşă în clipa în care Houston puse piciorul pe palierul de dincolo de pervaz.

Partea estică a pajiştii fu cutremurată de zgomotul puternic al artificiilor şi în clipa în care toţi musafirii sosiţi devreme îşi întoarseră privirile în acea

direcţie, Houston străbătu în fugă partea vestică a curţii, adăpostindu-se la umbra copacilor.

Acolo, în crângul de nuci, Ian se bătea neputincios cu cei patru băieţi zdraveni de deasupra lui.

— Încetaţi! rosti Houston cu tonul ei cel mai sever.

Niciunul din băieţi însă nu-i dădu nici cea mai mică atenţie.

Ea se aplecă atunci deasupra mâinilor şi picioarelor care loveau în toate direcţiile şi apucând o ureche o trase. Jeff Randolph se ridică din grămadă zvârcolindu-se, dar când o văzu pe Houston se opri. Făcându-i semn băiatului să stea deoparte, ea se aplecă din nou şi trăgându-i de urechi pe George şi Alex Lechner îi scoase din grămadă.

Numai Steve Randolph rămase deasupra lui Ian, iar când Houston atinse urechea acestuia, ridică de jos o masă de furie. Cei trei băieţi înlemniră când Steve îi trase lui Houston un pumn în falcă. Ea se clătină, şi nevăzând altă soluţie îi dădu lui Steve o lovitură de dreapta. Lunile petrecute pe capra căruţei îi întăriseră braţele.

O clipă, toţi rămaseră încremeniţi, văzându-l pe Steve căzând la picioarele lui Ian.

Houston îşi veni prima în fire.

— Steve! strigă ea, îngenunchind şi pălmuind faţa băiatului. Te simţi bine?

— La naiba! rosti Ian gâfâind. N-am văzut pân’ acu nicio doamnă care să lovească aşa.

Steve gemu, se ridică, îşi frecă falca şi o privi uluit pe Houston. De fapt toţi cei patru băieţi o priveau uimiţi.

Ea rămase neclintită.

— Nu-mi place deloc comportamentul vostru în ziua nunţii mele, zise ea cu asprime.

— Da, doamnă, mormăiră cei patru băieţi.

— Noi nu i-am făcut nimic, domnişoară Blair-Houston. El…

— Nu vreau să aud nicio scuză. Voi patru vreau să vă întoarceţi acum la părinţii voştri, iar tu, Steve, să-ţi pui nişte gheaţă pe obraz.

— Da, doamnă, strigă el peste umăr, luând-o la fugă cu ceilalţi băieţi.

Houston îi întinse mâna lui Ian ca să-l ajute să se ridice.

— Tu poţi să vii cu mine.

El însă îi ignoră braţul.

— Io nu intru în casa lui, dacă asta ai vrut să spui, zise el supărat.

— Poate că ai dreptate. Pentru cearta asta eu am folosit drept scară spalierul de trandafiri. Probabil că toţi băieţii care ar pierde o bătaie n-ar putea să se urce pe un spalier.

— Să piardă o bătaie! Băiatul era cât ea de înalt, iar pentru cei şaisprezece ani era destul de solid, promiţând să atingă dimensiunile lui Kane. În caz că nu poci să numeri, să ştii că era patru pe mine şi n-aş fi câştigat dacă n-ai fi venit mata să-i opreşti.

— Dar te temi să intri în casa vărului tău, rosti ea, de parcă ar fi făcut o observaţie. Ce ciudat. Bună ziua. Spunând acestea ea o apucă grăbită spre casă.

Ian începu să meargă pe lângă ea.

— Nu mi-e teamă. Pur şi simplu nu vreau să merg înăuntru.

— Sigur.

— Ce vrea să însemne asta?

Ea se opri.

— Sunt de acord cu tine. Nu te temi de vărul tău, pur şi simplu nu vrei să-l vezi sau să-i mănânci mâncarea. Te înţeleg perfect.

Houston observă nehotărârea jucând pe chipul băiatului.

— Unde este afurisitul ăsta de spalier al dumitale?

Ea rămase neclintită şi-l fixă cu privirea.

El încetă să se mai uite încruntat.

— Ei bine, poftim, unde este spalierul de trandafiri pe care îl foloseşti ca scară?

— Pe aici.

*

Kane tocmi se întorcea în casă când rămase încremenit locului, văzându-şi viitoarea soţie coborând pe spalier, îmbrăcată într-un halat cu care nicio doamnă n-ar fi ieşit afară din casă.

Curios, el se dădu după un copac şi o urmări avântându-se în mijlocul unei grămezi de băieţi bătăuşi care erau cât ea de mari. Era pe punctul de a-i sări în ajutor când o văzu punându-l la pământ pe un băiat cu o dreaptă de maestru.

În clipa următoare ea începu să se contrazică, în maniera ei distantă, cu un băieţandru solid, foarte supărat.

— Mai bine ar renunţa, zise Kane tare, pufnind în râs. Învăţase deja că atunci când Houston arăta astfel, trebuia să cedezi, deoarece acea delicată domnişoară avea să facă tot ca ea.

El izbucni din nou în râs când îl văzu pe băiat începând să urce pe spalier în faţa ei. Dar în timp ce îi privea, Kane observă cum capotul ei se agaţă în spini

şi o văzu pe Houston căznindu-se să se elibereze. De după colţ veneau în plimbare trei bărbaţi şi o femeie care într-un minut aveau să o zărească.

În cea mai mare grabă el traversă pajiştea şi o prinse de gleznă.

Când Houston privi în jos şi-l văzu pe Kane, aproape că leşină. Ce avea să-şi închipuie el despre femeia cu care urma să se căsătorească? Ştia foarte bine ce-ar fi spus Leander sau domnul Gates dacă ar fi văzut-o în public, îmbrăcată în hainele de dormitor, urcându-se pe spalierul de trandafiri.

Privind în jos spre Kane, Houston rosti singurul lucru care îi veni în minte.

— Pălăria mea nu stă drept.

Ea spera din tot sufletul ca sunetul pe care-l auzise să fi fost un chicotit.

— Iubito, până şi eu ştiu că doamnele nu poartă pălărie la halatele de baie.

Houston era şocată. El nu se supărase.

— Dacă nu vrei să te vadă toată lumea aşa, ai face bine să intri în casă.

Da, zise ea, venindu-şi în fire şi urcând pe spalier sub privirea lui. De îndată ce ajunse în balcon, ea se aplecă peste balustradă.

— Kane, îl strigă Houston, darul tău de nuntă se află pe birou.

El îi zâmbi.

— Pe curând, iubito.

Spunând acestea Kane îşi afundă mâinile în buzunar şi se depărtă fluierând, salutându-i din cap pe toţi pe lângă care trecea.

— Houston, zise Opal din spatele ei. Dacă nu te îmbraci, o să-ţi pierzi propria nuntă.

— Mai bine aş muri, zise ea şi se întoarse în

dormitor.

Zece minute mai târziu, Kane desfăcea pachetul pe care Houston i-l pusese pe birou. Înăuntru erau două cutii de trabucuri şi un bilet.

„Acestea sunt cele mai fine trabucuri cubaneze care se fabrică. În fiecare lună două cutii din cele mai bune trabucuri existente în lume vor fi expediate domnului Kane Taggert”.

Biletul era semnat cu numele unei tutungerii din Key West, Florida.

Kane tocmai îşi aprindea un trabuc când uşa se deschise şi intră Edan. El îi întinse acestuia cutia.

— De la Houston. Cum crezi că a putut să le aducă aici la timp?

Edan tăcu o clipă savurând havana.

— Dacă am învăţat ceva în viaţă, este să n-o subestimez pe această doamnă.

— Orice femeie care cumpără astfel de trabucuri este într-adevăr o lady. Ei bine, zise el apăsat, cred că ar trebui să mă duc să mă îmbrac. Vrei să vii să mă ajuţi?

— Sigur.

Capitolul 14

Rochia de nuntă, o creaţie originală a lui Houston, era simplă, dar migălos lucrată. Era din satin de mătase de culoare ivorie, croită pe lung, în elegantul stil *princess,* fără nicio tăietură orizontală de la gulerul înalt pe gât, până la trena de doisprezece metri. Din dreptul pieptului cobora peste talie şi peste şolduri un complicat model persan cusut cu perle. Mânecile, de la umăr la cot, erau imense, amploarea lor scoţând în evidenţă talia îngustă a rochiei.

Manşetele strâmte repetau de la cot până la încheietura mâinii acelaşi model cu perle.

Houston stătu foarte liniştită când prietenele îi puseră pe cap voalul. Acesta avea o lungime de cinci metri şi era făcut dintr-o spumoasă dantelă manuală irlandeză, numită *Youghal,* în care bogatul motiv al florilor de câmp se îngemăna cu cel al frunzelor ascuţite. Complicatul model al dantelei completa netezimea satinului din care era confecţionată rochia.

Tia îi oferi lui Houston buchetul din flori de portocal şi boboci albi de trandafir, ale cărui ghirlande îi ajungeau până la podea.

Opal îşi privea fiica cu lacrimi în ochi.

— Houston... rosti ea respirând greu.

Houston îşi sărută mama pe obraz.

— Mă mărit cu cel mai bun bărbat.

— Da, ştiu. Ea îi dădu lui Houston un mic buchet de boboci de trandafiri roz. Aceştia sunt de la sora ta. S-a gândit ca ea să poarte trandafirii roşii şi tu roz. Cred c-a avut dreptate să nu vă îmbrăcaţi la fel.

— Voalurile noastre sunt diferite, zise Houston în timp ce Sarah îi prindea floricelele de voal aproape de urechea stângă.

— Gata? întrebă Tia. Cred că a început muzica.

Blair stătea în capul scărilor duble aşteptându-şi sora. Ceremonios, cele două se îmbrăţişară.

— Te iubesc mai mult decât îţi poţi imagina, şopti Blair. Când se depărtă, ochii îi erau uşor umezi. Cred că ar trebui să dăm drumul spectacolului.

Lustruitele balustrade ale scării erau acoperite cu frunze de ferigă, iar la intervale egale erau atârnate mănunchiuri de câte trei cale. Sub bolta scării se afla o orchestră de coarde, formată din doisprezece instrumentişti, care abordară acordurile marşului

nupţial.

Ţinându-şi capetele sus, cele două gemene începură să coboare încet treptele, una pe scara din stânga cealaltă pe cea din dreapta. Tăcută, lumea adunată jos îşi ridică privirile la frumoasele femei. Rochiile lor strâmte erau identice, cu excepţia voalurilor, care difereau ca model şi dantelă. Culoarea trandafirilor de pe cap le deosebea de asemenea pe surori.

Când cele două tinere ajunseră în holul mare, lumea se trase în lături, iar gemenele străbătură scurtul culoar până la bibliotecă.

În clipa în care ajunseră în faţa uşii, ele se opriră şi aşteptară să înceapă să cânte cele şase orgi aduse în enorma încăpere. Înăuntru, aşezaţi pe scaune, acum însă ridicându-se, erau prietenii apropiaţi şi rudele cuplurilor.

Privind de-a lungul culoarului ce despărţea rândurile de scaune, Houston o zări pe Jean Taggert între unchiul şi tatăl ei. În faţa invitaţilor, pe o platformă acoperită cu o boltă de iederă şi trandafiri, stăteau mirii greşit aşezaţi.

Houston ar fi trebuit să-şi dea seama c-ar fi fost prea frumos ca totul să se termine fără încurcături. Aşa cum erau acum aşezaţi, ea se îndreptă spre Leander. Rapid, se uită spre Blair ca s-o facă părtaşă la glumă, însă sora ei privea drept în faţă, spre Kane.

Stomacul lui Houston începu să freamăte. Aceasta nu era o simplă greşeală. Simţind o durere năprasnică, îşi aminti de florile pe care i le trimisese Blair. Era cu putinţă ca sora ei să fi pus totul la cale pentru a nu fi obligată să se mărite cu Leander? Îl dorea oare pe Kane?

Gândul era absurd, iar Houston zâmbi. Fără

îndoială că Blair voia să facă un gest nobil – să se sacrifice căsătorindu-se cu Kane –, astfel ca ea, Houston, să poată rămâne cu Leander. Ce drăguţ din partea ei, dar greşea enorm.

Cu zâmbetul încă pe buze, Houston se uită spre Kane. El o fixă insistent, iar ea era bucuroasă că o recunoscuse.

Pentru o clipă ea fu nespus de fericită, însă când el se întunecă la faţă şi se întoarse cu spatele, zâmbetul ei pieri.

Nu cumva el îşi închipuia că ea aranjase această inversare ca să se poată mărita cu Leander? se întrebă Houston. Cu siguranţă că aşa credea.

În timp ce se apropiau de platformă, Houston încercă să găsească o soluţie ca să iasă din această situaţie cât mai elegant posibil. Domnişoara Jones crezuse că acoperise toată gama de încurcături în care s-ar putea afla o doamnă la un moment dat, însă nu se gândise niciodată ca o doamnă să se găsească în postura de a se căsători cu un alt bărbat din cauza confuziei de persoană.

În momentul în care gemenele urcară pe platformă, Kane rămase cu capul întors, iar Houston, simţind o durere cumplită în piept, îşi dădu seama că el nu avea să facă nimic ca să schimbe poziţiile. Nu-i păsa cu care dintre surori se căsătorea?

— Dragii mei, ne-am…

— Scuzaţi-mă, zise Houston, încercând să-şi ţină glasul coborât ca doar ei cinci să o audă. Eu sunt Houston.

Leander înţelese instantaneu şi se uită spre Kane, care continua să privească drept în faţă.

— Schimbăm locurile?

Kane nu se uită la niciuna din femei.

— Pentru mine nu prea contează.

Houston simţi că inima i se opreşte în loc. Leander o dorea pe Blair şi tot pe ea ar fi luat-o şi Kane de soţie, în acel moment, ea se simţi atât de inutilă, precum a cincea roată de la căruţă.

— Pentru mine contează, zise Leander şi cei doi bărbaţi îşi schimbară locurile.

În spatele lor, în timpul discuţiei, lumea adunată începu să se agite, iar când Kane şi Lee îşi schimbară locurile se produse un râs general. Deşi oamenii încercară să-şi stăpânească amuzamentul, nu avură prea mult succes.

Houston îi aruncă o privire pe furiş lui Kane şi observă în ochii lui mânie.

Slujba se termină rapid, iar când reverendul Thomas le spuse să-şi sărute miresele, Lee o îmbrăţişă cu ardoare pe Blair, în timp ce Kane o sărută pe Houston distant şi rezervat. Nici măcar nu vru să o privească în ochi.

— Aş putea să-ţi vorbesc, te rog? întrebă ea. Între patru ochi?

El consimţi înclinând scurt din cap şi o eliberă de parcă atingerea ei i-ar fi provocat repulsie.

Cei patru ieşiră din încăpere foarte repede şi de îndată ce apărură în faţa bibliotecii, lumea se năpusti asupra lor. Kane şi Houston fură rapid despărţiţi de musafirii care se înghesuiau pe lângă mireasă. Se comentă mult cu amuzament despre încurcătura de la altar, şi mai toţi făcură observaţia că Lee părea să nu se poată hotărî pe care din gemene să o aleagă.

Jean Taggert o trase pe Houston deoparte.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că sora mea s-a gândit că-mi face o favoare lăsându-mi-l pe Leander. Avea de gând să se

sacrifice căsătorindu-se cu bărbatul pe care îl iubesc.

— I-ai spus lui Blair că îl iubeşti pe Kane? Că doreşti să te căsătoreşti cu el?

— Nici măcar lui Kane nu i-am spus. Am senzaţia că el s-ar putea să nu mă creadă. Mai degrabă i-aş arăta sentimentele mele în următorii cincizeci de ani. Deşi n-ar fi vrut, lacrimile începură să-i strălucească în ochi. La altar, a spus că nu-i pasă cu care dintre surori se însoară.

Jean o apucă pe Houston de braţ şi o trase din faţa unei rude care se apropia.

— Când te măriţi cu un Taggert, trebuie să fii puternică. Orgoliul lui a fost rănit şi când suferă de la el te poţi aştepta la orice. Caută-l şi spune-i că sora ta a fost autoarea sau spune-i că a fost o simplă greşeală... orice... însă nu-l lăsa să se macine singur. Se va înconjura de un munte de mânie şi atunci în niciun chip nu vei mai ajunge la inima lui.

— I-am cerut să ne întâlnim în biroul lui.

— Şi-atunci de ce mai stai aici?

Afişând un surâs delicat, Houston îşi răsuci trena de două ori pe braţul stâng şi o porni cu paşi mari spre birou.

Kane care şedea în faţa unei ferestre înalte privind la lumea de afară, ţinând între buze un trabuc neaprins, nici măcar nu se întoarse când o auzi intrând.

— Îmi pare foarte rău de încurcătura de la altar, începu ea. A fost o scăpare a organizării mele.

— N-ai vrut să te măriţi cu Westfield?

— Nu! A fost o neînţelegere, atâta tot.

El făcu un pas spre masa de lucru.

— Astăzi am renunţat la ceva pentru că nu suportam gândul să te umilesc. El îi arunca o privire de

gheaţă. Niciodată n-am suferit mincinoşii, continuă el azvârlindu-i o bucăţică de hârtie.

Houston se aplecă şi o ridică de jos. Era un bilet, cu o caligrafie impecabilă, care spunea, *Astăzi voi purta în păr trandafirii roşii”* şi care era semnat cu numele Houston Chandler.

— Să te ia naiba, lady Chandler! Eu am fost corect, iar dumneata… El îi întoarse spatele. Poţi să păstrezi banii. Şi casa. Ai muncit din greu ca să-i capeţi. Nu vei fi obligată să ai de-a face cu mine. Şi poate o să-l faci pe Westfield să-ţi ia virginitatea aia pe care ţi-o protejezi atât, rosti el şi se îndreptă spre uşă.

— Kane, strigă ea, însă el dispăruse.

Cu greutate Houston se prăbuşi într-unul din scaunele de stejar din încăpere.

Câteva minute mai târziu, Blair intră, în cameră.

— Cred că trebuie să mergem afară să tăiem tortul, zise ea şovăielnic. Tu şi Taggert…

Acţionând sub febra furiei dezlănţuite, Houston se ridică din scaun şi se apropie de sora ei cu mânie în ochi.

— Nici măcar nu poţi să-i spui pe numele mic, nu-i aşa? rosti ea supărată. Crezi că el n-are sentimente; l-ai gonit şi acum crezi că ai dreptul să-l tratezi cum pofteşti.

Blair se dădu un pas în spate.

— Houston, ceea ce am făcut, am făcut pentru tine. Vreau să te văd fericită.

Houston îşi strânse pumnii pe lângă corp şi se apropie de Blair, gata de luptă.

— Fericită? Cum să fiu fericită când nici măcar nu ştiu unde mi-e soţul? Din cauza ta, s-ar putea să nu aflu niciodată ce înseamnă fericirea.

— A mea? Dar ce-am făcut eu în afară de faptul

că am încercat prin toate puterile mele să te ajut? Am încercat să te ajut să-ţi vii în fire şi să te fac să înţelegi că nu eşti obligată să te măriţi cu acel om pentru banii lui. Kane Taggert…

— Chiar nu-ţi dai seama, nu-i aşa? o întrerupse Houston. Ai umilit un bărbat mândru şi sensibil în faţa a sute de oameni şi nici măcar nu eşti conştientă de ceea ce-ai făcut.

— Presupun că vorbeşti despre ceea ce s-a întâmplat la altar. Am făcut-o pentru tine, Houston. Ştiu că-l iubeşti pe Leander şi am fost dispusă să mă mărit cu Taggert numai ca să fii tu fericită. Regret atât de mult ceea ce ţi-am făcut. N-am dorit niciodată să-ţi pricinuiesc atâta nefericire. Ştiu că ţi-am distrus viaţa, dar m-am străduit să repar greşeala.

— Eu, eu, eu. Asta este tot ce ştii să spui. Mi-ai distrus viaţa şi nu vorbeşti decât despre tine. Tu ştii că eu îl iubesc pe Leander. Ştii, de asemenea, ce bărbat nesuferit este Kane. În ultima săptămână, aproape fiecare clipă din zi ai petrecut-o cu Leander şi vorbeşti într-una despre el de parcă ar fi un zeu. Fiecare cuvânt pe care îl rosteşti este „Leander”. Cred că intenţia ta de azi de dimineaţă a fost într-adevăr bună: voiai să-mi oferi cel mai bun soţ.

Houston se aplecă în faţă.

— Leander poate că în tine trezeşte pasiuni arzătoare, însă pe mine n-a reuşit să mă facă să simt aşa ceva. Dacă în ultima vreme n-ai fi fost atât de preocupată de persoana ta şi dacă te-ai fi gândit că am şi eu ceva minte în cap, ţi-ai fi dat seama că m-am îndrăgostit de un bărbat frumos, bun, atent, însă într-adevăr puţin cam necioplit. Dar nu erai tu cea care te plângeai mereu că am un fel de-a fi exagerat de rafinat?

Blair se aşează pe scaun, expresia de uluire de pe chip dându-i o alură comică.

— Îl iubeşti? Pe Taggert? Îl iubeşti pe Kane Taggert? Dar nu înţeleg? Tu întotdeauna l-ai iubit pe Leander. De când mă ştiu, l-ai iubit pe Leander.

Houston începu să se calmeze, dându-şi seama că Blair făcuse totul din dragoste pentru ea, din dorinţa de-ai oferi ce era mai bun.

— Adevărul este că am hotărât să mă mărit cu el când aveam şase ani. Cred că pentru mine a fost un fel de ideal, ca atunci când îţi propui să cucereşti un munte. Ar fi trebuit să pun ochii pe Vârful Rainier. Măcar, odată ce l-aş fi urcat, aş fi terminat cu el. Niciodată nu-mi închipuiam viaţa cu Leander după căsătorie.

— Dar cu Taggert ţi-o închipui?

Houston nu reuşi să-şi stăpânească zâmbetul.

— Oh, da! Ştiu foarte bine cum voi trăi cu el. Îi voi face un cămin, un loc în care să se simtă în siguranţă, un loc în care eu să mă simt în siguranţă, în care să pot face tot ce doresc.

Spre uluirea lui Houston, Blair se ridică de pe scaun furioasă.

— Bănuiesc că n-ai putut să-ţi găseşti două minute ca să-mi spui şi mie lucrurile astea, nu-i aşa? În ultimele săptămâni am trecut ca prin iad. Mi-am făcut griji pentru tine, zile întregi am plâns gândindu-mă la ceea ce i-am făcut surorii mele şi acum vii şi-mi zici că tu îl iubeşti pe acest rege Midas.

— Să nu spui ceva rău despre el! îi strigă Houston, reuşind apoi să se controleze. Este cel mai bun şi cel mai gentil bărbat şi este foarte generos. Iar eu se întâmplă să-l iubesc foarte mult.

— Iar eu am trecut prin chinuri cumplite făcându-

mi griji din cauza ta. Ar fi trebuit să-mi spui!

Houston cumpăni o clipă până să răspundă. Poate că-şi dăduse seama de durerea prin care trecuse Blair în ultimele săptămâni, însă o parte din ea fusese atât de supărată că nu-i mai păsase de nimic. Poate că voise ca sora ei să sufere.

— Cred că am fost atât de geloasă pe căsătoria ta din dragoste că nici n-am mai vrut să mă gândesc la tine, zise ea calmă.

— Căsătorie din dragoste? ţipă Blair. Eu cred că pentru Leander sunt Vârful Rainier. Nu pot să spun că între noi nu există o relaţie fizică, dar el atât doreşte de la mine. Am petrecut împreună zile întregi în sala de operaţii şi am senzaţia că în el există o parte pe care nu o cunosc. Nu-mi îngăduie să mă apropii prea mult de el. Cunosc atât de puţine lucruri despre el. Leander a hotărât că mă doreşte şi a început să se ţină după mine, folosind orice metodă ca să pună mâna pe mine.

— Dar am văzut cum îl priveşti. Eu niciodată nu m-am uitat aşa la el.

— Asta pentru că nu l-ai văzut niciodată în sala de operaţii. Dacă l-ai vedea acolo…

— Mai mult ca sigur că aş leşina, zise Houston. Blair, îmi pare rău că nu am vorbit cu tine. Probabil că mi-am dat seama că suferi, dar ceea ce s-a întâmplat, m-a durut. Am fost logodită cu Leander, aproape toată viaţa, şi totuşi într-o singură noapte tu mi l-ai luat. Lee mereu mă numea prinţesa lui de gheaţă şi tot timpul mă temeam că sunt o femeie rece.

— Şi acum nu te mai temi? întrebă Blair.

Houston îşi simţi obrajii înroşindu-se.

— De când sunt cu Kane, nu mă mai tem, şopti ea gândindu-se la atingerea mâinilor lui. Nu, nu se mai

simţea frigidă când era lângă el.

— Îl iubeşti cu adevărat? întrebă Blair, de parcă a-l iubi pe Kane era un lucru imposibil. Nu te deranjează că mâncarea zboară peste tot? Nu te deranjează firea lui şi celelalte femei?

Houston îşi ţinu răsuflarea.

— Care celelalte femei? Ea o văzu pe Blair şovăind cu răspunsul şi folosindu-se de toată stăpânirea de sine de care dispunea, încercă să se calmeze. Dacă Blair îşi închipuia că avea să hotărască în locul ei ce trebuia ea să facă şi ce nu... Blair, ai face bine să-mi spui, continuă ea.

Observând că sora ei nu se hotăra, Houston făcu câţiva paşi spre ea.

— Dacă te gândeşti să-mi dirijezi viaţa aşa cum ai făcut astăzi la altar, să ştii că n-am să mai vorbesc în viaţa mea cu tine. Sunt o persoană matură şi dacă ştii ceva despre soţul meu, vreau să aflu imediat.

— L-am văzut în grădină sărutându-se cu Pamela Fenton chiar înainte de slujbă, zise Blair pe nerăsuflate.

Houston se simţi puţin vlăguită, însă brusc înţelese. Oare la acest lucru se referise Kane când îi spusese că renunţase la ceva astăzi?

— Dar tot la mine a venit, şopti ea. S-a întâlnit cu ea, a sărutat-o, dar cu mine s-a căsătorit. Nimic nu i-ar fi pricinuit o bucurie mai mare. Blair, astăzi m-ai făcut cea mai fericită femeie. Acum, nu-mi mai rămâne decât să-mi găsesc soţul, să-i spun că-l iubesc şi să sper să mă ierte.

Un gând cumplit însă o săgetă

— Oh, Blair, tu nu-l cunoşti deloc. Este un om atât de bun, atât de generos, atât de puternic, încât oamenii au încredere şi se bizuie pe el, dar este... Ea

îşi îngropă faţa în palme. Nu suportă situaţiile jenante de niciun fel, iar noi l-am umilit în faţa întregului oraş. Nu mă va ierta niciodată. Niciodată!

Blair se îndreptă spre uşă.

— Mă voi duce la el şi-i voi spune că a fost greşeala mea, că tu n-ai avut niciun amestec. Houston, nu am ştiut că voiai neapărat să te căsătoreşti cu el. Nu mi-am putut închipui că există cineva care să dorească să trăiască cu o asemenea persoană.

— Cred că acum nu trebuie să-ţi mai faci asemenea probleme, deoarece m-a părăsit.

— Dar cu musafirii cum rămâne? Nu se poate să-i fi părăsit şi pe ei.

— Să fi stat să audă cum râde lumea de faptul că Leander nu s-a putut hotărî pe care dintre gemene să o aleagă? Nimeni nu se gândeşte că poate Kane a făcut alegerea. Kane crede că eu sunt încă îndrăgostită de Leander, tu crezi că îl iubesc pe Lee, iar domnul Gates crede că mă căsătoresc cu Kane pentru banii lui. Mama este probabil singura persoană care vede că sunt îndrăgostită pentru prima dată în viaţă.

— Ce pot să fac ca să mă revanşez faţă de tine? şopti Blair.

— Nu poţi să faci nimic. Kane a plecat. Mi-a lăsat banii şi casa şi a plecat. Dar ce să fac eu cu casa asta mare şi pustie, dacă el nu este în ea? Houston se aşează pe scaun. Blair, nici măcar nu ştiu unde este. Ar putea foarte bine să fie într-un tren spre New York.

— Mai degrabă a plecat la cabana lui.

Cele două femei îşi ridicară privirile şi-l văzură pe Edan în prag.

— N-am vrut să trag cu urechea, dar când am văzut ce s-a întâmplat la nuntă, am ştiut că o să fie mânios.

Houston îşi înfăşură trena pe braţ.

— Mă voi duce la el ca să-i explic ce s-a întâmplat. Îi voi spune că sora mea este atât de îndrăgostită de Leander încât a crezut că şi eu sunt. Houston se întoarse zâmbind spre Blair. Nu-mi dau seama cum de ai putut să-ţi imaginezi că sunt atât de meschină încât să mă mărit cu cineva pentru bani, dar îţi mulţumesc pentru dragostea care te-a făcut în stare să sacrifici ce-ţi era mai drag. Rapid, ea îşi sărută sora pe obraz

Blair o ţinu la piept câteva clipe.

— Houston, nu am ştiut care îţi erau adevăratele sentimente. De îndată ce se va termina petrecerea, te voi ajuta să strângi şi…

Houston se trase în spate râzând uşor.

— Nu draga mea surioară grijulie, o să plec chiar acum. Soţul meu este mai important decât câteva sute de invitaţi. Tu o să rămâi aici şi o să răspunzi tuturor celor care te vor întreba unde am plecat eu şi Kane.

— Dar, Houston, eu nu mă pricep la petreceri de asemenea amploare.

Houston se opri în prag, lângă Edan.

— Eu am învăţat în timpul educaţiei „inutile” pe care am primit, o zise ea zâmbind. Blair, nu este chiar o nenorocire. Fruntea sus, poate ai norocul să se nimerească nişte platouri cu mâncare otrăvită şi atunci vei şti ce-i de făcut. Succes, zise ea şi ieşi pe uşă, lăsând-o pe Blair singură să se descurce cu o recepţie de sute de persoane.

Pe culoar, Edan o prinse pe Houston de braţ şi surâzând o conduse spre o mică odaie din spatele verandei nordice.

— Văd că ţi-ai făcut un obicei din a mă spiona, se răsti ea, trăgându-se din strânsoarea lui.

— În cele două săptămâni care au trecut de când te spionez, am învăţat mai mult decât am învăţat în toată viaţa. Ai vorbit serios când ai spus că-l iubeşti pe Kane?

— Şi tu mă crezi mincinoasă? Acum mă duc să mă îmbrac. Urcuşul până la cabană este destul de anevoios.

— Ştii unde este?

— În mare.

— Houston, nu te poţi aventura aşa pe munte în căutarea lui. Mă duc eu după el, îi explic ce s-a întâmplat şi-l aduc înapoi.

— Nu, acum este al meu – cel puţin din punct de vedere legal – şi mă voi duce singură după el.

Edan îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Mă întreb dacă el îşi dă seama cât de norocos este. Ce pot să fac ca să te ajut?

Ea se îndreptă spre uşă.

— Poţi să o găseşti pe Sarah Oakey şi s-o rogi să vină sus să mă ajute să mă schimb? Ea tăcu o clipă şi-l privi speculativ pe Edan. M-am răzgândit, poate o poţi găsi pe Jean Taggert. Este o domnişoară deosebit de drăguţă, cu o rochie din mătase violet şi o pălărie asortată.

— Domnişoară deosebit de drăguţă, zici? întrebă el râzând. Noroc, Houston!

Capitolul 15

Jean o ajută pe Houston să se schimbe în timp record şi fu întru totul de acord ca ea să plece în căutarea lui Kane.

Când Houston termină cu îmbrăcatul, cele două femei se strecurară în aripa vestică unde se aflau odăile menajerei şi coborâră pe o scară dosnică. Ascuns printre copaci, Edan le aştepta cu un cal încărcat cu desagi de mâncare.

— Astea ar trebui să vă ajungă câteva zile, zise el. Eşti sigură că vrei să te încumeţi în treaba asta? Dacă te rătăceşti…

— Eu toată viaţa am trăit în Chandler aşa că ştiu zona, îi răspunse ea aruncându-i o privire dură. Nu sunt deloc aeriana care mă consideră lumea, cred că n-ai uitat?

— Ai pus şi o bucată din tortul miresei acolo? îl întrebă Jean pe Edan.

— În cutiuţa metalică specială, zise el pe un ton care o făcu pe Houston să se uite zâmbind când la unul, când la celălalt.

— E timpul să pleci şi să nu te preocupe nimic din ceea ce se întâmplă aici. Gândeşte-te numai la soţul tău şi la cât de mult îl iubeşti, îi zise Jean lui Houston în timp ce aceasta se urcă pe cal.

Houston plecă de la nuntă în cea mai mare taină, având în vedere faptul că era înconjurată de peste şase sute de invitaţi. Puţinii oameni care o văzuseră rămaseră atât de uluiţi că nu reuşiră să articuleze un cuvânt. Îşi trase vălul pălăriei pe faţă sperând ca astfel să treacă neobservată, însă planul ei eşuă.

În momentul în care ajunse în partea de vest a grădinii dădu peste Rafe Taggert şi Pamela Fenton care se plimbau împreună. Nu ştia dacă motivul era şocul sau surprinderea, însă calul ei se ridică pe

picioarele din spate.

Rafe o privi amuzat.

— Fără îndoială că eşti geamăna care s-a căsătorit cu un Taggert şi acum o ştergi.

Până să apuce să vorbească, Pam răspunse:

— După cum îl ştiu eu pe Kane, mândria lui a fost jignită la altar şi probabil că acum s-a ascuns pe undeva ca să-şi oblojească rănile. Nu cumva te duci să-l cauţi?

Houston nu ştia cum să se poarte faţă de această femeie pe care soţul ei o iubise. Adunându-şi toată răceala de care era capabilă şi ţinându-şi bărbia ridicată destul de sus, ea rosti:

— Da, mă duc.

— Foarte bine! zise Pam. Are nevoie de o soţie cu un curaj ca al tău. Eu am insistat să meargă cu mine. Sper că eşti pregătită pentru mânia lui. Uneori este destul de înspăimântătoare. Îţi doresc tot norocul din lume.

Houston era atât de uluită de cuvintele Pamelei că nu-i putu răspunde. Ea se zbătea între sentimentul de mânie provocat de faptul că o altă persoană îl cunoştea pe soţul ei şi recunoştinţa că Pam îi dăduse un sfat bun. Totodată, simţise că Pam renunţase la Kane. Era oare Kane cel îndrăgostit sau Pam să nu-l mai fi dorit?

— Mulţumesc, murmură Houston, întorcându-şi calul.

Până la ieşirea din oraş nu mai întâlni niciun cunoscut.

În prima parte a călătoriei care era mai uşoară, Houston avu vreme să se gândească la recepţia de la Kane de-acasă. Biata Blair! Voise să facă bine. Crezuse că ea îl dorea pe Leander şi fusese dispusă să facă un

sacrificiu suprem şi să-şi petreacă restul zilelor alături de un „ţărănoi” de teapa lui Kane Taggert. Probabil că asta simţise Kane, că era medicamentul ce trebuia înghiţit de Blair, deoarece ea, Houston, fusese nedreptăţită de sora ei.

Bineînţeles, ceea ce Kane nu înţelesese era că niciun invitat nu ar fi comentat încurcătura, decât ca să tachineze. L-ar fi tachinat pe Leander, deoarece îl cunoşteau de când era copil. În cazul în care Kane ar fi rămas şi ar fi râs, totul s-ar fi uitat – însă Kane nu stăpânea încă arta de a face haz de necaz.

Ajunsă la poalele munţilor, ea începu să urce pe cărarea pe care o urmase cu Kane. Când poposi în locul în care făcuse picnicul, descălecă şi bău puţină apă. Mai sus se întindea un perete de stâncă ce părea de neînvins. Kane însă îi spusese că acolo se afla cabana lui, iar dacă el se afla acolo, ea avea să-l găsească.

În timp ce-şi dezbrăcă jacheta şi şi-o legă de coburi, încercă să depisteze, printre tufe şi puieţii de pini, cărarea. Abia după câteva minute de căutări şi de priviri aruncate muntelui din mai multe unghiuri, zări ceva ce semăna cu un drum. Acesta urca pe brâul muntelui, printre stâncile abrupte şi se pierdea în pădure.

O clipă, Houston se întrebă ce căuta ea într-un asemenea loc în ziua nunţii ei. Acum, ar fi trebuit să fie îmbrăcată într-o rochie de satin şi să danseze cu soţul ei. Gândul o aduse în prezent. Soţul ei era pe vârful acelui munte – poate. Era posibil ca Edan să se fi înşelat, iar Kane să fi fost într-un tren spre Africa.

După ce adăpă calul, ea îşi afundă pălăria pe cap ca să o apere mai bine de soare şi urcă din nou în şa.

Cărarea era mai groaznică decât îşi închipuise.

Uneori se îngusta atât de mult încât ramurile arborilor i se agăţau de picioare, iar calul era foarte greu de mânat. Plantele care creşteau printre pietre nu erau delicate ca acelea atent îngrijite din oraş. Arborii trebuiau să lupte pentru existenţa de fiecare zi şi refuzau să se plece sau să facă loc unei simple fiinţe umane.

Un cactus i se prinse de poalele fustei, lăsându-şi mulţi spini în material. Houston se opri o clipă ca să-şi scoată ghimpii şi scaieţii din haine şi din păr. „Măcar bine să arăt când îmi voi face apariţia”, se gândi ea, aranjându-şi şuviţele sub pălărie.

La un moment dat, cărarea coti brusc spre dreapta, iar cerul dispăru în spatele copacilor şi a stâncilor. În jurul ei nu erau decât ciuperci de forme curioase şi culori ireale. Unele erau mici şi galbene, altele mari cât laba piciorului şi roşii, altele înalte cât firul ierbii, cu pălării imense.

Houston îşi continuă drumul, observând că pe măsură ce urca aerul devenea tot mai rarefiat, iar priveliştea căpăta aspectul zonei ecuatoriale, nu al celei semiaride care înconjura Chandler-ul. De două ori se opri să caute cărarea, iar la un moment dat apucă pe o potecă care după un kilometru se înfundă brusc într-o grotă cu o fereastră naturală deasupra. Spaţiul avea o ciudăţenie: pe de-o parte era înfricoşător pe de alta arăta ca un loc specific ritualurilor religioase.

Ea îşi întoarse calul înapoi pe potecă şi reveni în punctul de unde plecase.

O oră mai târziu, norocul îi surâse: găsi pe marginea unei stânci ascuţite o bucată din costumul de nuntă a lui Kane. Faptul că ştia sigur că el se afla la capătul cărării o bucură peste măsură. Impulsionată, îşi îmboldi calul să urce.

Totul ar fi fost perfect dacă nu începea să plouă. Picături reci de apă începură să cadă, iar de îndată ce acestea se adunară pe stâncile de deasupra se porniră în şiroaie, îngreunându-i vizibilitatea. Houston încercă să-şi ţină capul aplecat şi ochii la drum.

Lumina fulgerelor speria de fiecare dată calul care dansa pe poteca îngustă. După îndelungi clipe în care trebui să ţină piept atât ploii cât şi calului, Houston se dădu jos din şa şi apucându-şi de căpăstru animalul îl trase prin şuvoiul de apă.

La un moment dat, cărarea o conduse pe marginea prăpastiei abrupte. Houston făcu un pas şi potoli calul speriat, mai făcu un pas şi linişti din nou animalul.

— Dacă n-ai fi cărat mâncarea asta, ţi-aş fi dat demult drumul, zise ea dezgustată.

Ajunsă pe creasta muntelui, ea zări în lumina fulgerului cabana. O clipă rămase neclintită privind printre picăturile care îi curgeau pe faţă. Începuse să se îndoiască de existenţa cabanei. Acum însă că o văzuse, ce trebuia să facă? Să se ducă şi să ciocăne la uşă, iar când Kane îi va deschide să-i spună că era în trecere şi voise să-i lase cartea ei de vizită?

Tocmai când se gândea să se întoarcă se dezlănţui dezastrul. Calul pe care practic îl târâse pe munte, necheză şi primind răspunsul altui seamăn de-al lui o porni în goană spre cabană, fără să ţină cont că Houston îi stătea în cale. Ea căzu în noroi şi când începu să se rostogolească pe povârnişul muntelui ţipă, însă glasul îi fu acoperit de detunătura unei puşti.

— Pleacă dracu de-aici dacă vrei să-ţi scapi pielea.

Houston atârna în prăpastie, agăţată de rădăcinile unui puiet de pin şi zbătându-se să-şi

proptească picioarele care i se legănau în aer. Să fi fost el oare atât de supărat încât să o împuşte?

Acum nu mai era vreme de întrebări. Ea fie avea să cadă în gol, fie avea să-şi asume riscul toanelor lui Kane.

— Kane! ţipă ea simţind că-şi pierde puterea în mâini.

Aproape instantaneu, capul îl apăru deasupra stâncii.

— Dumnezeule, rosti el, întinzând mâna şi apucând-o pe Houston de încheietură.

Cu destulă uşurinţă o trase din prăpastie, o aşeză pe pământ şi se depărtă de ea. Părea să nu creadă că ea era acolo.

— Am venit să te văd, zise Houston, zâmbind, în timp ce încerca să se ridice.

— Îmi pare bine că ai venit, spuse el cu un rânjet. P-aici nu trece multă lume.

— O fi de vină primirea pe care le-o faci, răspunse ea, arătând cu capul spre puşca din mâna lui.

— Vrei să intri? Am făcut focu' înăuntru. Glasul lui era amuzat şi oarecum satisfăcut.

— Mi-ar face plăcere, zise ea tresărind şi fugind spre el când craca unui copac trosni puternic.

Fiind foarte aproape de el, Houston observă privirea lui iscoditoare. „Acum ori niciodată", îşi zise ea în gând. Lăsând la o parte ruşinea şi timiditatea îi zise:

— Ai spus că o să vii la nuntă, dacă o să vin în noaptea nunţii. Tu ţi-ai ţinut promisiunea, aşa că am venit să mi-o îndeplinesc şi eu.

Ţinându-şi respiraţia, ea îl urmări cu privirea.

După ce i se perindară pe chip fel de fel de emoţii, Kane îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă atât de puternic, încât acoperi zgomotul ploii şi al

tunetelor. În clipa următoare o ridică în braţe şi începu s-o ducă spre cabană. Când ajunse în faţa uşii, se opri şi o sărută. Houston îl strânse tare la piept, dându-şi seama că urcuşul meritase efortul.

Înăuntrul cabanei cu o singură încăpere era o vatră din piatră care se întindea pe un întreg perete şi în care ardea un foc.

Kane ridică o pătură.

— N-am multe haine uscate aci, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu asta. Până mă duc io să-ţi găsesc calu' şi să-l priponesc, tu scoate-ţi lucrurile alea ude.

— Vezi că în desagi este mâncare, strigă ea când el ieşi.

Rămasă singură, Houston începu să se dezbrace, trăgându-şi hainele ude de pe pielea înfrigurată. Nu putea să se abţină şi să nu privească mereu spre uşă.

„Laşo! îşi zise ea. *I-ai făcut o propunere acestui om şi acum trebuie să te ţii de ea".*

Când Kane se întoarse, Houston era înfăşurată în pătura aspră, afară nemairămânându-i decât faţa. După ce-i zâmbi înţelegător, Kane aşeză mâncarea pe podea.

Singurul mobilier din cameră era un pat mare din lemn de pin, cu tot felul de cuverturi ciudate care nu păreau prea curate. Lângă perete era un munte de piersici, de genul acelora pe care ea le găsise în bucătăria din casa lui.

— Ce bine îmi pare că ai adus mâncare, zise el. Eu am plecat în aşa grabă că nu am luat nimic. Nu cred că lui Edan o să-i vină să creadă, da' m-am cam săturat de piersici.

— Edan a împachetat mâncarea şi verişoara ta, Jean, i-a dat să pună şi nişte felii de tort.

Kane se încordă.

— Ah, da, nunta. Cred că ţi-am stricat ziua, mai ales că femeilor le plac nunţile foarte mult. El începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

— Multe femei au nunţi ca aceea pe care am organizat-o, dar puţine au zile ca acestea.

Scoţându-şi cămaşa din pantaloni, el îi zâmbi.

— Sora ta a făcut toată chestia aia de la nuntă, nu-i aşa? Tu n-ai avut niciun amestec, nu? Mi-am dat seama în timp ce urcam aici.

— Nu, n-am avut niciun amestec, răspunse ea. Blair însă n-a vrut să facă rău. Mă iubeşte şi a crezut că îl doresc pe Leander, aşa că a încercat să mi-l ofere. Când Kane începu să-şi dea jos pantalonii, Houston îşi întoarse privirea spre foc. Aceasta era noaptea nunţii ei, se gândi ea, iar trupul i se încălzise considerabil.

— A crezut? întrebă Kane, însă neprimind niciun răspuns, insistă. Ai spus că sora ta a crezut că-l doreşti pe Westfield. Acum nu mai crede asta?

— După cele pe care i le-am spus nu mai crede, murmură Houston, privind în flăcări. Ea îl auzi pe Kane, în spatele ei, ştergându-se cu prosopul, şi ar fi vrut să se întoarcă. Era oare el la fel de bine făcut ca musculosul bărbat pe care îl angajase ea la întrunirea Frăţiei?

Cu o mişcare rapidă, Kane îngenunche în faţa ei.

El nu purta decât un prosop înfăşurat în jurul taliei şi arăta ca un zeu al Greciei antice. Muşchii mari şi netezi de sub pielea bronzată erau într-adevăr cu mult mai frumoşi decât ai bărbatului pe care îl angajase.

În clipa în care o privi, Kane uitase ce voise să-i spună. Respiraţia i se tăie.

— Te-ai mai uitat odată aşa la mine, şopti el. Atunci m-ai lovit cu cana dă apă când te-am atins.

Intenţionezi aceeaşi manevră şi dă data asta?

Houston îl privi pur şi simplu şi lăsă pătura să-i alunece până în dreptul sânilor.

— Nu, fu singurul răspuns la care se gândi.

Căldura focului era puternică, dar nu se compara cu senzaţia pe care o simţi când mâna lui o atinse pe obraz.

Degetele lui se împletiră în părul ei ud, revărsat pe spate. Degetul lui mare rătăci pe buzele ei sub privirile lui arzătoare.

— Te-am văzut de multe ori mult mai îmbrăcată, da' niciodată n-ai fost mai frumoasă ca acum. Mă bucur că ai venit aici. Într-un astfel de loc ar trebui oamenii să facă dragoste.

Houston îi ţintui privirea în timp ce mâna lui îi coborî pe gât şi pe umeri. Când începu să-i îndepărteze pătura de pe piept, ea îşi ţinu respiraţia şi îşi dădu seama că se ruga să-i fie pe plac.

Foarte tandru, de parcă ar fi fost un copil, el o cuprinse pe după umeri şi o coborî pe podeaua cabanei. Ea se încordă la gândul clipelor care aveau să urmeze.

Kane desfăcu şi restul păturii, astfel că întreg trupul ei i se etala în faţa ochilor.

Houston aştepta verdictul.

— La naiba, zise el printre dinţi. Nu-i de mirare că Westfield şi-a pierdut capul şi s-a făcut de râs în faţa unui asemenea corp. Constat că rochiile alea bombate pe care voi, femeile, le purtaţi sunt vătuite.

Houston zâmbi amuzată.

— Îţi sunt pe plac?

— Dacă îmi eşti pe plac? zise el întinzând mâna. Uită-te. Mâna îmi tremură atât de tare că nici nu pot s-o ţin dreaptă. El îşi coborî degetele pe pielea delicată a

pântecului ei. N-o să-mi fie uşor să aştept, da' orice doamnă care a bătut atâta cale pân' aci ca să petreacă noaptea cu mine, merită ce-i mai bun – nu o tăvăleală rapidă pe podea. Rămâi aici şi o să pregătesc o bătură pentru amândoi. Îţi plac piersicile? Nu! zise el văzând-o pe Houston că încercă să-şi tragă pătura la loc. Las-o pe podea. Dacă ţi se face frig poţi să vii la mine pe genunchi şi-o să te-ncălzesc io.

Crescând în casa lui Duncan Gates, Houston nu prea avusese ocazia să cunoască gustul lichiorului. Kane însă luă un borcan cu piersici, scoase sucul, zdrobi fructele şi turnă peste ele o generoasă cantitate de rom.

Întinzându-i cutia metalică în care se afla amestecul, rosti:

— Nu-i un pahar elegant, da' merge.

Houston luă o înghiţitură. Se simţea destul de straniu că stătea complet dezbrăcată în faţa unui bărbat, însă în clipa în care termină băutura, care nu semănase deloc cu puţinele picături de lichior pe care le gustase până atunci, se simţea de parcă cel mai normal lucru din lume ar fi fost să nu aibă niciun fel de haine pe ea.

Kane se aşează pe un scaun în faţa ei şi începu să o privească.

— Cum te simţi? o întrebă el, întinzându-i o nouă băutură.

— Mult mai bine.

Nu băuse decât jumătate din a doua cutie, când Kane i-o luă din mână.

— Nu vreau să te îmbăt, ci doar să te fac să te relaxezi.

El o cuprinse în braţe şi o trase mai aproape. Băutura o făcuse să se simtă mai puţin inhibată ca de

obicei. Braţele ei se încolăciră după gâtul lui, iar buzele i se lipiră de ale lui.

— Ce i-ai spus surorii tale despre tine şi Westfield?

— Că Lee este posibil să fi trezit pasiuni arzătoare în ea, însă asupra mea n-a avut niciun efect.

— N-a fost un pretendent insistent şi convingător?

— Nu, a fost unul prost, zise ea în timp ce buzele lui se coborâră pe gura ei.

Cât timp se sărutară, mâinile lui rătăciră pe corpul ei, atingându-i pielea, stârnindu-i dorinţele. O parte din ea îşi dădea seama că el se reţinea, că era mult mai rezervat decât ea, însă nu voia să o asculte.

Dezmierdată de mâinile lui, Houston se apropie mai mult de el, oferindu-i-se.

După ce îi rătăci pe faţă, gura lui începu să-şi coboare sărutările pe gât şi mai departe pe sâni. Când buzele lui îi prinseră sfârcul roz, ea se arcui, iar el îi mângâie tandru talia şi şoldurile.

— Uşurel, iubito, murmură el. Avem toată noaptea la dispoziţie.

Toate senzaţiile erau noi pentru Houston. De fiecare dată când Lee o atinsese, ea fusese tentată să se retragă, preferase să se depărteze de el, în loc să dorească să exploreze şi să descopere totul. Atingerile lui Kane însă o făceau să se simtă minunat, iar temerile pe care Lee i le strecurase, cum că ar fi fost frigidă, dispăruseră instantaneu.

Mâinile ei începură să exploreze pielea lui, să simtă căldura acesteia. Focul din vatră făcea ca trupul lui să strălucească, stârnind în Houston dorinţa de a-l atinge.

Kane o trase şi mai aproape, întinzându-se

împreună cu ea pe podea. Îşi îndepărtă prosopul din jurul şoldurilor, iar când Houston se lipi de el tresări simţindu-i bărbăţia.

Kane îşi pierdu stăpânirea de sine. Respiraţia i se acceleră, iar sărutările lui tandre deveniră fierbinţi şi insistente.

— Houston, scumpa mea Houston, zise el aşezându-se deasupra ei.

Nerăbdătoare, ea îi cuprinse trupul în braţe. Când o pătrunse, ea scoase un geamăt, iar lacrimile de durere îi umeziră ochii. Kane se ridică, o privi şi-şi stăpâni pornirea până ce văzu pe chipul ei că durerea se atenuă. O sărută atunci pe gât şi-i dezmierdă urechea, făcând-o să-şi întoarcă faţa şi să-i caute gura.

Încet, Kane îşi continuă pătrunderile, iar după câteva mişcări dureroase, Houston începu să se arcuiască în cercuri stângace spre el. Kane îi fixă şoldurile şi începu să o dirijeze încet, atent, tandru.

Houston îşi dădu capul pe spate, lăsându-se copleşită de valul de senzaţii noi şi minunate pe care Kane i le stârnea.

Începu să se mişte într-un ritm vechi de când lumea, iar înăuntru simţi descătuşarea unor emoţii ţinute până atunci zăvorâte.

Respiraţia îi deveni tot mai precipitată şi la un moment dat simţi că întreaga fiinţă avea să-i explodeze.

Mişcările lor deveniră mai repezi. Pasiunea ei se aprinse atât de puternic, încât ea se temu că avea să se mistuiască…

— Kane, şopti ea, dragul meu, Kane.

El se ridică atât cât să o privească, iar pe chipul lui ea zări o expresie neobişnuită, pe care nu o putea descifra.

— Nu te-am satisfăcut? întrebă ea, trupul încordându-i-se din nou. Şi tu crezi că sunt frigidă?

El îi cuprinse obrazul în palmă şi o sărută tandru.

— Nu, iubito, ultimul lucru pe care l-aş crede despre tine ar fi că eşti frigidă. Nu ştiu prea multe despre tine, da ştiu clar că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o, că faci cele mai afurisite lucruri, vii pân' aicea sus ca să petreci noaptea cu mine, transformându-te dintr-o soţioară elegantă într-o focoasă... Poate că n-ar trebui să mergem mai departe cu aprecierile.

El o sărută pe frunte.

— Mă duc afară să mă spăl de sânge, iar când mă întorc 'aide să mâncăm ceva. Trebuie să prind putere dacă o să fac dragoste cu tine toată noaptea.

Când el se ridică, Houston se întinse, pielea ei albă strălucind în lumina focului

Privind-o, lui Kane îi trecu prin minte un gând neobişnuit: nu voia să mai fie singur; nici măcar în răstimpul pe care îl petrecea afară.

— 'ai cu mine, zise el rugător, întinzându-i mâna.

— Oriunde, răspunse Houston.

Capitolul 16

Houston ieşi în ploaie alături de soţul ei, fără să conştientizeze frigul de afară. Faptul că nu era frigidă o preocupa intens. Poate că problema fusese Leander, poate că fusese prea apropiată de el, poate că-i fusese mai mult ca o soră, ca să dorească să urce în pat cu el. Indiferent de motiv, acum se simţea eliberată de teama c-ar fi fost ceva în neregulă cu ea.

Kane o cuprinse în braţe.

— Pari visătoare, zise el. Ploaia curgea de pe faţa lui pe-a ei. Spune-mi la ce te gândeşti. La ce se gândeşte o doamnă după ce-a făcut dragoste cu un grăjdar.

Houston se trase din îmbrăţişarea lui şi-şi ridică mâinile spre cer. Acţionând sub impulsul de moment, ea începu să danseze uşor, cu mişcări graţioase, mimând c-ar fi fost îmbrăcată în rochia de mireasă şi că şi-ar fi ţinut trena ridicată într-o parte.

— Această doamnă se simte minunat. Această doamnă nu se simte deloc ca o lady.

El o prinse de încheietura mâinii.

— Regreţi că noaptea nunţii nu a fost într-un pat cu aşternuturi dă mătase? N-ai fi dorit ca alt bărbat…

Houston îşi lipi degetele de buzele lui.

— Aceasta este cea mai fericită noapte a vieţii mele şi n-aş fi vrut să fiu nicăieri în altă parte şi nici cu altcineva. O cabană în pădure cu bărbatul pe care îl iubesc. Nicio femeie din lume n-ar putea să ceară mai mult de atât.

Kane o privea cu o insistenţă stranie, sprâncenele fiindu-i arcuite într-o uşoară încruntătură.

— Mai bine am intra ca să nu îngheţăm.

Încet, el o porni înapoi spre cabană, cu Houston alături, însă brusc se răsuci, o prinse în braţe şi începu să o sărute.

Houston se topi în strânsoarea lui, lăsându-l să-i perceapă bucuria şi fericirea.

Zâmbind, el o ridică în braţe şi o duse până la cabană. De cum intrară, el luă o pătură, o înfăşură pe Houston în ea şi începu să-i frece trupul îngheţat.

— Houston, zise el, nu eşti ca niciuna din femeile pe care le-am cunoscut. Am crezut că ştiu ce va

însemna căsnicia cu o prinţesă Chandler, însă tu mi-ai dat toate părerile peste cap.

Ea se răsuci în braţele lui, trupul ei dezgolit fiind învelit în pătura aspră.

— Difer de celelalte în bine sau în rău? Ştiu că voiai o doamnă; nu sunt ce ţi-ai închipuit?

Cumpănind o clipă, el o privi speculativ, de parcă ar fi meditat la ceea ce ar fi trebuit să spună.

— ’ai să spunem că învăţ multe. El zâmbi larg. Pun pariu că nevasta lui Gould nu l-a urmat niciodată în creierul munţilor. Kane începu să o sărute pe gât, dar se opri brusc. Ar fi prea mult din partea mea dacă aş îndrăzni să sper că ştii să găteşti?

— Am noţiunile elementare ca să dau instrucţiuni unei bucătărese, dar nu ştiu să pregătesc o mâncare din nimic. Nu-ţi place doamna Murchison?

— Sunt bucuros să spun că nu-i aci în clipa de faţă. Ce vreau să ştiu este dacă poţi să prepari ceva din desagii ăştia plini cu mâncare.

Ea îşi scoase braţele de sub pătură şi cuprinse în cercul lor gâtul lui Kane.

— Cred că pot aranja acest lucru. Nu vreau ca această noapte să se termine. M-am temut că vei fi supărat pe mine c-am venit aici sus fără să fiu invitată. Dar mă bucur că suntem acum aici şi nu în Chandler. Aici este mult mai romantic.

— Romantic sau nu, dacă nu mâncăm ceva repede, o să mă chircesc de tot.

— Nu putem lăsa să se întâmple o asemenea catastrofă, zise Houston şi, răsucindu-se, se strecură de sub el.

O clipă Kane avu – senzaţia că mireasa lui făcuse o glumă obscenă, însă considerând c-ar fi fost ceva imposibil alungă imediat gândul.

Cu pătura căzută de pe un umăr şi strânsă lejer în jurul corpului, Houston luă bagajele şi se apucă să le desfacă. El îşi legă din nou prosopul în jurul taliei şi mai aruncă nişte lemne pe foc. Ea observă imediat că persoana care le împachetase mâncarea făcuse un lucru excelent. Din desagi scoase cutii metalice cu capac, vase din porţelan bine legate şi pachete învelite în muselină. Din al doilea bagaj căzu un bilet.

Draga mea fiică,

Îţi doresc în căsnicie toată fericirea din lume şi cred că ai procedat corect urmându-ţi soţul. Când te vei întoarce să nu te surprindă dacă vei auzi că soţul tău, Kane, te-a ademenit cu el.

Cu multă dragoste,
Opal Chandler Gates.

Ridicându-şi privirea de la foc, Kane o văzu pe Houston cu lacrimi în ochi, strângând la piept o bucăţică de hârtie.

— S-a întâmplat ceva?

Ea îi întinse biletul.

— Ce vrea să însemne asta că io te-am ademenit?

Houston începu să despacheteze mâncarea.

— Înseamnă că atunci când ne vom întoarce în Chandler, reputaţia ta de cel mai romantic bărbat din oraş va fi şi mai mare.

— Cum anume?

— Da, zise ea desfăcând un pachet cu chifle *Vienna.* Totul a început de când am părăsit chermeza de la familia Mankins dusă în braţe de tine. La aceasta

s-a adăugat povestea cowboys-lor pe care i-ai pus pe fugă pentru că mă acostaseră. Apoi a urmat acea romantică cină cu perne şi lumânări pe care ai dat-o la tine acasă.

— Dar astea s-au întâmplat din cauză că nu aveam scaune pe ce să stăm, din cauză că ţi-am pus mâncarea pe rochie, iar în privinţa cowboys-lor ce-ar fi trebuit să fac, să stau şi să mă uit cum să iau dă tine?

Houston deschise un vas care conţinea supă de homar bătută cu smântână.

— Indiferent de motiv, rezultatul este acelaşi. Când ne vom întoarce, mă aştept ca adolescentele să se holbeze la tine pe stradă şi să-şi spună una alteia că speră să se mărite cu un bărbat care să le ia de la nuntă şi să le ducă într-o cabană din creierul munţilor.

O clipă Kane rămase tăcut, pentru ca apoi să zâmbească şi să vină să se aşeze lângă ea.

— Romantic, zici? spuse el sărutând-o pe gât. Cred că nimeni n-o să bănuiască că doamna cu care m-am însurat are grijă să nu apar ca un prost în faţa lumii. Ce ie chestia asta cenuşie?

— *Pâté de foie gras*[2]

! răspunse ea, dându-i în gură biscuitele pe care întinsese puţin ficat cu un cuţitaş cu mâner perlat pe care i-l trimisese Opal.

— Nu-i rău deloc. Ce altceva mai ai?

Houston desfăcuse o bucată de caşcaval *Stilton,* o anghinare pe care Kane o considera inutilă de consumat, roşii, raci, crochete de pui, şuncă *Smithfield,* muşchi de vită la grătar cu sos de ceapă şi pui la ceaun.

Când Houston văzu puiul, pufni în râs. Nu fusese inclus în meniul pe care ea îl stabilise pentru nuntă.

2 Pate de ficat.

Fără îndoială că doamna Murchison îl pregătise special pentru îndrăgitul ei domn Taggert. Houston se întreba acum oare câtă lume ajutase la împachetarea mâncării pentru escapada ei secretă.

— Ce Dumnezeu este asta? întrebă Kane.

— M-am gândit că nunta este un prilej de a face cunoscute în Chandler câteva preparate străine. Acesta este un covrigel sărat german, dar au mai fost servite şi nişte produse de patiserie italiană, din care cred că nu ne-au pus în pachet.

În timp ce vorbea, Houston mai scoase din desagi o plasă plină cu fructe, un borcan cu salată *Waldorf, o* cutie rotundă umplută cu diverse feluri de plăcintă, turtă dulce, o pungă de bomboane cu alune, trei pâini, o cutie cu bucăţi de carne, ceapă, un borcănel cu măsline şi un altul cu muştar.

— Cred că n-o să murim de foame. Ah! Aici era, rosti ea, arătându-i lui Kane interiorul unei cutii metalice care conţinea o mare bucată din tortul de la nuntă.

El luă cuţitul şi tăie o bucăţică din tort şi o ridică până în dreptul gurii ei. Houston îi ţinu mâna şi linse de pe degetele lui toate firimiturile. Kane îi cuprinse apoi faţa în palme şi o sărută îndelung.

— Un om ar putea să moară de foame dacă te-ar avea alături, murmură el. Ce-ar fi să mai îmi dai să mănânc ceva înainte de a mă seduce din nou?

— Eu, rosti ea uluită. Tu eşti cel care…

— Da? zise el luând o bucată de pui fript. Ce-am făcut?

— Poate ar trebui să tac. Vrei să-mi dai cutia cu supă?

— Ai găsit cadoul de nuntă de la mine? Din cufăraşul dă piele?

— Cel din camera de zi? Când el încuviinţă din cap, ea îi răspunse că nu avusese timp. Ce este în el?

— N-ar mai fi surpriză.

O clipă Houston continuă să mănânce.

— Eu cred că darurile de nuntă ar trebui date în ziua nunţii. Şi deoarece noi suntem aici şi cufărul în altă parte aş vrea un alt cadou.

— Nici măcar n-ai văzut ce-i în cufăr şi pe urmă cum să-ţi cumpăr ceva de-aci din creieru' munţilor?

— Uneori, cele mai valoroase daruri nu se achiziţionează de la magazin. Ce doresc eu este ceva personal, ceva foarte deosebit.

Chipul lui Kane trăda faptul că el nu înţelegea despre ce vorbea ea.

— Vreau să-mi împărtăşeşti un secret de-al tău.

— Ţi-am spus deja despre mine. Vrei să ştii unde am banii ascunşi în caz că mi se duce dă râpă vreuna din investiţii?

Delicat, ea îşi tăie o felie de brânză *Camembert.*

— Eu mă gândeam mai degrabă la ceva în legătură cu tatăl sau mama ta sau poate cu ura pe care le-o porţi Fenton-ilor sau poate cu discuţia pe care tu şi Pam aţi avut-o în grădină de dimineaţă.

Kane fu atât de uluit că preţ de o clipă îşi pierdu graiul.

— Nu ceri cine ştie ce, nu-i aşa? Altceva nu mai vrei, capu' meu pe-o tavă nu ţi-ar plăcea? Dă ce vrei să ştii astfel dă lucruri?

— Pentru că suntem căsătoriţi.

— Să nu te-apuci acu' să faci iar pe cucoana cu mine. Mulţi oameni căsătoriţi sunt ca maică-ta şi ca sobrul bătrânel cu care s-a măritat. Ea îi spune *domnul Gates* din respect, exact cum îmi spuneai şi tu mie. Pun pariu că maică-ta nu i-a pus niciodată lui Gates

întrebările pe care mi le pui tu mie.

— Ei bine, poftim, poate că sunt teribil de curioasă. În definitiv, curiozitatea m-a făcut să doresc să-ţi văd casa şi asta a condus la… Glasul ei se stinse, iar Houston lăsă pătura să-i alunece câţiva centimetri.

Kane privi amuzat căderea păturii.

— Într-adevăr, prinzi repede. În regulă, cred că este ceva ce ar fi mai bine să-ţi spun fiin’că Pam zice că oricum o să ştie tot oraşu’ în câteva zile.

El tăcu o clipă şi-şi coborî privirea la mâncare.

— N-o să-ţi placă prea mult, da’ acu’ nu pot să mai fac mare lucru ca să schimb situaţia. Îţi mai aminteşti că ţi-am zis că Fenton m-a alungat de la el când eram puştan fiin’că mă încurcasem cu fii-sa?

— Da, rosti ea încet.

— Întotdeauna am crezut că cineva ne-a turnat lui Fenton, însă Pam mi-a spus azi că ea a fost cea care i-a zis. Kane inspiră adânc, se uită la Houston cu un aer sfidător şi continuă: Pam i-a spus la ta-su că era însărcinată cu mine şi că voia să mă ia de bărbat. Fenton, ca un ticălos, a dat-o după un babalâc care îi datora bani, iar mie mi-a zis că Pam nu vrea să mă vadă niciodată.

— Acesta este motivul pentru care îl urăşti pe domnul Fenton?

El o privi drept în ochi.

— Nu. Astea le-am aflat astăzi. Rostul povestirii ăştia este că Pam se întoarce în Chandler, împreună cu fiul ei de treisprezece ani care întâmplător este copilul meu. Iar după spusele lui Pam, seamănă atât dă bine cu mine, că ar putea să pună în mişcare limbile ascuţite ale oraşului.

Houston cumpăni o clipă şi apoi spuse:

— Dacă toată lumea va cunoaşte acest lucru,

atunci nu va mai fi un secret, nu-i aşa?

— Pentru mine a fost un secret pân’ acu câteva ore, zise el cu mânie în glas. Io n-am ştiut că am pe undeva un copil.

La nevoie, încăpăţânarea lui Houston putea să se măsoare cu a lui.

— Am vrut să aflu un secret adevărat, nu un lucru care săptămâna viitoare va fi ştiut şi discutat de toată lumea la o ceaşcă de ceai. Vreau să aflu ceva despre tine ce numai tu ştii, ceva ce nici măcar Edan nu ştie.

— Da’ ce vrei să afli despre mine? De ce nu poţi să laşi mobila în plata Domnului şi să te culci pur şi simplu cu mine?

— Pentru că am ajuns să te iubesc şi vreau să aflu despre tine.

— Femeile spun mereu că iubesc. Acu două săptămâni erai îndrăgostită dă Westfield. La naiba! Bine, o să-ţi spun ceva ce nu te priveşte, dar poate c-o să-ţi placă. În dimineaţa asta Pam a venit la mine şi mi-a zis că în toţi aceşti ani a fost îndrăgostită dă mine şi că doreşte să trăim împreună, însă eu am refuzat-o.

— Pentru mine? şopti Houston.

— Nu eşti tu cea cu care m-am însurat? Şi aş adăuga dacă mi-e îngăduit, fără să am dă ce să-i fiu recunoscător blegei ălia dă soră-ta.

— S-a întâmplat ceva între tine şi Blair de vă arătaţi aşa colţii unul altuia?

— Un secret e suficient la o nuntă, zise el. Dacă vrei să mai capeţi altu’ tre’ să munceşti. Iar munca care te prinde al mai bine e să cureţi firimiturile din pat, să-ţi dai jos pătura şi să te lipeşti de mine.

— Nu cred că voi suporta tortura, zise ea împrăştiind firimiturile şi lăsându-şi repede pătura să

cadă.

— Îmi plac femeile supuse, zise el întinzând braţele.

— Am fost educată să fiu cea mai supusă femeie, spuse ea ridicându-şi buzele ca să-i fie sărutate.

— După câte ştiu io, pe mine nu m-ai ascultat niciodată… exceptând poate aci în cabană. Fir-ar să fie, Houston, n-am crezut niciodată că o să fii aşa. Poate că semeni mult mai mult cu soră-ta decât mi-am imaginat.

Ea se trase din îmbrăţişarea lui.

— Şi tu ai crezut că sunt o prinţesă de gheaţă?

Zâmbind, el o strânse din nou aproape.

— Iubito, ce iese când pui căldură pe gheaţă?

— Apă?

— Abur. El îşi plimbă mâna pe spatele ei drept şi trăgând-o aproape o acoperi cu trupul lui.

Lui Houston îi plăcea să fie lângă el, să-i perceapă textura pielii. Fusese prevenită că noaptea nunţii era foarte dureroasă, însă această noapte fusese toată bucuria pe care o sperase. Probabil că motivul era Kane şi faptul că simţea consimţământul lui, nu critica pe care o primise mereu de la alţi bărbaţi pe care îi cunoscuse. Acum avea senzaţia că era liberă să reacţioneze după cum simţise.

Kane începu să-i mângâie trupul, picioarele, spatele, atingerea lui făcând-o să se simtă frumoasă, aşa cum niciun compliment şi nicio rochie nu o făcuseră să se simtă vreodată. Houston închise ochii şi se dărui cu toată fiinţa minunatelor senzaţii din camera întunecată, trosnetului şi căldurii focului, solidului şi puternicului bărbat ale cărui mâini rătăceau pe trupul ei, conturându-i formele pe care până în acea noapte nu ştiuse că le posedă. El îi mângâie părul,

răspândindu-i-l pe pernă, îi dezmierdă obrajii cu dosul degetelor.

Când deschise ochii şi-l privi, Houston văzu pe chipul lui o blândeţe pe care nu o mai zărise până atunci. Ochii lui erau întunecaţi şi arzători.

— Kane, şopti ea.

— Sunt aici, iubito şi n-am de gând să plec, zise el începând să o atingă din nou.

În timp ce ea închise iar ochii, mâinile lui deveniră mai insistente, afundându-şi degetele în carnea moale a şoldurilor ei. Când coapsa lui mare şi musculoasă se atinse de pielea delicată a piciorului ei, respiraţia lui Houston se precipită. Mâinile lui urcară pe trupul ei atingându-i sânii şi, în timp ce gura lui îi căuta buzele, ea i se deschise ca floarea în faţa unei albine.

Zdrobindu-i trupul de al lui şi nedezlipindu-şi buzele de pe gura ei, Kane îi cuprinse rotunjimile spatelui şi o ridică ca să-l întâlnească.

La prima pătrundere, Houston scăpă un geamăt, însă durerea dispăru în clipa în care începu să se unduiască cu el. El o trase aproape, tot mai aproape, până ce contopirea îi făcu să pară o singură făptură.

Instinctiv, Houston îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui şi i se agăţă de gât, când el o ridică din pat susţinându-i greutatea cu braţele şi cu genunchii.

O sprijini de peretele grosolan al cabanei şi-şi înteţi pasionalele pătrunderi, făcând-o să-şi dea capul pe spate şi să exclame de plăcere. În clipa în care ultima pătrundere puternică şi incandescentă se descătuşă, Houston ţipă.

Kane rămase cu ea în braţe, Houston ţinându-se de el, de parcă s-ar fi agăţat de viaţă.

După îndelungi clipe, el o aşeză pe pat şi întinzându-se lângă ea o strânse atât de tare la piept,

că practic îi tăie respiraţia.

— Eşti scandalagioaică, murmură el. Cine ar fi bănuit că o lady ie aşa scandalagioaică?

Houston era prea epuizată ca să-i mai răspundă şi adormi în braţele lui.

Capitolul 17

Când Kane se trezi a doua zi, afară se luminase de-a binelea. După ce zâmbi câteva clipe privind trupul gol al lui Houston cuibărit lângă al lui, el îi dezmierdă rotunjimile torsului.

— E timpul să te dai jos şi să-mi pregăteşti micu' dejun.

— Sună clopoţelul de pe noptieră şi va veni slujnica, murmură ea, îngropându-şi faţa mai adânc în pieptul lui cald.

Ridicând dintr-o sprânceană, el se uită din nou la ea.

— Oh, neaţa, 'domnule Gates, Leander. Ce plăcere să vă văd!

Houston reacţionă imediat. Se ridică şi apucând un cearceaf se înfăşură în aşa fel încât numai faţa îi rămase afară.

Îi trebuiră câteva secunde până îşi dădu seama că el o tachinase.

— Ce glumă proastă! rosti ea acuzator, însă Kane văzând viteza cu care se acoperise începu să râdă. Ea încercă din răsputeri să rămână serioasă, dar îi fu imposibil.

— Cred că nu tre' să-mi mai fac griji din pricina lui Westfield, zise el părăsind patul şi începând să

scormonească prin pachetele cu mâncare.

Houston se întinse din nou şi începu să-l privească cu interes. Corpul lui era într-adevăr mai bine făcut decât cel al bărbatului pe care îl invitase la întrunirea Frăţiei – muşchi puternici, umeri laţi şi un spate ce se îngusta spre talie; coapse solide, care atunci când o atingeau îi făceau trupul să freamăte.

Kane îşi întoarse privirea şi văzându-i expresia de pe chip, puse mâncarea deoparte, se ridică în picioare şi întinse mâna spre ea.

Ea i-o prinse, iar el trăgând-o din pat o strânse la piept.

— Nu intenţionam să petrec prea mult timp aci sus, da’ poate nu te deranjează dacă o să mai stăm câteva zile singuri, ca într-o lună de miere, însă nu la Paris sau într-un astfel de loc.

— Am fost la Paris, şopti ea, lipindu-se cu şoldurile de el. Şi sincer îţi spun, aici este mai frumos decât acolo. Dar ce spuneai de micul dejun?

Neîncrezător, Kane o îndepărtă.

— Un lucru l-am învăţat şi io bine când eram copil, că jucăriile sunt lucruri scumpe şi nu te pui pe ele din prima zi.

— Şi eu pentru tine sunt o jucărie?

— O jucărie mare. Acu, ia nişte haine pe tine şi ’aide să mâncăm. M-am gândit să-ţi arăt ruinele unei mine vechi din împrejurimi. Sper că sunt suficient de bărbat ca să petrec ziua cu tine.

— Cred că eşti, zise ea privind timidă printre gene la acea părticică din el care nu arătase neputinţă atunci când „se pusese pe ea”.

Destul de ferm, el o cuprinse de umeri şi o răsuci cu spatele.

— Io acolo am o cămaşă şi nişte pantaloni în plus,

aşa că du-te şi le îmbrăcă şi ai grijă să-ţi închizi toţi nasturii până la gât ca nu cumva să ţi se vadă ceva ce m-ar putea înnebuni. Ai priceput?

— Da, zise ea zâmbind şi continuând să rămână cu spatele la el.

După ce se îmbrăcară şi mâncară, Kane o conduse spre vârful muntelui. Chandler-ul se afla la o altitudine de 1890 de metri, iar ei erau acum la 2287 de metri, înconjuraţi de un aer rece şi tare. Nedându-şi seama că Houston nu era obişnuită cu urcuşul şi că cizmuliţele ei de călărie nu erau aderente la pietrele lunecoase, Kane o cără printre bolovanii care stăteau parcă să se prăvălească asupra lor

— Mai este mult? întrebă ea la un moment dat.

Întorcându-se spre ea, Kane întinse mâna ca s-o ajute să treacă peste o stâncă deosebit de dificilă.

— Ce-ai zice să facem un popas? întrebă el scoţând un pachet cu mâncare din rucsacul de la spate.

— Mi-ar prinde tare bine, zise ea şi luând bidonaşul cu apă pe care el i-l întinse, bău însetată. Eşti sigur că există o mină acolo sus? Oare cum scoteau cărbunele?

— Aveau ei o metodă. Ce, io mă pricep la cărbuni? El o fixă cu privirea şi când îşi dădu seama că ea se mai întremase, se întoarse cu spatele.

— Vii des pe-aici?

— Ori de câte ori am timp. Mă uit pe la crestele astea. Ai văzut vreodată ceva asemănător? Jos, prin ceaţa din vale, ea zări o formaţiune de stânci ascuţite care ţâşneau direct din pământ. Cum crezi că s-a format aşa ceva? Este ca şi când un uriaş a încercat să scoată o piatră din pământ şi după ce a tras-o până la jumătate s-a oprit.

Houston mâncă unul din covrigeii pe care Kane îi pusese în pachet. El deja îi decretase ca fiind unul din cele mai bune apetitive şi ca atare ea trebuia să le aibă mereu la îndemână.

— Cred că un geolog ar avea o explicaţie mai bună. Nu ţi-ar fi plăcut să poţi merge la şcoală şi să înveţi de pildă de ce aceste stânci au o astfel de formă?

Foarte încet, Kane se întoarse cu faţa spre ea.

— Dacă ai dă spus ceva, atunci spune. Şcoala care am făcut-o mi-a fost de ajuns ca să câştig câteva milioane. Pentru tine nu ie suficientă?

Houston îşi studie covrigelul.

— Eu mă gândeam la oamenii mai puţin norocoşi ca tine.

— Fac opere de binefacere la fel ca toată lumea ailaltă. M-achit dă datorie. Maxilarele lui de încleştară puternic.

— M-am gândit pur şi simplu că acum era prilejul cel mai bun să-ţi spun că l-am invitat pe vărul Ian să stea la noi.

— Vărul meu Ian? Puştiul ăla ursuz, cu mutra încruntată pe care l-ai salvat din încăierare?

— Cred că ar putea fi descris astfel, deşi eu cred că are ceva din… hotărârea ta.

Kane ignoră remarca ei.

— Da’ ce Dumnezeu te-ai oferit să-ţi iei pe cap o belea ca el?

— Este foarte inteligent, însă a trebuit să renunţe la şcoală ca să-şi întreţină familia. Nu este decât un puşti, dar cu toate acestea lucrează de câţiva ani în mină. Sper că nu te deranjează că l-am invitat înainte de a te consulta, însă casa este destul de mare, iar el este vărul tău primar.

Kane începu să strângă şireturile micului rucsac pe care îl purta în spate. Când porni din nou la drum, el rosti:

— N-am nimic împotrivă, dar să-l ţii departe de mine. Nu-mi plac prea mult copiii.

Houston se ridică şi-l urmă.

— Nici măcar de fiul tău nu-ţi place?

— Pe el nici nu l-am văzut, cum să spun dacă-mi place?

Cu mare efort ea reuşi să treacă peste un buştean care le bloca drumul. Pantalonii lui Kane pe care îi purta erau atât de largi că se agăţau de ramuri iar pietricele mărunte se prindeau de partea lor interioară.

— M-am gândit că eşti curios.

Vocea lui se auzi din spatele unui mănunchi de mâţişori de plop.

— Singura curiozitate pe care o am acu' e să ştiu dacă Hettie Green o să-mi vândă din acţiunile la calea ferată.

Gâfâind, Houston încercă să-l ajungă din urmă, însă îşi prinse cămaşa în ramura unui copac. Luptându-se să se elibereze, ea îi strigă:

— Apropo, ai obţinut clădirea cu apartamente de la Vanderblit?

Kane se întoarse şi o ajută să-şi scoată cămaşa şi părul prinse printre ramurile arborilor.

— Oh, aceea. Sigur. Deşi n-a fost uşor, căci eram aci cu atâtea belele pe cap. Cu banii pe care i-am dat pă telegrame, aş fi putut să cumpăr compania.

— Cum, nu posezi *Western Union?* întrebă ea, ochii mărindu-i-se uluiţi.

Kane nu-şi dădu seama că ea îl necăjea.

— Nu cine ştie cât. Într-o bună zi telefoanele or

să împânzească ţara. Afuristu’ aşa cum ie acu ie inutil. Nu poţi suna pe nimeni care nu locuieşte în Chandler. Şi cine să vrea să stea de vorbă cu altcineva din oraş?

Ea îşi ridică privirea spre el şi zise cu blândeţe:

— Tu, de exemplu, ai putea să-ţi suni fiul ca să-i spui bună ziua.

Cu un geamăt îndurerat, Kane se întoarse şi o porni din nou la drum.

— Edan a avut dreptate. Trebuia să mă însor cu o fată dă la ţară, care să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.

În timp ce alerga ca să poată ţine pasul cu el, împiedicându-se de crăcile căzute la pământ, ba la un moment dat alunecând chiar şi peste o imensă ciupercă, Houston se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe, cu toate că, în ciuda cuvintelor lui, tonul nu-i fusese aspru.

După vreo încă un kilometru de mers, ajunseră la gura unei mine părăsite. Aceasta era situată pe partea abruptă a pantei şi avea vedere spre valea care se desfăşura la poalele muntelui.

Mina înainta în munte vreo şase metri, după care se înfunda prăbuşită. Houston luă o bucată de cărbune şi o studie în lumina soarelui. Privind-o îndeaproape ea observă că roca era superbă, strălucirea argintie pe care o reflecta făcând-o să-şi imagineze că în timp acel cărbune avea să se transforme în diamante.

Ea se uită spre vale, la povârnişul râpos al muntelui.

— Tocmai mă gândeam, zise ea, că acest cărbune n-are nicio valoare aici.

Kane interesat mai mult de peisaj, aruncă o privire fugitivă bucăţilor de cărbune de pe pământ.

— Mie mi se pare că arată ca oricare altul. Ce nu

ie-n regulă cu el?

— Cărbunele este bun, n-are nimic; de fapt, este chiar superior, însă calea ferată nu poate ajunge aici. Fără cale ferată cărbunele n-are valoare – după cum a aflat şi tatăl meu.

— Am crezut că tatăl tău a făcut bani din comerţ.

Houston frecă bucata de cărbune în mână. Îi plăcea senzaţia lunecoasă a acesteia şi colţurile care le forma cărbunele prin sfărâmare. Mulţi mineri credeau că roca era pură şi ţineau în gură bucăţi pe care le sugeau în timp ce lucrau.

— Aşa este, dar a venit în Colorado pentru că auzise de bogăţia cărbunelui de aici. A crezut că locul era plin de înavuţiţi dornici să cumpere cele două sute de maşini de gătit pe cărbune pe care s-a spetit să le ducă prin „Marele Deşert”, după cum i se spunea zonei dintre St. Joseph şi Denver.

— Mi se pare logic. Aşadar, a vândut maşinile de gătit şi s-a apucat de afaceri comerciale.

— Nu, aproape că a dat faliment. Vezi tu, cărbunele era bine mersi în Colorado, îi puteai scoate cu cazmaua, însă şina ferată nu se construise încă, aşa că nu exista o cale economică de a-l valorifica. Carele cu boi nu putea transporta cantităţi suficiente ca să se scoată profit.

— Şi atunci taică-tu ce a făcut?

Houston zâmbi amintindu-şi de povestea pe care mama ei le-o spusese de nenumărate ori.

— Tata avea visuri măreţe. La poalele acestui munte pe care ne aflăm acum era o mică aşezare de fermieri şi tata s-a gândit că era locul ideal pentru un oraş – oraşul lui. A dat fiecărui fermier câte o maşină de gătit cu condiţia ca fiecare să cumpere cărbune de la Exploatările de cărbune Chandler din Chandler,

Colorado.

— Vrei să spui că a numit oraşul după numele lui?

— Exact. Mi-ar fi plăcut să văd feţele acelor oameni când i-a informat că de acum înainte locuiau în oraşul domnului William Houston Chandler.

— Şi-n toţi aceşti ani io am crezut că oraşu' a fost numit după el fiin'că făcuse ceva cu totu' ieşit din comun – salvase, de pildă o sută dă bebeluşi dintr-o clădire în flăcări.

— Domnişoara Jenks de la bibliotecă mi-a spus că tata a fost onorat de oraş pentru nenumăratele contribuţii.

— Şi cum de n-a făcut bani din cărbuni?

— Pe tata l-a lăsat spatele după un an. El dădea cu târnăcopul, el încărca, el transporta cărbunele la populaţia mereu în creştere, aşa că după un an a vândut mina pe-o nimica toată vânjoşilor fii ai unui fermier. O lună mai târziu s-a întors în Est, a cumpărat cincizeci şi unu de vagoane cu mărfuri, s-a căsătorit cu mama şi împreună cu alte douăzeci şi cinci de cupluri s-a stabilit în gloriosul oraş Chandler din Colorado. Mama spune însă că găinile şedeau pe cornişa clădirii pe care unii îndrăzneau să o numească hotelul *Chandler.*

— Iar construcţia căii ferate i-a îmbogăţit pe fiii fermierului, zise Kane.

— Adevărat, dar pe atunci tata murise, iar pe mama familia o recăsătorise cu un foarte respectabil domn Gates. Houston intră în mină, în timp ce Kane rămase afară.

— Cred că unii au multe idei năstruşnice. Toată lumea asta priveşte la familia voastră ca la nişte capete încoronate, însă adevărul ie că oraşu' a căpătat

numele la taică-tu numai pentru că el a fost destul dă fanfaron ca să dorească să stăpânească un oraş. N-a fost cine ştie ce rege, nu-i aşa?

— Pentru mine şi sora mea a fost un rege – şi pentru mama. Când eu şi Blair eram mici, consiliul orăşenesc a hotărât ca ziua de naştere a tatii să devină sărbătoare. Mama a încercat să spună tuturor adevărul, dar, după eforturi inutile, şi-a dat seama că oamenii doreau un erou.

— Şi cum a intrat Gates în chestia asta?

Houston oftă profund.

— Reputaţia domnului Gates n-ar fi fost niciodată dintre cele mai bune deoarece conducea o fabrică de bere. Aşa că atunci când regina Opal Chandler şi cele două prinţese ale ei au fost scoase la mezat, el a oferit tot ce deţinea, iar familia mamei a acceptat cu entuziasm.

— A vrut şi el tot o doamnă adevărată, zise Kane încet.

— Şi a fost dornic să impună celor trei femei de sub acoperişul lui conceptele rigide de educaţie, zise Houston printre dinţii încleştaţi.

Kane rămase tăcut o clipă.

— Cred că iarba vecinului pare mereu mai verde.

Houston se apropie de el şi-i luă mâna în mâna ei.

— Te-ai gândit vreodată că dacă ai fi fost crescut ca un fiu, şi nu în grajd, ai fi fost răsfăţat ca Marc, în loc să fii un om care să cunoască valoarea muncii.

— Din câte spui să pare că Fenton-ii mi-a făcut o favoare, zise el îngrozit.

— Ţi-au făcut.

— Ce?!

— Fenton-ii ţi-au făcut o favoare. Îţi corectam

gramatica. Face parte din înţelegerea noastră.

— Schimbi subiectu'. Ştii, ar trebui să te trimit la New York să faci afaceri în locu' meu. I-ai distruge pe mulţi d-acolo.

Ea îşi împreună braţele pe după gâtul lui.

— N-aş putea să te distrug pe tine în locul lor?

Capitolul 18

În timp ce îi prindea gâtul în cercul braţelor ei, Houston observă pe chipul lui o expresie ce trăda o luptă lăuntrică, de parcă el n-ar fi vrut să o sărute, dar totuşi nu se putea stăpâni să nu o facă.

Kane îi susţinu capul cu mâna şi-şi coborî sărutul pe buzele ei de parcă ar fi fost un muribund, iar Houston îl strânse la piept, plăcându-i să-i simtă trupul aproape, plăcându-i să se simtă dominată de forţa lui.

— Kane, şopti ea, de undeva din străfundurile ei.

El o depărtă puţin şi o ţintui cu ochii negri, încărcaţi de dorinţă.

— Ce mi-ai făcut? Sunt ani dă când ceia ce-am între picioare nu mi-a mai condus ceia ce-am între urechi. Da' acu' cred că aş putea ucide pă orce bărbat care ar încerca să mi te ia.

— Sau pe orice femeie? întrebă ea, cu buzele aproape lipite de ale lui.

— Da, reuşi el să rostească, după care începu să smulgă cămaşa de pe ea.

Înainte, Houston simţise că atunci când făceau dragoste, în el exista o reţinere, o parte care păstra distanţa, care îl făcea să nu se dăruiască în totalitate. Acum însă el era schimbat, nu mai arăta nici răceală,

nici reţinere, nici precauţie.

Înfocat de pasiune, Kane o ridică în braţe şi o duse în galeria minei părăsite. Privindu-i ardoarea de pe chip, Houston se gândi că acesta este bărbatul care a făcut milioane în câţiva ani. Acesta este adevăratul om care se ascunde în Kane Taggert. „Acesta este bărbatul pe care îl iubesc – bărbatul care doresc să mă iubească”.

În timp ce o lăsă pe pământ, acaparându-i lacom buzele, îndepărtându-i restul hainelor pentru a-i atinge pielea delicată, Kane părea să nu mai aibă niciun fel de gânduri. Nesătule, buzele lui îşi croiau drum spre corpul ei.

Locul iubitului bun, răbdător, plin de tact fusese luat de un bărbat ahtiat după ea. Houston crezuse că reacţionase pripit, însă acum, părăsită de raţiune, devenise o masă de sălbatice senzaţii pulsatoare.

Gura lui Kane era ca o văpaie pe pielea ei, stârnind înăuntrul ei fiori mistuitori.

Degetele lui puternice se afundară în talia ei şi o traseră aproape de pielea lui fierbinte, ce părea să fie pârjolită de focul ei lăuntric. Kane se răsuci pe spate, ţinând-o de parcă ar fi avut greutatea unui copil.

Cu o mişcare rapidă şi continuă, el o ridică şi o aşeză pe bărbăţia lui. Houston scăpă atunci un geamăt de plăcere care răsună în mina părăsită.

Dându-şi capul pe spate şi simţindu-şi pe gât şuviţele umede de transpiraţie, ea îşi puse mâinile pe umerii lui şi se lăsă învăluită de senzaţii. Era eliberată de orice gânduri şi în acel moment se simţea cum nu se mai simţise niciodată în viaţa ei.

Mâinile lui Kane se afundau în pielea ei atunci când el o ridica, atunci când ea se ridica, urmând

ritmul mişcării frenetice impus de pasiunea lor.

La un moment dat Houston deschise ochii şi privindu-l pe Kane îi observă expresia de pe chip, gura întredeschisă, pleoapele închise, iar plăcerea profundă, mistuitoare, pe care o zări, îi reaprinse emoţiile.

Ritmul se acceleră.

— Kane, şopti ea, sunetul reverberând din nou în jurul lor, învârtindu-se în aerul rece.

Fără să-i răspundă, Kane îşi continuă mişcările, iar când o coborî pentru ultima pătrundere eliberatoare, Houston îşi simţi trupul încordându-i-se, spatele arcuindu-i-se şi coapsele strângându-i-se în jurul şoldurilor lui.

Un fior îi zgudui întregul corp, iar când totul se sfârşi, ea se prăbuşi pe pieptul lui transpirat. Deşi braţele lui Kane o strânseră puternic ameninţând să-i rupă coastele, ea îşi cuibări mâinile la pieptul lui, îşi împleti picioarele cu ale lui şi se strădui să rămână foarte aproape de el.

Stătură împreună clipe îndelungi, singura mişcare făcând-o mâna lui care dezmierda tandru părul ei.

— Ştiai c-a început să plouă? rosti el încet după un timp.

Houston era absentă la tot ce se petrecea în jur. Ochii ei nu vedeau decât trupul de lângă ea, mintea ei nu se gândea decât la experienţa pe care o trăise. Ea reuşi să nege scuturând din cap, însă nu-şi ridică privirea.

— Ştii că-s aproape patru grade afară şi că io stau pe sute de bucăţi din astea dă cărbune pe care tu le găseşti atât dă formidabile şi că piciorul stâng mi-a înţepenit d-acu o juma’ de oră?

Zâmbind şi ţinându-şi faţa ascunsă în pielea lui caldă, Houston scutură din cap negând.

— Cred că n-ai dă gând să te ridici d-aci până săptămâna viitoare, nu-i aşa?

Încercând din răsputeri să fie serioasă, Houston rămase cu faţa ascunsă în pieptul lui şi scutură iarăşi din cap.

— Pentru tine nu contează că degetele dă la picioare mi-au îngheţat atât dă tare că dacă o să le lovesc dă ceva probabil o să cadă imediat?

Răspunsul ei negativ îl făcu să o strângă şi mai tare la piept.

— Pot să te mituiesc?

— Da, şopti ea.

— Ce-ai zice dacă ne-am pune hainele pe noi şi în timp ce am rămâne aci şi am privi ploaia te-aş lăsa să-mi pui întrebări? După câte îmi dau io seama asta pare să-ţi placă cel mai mult.

Ea îşi ridică brusc capul şi-l privi.

— Şi vei răspunde la ele?

— Probabil că nu, zise el, depărtând-o puţin şi începând să o sărute tandru. Vrăjitoareo, murmură el după care se întoarse şi-şi luă pantalonii.

Houston, observând bucăţile de cărbune care se înfipseseră în spatele lui lat, se apucă să le dea jos, atingându-l în mişcare, neintenţionat, cu sânii.

Kane se răsuci şi-o apucă de încheietura mâinii.

— Nu începe iar. Ai ceva, femeie, care mă face să nu-ţi rezist. Şi ai putea să nu te mai arăţi atât de mulţumită dă tine. Chiar şi când vorbea, privirea lui se plimba pe trupul ei dezgolit. Houston, rosti el cu un geamăt, eliberând-o şi întorcându-se cu spatele, nu eşti dăloc aşa cum m-am aşteptat. Acu, ia dă te-mbracă pân’ nu mă fac de râs… iarăşi.

Fără să-l întrebe ce voise să spună cu făcutul de râs iarăşi şi simţindu-şi inima plină de bucurie, ea

începu să se îmbrace cu hainele prea mari pe care le împrumutase de la el. Nasturii smulşi şi numeroasele rupturi din cămaşă o făcură să zâmbească.

Abia terminase cu îmbrăcatul că el o şi cuprinse în braţe şi rezemându-se de peretele galeriei o aşeză pe genunchi.

Ploaia măruntă cădea uşor, de parcă n-ar fi intenţionat să se oprească niciodată, iar Houston se cuibări la pieptul lui.

— Mă faci fericită, zise Houston strângându-i braţele mai tare în jurul ei.

— Io? Nici măcar n-ai deschis cadou pe care ţi l-am luat. El se opri. Ah, te-ai referit la acu'. Păi po' să zic că nici tu nu mă întristezi.

— Nu, tu eşti cel care mă face fericită, nu cadourile şi nici amorul pe care-l facem – deşi are şi acesta importanţa lui.

— Bine, atunci zi-mi cum te fac io fericită, rosti el cu un glas ce trăda îngrijorare.

După o clipă de tăcere ea începu să vorbească.

— Când eu şi Leander am devenit oficial logodnici, am mers la o petrecere dansantă la Masonic Temple. Abia aşteptam serata şi probabil ca o reflectare a bunei mele dispoziţii, mi-am făcut o rochie roşie. Nu era un roşu aprins, ci roşu stacojiu. În seara petrecerii mi-am pus rochia şi m-am simţit de parcă aş fi fost cea mai frumoasă femeie din lume.

Houston făcu o pauză ca să inspire şi ca să-şi fixeze bine în minte că acum era în siguranţă în braţele lui Kane.

— Când am coborât din cameră, domnul Gates şi Leander se uitau la mine uluiţi, iar eu proasta am crezut că mă admirau în acea toaletă. Când am ajuns jos însă, domnul Gates a început să ţipe spunându-mi

că arătam ca o femeie uşoară şi m-a trimis înapoi să mă schimb. Leander a intervenit şi l-a asigurat că va avea grijă de mine. Nu cred că l-am iubit vreodată aşa cum l-am iubit în acel moment. Houston se opri din nou. Când am ajuns la petrecere, Leander mi-a sugerat să nu-mi dau jos pelerina şi să spun celor din jur că sunt răcită. Toată seara mi-am petrecut-o într-un colţ simţindu-mă cumplit.

— Da' dă ce nu i-ai dat dracu pe amândoi şi nu te-ai apucat să dansezi în rochia ta roşie?

— Cred că întotdeauna am făcut ceea ce aştepta lumea de la mine. De aceea tu mă faci fericită. Tu pari să crezi că dacă Houston urcă şi coboară pe spalier în izmenuţe, înseamnă că aşa fac doamnele. Şi se mai pare că nu te deranjează că eu îţi fac avansuri nedemne de o doamnă, rosti ea răsucindu-se cu capul spre el.

După un sărut fugitiv, el o întoarse din nou cu spatele.

— Nu mă deranjează avansurile, dar aş duce-o mai bine fără apariţiile tale publice în izmenuţe. Cred că nu-ţi mai aminteşti dă căţeluşi, nu-i aşa?

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— La petrecerea dă la ziua lui Marc Fenton – cred că împlinea opt ani – te-am dus la grajduri şi ţi-am arătat nişte căţeluşi albi cu pete negre.

— Îmi amintesc! Dar nu este posibil să fii fost tu, acela era un om în toată firea.

— Cred că aveam vreo optsprezece ani, ceea ce înseamnă că tu aveai…

— Şase. Povesteşte-mi.

— Tu şi sora ta aţi venit amândouă la petrecere, îmbrăcate în nişte rochiţe albe cu eşarfe roz şi purtând în păr câte o fundă mare tot roz. Soră-ta a dat fuga în

curtea din spate şi a început să se joace leapşa cu ceilalţi copii, însă tu te-ai dus şi te-ai aşezat pe o bancă de fier. N-ai mişcat un muşchi, te-ai aşezat pur şi simplu acolo cu mâinile în poală.

— Iar tu te-ai oprit în faţa mea cu o roabă care evident fusese iniţial plină cu bălegar.

Kane mormăi:

— Probabil. Mi s-a făcut milă de tine că stăteai singură acolo, aşa că te-am întrebat dacă nu voiai să vezi nişte căţeluşi.

— Şi eu am mers cu tine.

— Nu, mai întâi m-ai măsurat bine din cap pân' în picioare şi d-abia, pe urmă, după ce-am trecut proba, ai mers cu mine.

— M-am îmbrăcat parcă cu cămaşa ta, însă ceva groaznic s-a întâmplat. Îmi amintesc că am început să plâng.

— N-ai vrut să te apropii dă căţeluşi. Ai rămas la distanţă şi te-ai aplecat să te uiţi la ei. Spuneai că poţi să-ţi murdăreşti rochiţa, aşa că ţi-am dat o cămaşă de a mea să ţi-o pui deasupra – pe care n-ai atins-o până nu m-am jurat dă trei ori că era curată. Şi ceia ce-ţi aminteşti tu ca pe o mare tragedie a fost că unu' din câini a venit pe la spatele tău, ţi-a apucat funda din păr şi ţi-a desfăcut-o. N-am văzut copil mai supărat. Ai început să plângi şi să spui că domnul Gates o să te urască, iar când ţi-am zis că o să ţi-o leg io la loc ai spus că numai mama ta ştie să facă fundele cum se cuvine. Aşa ai zis „cum se cuvine".

— Iar tu ai legat-o într-adevăr cum se cuvine. Nici măcar mama nu şi-a dat seama că se dezlegase.

— Doar legam mereu panglici în coamele şi cozile cailor.

— Pentru Pam?

— Eşti groaznic dă curioasă în legătură cu ia. Eşti geloasă?

— Nu de când mi-ai spus că ai refuzat-o.

— D-asta nu tre’ să spui secretele la femei.

— Ai vrea să fiu geloasă?

Kane cumpăni.

— Nu m-ar deranja. Tu măcar ştii că io am refuzat-o pe Pam. Io n-am auzit nimic dă acest gen în legătură cu Westfield.

Ea sărută mâna lui care îi dezmierda sânul, ştiind foarte bine că-i spusese despre Leander de nenumărate ori.

— L-am refuzat la altar, zise ea încet.

Kane îşi întări puţin mai mult strânsoarea.

— Cred că într-adevăr ai făcut treaba asta. Sigur, el nu are atâta bănet ca mine.

— Tu şi banii tăi! Altceva nu mai ştii? Să săruţi, de pildă?

— Am slobozit un monstru, râse el, supunându-se dorinţei ei. Fii cuminte, îi zise după ce o întoarse din nou cu spatele. Nu am atâta vlagă ca tine. Nu uita că în comparaţie cu tine sunt un om bătrân.

Chicotind, Houston i se foi pe genunchi.

— Şi cu fiecare clipă ce trece, îmbătrânesc mai mult. Stai potolită! Gates avea dreptate să vrea să vă închidă p-amândouă.

— Tu m-ai închide? şopti Houston lăsându-şi capul pe umărul lui.

El tăcu atât de mult până răspunse, că o făcu pe Houston să se întoarcă şi să-l privească.

— S-ar putea, zise el într-un sfârşit, după care într-o evidentă încercare de schimbare a subiectului rosti: Ştii, io ani de zile n-am discutat despre alte chestii, dăcât despre afaceri.

— Dar cu celelalte femei despre ce discutai?

— Care celelalte femei?

— Celelalte. Ca domnişoara LaRue.

— Nu ţin minte să fi vorbit despre ceva cu Viney.

— Însă partea cea mai frumoasă este după aceea, când stai aşa unul cu celălalt şi vorbeşti.

El rătăci cu mâna pe trupul ei.

— Cred că ie destul dă frumos. Da nu po' să spun c-am mai făcut-o pân' acu'. Cred că după ce... io mă duceam direct acasă. Ştii, nici măcar nu ţin minte să fii vrut să stau aşa ca acu'. Mare pierdere dă vreme, zise el, însă nu făcu nicio încercare de a se depărta de lângă ea. Houston se cuibări mai aproape de el.

— Ţi-e frig?

— Nu, niciodată n-am fost atât de caldă.

Capitolul 19

Aflată în pat şi ridicându-şi privirea spre Kane care se îmbrăca, Houston înţelese că scurta ei lună de miere se sfârşise.

— Bănuiesc că trebuie să plecăm, zise ea tristă.

— În dimineaţa asta tre' să vină nişte oameni la mine şi nu-mi pot permite să pierd întâlnirea. El se întoarse cu faţa spre ea şi continuă: Aş vrea să mai petrec nişte zile aci sus la munte, da' nu pot.

Sesizând glasul lui trist, Houston se hotărî să fie alături de el şi să nu-l înfrunte. Rapid, se dădu jos din pat şi ajutată de Kane ca să-şi încheie corsetul începu să se îmbrace în hainele ei de călărie.

— Cum naiba poţi să respiri în nenorocirea asta?

— Nu cred că respiraţia are de-a face cu corsetul.

Mi s-a părut că-ţi plac formele femeilor. Fără corset, am avea imediat toate talii de şaptezeci de centimetri. În plus, corsetul susţine coloana. Este destul de bun pentru sănătate.

Kane mormăi ceva şi termină de strâns mâncarea.

Houston putea să jure că mintea lui se întorsese deja la afaceri.

Tăcuţi, se pregătiră pentru călătorie. Houston nu putea să spună exact la ce se gândea Kane, însă ştia clar că nu fusese niciodată atât de fericită. Teama că ar fi fost frigidă îi dispăruse, iar în faţă i se deschidea perspectiva unei vieţi alături de omul iubit.

Când ieşiră din cabană, Kane se opri o clipă şi-şi întoarse capul la mica încăpere.

— N-am petrecut niciodată în locu’ ăsta zile mai frumoase, rosti el închizând uşa.

Houston dădu să încalece singură, însă Kane o apucă de talie şi o urcă în şa. Privindu-l, ea încercă să-şi ascundă uimirea. Era oare acesta bărbatul care o lăsase să se caţere de una singură printre bolovani?

Kane îşi înclină capul într-o parte.

— Arăţi din nou ca o lady în costumu’ ăsta, mormăi el.

Tăcuţi, o porniră la vale pe panta abruptă, de nenumărate ori Kane încetinind ca s-o aştepte.

Când se apropiară de Chandler şi-şi îndemnară caii să meargă la pas, Houston deschise discuţia.

— Kane, ştii la ce m-am gândit în ultimele zile?

El îi făcu un semn obscen cu ochiul.

— Păi, cum să nu ştiu, iubito şi m-am lăfăit în fiecare minut al gândurilor tale.

— Nu, nu mă refeream la asta, zise ea nerăbdătoare. M-am gândit că aş invita-o pe verişoara

ta să vină să stea la noi.

Privindu-l, Houston observă că soţul ei rămăsese cu gura căscată.

— Mă îndoiesc că va accepta o invitaţie directă căci voi din neamul Taggert sunteţi mult prea orgolioşi, dar eu special n-am angajat o menajeră căci m-am gândit că poate va vrea ea slujba. Astfel ar putea să iasă din colonie şi în plus nu ţi se pare că ea şi Edan ar fi o pereche frumoasă?

Kane încă se uita uluit la ea.

— Ei bine, ce părere ai?

El reuşi să închidă gura şi să nu o mai fixeze cu privirea.

— Când i-am zis lui Edan că mă gândesc să mă însor, el m-a întrebat dacă sunt pregătit ca să las o femeie să intre în viaţa mea. A râs dă n-a mai putut când i-am zis că io n-am dă gând să las căsnicia să-mi schimbe viaţa. Acu’ încep să pricep dă ce râdea iel. Pe cine o să mai inviţi să stea cu mine acasă? Pe beţivii oraşului? Să-ţi spun un lucru, la popi am tras linie. Pe popi îi simpatizez mai puţin dăcât pe copii. Sigur, nu contează dă cine îmi place mie... El se întrerupse în clipa în care Houston, ţinându-se dreaptă în şa, dădu pinteni calului.

El nu se mişcă, ci rămase locului urmărind-o, pentru ca apoi, în cea mai mare viteză, să o ajungă din urmă.

— N-o să te superi, iubito, nu-i aşa? Poţi să inviţi pe oricine vrei în căsoiu’ ăsta. Pe mine nu mă deranjează. Era pentru prima dată când încerca să facă pe plac unei femei prost dispuse şi se dovedea a fi destul de stângaci. Kane apucă atunci căpăstrul calului. Io nici măcar n-am văzut-o pe femeia asta. Cum arată? Poate că ie atât de urâtă că nici măcar n-o

să suport să mă uit la iea, zise sigur că văzuse un început de zâmbet pe buzele ei. Deci… umorul era metoda.

— Jean purta o toaletă din şifon violet şi satin purpuriu, cu strasuri pe umăr şi…

— Stai puţin! o întrerupse el. Te referi la fetişcana cu păr negru şi ochi verzi care avea poponeţul ăla bombat şi gleznele alea grozave? Dă fapt, am văzut-o dă când s-a dat jos din trăsură şi po' să spun că nici gambele nu-i erau mai prejos.

Houston îi aruncă o privire încruntată.

— Te uitai după alte femei în ziua nunţii noastre?

— Când nu te priveam pe tine căţărându-te pe spalierul cu trandafiri. Dacă stau să mă gândesc bine, arătai chiar foarte bine în izmenuţe.

În depărtare se contura oraşul cu civilizaţia şi oamenii care aveau să le răpească într-un fel sau altul timpul. Acesta era ultimul lor prilej de intimitate.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Kane o trase de pe cal în braţele lui şi făcură dragoste ca şi când ar fi fost ultima noapte pe care o mai trăiau împreună.

Două ore mai târziu când intrau în casa Taggert, aveau praf pe haine, scaieţi în păr, iar feţele le erau îmbujorate. Kane o ţinu pe Houston de mână până se întâlniră cu Edan.

Acesta le aruncă o privire, iar când îşi regăsi glasul îi zise lui Houston:

— Văd că l-ai găsit. Kane, pe tine te aşteaptă patru bărbaţi şi zeci de telegrame, iar servitorii pe care i-ai angajat tu, Houston, să ştii că sunt în stare de război.

Houston simţi ultima strângere de mână a lui Kane şi după ce-l văzu dispărând pe culoar, o apucă pe scări spre dormitorul ei ca să se schimbe. Întraseră din

nou în realitate.

Zece minute mai târziu, Kane veni şi o anunţă că afacerile îl obligau să plece şi că avea să se întoarcă de îndată ce termina. Urma să lipsească trei zile.

Capitolul 20

La numai patru ore de la plecarea lui Kane, Houston îşi dădu seama că menirea ei era să fie soţie. Blair avea ambiţiile ei, dorea să schimbe lumea, însă ea nu voia decât să-i ofere un cămin bărbatului pe care îl iubea.

Desigur, dirijarea unei gospodarii că aceea a lui Kane se asemăna mai degrabă cu comandarea unei armate pe timp de război. Însă ea fusese instruită pentru postul de general de armată.

Primul lucru pe care îl făcu fu să-i scrie un bilet lui Jean Taggert în care o ruga să vină să o ajute câteva zile ca să pună pe roate gospodăria. Apoi îi scrise o scrisoare lui Sherwin Taggert, tatăl lui Jean, în care îi spunea că intenţia ei era să o roage pe Jean să rămână în slujba ei ca menajeră. Houston nu spera decât ca Sherwin Taggert să vrea ca fiica lui să scape din colonia de mineri.

Când dădu biletele unui lacheu să le ducă la destinaţie, Houston luă contact pentru prima dată cu ceea ce-i deranja cel mai mult pe servitorii ei. Lacheul părea să considere că era umilitor pentru el să se ducă într-o colonie de mineri şi, fiind american, el nu ezită să-şi exprime părerea.

Foarte calmă, Houston îl întrebă dacă dorea sau nu slujba, iar dacă răspunsul era afirmativ, atunci

trebuia să facă ce i se cerea şi să nu desconsidere rudele celui care îl hrănea. Când aceste lucruri fură lămurite, Houston coborî la parter şi începu să stabilească sarcinile celorlalţi oameni pe care îi angajase. Majoritatea celor pe care îi alesese şedeau jos pe podea, refuzând să se apuce de ceva până nu li se precizau clar responsabilităţile. Houston înţelese imediat din ce cauză domnişoara Jones le recomandase angajarea servitorilor cu experienţă.

În dimineaţa celei de a doua zi, Houston păstrase şapte cameriste care să ţină curăţenia casei, patru lachei care să coboare mobila din pod şi trei ajutoare care să o ajute pe doamna Murchison la bucătărie. Pentru treburile din exterior angajase un vizitiu, doi grăjdari şi patru băieţi vânjoşi care să ajute la grădinărit.

În timp ce se afla în grădină prezentându-se domnului şi doamnei Nakazona şi încercând să le explice cât mai bine – având în vedere că niciunul nu vorbea limba celuilalt – că băieţii urmau să fie la dispoziţia lor, Houston văzu chipul lui Ian la una din ferestrele de la etaj.

De dimineaţă, în timp ce o ajutase să se îmbrace, Susan îi povestise ce tărăboi cumplit făcuse Rafe Taggert după plecarea nuntaşilor. Susan întâmplător surprinsese discuţia. Tânărul Ian se apucase să spună că îl ura pe vărul lui Kane şi că nu avea să stea niciodată în casa lui. Rafe interveni zicându-i că, de vreme ce nimeni nu-l invitase să stea acolo, vorbea ca să nu adoarmă, însă Ian îi răspunsese că Houston îi făcuse propunerea, dar că mai degrabă murea decât să accepte aşa ceva.

În acel moment unchiul şi nepotul săriseră la bătaie, solidul Rafe ieşind fără probleme învingător.

Rafe îi zisese băiatului că avea să rămână la vărul lui şi avea să primească tot ceea ce banii puteau cumpăra, chiar dacă ar fi însemnat să-l bată în fiecare zi pentru tot restul vieţii, iar dacă cumva avea să încerce să fugă de acolo, îi promisese că avea să-l găsească indiferent unde s-ar fi ascuns.

Aşa că, de câteva zile, Ian era prizonierul lui propriu în camera în care îl lăsase Houston. Doamna Murchison era singura care îl vedea când îi ducea mâncare şi cărţi de citit.

— Cărţi? întrebă Houston.

— Se pare că băiatului îi plac, zise Susan. Doamna Murchison a spus că stă şi citeşte toată ziua şi că asta nu-i bine deloc. Ea crede că trebuie să intre şi el într-o echipă de baseball ca să mai iasă şi pe-afară.

Când Houston consideră că a terminat cu sarcinile fiecăruia, reveni cu gândul la Ian. Dacă băiatul urma să stea la ei, atunci avea să facă parte din familie.

Ciocăni la uşa lui şi după câteva minute Ian îi spuse să intre. Faţa lui îmbujorată o făcu pe Houston să înţeleagă că el ascundea ceva, iar ei i se păru că zărise sub pat colţurile unei cărţi.

— V-aţi întors, zise el de parcă ar fi rostit o acuzaţie.

— Ne-am întors ieri, spuse ea, conştientă că el ştia acest lucru. Îţi place camera?

Încăperea mare, luminoasă şi aerisită era de două ori cât casa Taggert din colonie, însă ca mobilier nu avea decât un pat acoperit cu o pătură murdară – fapt ce evidenţia că Ian stătuse în el zile în şir.

— Ie bună, mormăi băiatul, uitându-se la vârfurile butucănoaselor lui ghete de muncă.

Mândria Taggert, se gândi Houston.

— Ian, mă poţi ajuta în după-amiaza asta? Am angajat patru oameni pentru aranjatul mobilei, dar cred că voi avea nevoie de un supraveghetor, de cineva care să aibă grijă ca mobila să nu fie lovită de tocurile uşilor. Ai putea să mă ajuţi?

Ian ezită, dar consimţi.

Houston era curioasă să vadă cum avea să se descurce Ian cu noua responsabilitate şi era sigură că avea să fie un mic tiran. Însă el o surprinse. Era atent şi foarte serios. La început, când îşi folosi statura şi puterea de adolescent ca să se impună, se arătă puţin supărat. Însă după-amiaza târziu, devenise stăpân pe situaţie, că Houston nu trebuia decât să arate unde dorea pus mobilierul.

Îl urmărea uimită pe Ian în timp ce supraveghea coborârea unui birou imens pe scara principală, când Edan i se adresă de undeva din spate.

— Kane era aşa. Oamenii asemeni ăstora doi n-au fost niciodată copii. Lacheii tăi simt acest lucru şi de aceea sunt dispuşi să-l asculte pe flăcău.

Houston se întoarse cu faţa spre el.

— Ştii să joci baseball?

Ochii lui Edan licăriră.

— Sigur că ştiu. Te gândeşti să formezi o echipă?

— Dispun de aproape toţi oamenii. Cred că voi suna la magazinul de articole sportive a lui Vaughn şi voi comanda echipamentul. Crezi că eu aş putea să învăţ să lovesc o minge cu o bâtă?

— Houston, zise el, întorcându-se spre biroul lui Kane, eu cred că tu poţi să faci orice îţi pui în minte.

— Cina este la şapte, strigă ea după el. Şi să ştii că noi ne îmbrăcăm special pentru masă.

Ea auzi râsul lui Edan care se depărta.

Mâncarea fu gustoasă, iar răbdarea pe care Edan

– o arătă lui Ian păru să mai destindă încordarea băiatului.

Ziua următoare se dovedi însă diferită. La ora cinei, Houston veni îmbrăcată într-o rochie de mătase verde deschis, cu o aplicaţie din tul brodată cu mărgele şi cu o mare camee roz în talie. Ea nu-l văzuse pe Kane decât, puţin după-amiaza când sosise acasă. El nu-şi schimbase hainele cu care călătorise, iar ea nu avea de gând să se certe cu el. Avea să-l lase să vină la masă şi să fie singurul îmbrăcat în canava plină de praf.

Edan, care arăta izbitor de chipeş în costumul negru de seară, o aştepta în capul scărilor, iar Ian care purta unul din noile costume ale lui Edan care îi era puţin cam mare, stătea în umbra holului.

Fără să spună un cuvânt, Houston luă braţul oferit de Edan şi-şi întinse cealaltă mână spre Ian. Câteva momente, băiatul nu se clinti, însă văzând că Houston, se încăpăţâna la fel ca el şi rămase nemişcată, Ian făcu un pas în faţă şi îi luă braţul.

Scările erau atât de largi că le permiteau celor trei să coboare împreună.

— Ian, zise Houston, nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru ajutorul pe care mi l-ai oferit în ultimele zile.

— Trebuie să-mi câştig şi eu într-un fel întreţinerea, mormăi el, schimbându-şi jenat privirea, dar mulţumit că ea îi era recunoscătoare.

— Unde dracu’ sunteţi? strigă Kane de jos, ridicându-şi apoi privirea şi zărindu-i. Plecaţi undeva? Edan, am nevoie dă tine. Spunând acestea, el îşi fixă ochii pe Houston. Ceilalţi doi pentru el nu existau.

— Ne ducem să cinăm, zise Houston, ţinându-l cu forţa pe Ian lângă ea. Băiatul încercase să se retragă când îl văzuse pe Kane. Vii cu noi?

— Cineva tre’ să scoată bani în casa asta, rosti el morocănos şi răsucindu-se pe călcâie se întoarse în birou.

În timpul mesei, pe măsură ce înjurăturile se succedau unele după altele, Houston dirija conversaţia spre ceea ce citea Ian de câteva zile. Acesta era subiectul care nu fusese atins cu o seară înainte.

Ian aproape că se înecase cu o bucăţică de muşchi. Unchii lui, Rafe şi Sherwin îl încurajaseră să citească, însă el se învăţase să citească pe ascuns ca un cumva să fie luat drept papă-lapte.

— Mark Twain, zise el cu un aer sfidător, după ce-şi drese glasul.

— Foarte bine, rosti Houston. Mâine, am să aranjez cu un meditator să vină să-ţi dea lecţii. Cred că este mai bine aşa decât să mergi la şcoală, deoarece eşti puţin mai mare decât ceilalţi copii. Şi, în plus, prefer să fii aici cu mine.

Ian o privi o clipă cu gura căscată.

— Io nu mă duc la nicio şcoală ca să râdă ăia dă mine şi să mă facă în toate felurile. Io mă întorc la mină şi…

— Sunt perfect de acord cu tine, îl întrerupse Houston. Mâine mergem la croitor să-ţi ia măsurile şi să-ţi facă hainele tale proprii. Ah, şerbetul! Cred că acesta o să-ţi placă, Ian.

Văzând expresia de pe chipul lui Ian, Edan începu să râdă.

— Ai face bine să cedezi, băiete. Nimeni nu câştigă când se contrazice cu această doamnă.

— Cu excepţia lui, zise Ian.

— El în niciun caz, răspunse Edan.

Abia îşi începuseră desertul când Kane intră în încăpere. Houston îl convinsese pe Ian să le spună

povestea lui Huckleberry Finn, însă când băiatul îl văzu pe Kane tăcu şi-şi plecă ochii în farfurie.

— Da’ mult timp vă mai ia mâncatu’ ăsta, zise Kane punându-şi un picior pe scaun şi servindu-se cu un ciorchine de struguri din aranjamentul de pe mijlocul mesei.

Privirea pe care i-o aruncă Houston îl făcu să se aşeze pe scaun. Ea înclină din cap spre lacheu, iar acesta îi puse lui Kane în faţă un tacâm şi-l servi. După o clipă de uimire, Kane începu să mănânce cu poftă şarlota de ciocolată, cu atâta poftă, încât cei din jur îşi ridicară privirile spre el. Kane, arătând de parcă ar fi vrut să fugă din încăpere, lăsă linguriţa jos.

Ian îşi studia pe furiş vărul, iar Edan se concentra la mâncarea din farfurie.

Houston care şedea lângă Ian şi faţă în faţă cu Edan, păstrase pentru Kane locul din capul mesei, însă acesta nu-şi ocupase scaunul rezervat, ci se aşezase lângă Edan. Surprinzând privirea lui Kane, ea îşi ridică furculiţa, iar el începu să-i urmărească gesturile ca să mănânce într-o manieră mai elegantă. Reînnodând discuţia, ea le povesti cum le dăduse de lucru grădinarilor şi cum primise familia Nakazona ajutorul oferit.

Kane interveni istorisind cum îi cunoscuse pe cei doi japonezi, Edan îmbogăţi conversaţia povestind cum fuseseră naturalizate acolo plante din lumea întreagă, iar Ian întrebă cum se numea arborele din faţa ferestrei lui. Discuţia prinse oarece contur şi se dovedi destul de plăcută. Când masa se sfârşi, cei patru se ridicară surâzând.

Kane şi Edan se întoarseră la lucru în birou, iar Ian şi Houston merseră în salonaş. Houston se apucă să brodeze nişte feţe de pernă, iar Ian să citească şi

după îndelungi rugăminţi ea reuşi să-l convingă să citească tare. Ian avea o voce plăcută şi un adevărat talent de a reda dialogurile. Edan li se alătură pentru scurt timp.

Când sosi ora de culcare, Houston urcă singură în dormitor, Kane rămânând prizonierul biroului, de unde numai fumul de ţigară reuşea să se furişeze afară pe sub uşă. Târziu de tot, Kane se strecură în pat lângă ea, o strânse aproape de trupul lui mare şi fierbinte şi adormi instantaneu.

Houston se trezi la un moment dat în dezmierdarea minunată a mâinilor lui. Fără să deschidă ochii, se întoarse cu faţa spre Kane, iar el, acaparându-i buzele, începu să facă tandru, încet şi languros dragoste cu ea.

Abia când pasiunea lor se stinse, Houston deschise ochii.

— Ai vrut să fii sigură că a fost soţul tău? o întrebă Kane surâzându-i. Sau la ora asta atât dă matinală, te-ai fi mulţumit cu orice bărbat?

Ea se hotărî să răspundă la tachinarea lui cu aceeaşi monedă.

— De unde să ştiu eu cum este cu alţi bărbaţi? Să încerc să aflu?

În timp ce se dădea jos din pat, pe chipul lui se aşternu o încruntătură.

Ea îl cuprinse în braţe lipindu-şi sânii goi spatele lui.

— Glumeam; nu doresc niciun alt bărbat.

Kane se smulse din îmbrăţişarea ei.

— Tre’ să mă duc la lucru ca să câştig bani să hrănesc armata asta pe care ai angajat-o.

Houston rămase în pat şi-l privi pe Kane până ce dispăru în baie. Exista în el o parte despre care ea nu

ştia nimic.

Ciocănitul care se auzi în uşă nu-i mai dădu răgaz să mediteze.

— Doamnă Houston, zise Susan. Domnişoara Jean Taggert este jos cu tatăl ei. Au toate lucrurile într-o căruţă şi doresc să vă vorbească.

— Cobor imediat, strigă ea, dându-se fără prea mare tragere de inimă jos din pat, dorindu-şi ca soţul ei să mai fi rămas lângă ea. El începuse deja să lucreze când ea termină cu îmbrăcatul.

Houston o conduse pe Jean în salonaş.

— Sunt atât de bucuroasă că te-ai hotărât să-mi accepţi oferta, începu Houston. Am mare nevoie de o menajeră.

Jean gesticula, legănându-şi mâna.

— Nu este nevoie să continui cu minciuna. Ştiu de ce îmi oferi slujba şi ştiu mai bine decât tine că va trebui să mă înveţi totul şi că voi fi mai degrabă o pacoste decât un ajutor. Dar mai importantă decât mândria mea este scoaterea familiei mele din colonie. Rafe l-a şantajat pe Ian ca să plece, iar tata m-a şantajat pe mine. Eu am venit să te mai rog ceva. Lasă-l şi pe tata să stea aici cu mine şi mă voi speti muncind pentru tine.

— Sigur că da, zise Houston fără ezitare. Jean, tu faci parte din familie, nu eşti obligată să fii menajera mea. Poţi să stai aici ca oaspete, fără nicio altă îndatorire şi fără nicio altă obligaţie decât cea de a te simţi bine.

Jean zâmbi.

— În două săptămâni aş înnebuni. Dacă tata este binevenit, atunci o să rămân.

— Însă numai dacă o să mâncaţi cu noi. Avem o masă mare care stă aproape goală. Pot să-l cunosc

acum pe tatăl tău?

Când Houston îl văzu pe Sherwin Taggert, înţelese de ce Jean dorea atât de mult să-l scoată din colonie. Sherwin era pe moarte. Houston era convinsă că şi Jean şi el ştiau acest lucru, dar îi era clar că niciunul nu avea să atingă subiectul.

Houston constată că Sherwin era un om politicos şi blând şi în câteva minute el reuşi să câştige simpatia servitorilor care roiau în jurul lui ca să-l facă să se simtă confortabil. Discutară mai aprins când se puse problema cazării mai vârstnicului Taggert, însă Jean câştigă instalându-şi tatăl într-o încăpere de la parter, rezervată servitorilor, care avea uşa direct în grădină şi care se afla lângă scara ce ducea la camera pe care şi-o alesese ea.

În timpul prânzului Kane rămase în birou, însă Edan se alătură grupului în creştere care se aşeză la masă. Ian se destinse vizibil când îşi văzu unchiul şi verişoara, iar masa deveni foarte plăcută. Sherwin povesti o întâmplare hazlie din mină şi când toată lumea începu să râdă amuzată îşi făcu apariţia Kane. Houston îl prezentă rudelor lui, iar el începu să-şi caute din ochi un loc la masă. Deoarece Jean stătea lângă Edan, Kane rămase liniştit o clipă până ce Houston îi făcu semn lacheului să tragă scaunul din capul mesei.

Tot restul prânzului, Kane stătu tăcut, rostind rareori câte ceva, urmărindu-i pe fiecare, dar mai ales urmărind felul în care mânca Houston. Ea se servea şi mesteca încet, lungind gesturile, dându-i lui Kane timp suficient ca să vadă ce furculiţă folosea.

Spre sfârşitul mesei, Houston se întoarse spre Ian.

— Am veşti bune pentru tine. Ieri, am trimis o telegramă unui prieten de-al tatălui meu care locuieşte

la Denver şi l-am întrebat dacă ar vrea să se mute în Chandler şi să-ţi fie profesor. Domnul Cesterton este un explorator britanic pensionat. A fost prin toată lumea, de la Nil şi piramide, până în Tibet; nu cred că există loc în care să nu fi fost. În dimineaţa aceasta mi-a spus că acceptă să vină aici. Cred că-ţi va fi un profesor extraordinar, ce zici?

Ian încremeni cu privirea pe ea.

— Africa? rosti el în cele din urmă.

— Printre altele. Houston îşi împinse scaunul în spate. Cine doreşte să joace acum baseball? Am echipamentul necesar, terenul trasat cu creta pe pajiştea dinspre nord şi o carte cu instrucţiuni. Din păcate, eu habar n-am cum se joacă.

— Cred că Ian poate să-ţi arate o parte din regulile de bază, zise Sherwin făcând cu ochiul. Şi îmi închipui că şi Edan ştie să joace puţin.

— Vii cu noi, Edan? îl întrebă Houston.

— Mi-ar face plăcere.

— Tu vii, Jean?

— De vreme ce nici măcar nu ştiu de ce să mă apuc ca să conduc o gospodărie ca aceasta, aş putea măcar să mă fac inutilă pe un teren de baseball.

— Tu, Kane? îşi întrebă Houston soţul văzându-l că şedea separat de grup. Pe chipul lui se aşternuse o expresie încurcată.

— Am ceva dă lucru şi să ştii, Edan, că am nevoie şi dă tine.

— Cred că pe ziua de astăzi am terminat-o cu baseball-ul, zise Edan, ridicându-se. Ne vedem la cină.

De cum intră în birou, Kane începu să se plimbe nervos de colo-colo şi să privească pe fereastră la cei de pe terenul de baseball. Întrebându-se, dacă nu cumva Houston intenţionat aşezase careul sub

ferestrele biroului, Edan observă că prietenul lui era atât de absorbit de gânduri că pentru fiecare răspuns pe care îl obţinea de la el trebuia să i se adreseze de câte două ori.

— Este foarte frumoasă, nu-i aşa? zise Kane.

— Cine? întrebă Edan, prefăcându-se preocupat de vraful de telegrame şi oferte de pământ, fabrici, acţiuni sosite în acea dimineaţă.

— Houston, cine altcineva. La naiba! Uită-te la Ian ăsta. Îi arde dă joacă! La vârsta lui, io munceam paişpe ore pe zi.

— Şi el a muncit, zise Edan. Şi eu la fel. Motiv pentru care acum se joacă, continuă el lăsând telegramele pe masă. Tot ce-i aici mai poate aştepta câteva ore. Cred c-o să mă duc afară să mă recreez şi să mai aud vorbindu-se şi despre altceva în afară de bani.

El se opri în dreptul uşii.

— Vii?

— Nu, zise Kane ţinându-şi ochii în hârtii. Cineva tre’ să stea aci ca să... El îşi ridică privirea. Ba da, o să vin şi io. Cât dă departe poa’ să arunce cineva mingea aia lovind-o cu bâta? Pun pariu pe o sută că vă bat pe toţi.

— S-a făcut, zise Edan ieşind primul.

Kane fu atras de baseball ca un copil de o bomboană. Rată de trei ori până ce apucă să lovească pentru prima dată mingea – şi nimeni nu avu curajul să-i spună că regulamentul prevedea doar trei încercări – însă când o lovi, aceasta zbură prin aer şi sparse o fereastră de la etajul al doilea al casei. Era deosebit de mulţumit de el şi din acea clipă începu să dea la toată lumea sfaturi.

La un moment dat, Kane şi Ian fură cât pe ce să

sară unul la celălalt cu bâtele, însă Houston reuşi să-i despartă înainte ca lupta să devină sângeroasă. Spre surprinderea ei, cei doi bărbaţi se întoarseră spre ea şi-i spuseră să-şi vadă de treburile ei şi, drept urmare, ea se retrase lângă Sherwin.

— Ian se simte acum ca acasă, zise Sherwin. El şi Rafe se certau întruna. Duce dorul acelor discuţii.

Houston gemu.

— Şi Kane tot discuţii le spune. Crezi că or să se rănească.

— Cred că Kane ăsta al tău are destulă minte ca să nu ajungă aşa dăparte. Este rândul tău „la bătaie”, Houston.

Houston nu ţinea prea mult să încerce să lovească mingea care venea în viteză spre ea, dar îi plăcea foarte mult când Kane îşi punea braţele în jurul ei şi şi le ridica odată cu mâinile ei ca să-i arate cum să ţină bâta. Ian îi strigă lui Kane că punea echipa adversă în avantaj, iar în timp ce acesta îi replica tot în ţipete mai tânărului său văr, Houston trimise mingea pe lângă cel de al doilea fundaş.

— Fugi! strigă Jean. Fugi, Houston, fugi!

Houston luă startul în cea mai mare viteză, ridicându-şi fusta până aproape de genunchi. Edan, aflat pe postul de fundaş unu, stătea şi o privea zâmbind, însă Kane se năpusti mâncând pământul pe diagonala terenului, apucă mingea şi o luă în goană spre Houston. Ea îşi întoarse capul şi, văzându-l venind, conchise că dacă avea s-o prindă nu avea să supravieţuiască impactului. Începu atunci să fugă şi mai tare, auzindu-i de pe margine pe ceilalţi strigându-i lui Kane să se oprească înainte de a o răni.

O prinse la poarta finală, apucând-o de gleznă şi aruncând-o cu faţa în praf. Ea însă întinse mâna şi

atinse cercul.

— Valabil! strigă Sherwin.

Kane sări de jos şi începu să ţipe la scundul lui unchi şi la Ian, aflaţi cu el în echipă. Sherwin nu scoase un cuvânt.

Jean o ajută pe Houston să se ridice şi căuta să-i depisteze eventualele zgârieturi sau vânătăi. Privindu-şi cu drag soţul care ţipa, ea zise:

— Într-adevăr îi place să câştige, nu-i aşa?

— Nu mai puţin decât ţie? zise Jean uitându-se la sfâşietura mare din fusta lui Houston şi la praful de pe faţa ei.

Houston îşi atinse soţul pe braţ.

— Dragă, de vreme ce v-am bătut atât de ruşinos astăzi, poate ne oprim ca să luăm nişte gustări, iar mâine dacă vreţi, puteţi să încercaţi să vă luaţi revanşa.

Kane se întunecă o clipă, însă brusc pufni în râs, îşi ridică soţia în braţe şi începu să o învârtească.

— I-am bătut pe toţi bărbaţii după Wall Street, da' pe tine, cucoană, n-o să te bat la nimic.

— Lasă vrăjeala şi haide să mâncăm ceva, zise Edan. Spunând acestea, el se întoarse spre Jean şi-i oferi braţul, zicându-i: Îmi permiţi?

Cele două cupluri se îndreptară împreună spre casă, urmate de Ian şi de Sherwin.

Capitolul *21*

Jocul de baseball spărsese gheaţa pentru întreaga familie. Kane încetă să mai stea în biroul lui în timpul meselor, iar Ian încetă să mai fie retras. Kane îi

spuse mai tânărului său văr că era o fire visătoare şi că nu ştia nimic despre lumea adevărată. Ian, care consideră cuvintele lui Kane drept o provocare, îi propuse – într-un limbaj care o făcu pe Houston să-l ameninţe că avea să-l ridice de la masă – să-i arate ceva din „adevărata" lume.

Kane începu să-i prezinte lui Ian lumea afacerilor, să-i arate rapoartele vânzărilor de acţiuni pe piaţă şi să-l înveţe cum să citească un contract. În numai câteva zile, Ian se deprinse să discute în termeni de mii de dolari plătiţi pentru terenuri din oraşe despre care auzise numai din lecturi.

Într-o zi, Houston îl văzu pe Sherwin mâzgălind pe o bucată de hârtie. Mai târziu, ea observă că desenul era reprezentarea fidelă a unei mierle de Colorado. Comandă atunci la Sayles o imensă cutie portabilă cu acuarele şi ticluind o minciună i-o arătă lui Sherwin, spunându-i că o găsise în pod şi-l întrebă dacă nu cumva ştia pe cineva care să aibă nevoie de aşa ceva. Houston se temea de mândria Taggert-ilor şi se gândi că el avea să-i refuze vopselele.

Sherwin izbucni într-un hohot de râs cu subînţeles făcând-o pe Houston să roşească. El primi vopselele şi o sărută pe obraz. Din acel moment, Sherwin petrecu cea mai mare parte din timp în grădină pictând tot ceea ce i se părea mai fantezist.

Houston o vizită de două ori pe Blair la noua Infirmerie *Westfield* pentru femei, unde ore în şir încercă să reia cu sora ei legăturile întrerupte de lungii ani de despărţire. Într-o zi se trezi cu Leander telefonându-i şi întrebând-o despre cum să procedeze ca să-şi angajeze şi ei nişte servitori. În discuţie, Lee se dovedi prevăzător şi rezervat, făcând-o să-şi amintească de clipele din biserică, de după anunţarea

logodnei, atunci când el încercase să-i vorbească, iar ea se purtase grosolan.

— Lee, începu Houston, sunt bucuroasă de cum au evoluat lucrurile. Sunt foarte fericită alături de Kane.

El răspunse cu oarece întârziere.

— N-am vrut nicio clipă să te fac să suferi, Houston.

Ea zâmbi în telefon.

— Eu am fost cea care a insistat să schimbăm locurile. Poate că eu am ştiut că voi doi vă potriveaţi mai bine decât noi. Nu vrei să uităm totul şi să fim prieteni?

— Aceasta ar fi dorinţa mea arzătoare. Şi, Houston, să ştii că bărbatul cu care te-ai căsătorit este un om deosebit.

— Da, este, dar ce te face să spui acest lucru?

— Acum trebuie să plec, dar îţi mulţumesc foarte mult pentru sfatul cu menajera. La chestiunile acestea Blair este şi mai nepricepută decât mine. Probabil te voi vedea duminică la biserică. Pa.

Ea se încruntă la telefon nedumerită, apoi ridică din umeri şi se întoarse în bibliotecă.

La trei săptămâni de la căsătorie, Houston îi spuse lui Kane că era gata să înceapă aranjarea biroului. Ea prevăzuse reacţia lui, dar nu se pregătise pentru violenţa obiecţiilor lui. Exprimându-şi părerea în legătură cu amestecul ei în spaţiul lui particular, el folosise cuvinte pe care ea nu le auzise până atunci – dar care nu solicitau prea multă inteligenţă ca să fie înţelese.

Edan şi Ian se retraseră undeva în spate, aşteptând cu interes să vadă cine avea să iasă învingător din acea dispută.

Houston nu ştia cum să procedeze, însă era hotărâtă.

— Voi mobila şi voi curăţa cum se cade această încăpere, fie acum când poţi supraveghea şi-ţi poţi da consimţământul, fie noaptea când dormi.

Kane se aplecă spre ea într-o manieră ameninţătoare, iar Houston se arcui spre spate, însă nu se lăsă intimidată.

Ieşind, Kane trânti uşa atât de puternic că aproape o scoase din ţâţâni.

— Femei afurisite! strigă el. Nu puteţi lăsa omu' o clipă în pace, mereu schimbaţi totu', nu suportaţi să vedeţi omu' fericit.

Când ea se întoarse spre Edan şi Ian, amândoi îi zâmbiră delicat şi părăsiră încăperea.

Houston ştia că în acea cameră era murdărie şi dezordine, dar nu-şi imaginase să găsească o cocină. Şase oameni munciră o oră şi jumătate ca să cureţe totul, inclusiv capetele de lei din marmură de la cămin. Când terminară cu ştersul, Houston îi puse pe lachei să scoată sărăcăciosul birou din stejar al lui Kane şi să aducă o masă de lucru dublă, stil William Kent, fabricată în 1740. Aceasta avea trei intrânduri pentru scaune, două pentru asociaţi şi unul pentru musafir Ea aşeză la birou două scaune confortabile din piele, iar pentru Kane puse un enorm scaun tapiţat în piele roşie. De când îl văzuse prima dată în pod, ea îi şi stabilise destinaţia.

Când se termină cu mutarea birourilor, Houston îi trimise pe toţi servitorii la treburile lor, cu excepţia lui Susan, pe care o opri ca împreună cu ea să facă ordine prin dulapuri. Ştia că era inutil să încerce să ordoneze documentele care zăceau mototolite prin toate colţurile, aşa că o puse pe Susan să aducă fiare de

călcat încinse şi cu ele netezi hârtiile cocoloşite pe care apoi le aşează în sertarele biroului.

De-o parte şi de alta a căminului erau două dulapuri cu uşi de geam, ambele ticsite cu hârtii, într-unul mai aflându-se şi patru sticle de whisky şi şase pahare care nu mai fuseseră spălate de cel puţin patru ani.

— Să le pui la fiert, zise Houston, ţinându-le cât mai departe de ea. Şi să te îngrijeşti ca domnul Taggert să aibă pahare curate în fiecare dimineaţă.

În dulapurile cu uşi de sticlă ea aşează o colecţie de statuete din bronz în miniatură ale zeiţei Venus.

— Lu' domnul Kane o să-i placă astea, zise Susan chicotind, privind la perfectele nuduri durdulii.

— Cred că au fost cumpărate cu el în minte.

Pe peretele dinspre latura nordică erau două dulapuri încastrate în lambriuri, iar lui Houston i se tăie respiraţia când deschise uşa primului. Amestecate cu hârtii, erau vrafuri de bani, unii legaţi, alţii mototoliţi în cocoloaşe, alţii lăsaţi liberi zburând peste tot când se făcea cel mai mic curent.

Oftând, Houston începu să facă ordine.

— Pune-l pe Albert să sune la fierărie şi să le spună celor de acolo să-mi trimită imediat un seif, iar după aceea mai adu nişte fiare încinse ca să vedem dacă putem întinde bancnotele acestea.

Uluită, Susan dădu fuga să îndeplinească rugămintea stăpânei.

Când Kane îşi văzu biroul, se uită îndelung prin încăpere, remarcând draperiile din brocart albastru, colecţia frumoaselor statuete şi scaunul roşu. Se aşează în scaun.

— Bine că măcar n-ai vopsit camera în roz, zise Kane. Acum, vrei să mă laşi să mă apuc din nou dă

lucru?

Houston zâmbi şi trecând pe lângă el îl sărută pe frunte.

— Ştiam că vei fi mulţumit. Fie că recunoşti sau nu, clar este că îţi plac lucrurile frumoase?

Kane o prinse de mână.

— Cred că îmi plac, zise el ridicându-şi privirea spre ea.

Houston ieşi din cameră având senzaţia că pluteşte, iar cât dură proba la croitoreasă nu-şi pierdu o clipă zâmbetul de pe buze.

Două zile mai târziu dădură prima petrecere care fu un mare succes. Houston invită doar câteva prietene de ale ei pe care Kane deja le cunoscuse, ca să se simtă în largul lui, iar Kane se dovedi o gazdă încântătoare. El umplu paharele doamnelor cu şampanie şi însoţi pe toată lumea în turul casei.

Abia târziu de tot, în timpul petrecerii, Houston îşi dori să dispară. Ea angajase un clarvăzător ambulant să vină după cină şi să susţină o reprezentaţie. Kane se foi în scaun în primele zece minute, apoi începu să discute cu Edan – aflat lângă el – despre o bucată de pământ pe care voia să o cumpere. Houston îi făcu o dată semn cu cotul, iar el se întoarse spre ea şi-i spuse, mult prea tare, că după părerea lui individul era un escroc şi refuza să mai stea o clipă acolo.

În faţa tuturor, el se ridică şi părăsi încăperea. Houston, încordându-şi spatele, îi făcu semn mediului să continue.

Târziu, după ce musafirii plecară, Houston îşi zări soţul în capătul grădinii. Ea coborî pe şerpuitoarele poteci prăfuite spre câmpul neted şi plin de ierburi. Dealul destul de abrupt pe care se afla casa era în spatele ei, în timp ce în faţă i se întindea un loc secret

şi magic de arbori umbroşi şi plante, în care nu se auzea decât cântecul păsărilor.

— Nu mi-a plăcut tipul, Houston, zise Kane, continuând să stea sprijinit de un copac şi să fumeze din trabuc. Nu există magie şi n-am putut să stau acolo şi să mă prefac că ar exista.

Ea îşi puse degetele pe buzele lui, oprindu-i cuvintele, după care îşi furişă braţele pe după gâtul lui. Kane se aplecă să o sărute, trăgându-i întreg trupul aproape de el.

— Cum de o lady ca tine s-a încurcat cu un grăjdar ca mine?

— Bănuiesc că acesta a fost norocul, răspunse ea înainte de a-l săruta din nou.

Unul din lucrurile pe care Houston îl admira cel mai mult la Kane era nonconformismul lui. Nu prea departe de ei erau oameni, servitori care ar fi putut să treacă pe acolo în plimbare, grădinari care ar fi putut să vină în căutarea vreunei unelte uitate – însă nimic din toate acestea nu-l deranjau pe Kane.

— Ai prea multe haine pe tine, zise el începând să-i deschidă nasturii rochiei, înlesnindu-i astfel satinului să lunece de pe umerii ei.

Când Houston rămase în faţa lui în lenjeria intimă, cu rochia căzută în jurul picioarelor, el îşi strecură mâinile sub genunchii ei şi ridicând-o în braţe străbătu cu ea pajiştea plină de flori, ducând-o într-un pavilion de marmură în mijlocul căruia se afla statuia Dianei, zeiţa vânătorii.

O aşeză pe iarba de la picioarele zeiţei şi tandru începu să-i îndepărteze rând pe rând restul de haine, sărutându-i fiecare părticică a trupului pe care o dezgolea.

Houston era absolut sigură că nu se mai simţise

niciodată atât de bine, iar pasiunea ei se clădea lent deoarece dorea să prelungească acele clipe la infinit.

El îi mângâie şi-i dezmierdă trupul până ce ea ameţi. Lumea începu să se învârtă în jurul ei, iar degetele să i se împletească.

Într-un târziu, Kane se aşeză surâzând deasupra ei, de parcă ar fi ştiut care erau gândurile ei. Houston se agăţă atunci de el, trăgându-l aproape până se contopiră într-o singură fiinţă.

El continuă să se mişte lent, prelungind extazul ei, ducând-o încet pe noi culmi ale pasiunii.

— Kane, şopti ea repetat, Kane.

Când în final el se descătuşă, Houston începu să tremure, trupul zguduindu-i-se cu forţa propriei eliberări.

El rămase deasupra ei, ţinând-o aproape, picăturile de sudoare strălucind în lumina lunii pe pielea lui arămie.

— Ce mi-ai făcut, femeie? i se păru ea că-l auzi pe el şoptind.

Încet, el se răsuci, întinzându-se lângă ea.

— Îţi este frig? Vrei să mergi înăuntru?

— Niciodată, zise ea, simţind pe pielea umedă răcoarea aerului de munte şi cuibărindu-se la pieptul lui. Ştii, nu-i aşa, că Diana, este zeiţa virginităţii? Crezi că o va supăra purtarea noastră?

— Probabil o să fie geloasă, zise Kane râzând zgomotos şi rătăcind cu mâna pe pielea catifelată a taliei şi şoldului ei.

— De ce crezi că Jacob Fenton l-a plătit pe Sherwin ca să lucreze în mină când se vede clar că el este mult prea neputincios ca să-şi poată câştiga salariul?

Geamătul pe care, Kane îl scoase în timp ce se

depărta de ea răsucindu-se prin iarbă, fu sincer.

— Io ştiu că luna de miere s-a terminat. Sau, poate la tine, mai continuă încă, de vreme ce ai început cu aceste întrebări imediat după nuntă. Socotesc că te poţi îmbrăca şi singură. Mai am dă terminat nişte treburi înainte dă culcare. Spunând acestea, el o lăsă singură.

Houston se zbătea între plâns şi bucuria că-l întrebase pe Kane ceea ce-l întrebase. Era ceva misterios între Fenton şi Taggert şi ea îşi dădea seama că soţul ei nu putea să fie niciodată cu adevărat fericit până ce nu scăpa de ceea ce-l deranja.

În seara următoare, Houston se trezi tremurând şi ştiu că viaţa surorii ei era în primejdie. O auzise deseori pe mama ei povestind cum într-o după-amiază, pe când nu avea decât şase ani, scăpase din mână cel mai frumos ceainic din casă şi începuse să plângă spunând că Blair este rănită. Într-un final o găsiseră pe Blair care căzuse dintr-un copac şi zăcea cu braţul rupt şi fără cunoştinţă pe marginea unui torent. Blair ar fi trebuit să fie atunci la o lecţie de dans.

Însă legătura ciudată dintre gemeni nu se mai manifestase de atunci, decât abia acum. Kane îl sună pe Leander şi apoi o ţinu la piept pe Houston încă două ore până se linişti. Houston simţise într-un fel că pericolul trecuse, încetă să mai tremure şi căzu răpusă de somn.

A doua zi, Blair veni la Houston acasă şi petrecu o întreagă după-amiază povestindu-i întâmplările care într-adevăr îi puseseră viaţa în primejdie.

*

Patru zile mai târziu, tânărul Zachery Younger

năvăli în vieţile lor. Taggert-i tocmai se aşezau la masă când băiatul, urmat de un lacheu care fugea după el, intră ca o vijelie în sufragerie şi începu să ţipe că auzise că tatăl lui era Kane, că el deja avea un tată şi că nu mai voia un altul. După ce se descărcă, puştiul dispăru din încăpere.

Toată lumea păru uluită, mai puţin Kane. El se aşeză la masă în timp ce toţi ceilalţi rămaseră în picioare şi o întrebă pe slujnică ce fel de supă urma să li se servească la cină.

— Kane, cred că ar trebui să te duci după el, zise Houston.

— Pentru ce?

— Ca să vorbeşti cu el. Cred că inima i-a fost zdrobită când a aflat că bărbatul pe care îl considera tatăl lui de fapt nu era.

— Soţul lui Pam a fost tatăl copilului. Şi io nici nu mă gândesc să-i spun altceva.

— Poate ar trebui să-i explici acest lucru.

— Io nu ştiu să vorbesc nici unui copil.

Houston se uită la el.

— Afurisită femeie! Într-un an o să fiu un falit fiin’că mi-am pierdut vremea cu toate parascoveniile care ţi-au trecut ţie prin minte.

Când el o apucă spre uşă, Houston îi atinse braţul.

— Kane, să nu te oferi să-i cumperi ceva. Să nu-i spui decât adevărul şi invită-l să-l cunoască pe vărul Ian.

— Da’ dă ce să nu-l invit să stea cu noi ca să te ajute să mai născoceşti câte ceva pentru mine? El ieşi pe uşă bombănind ceva despre „flămânzire”.

Dincolo de prag Kane înaintă alene şi, deoarece Zach mergea şi mai lent decât el, îl ajunse din urmă.

— Îţi place să joci baseball?

Zach se întoarse, chipul lui plăcut fiind răvăşit de furie.

— Cu tine nu-mi place.

Kane fu luat prin surprindere de mânia copilului.

— Nu ai motiv să fii supărat pe mine. Din câte am auzit io, tatăl tău a fost un om bun şi io niciodată n-am susţinut contrariul.

— Oamenii din acest oraş de doi bani zic că tu eşti tatăl meu.

— Este un fel de a spune. Io nici măcar n-am ştiut că exişti până mai zilele trecute. Îţi place whisky-ul?

— Whisky-ul? Nu… nu ştiu. N-am băut niciodată.

— Vino înăuntru atunci. O să bem un whisky şi o să-ţi explic cum ie cu mamele şi taţii şi fetele drăguţe.

Toată după-amiaza, cât Kane şi fiul lui petrecură ore în şir încuiaţi în biroul lui, Houston fu agitată. La plecare, Zachery cu o faţă roşie şi o gură arcuită într-un zâmbet atotcunoscător o privi pe Houston printre gene.

— Zachery s-a uitat la mine foarte ciudat, îi zise ea lui Kane.

— I-am explicat despre cum să fac copiii şi cred că m-am cam lăsat dus dă valuri, răspunse, el privindu-şi unghiile de la mâna stângă.

Gura lui Houston se deschise uluită.

Kane o apucă un umăr.

— Tre’ să lucrez la noapte fiin’că Zach o să vină mâine să facă un baseball cu mine şi cu Ian.

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Te simţi bine? Te-ai cam înverzit la faţă. Poate ar trebui să te mai odihneşti. Casa asta te solicită prea mult. El o sărută pe obraz după care se întoarse la birou.

*

Peste câteva zile, Kane se hotărî să facă o vizită pe la magazinul de articole sportive al lui Vaughn ca să vadă ce alte materiale mai puteau fi achiziţionate. El şi cu Edan fuseseră înfrânţi de echipa lui Ian şi Zachery. Ian, care-şi petrecuse mai toată copilăria în mină, era copleşit de personalitatea lui Kane şi nu îndrăznea să-l acuze că nu juca după regulament. În definitiv, era lovitura lui Kane.

Zach nu avea asemenea scrupule. El îl făcu pe Kane să urmeze fiecare regulă ca la carte, nelăsându-şi tatăl să fie „creativ” după cum îi plăcea lui Kane să spună. Kane pierduse până în acel moment toate rundele, deoarece refuza să urmeze regulile înfiinţate de altcineva. Voia să rescrie regulamentul de baseball.

Aflaţi acum în magazinul de articole sportive, el şi Edan aleseseră echipament de tenis, biciclete şi un întreg arsenal de bâte şi extensoare.

În partea opusă a tejghelei se afla Jacob Fenton. Acesta rareori ieşea în oraş, preferând să stea acasă şi să citească rapoarte despre bursa acţiunilor sau să înjure faptul că unicul lui fiu nu era deloc interesat de afaceri. În ultima vreme însă viitorul lui se mai însorise, deoarece fiica lui, pe care o izgonise, se întorsese la el cu fiul ei.

Tânărul Zachery era tot ce putea să-şi dorească Fenton la un fiu: era dornic să înveţe, era interesat, era extrem de inteligent şi poseda chiar şi simţul umorului. De fapt, singurul defect al băiatului era ataşamentul pe care îl avea pentru tatăl lui. După-amiezele când ar fi trebuit să stea acasă şi să studieze cum să conducă minele de cărbuni pe care într-o bună zi avea le

moştenească, el era la meciurile tatălui său. Jacob se hotărâse să înfrunte focul cu foc şi-i cumpără băiatului toate materialele sportive pe care le găsi.

Kane, cu braţele pline de rachete de tenis şi cu două perechi de haltere a câte şapte kilograme fiecare, dădu colţul şi se întâlni faţă în faţă cu Jacob Fenton. Kane îl ţintui cu privirea pe bătrân, pe chipul lui aşternându-se imediat mânia.

Jacob nu-l recunoscu pe acel solid bărbat brunet, figura lui părându-i cunoscută. Costumul pe care tânărul îl purta îl costase evident mulţi bani.

— Scuzaţi-mă, domnule, zise Jacob, încercând să treacă pe lângă el.

— În afara grajdurilor nu mă recunoşti, nu-i aşa, Fenton?

Jacob îşi dădu seama că acel bărbat îi amintea de Zachery. Şi ştia foarte bine de ce chipul lui Taggert arăta ura. El îi întoarse atunci spatele tânărului.

— Stai puţin, Fenton! strigă Kane. Să vii la mine la cină peste două săptămâni.

Jacob se opri o clipă şi rămânând întors cu spatele înclină aprobator din cap înainte să părăsească magazinul.

Tăcut, Kane îşi aşeză pe tejghea achiziţiile, în timp ce Edan îi întinse proprietarului o listă lungă cu materiale sportive.

— Trimite-le pe toate astea la mine acasă, zise el, fără să se prezinte, după care ieşi din magazin şi se sui în trăsura hârbuită.

Când Edan se urcă lângă el, Kane cloncăni, îndemnând caii.

— Cred c-o să renunţ şi io la hârbu’ ăsta de trăsură şi o să-mi iau una mai bună.

— De ce? Ca să-l impresionezi pe Fenton?

Kane îşi privi prietenul.

— Ce te macină?

— De ce îl inviţi pe Fenton la cină?

Falca lui Kane se încordă.

— Ştii foarte bine de ce.

— Da, ştiu: ca să-i arăţi că tu te-ai ajuns mai bine ca el, ca să-ţi etalezi casa şi argintăria şi frumoasa nevestică. Te-ai gândit vreodată la ce-o să spună Houston când o să afle că ţi-ai dorit-o la fel de mult cum ţi-ai dorit o trăsură?

— Nu-i adevărat şi ştii bine asta. Uneori Houston ie o pacoste, da' are calităţile ei, zise Kane surâzând.

Edan îşi temperă glasul.

— Ai spus mai demult că după ce îşi va încheia misiunea de a sta în capul mesei la care îţi va fi oaspete Fenton, o vei părăsi şi te vei întoarce la New York. Cred că ai mai spus şi că o s-o umpli de bijuterii.

— I-am dat un cufăr plin şi nici măcar nu l-a deschis. Se pare că în loc dă bijuterii îi plac alte lucruri.

— Te place pe tine şi ştii foarte bine asta.

Kane afişă un zâmbet urâcios.

— Aşa se pare. Da' cine ştie? Dacă n-aş fi avut niciun ban...

— Bani! Ticălosule! Nu poţi să vezi ce ai în faţă. Nu-l invita pe Fenton. Nu o lăsa pe Houston să afle de ce te-ai căsătorit cu ea. Nu ştii ce înseamnă să pierzi pe cei care îi iubeşti.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Nu intenţionez să pierd nimic. N-am făcut decât să-l chem pe Fenton la cină. Pentru asta am muncit toată viaţa şi n-o să-mi refuz plăcerea.

— Nici măcar nu ştii ce este plăcerea. Amândoi am lucrat pentru că nu aveam nimic altceva. Nu risca totul, Kane, te implor.

— Nu renunţ la nimic. Nu eşti obligat să vii dacă nu vrei.

— N-aş lipsi de la funerariile tale, aşa că nici de la asta n-o să lipsesc.

Capitolul 22

În timp ce-şi aranja *une fantaisie* în păr, Houston constată că mâinile îi tremurau foarte tare. Ultimele două săptămâni fuseseră exasperante. Când Kane sosise acasă şi-i spusese că-i invitase pe Fenton-i la cină, ea se bucurase foarte mult deoarece văzuse faptul ca pe o cale de diminuare a prăpastiei care îi despărţea pe cei doi bărbaţi.

Însă bucuria ei curând se transformă în disperare. Ea nu-l mai văzuse pe Kane niciodată atât de preocupat, în mod repetat o întrebase dacă ceea ce stabilise să servească la cină era de cea mai bună calitate. Analizase personal invitaţiile tipărite, o pusese pe doamna Murchison să pregătească întregul meniu din vreme ca să poată inspecta fiecare fel în parte. Stătu în spatele lacheului când acesta lustrui argintăria irlandeză, veche de o sută de ani... Se uită prin garderoba ei şi conchise că nu avea nicio rochie potrivită pentru acea seară şi insistă ca ea să poarte o toaletă albă cu auriu, alegând chiar materialul din modelele pe care croitoreasa li le adusese acasă. Făcu haine noi pentru toată lumea şi angajă doi croitori care să vină în seara cu pricina şi să-i ajute pe bărbaţi să se îmbrace. Făcu până şi uniforme noi tuturor servitorilor, iar Houston cu greu îl convinse să nu-i oblige pe lachei

să-şi pudreze părul aşa cum văzuse el că arătau servitorii prinţului de Wales, într-o revistă de modă de-a ei.

La sfârşitul celor două săptămâni, toată lumea se ruga să scape mai repede de această seară. Sherwin şi Jean, dovedind laşitate, anunţară că, nesimţindu-se deloc bine, nu puteau să fie prezenţi la masă. Ian, al cărui curaj fusese alimentat în ultimele zile de prietenia cu Zach, spuse că pentru nimic în lume nu avea să piardă focul de artificii. În plus, Fenton, în calitatea lui de proprietar de mină, era imaginea Satanei, iar el abia aştepta să stea la aceeaşi masă cu duşmanul.

Şi preşedintele dacă ar fi venit în vizită şi tot nu s-ar fi făcut asemenea pregătiri minuţioase – iar oamenii n-ar fi fost atât de agitaţi precum erau cei din această casă. Houston se temea că de emoţie vreuna din slujnice avea să-i pună lui Fenton supa în poală şi că soţul ei avea s-o omoare pe loc pe biata fată.

Însă ceea ce-i stârnise tremuratul mâinilor era promisiunea lui Kane de a-i povesti ce exista între el şi Fenton. Acesta era lucrul care se părea că ar fi dorit să-l afle dintotdeauna, însă acum era tentată să-i spună lui Kane că subiectul nu o mai interesa.

Şi ca teama să-i fie şi mai mare, cu o zi în urmă primise un telefon de la Pamela Fenton. Aceasta o implorase să contramandeze cina, spunându-i că avea o presimţire în legătură cu ceea ce urma să se întâmple. Îi spusese că inima tatălui ei era slăbită şi că se temea de firea lui Kane.

Houston încercase să discute cu soţul ei. Însă acesta nu-i răspunsese decât că ea nu putea să înţeleagă. Atunci ea îi spusese că era dornică să încerce să înţeleagă dacă el îi explica anumite lucruri.

Acela fusese momentul în care el îi promisese că înainte de cină avea să-i povestească tot.

Stând acum în faţa oglinzii şi privindu-se atentă, ea constată că tremura din toate încheieturile, iar când îl văzu pe Kane în spatele ei tresări şi mai tare.

— Întoarce-te, zise el, am ceva pentru tine.

Houston se întoarse cu spatele spre oglindă, timp în care Kane îi furişă în jurul gâtului o cascadă de diamante. Fixat sus pe gât asemeni unui guler înalt, colierul avea din loc în loc bucle care curgeau pe decolteu. Set la această montură mai erau o pereche de cercei sub forma a două şiraguri scurte atârnătoare.

Kane se trase în spate câţiva paşi.

— Perfect, zise el şi luând-o de mână o conduse în dormitorul lui.

Fără să scoată un cuvânt şi conştientizând răceala diamantelor din jurul gâtului, Houston se aşează pe un scaun învelit în brocart albastru aflat în faţa unei măsuţe rotunde sculptate.

Kane se îndreptă spre unul din pereţi, dădu la o parte mulura şi acţionă un mic mâner. Lambriul se trase în spate, expunând un seif construit în perete.

— Foarte puţină lume cunoaşte întreaga poveste pe care am să ţi-o spun. Unii cunosc o anumită parte din ea şi au dedus restul, însă s-au înşelat. Numai io am reuşit, după ani dă muncă, să strâng toate bucăţelele şi să le pun cap la cap.

Din seif el scoase o mapă de piele, o deschise şi îi întinse lui Houston o mică fotografie.

— Asta e mama mea.

— Charity Fenton, şopti ea, uitându-se la frumoasa femeie din poză, foarte tânără, cu ochi şi păr negru. Ridicându-şi privirea, Houston observă surprinderea de pe chipul lui. Edan mi-a spus cine era,

continuă ea.

— Ţi-a spus tot ce ştia. Kane îi întinse apoi poza a patru bărbaţi, toţi arătând emoţionaţi şi nepotriviţi în studiul fotografic. Doi dintre ei semănau cu Kane.

— Aceştia sunt cei patru fraţi Taggert. Cel mai mic este Lyle, tatăl lui Ian, lângă el este Rafe, apoi Sherwin şi apoi tatăl meu, Frank.

— Semeni cu tatăl tău, zise ea.

Fără să răspundă, Kane răsturnă pe masă conţinutul mapei.

— Astea sunt originalele sau copiile tuturor actelor pe care le-am putut găsi, referitoare la părinţii mei sau la naşterea mea.

După ce aruncă o privire peste hârtii, arătându-se puţin surprinsă când văzu în arborele genealogic un anume Nathaniel Taggert căsătorit cu o ducesă franţuzoaică de doisprezece ani, ea îşi ridică ochii spre el, aşteptând să-i istorisească povestea din spatele acelor documente, aşteptând să-i explice ura pe care o purta de ani familiei mamei lui.

Kane se îndreptă spre fereastră şi rămase cu privirea pierdută în grădină.

— Bănuiesc că nu ştii nimic despre Horace Fenton, dă vreme ce a murit cu mult timp înainte ca să te naşti.

El a fost tatăl lui Jacob. Sau cel puţin Jacob a crezut că Horace a fost tatăl lui. Adevărul este că Horace a renunţat să încerce să mai aibă propriii lui copii şi a adoptat pe noul născut al unei familii care călătorea spre California şi care fusese călcată în picioare dă o turmă de cai. Jacob avea câţiva ani când soţia lui Horace a dat totuşi naştere unei fetiţe pe care au botezat-o Charity, deoarece s-au considerat deosebit de norocoşi. Din câte am aflat n-a existat

copil mai răsfăţat ca domnişoara Charity Fenton. Maică-sa a purtat-o prin călătorii peste tot în lume, taică-su îi cumpăra tot ce voia.

— Şi Jacob cum a fost tratat? întrebă Houston.

— Nu prea rău. Bătrânul Horace şi-a răsfăţat fiica, însă pe fiul lui adoptiv l-a învăţat cum să supravieţuiască – poate pentru că Jacob s-o întreţină pe Charity după moartea lui. Jacob a fost educat cum să conducă imperiul pe care îl clădise Horace. Nu ştiu sigur cum s-au cunoscut ea cu Frank. Cred că el a fost desemnat să-i prezinte lui Fenton nişte nedreptăţi care să întâmplau la joagăr – asta era înainte ca să se deschidă minele – şi aşa a cunoscut-o pe Charity. Oricum s-au ataşat repede unul dă celălalt şi ea a hotărât să se mărite cu Frank. Nu cred că prin minţişoara ei răsfăţată a trecut vreo clipă gândul că tatăl ei o să-i refuze dorinţa. Horace însă nu numai că i-a interzis să se mărite cu un Taggert, dar a şi încuiat-o în camera ei. Cum a făcut, cum a dres, nu ştiu, cert e că a evadat şi a petrecut două zile cu Frank. Când au descoperit-o oamenii tatălui ei, ea era în pat cu Frank şi i-a spus tatălui ei că o să-l aibă pe Frank chiar dacă o costa viaţa.

— Ce groaznic pentru ea, şopti Houston.

Kane scoase un trabuc din sertarul de lângă pat şi-i aprinse.

— Şi l-a avut, căci două luni mai târziu le-a spus părinţilor că era însărcinată.

— Cu tine, zise Houston încet.

— Cu mine. Horace şi-a alungat fata de-acasă şi i-a spus că n-o mai recunoştea de fiică. Soţia lui a căzut din acel moment la pat şi a rămas acolo patru luni, până ce a murit.

— De aceea îi urăşti pe Fenton-i, pentru că ai

aceleaşi drepturi la moştenirea cu Jacob, însă tu ai fost trimis la grajduri.

— Aceleaşi pe dracu'! explodă Kane. N-ai auzit nici jumătate din poveste. Charity s-a mutat în cartierul sărac în care trăiau Taggert-ii, singurul loc pe care şi-l permiteau cu salariile pe care li le plătea Fenton. Desigur, nimeni nu vorbea cu ea, deoarece era o Fenton şi din câte am auzit firea ei înfumurată nu a ajutat-o cu nimic. La două luni după ce s-au căsătorit – şi am aici certificatul – el a fost ucis dă căderea unui buştean. Iar Charity a fost nevoită să se întoarcă acasă la tatăl iei. Horace a fost un ticălos nemilos. Charity a încercat să se descurce fără el, însă a fost cât pe ce să moară de foame. Am vorbit cu o slujnică care a lucrat la Fenton şi mi-a spus că atunci când Charity s-a întors acasă era murdară, slabă şi gravidă în lună mare. Horace i-a aruncat o privire şi i-a spus că-şi omorâse mama şi că în acea casă nu putea să rămână decât ca servitoare. Aşa că a trimis-o să muncească la spălătorie.

Houston se ridică, se apropie de soţul ei şi-şi puse mâna pe braţul lui. Îl simţi tremurând de emoţie. Glasul lui Kane se domoli.

— După ce mama a frecat paişpe ore la cazanele lui Fenton, s-a urcat în cameră, m-a născut şi p'urmă foarte calmă s-a spânzurat.

Houston rămase uluită.

— Şi nimeni n-a ajutat-o?

— Nimeni. Fenton îi dăduse o odaie în pod, izolată dă restul casei şi chiar dacă ar fi strigat nimeni n-ar fi auzit-o.

— Şi ce a făcut Horace Fenton?

— El a fost cel care a găsit-o. Cine ştie? Poate că îl mustrase conştiinţa şi urcase să se împace cu ea.

Cert este că a ajuns prea târziu. Ea murise deja. Ce s-a întâmplat după aceea nu a avut cine să-mi spună, aşa că am adunat informaţie cu informaţie şi le-am pus cap la cap. Horace a angajat o doică pentru mine, apoi a petrecut o zi înconjurat dă o armată dă avocaţi şi la douăzeci şi patru dă ore dă la moartea lui Charity şi-a pus pistolul la tâmplă şi-a tras.

Houston se aşează pe scaun. Nu avea ce să spună. Se gândi la faptul că soţul ei fusese obligat să trăiască toată viaţa cu această tragedie în minte.

— Şi aşa ai fost crescut de Fenton-i.

— Am fost crescut pe dracu'! strigă el. După două zile dă la sinuciderea lui Horace, i s-a desfăcut testamentul şi s-a aflat că el îi lăsase averea fiului lui Charity.

— Ţie?

— Mie. Jacob nu căpătase un cent. Fusese lăsat tutorele lui Kane Franklin Taggert, în vârstă de trei zile.

— Dar nu înţeleg, zise Houston. Am crezut...

— Ai crezut că m-am născut sărac. Jacob a stat ore în şir în încăperea în care s-a citit testamentul, iar când în final el şi avocaţii au ieşit de acolo, reuşise să-i mituiască pe toţi şi să încropească un testament fals care să ateste că el moştenea tot.

— Şi cu tine ce s-a întâmplat?

— Oamenilor li s-a spus că copilu' lui Charity a murit la naştere, iar io mi-am petrecut primii şase ani din viaţă dă la o fermă la alta. Jacob se temea să nu aflu adevărul despre naşterea mea în cazul că stăteam prea mult la aceeaşi familie.

— Sau să nu afle Taggert-ii că trăieşti. Nu-mi închipui că Rafe şi-ar fi lăsat nepotul deposedat de moştenire.

— Banii îţi dau putere şi niciunul din Taggert-i nu

avea aşa ceva.

Houston străbătu încăperea.

— Jacob nu a vrut să renunţe la tot ce muncise în aceşti ani. S-a gândit că Horace pe care îl considerase tatăl lui în ultima clipă l-a dezmoştenit, de parcă el ar fi fost un nimeni şi a lăsat totul unui nou născut.

— Îi iei partea?

— Sigur că nu. Încerc numai să-mi explic de ce a făcut un lucru atât de cumplit. Dacă el îţi punea banii în păstrare, iar la vârsta când ţi-ai fi intrat în drepturi, tu l-ai fi alungat?

— N-aş fi făcut aşa ceva.

— Sigur că nu, dar el nu avea de unde să ştie. Şi acum ce vei face? Îl vei da în judecată?

— Pe naiba. Ştiu asta dă ani dă zile.

— Nu intenţionezi să-ţi iei banii înapoi, nu-i aşa? În clipa de faţă fiul tău locuieşte cu Fenton-ii şi n-ai vrea să-l vezi scos din casă, nu-i aşa?

— Aşteaptă şi tu o clipă înainte de a le tot lua partea. Tot ce am vrut a fost ca într-o zi Fenton să stea la masa mea, care să fie mai mare dăcât a lui şi care să aibă în cap o doamnă dă un mare rafinament.

Houston îl privi îndelung.

— Poate că ar trebui să-mi spui şi restul poveştii. De ce l-ai invitat pe domnul Fenton la cină şi care este rolul meu în toată afacerea asta? întrebă ea încet, simţindu-se învăluită de teamă.

Kane se întoarse cu spatele la ea.

— În toţi anii în care am lucrat la grajduri, în care i-am lustruit lui Fenton ghetele, nu-mi mai încăpeam în piele când mă imaginam în casa aia mare a lui. Eu şi Pam începusem să ne cam facem dă cap, însă la un moment dat m-am trezit că ea îşi strânge catrafusele, pleacă şi mă lasă cu cinci sute de dolari şi cu un „la-

revedere-mi-a-făcut-plăcere”. Jacob m-a luat în biroul lui şi mi-a spus că n-o să pun niciodată mâna pe munca lui de-o viaţă. P-atunci am crezut că se referea la Pam. Am luat banii şi m-am dus în California, iar după câţiva ani când am făcut ceva parale am început să mă întreb la ce anume se referise Fenton când mă alungase. Am angajat nişte oameni să-mi caute răspunsurile. A durat ceva, da’ pân’ la urmă am aflat adevărul.

— Şi ai plănuit să te răzbuni pe domnul Fenton, şopti Houston. Iar eu am fost parte din acest plan.

— E un fel de-a spune. La început, nu mi-am dorit decât să am atâţia bani încât să nu mă mai tem niciodată c-o să ajung grăjdar, însă după ce am aflat că am fost tras pe sfoară, am început să mi-l imaginez pe Fenton invitat la mine acasă – casă care avea să fie dă cinci ori mai mare dăcât a lui. Iar în capul mesei avea să fie Pam, fiica pentru care i-o nu eram destul dă bun.

— Însă n-ai putut să o iei pe Pam.

— Am aflat că era căsătorită şi că avea un copil – despre care nu ştiam că este ai meu – aşa că a trebuit să renunţ la ea. Desigur, a trebuit să-mi construiesc casa în Chandler, fiin’că dacă aş fi ridicat-o în altă parte n-ar fi ştiut nimeni cât dă bine se ajunsese grăjdaru’. În plus voiam ca Fenton să o vadă în fiecare zi. Aşa că am început să mă gândesc cine s-ar potrivi la fel dă bine ca Pam la masa mea şi am conchis că singurele doamne adevărate din oraş erau gemenele Chandler. Am angajat pe cineva ca să se intereseze dă voi şi mi-am dat seama imediat că Blair nu era potrivită. M-aş fi putut face dă râs în faţa lui Fenton luând o femeie pe care nimeni altcineva nu o voia.

— Trebuia să iei o doamnă adevărată, şopti Houston.

— Exact. Şi am luat-o. Am fost puţin supărat la început când te-am cerut dă soţie şi m-ai refuzat, dar ştiam c-o să te răzgândeşti. Am bani mai mulţi decât o să aibă Westfield vreodată şi mi-am dat seama c-o să te măriţi cu mine.

Kane îşi scoase ceasul din buzunar.

— E timpul să coborâm. Aştept aceste clipe de-o viaţă.

El o prinse pe Houston de cot şi o conduse spre scară.

Houston era prea năucită ca să mai poată vorbi. O ceruse în căsătorie, deoarece dorise un instrument de răzbunare. Ea crezuse că o dorise pentru că avea nevoie de ea, pentru că în ultimele luni ajunsese să o placă, dacă nu s-o iubească. Însă adevărul era că el voia doar să se folosească de ea.

Capitolul 23

Houston petrecu seara având senzaţia că pielea îi devenise la fel de glacială ca diamantele din jurul gâtului. Se mişca şi vorbea de parcă ar fi fost în vis. Numai anii de educaţie îi îngăduiseră să poată purta o conversaţia şi să dirijeze slujnicele la servitul mesei.

La suprafaţă nimic nu părea în neregulă. Pam păru să intuiască tensiunea şi se străduí s-o ajute cum putu mai bine. Ian şi Zach discutau despre sport, Jacob nu-şi ridică ochii de la mâncarea din farfurie, iar Kane privea totul foarte mândru.

„Ce planuri are cu mine, după ce-mi voi termina misiunea”, se tot întreba Houston. Plănuia el să meargă în altă parte, acum că terminase ce-şi

propusese în Chandler? Îşi amintea de câte ori i se plânsese că nu reuşea să facă afaceri ca lumea în acest orăşel. De ce nu se întrebase ea niciodată de ce îşi construise el această casă? Toată lumea se întrebase acest lucru în timp ce se clădea casă, însă după ce ea se lăsase prinsă în mrejele lui, încetase să-şi mai pună problema.

În clipa în care venise mărşăluind prin oraş, Kane se dusese direct la Fenton şi anunţându-şi sosirea îl întrebă pe bătrân dacă îi plăcea casa pe care şi-o făcuse. De ce nu-şi dăduse ea seama că totul în viaţa lui Kane era guvernat ce sentimentele pe care le purta el Fenton-ilor?

Şi că ea nu fusese decât o părticică din răzbunare.

Atâta tot fusese ea pentru bărbatul căruia îşi dăduse inima, o unealtă care să fie folosită în jocul pe care el voia – trebuia – să-l câştige.

Bărbatul pe care alesese să-l iubească era genul de om care putea să-şi dedice întreaga viaţă unui sentiment atât de abject precum răzbunarea.

Mâncarea pe care o mesteca i se înţepenea în gât şi trebuia să facă un efort ca s-o înghită. Cum de se putuse înşela atât de mult în privinţa acestui om?

Când, în sfârşit, lunga cină se termină, Houston se ridică şi invitând-o pe Pam în salonaş îi lăsă pe bărbaţi să fumeze.

Cele două femei discutară despre lucruri banale – îmbrăcăminte, locul unde se găseau cele mai bune fursecuri, cele mai bune croitorese din oraş – şi nu rostiră un cuvânt despre masa de la care abia se ridicaseră. De două ori însă Houston o surprinse pe Pam privind-o cu subînţeles.

*

Kane îl conduse pe Jacob Fenton în biroul lui, unde îl servi cu unul din trabucele cumpărate de Houston şi cu brandy vechi de o sută de ani, pus într-un pahar de cristal irlandez.

— Eh, ce zici, nu-i deloc rău pentru un grăjdar? începu Kane, privindu-l pe Fenton printr-un nor de fum.

— În regulă, mi-ai arătat căsoiul tău. Acum ce mai vrei?

— Nimic. Doar satisfacţia de a te vedea aci.

— Sper că nu te aştepţi să cred aşa ceva. Un bărbat care trece prin atâtea ca să-mi arate ce-a făcut în viaţă n-o să se oprească la o cină. Dar te previn că dacă încerci să-mi iei ceea ce este al meu, am să…

— Ce-o să faci? O să mai mituieşti alţi avocaţi? Toţi nemernicii ăia trei sunt încă în viaţă şi dacă voiam îi plăteam cu mai mult decât posezi tu, numai ca să spună adevărul.

— Eşti exact ca un Taggert. Mereu luaţi ce nu vă aparţine. Taică-tu a luat-o pe Charity, o fată atât de drăguţă şi de delicată şi a supus-o la lucruri groaznice care până în final au făcut-o să se spânzure.

Chipul lui Kane se înroşi de mânie.

— Horace Fenton a pricinuit moartea mamei mele, iar tu ai furat tot ce-mi aparţinea dă drept.

— N-ai avut nimic. Totul a fost al meu. Conduceam afacerea de ani de zile şi dacă crezi că aş fi stat să mă uit cum totul cădea în mâinile unui ţânc plângăcios, te înşeli amarnic. Apoi, tu, un Taggert, ai vrut să-mi iei fata. Crezi că de bunăvoie te-aş fi lăsat să-i faci fiicei mele ce i-a făcut taică-tău surorii mele?

Kane înaintă spre scundul bătrânel.

— Uită-te bine la locul ăsta. Asta i-aş fi făcut

preţioase tale fiice. Aşa aş fi tratat-o.

Jacob îşi smulse trabucul din gură.

— Pe dracu'! Te-ai gândit vreodată că poate ţi-am făcut o favoare? Ura pentru mine te-a făcut bogat. Dacă ai fi câştigat-o pe Pamela şi ai fi primit banii de-a gata de la tatăl meu, probabil n-ai mai fi muncit o zi.

Jacob se îndreptă spre uşă.

— Şi, Taggert, încearcă numai să-mi iei ce crezi că-ţi aparţine şi o voi da în judecată pe soţioara ta pentru intrarea ilegală în colonie.

— Poftim? rosti Kane uluit.

— Mă miram să ştii, zise Jacob zâmbind. Bun venit în lumea bogătaşilor! Niciodată nu poţi fi sigur dacă oamenii te vor pe tine sau îţi vor banii. Cuconiţa asta dulce cu care te-ai însurat este o instigatoare înrăită. Şi se va folosi de toate legăturile tale, inclusiv de cea dintre noi, ca să declanşeze ceea ce s-ar putea să devină un război sângeros. Avertizeaz-o că dacă nu o lasă mai moale, o să încetez să mai onorez relaţia ei cu Taggert-ii. Noapte bună, Taggert, rosti el şi părăsi încăperea.

Kane rămase singur în birou vreme îndelungată. Nimeni nu-l deranjă în timp ce bău mai bine de jumătate de sticlă de whisky.

*

— Domnişoară Houston! zise Susan năvălind în salonaşul în care Houston se plimba de colo-colo. Domnul Kane vrea să vă duceţi imediat în biroul dânsului. Pare cumplit de supărat.

Houston inspiră adânc, îşi netezi rochia şi ieşi din încăpere. Jacob îi urase noapte bună şi plecase în urmă cu două ore împreună cu fiica lui. De la plecarea lor

Houston nu făcuse nimic altceva decât să se gândească. Niciodată până atunci nu se gândise pe unde avea să o poarte viaţa. Mereu luase ce i se oferise. Acum era timpul să ia propriile hotărâri.

Kane şedea la biroul lui. Îşi dăduse jos haina, cămaşa îi era deschisă până la jumătatea pieptului, iar în mână avea o sticlă de whisky aproape goală.

— Am crezut că lucrezi, zise ea.

— Ai stricat totu', tu cu minciunile tale.

— Nu… nu ştiu despre ce vorbeşti, zise ea, aşezându-se într-unul din scaunele de piele din faţa biroului.

— N-ai vrut numai banii mei, ai vrut şi legătura mea cu Taggert-ii. Ştii că Fenton te-a lăsat să-ţi vezi dă treburile ilegale numai din cauză că te înrudeşti cu mine? Spune-mi, tu şi soră-ta aţi născocit chestia asta? Pe Westfield cum plănuiaţi să-l amestecaţi?

Houston se ridică trăgându-şi umerii spre spate.

— N-ai nicio logică în ceea ce vorbeşti. N-am aflat cine a fost mama ta decât în ziua nunţii. Nu puteam să mă folosesc de ceva ce nu ştiam că există.

— I-am spus lui Edan că eşti o actriţă bună, dar nu mi-am închipuit că eşti chiar atât dă bună. Aproape că mă făcusei să te cred că te-ai măritat cu mine din dragoste, însă tot timpul n-ai făcut dăcât să te foloseşti dă numele meu ca să intri în colonie.

Involuntar, lui Houston i se tăie respiraţia.

Kane se ridică şi se aplecă peste birou spre ea.

— Am muncit toată viaţa pentru noaptea asta şi tu ai stricat-o. Fenton m-a ameninţat c-o să-mi dea în judecată nevestica şi c-o să spună lumii întregi cum te-ai folosit dă numele meu. Parcă şi văd titlurile ziarelor.

Houston îi înfruntă privirea.

— Da, zise ea încet. Eu mă duc în colonii, dar

acest lucru nu are nicio legătură cu tine, de vreme ce-l fac cu mult înainte de a te cunoaşte. Eşti atât de obsedat de banii tăi că îţi închipui că toată lumea îi vrea. Ea se depărtă de birou. În ultimele luni, continuă ea, tu m-ai făcut să aflu o mulţime de lucruri despre mine. Sora mea spunea că sunt cea mai nefericită persoană care există şi se temea să nu mă sinucid. Până să te întâlnesc şi să cunosc fericirea nu mi-am dat niciodată seama că avea dreptate. Până nu am început să stau alături de tine, nu m-am întrebat niciodată de ce „nu le-am spus la toţi să se ducă dracului" – după cum mi-ai zis – şi n-am dansat în rochia mea roşie. Cu tine am învăţat ce bine este să faci anumite lucruri pentru sufletul tău, să nu încerci mereu să-i mulţumeşti pe ceilalţi. Acum, simt că aş putea să hotărăsc singură pentru mine. Nu vreau să trăiesc alături de un om care a clădit o asemenea casă şi s-a căsătorit cu o femeie pe care n-a vrut-o, numai ca să se răzbune pe un bătrân ce încerca să protejeze o avere pe care o consideră a lui. Pot să înţeleg şi chiar să iert acţiunile domnului Taggert, însă pe ale tale nu le pot înţelege. Poţi să crezi că m-am măritat cu tine pentru banii tăi, însă adevărul este că m-am căsătorit cu tine pentru că m-am îndrăgostit de tine. Cred că am iubit un bărbat care nu exista decât în imaginaţia mea. Tu nu eşti acel bărbat. Eşti un străin pentru mine şi nu vreau să trăiesc cu un străin.

Kane se uită încruntat la ea o clipă, după care se retrase câţiva paşi în spate.

— Dacă îţi închipui c-o să te implor să stai, te înşeli. M-am distrat bine cu tine, scumpo, mai bine decât m-am aşteptat, dar nu am nevoie dă tine.

— Ba da, ai, zise Houston încercând să-şi stăpânească lacrimile care i se adunau în ochi. Nici nu-

ţi dai seama câtă nevoie ai de mine, însă eu nu-mi pot dărui dragostea decât unui bărbat demn de respectul meu. Nu eşti bărbatul pe care l-am crezut.

Kane se îndreptă spre uşa închisă, o deschise şi făcând un gest din mână o pofti afară.

Houston reuşi să treacă de el şi să iasă afară în noapte. Nu se gândise nicio clipă să-şi împacheteze vreo rochie sau să ia ceva cu ea.

*

— L-ai părăsit, nu-i aşa? o întrebă Pamela Fenton dinăuntrul unei trăsuri.

Houston ridică spre femeie un chip atât de răvăşit, încât lui Pam i se tăie respiraţia.

— Ştiam eu că s-a întâmplat ceva cumplit. Tata este acasă cu doctorul. Tremură din toate mădularele de am crezut că se va dezmembra. Houston, urcă. Am o casă în oraş, poţi să stai cu mine şi cu Zach până ce se vor lămuri lucrurile.

Houston o fixă pe femeie cu privirea până ce Pam se dădu jos din trăsură şi o împinse înăuntru. Ea habar nu avea unde era. Nu se gândea decât că totul se terminase şi că tot ce avusese dispăruse.

*

Kane năvăli în camera se zi de la etaj pe care de obicei Ian şi Edan o împărţeau. Edan era singur şi citea.

— Vreau să afli tot ce poţi despre incursiunile lui Houston în colonia minieră.

— Ce vrei să afli? îl întrebă Edan lăsându-şi încet cartea jos.

— Când? Unde? De ce? Tot ce poţi să afli.

— Se îmbracă ca o bătrânică în fiecare miercuri, îşi zice Sadie şi duce o căruţă plină cu legume în colonie. Printre alimente ascunde medicamente, pantofi, săpun, ceai, tot ce se poate şi le dă soţiilor de mineri. După aceea, Jean Taggert le înapoiază femeilor cartelele cu care acestea au plătit-o pe Houston.

— Ai ştiut tot timpul chestiile astea şi nici măcar nu te-ai ostenit să mi le spui? urlă Kane.

— M-ai trimis s-o urmăresc, dar nu te-ai ostenit niciodată să mă întrebi ce am aflat.

— Am fost trădat din toate părţile. Mai întâi de fâşneţica asta mincinoasă şi acu' dă tine. Iar Fenton a ştiut tot timpul ce se petrece.

— Unde este Houston? Ce i-ai spus?

Chipul lui Kane se înăspri.

— Tocmai a plecat. N-a suportat adevărul. Dă îndată ce şi-a dat seama că sunt la curent cu planul ei de a se folosi dă mine şi dă banii mei, a întins-o. Să se ducă învârtindu-se. N-am nevoie dă o cărpănoasă…

Edan îl apucă pe Kane de umăr.

— Nemernicule! Femeia asta este cel mai frumos lucru din viaţa ta, dar eşti prea prost ca să-ţi dai seama. Trebuie să o găseşti!

Kane ridică din umeri.

— Pe dracu'. A fost la fel ca şi celelalte; n-a fost decât o târfă dă lux.

Kane nici măcar nu avu timp să vadă dreapta care îl izbi în faţă şi care îl întinse la pământ. Şezând deasupra lui, Edan îl privea pe Kane cum îşi freca falca.

— Ştii ceva, zise Edan. M-am săturat şi eu. Am obosit să mă tot ascund de lume. De la douăzeci de ani nu fac decât să stau închis cu tine în camere împuţite şi să-mi storc creierii ca să scoatem bani. Şi pentru ce?

Singurul lucru pe care l-ai cumpărat a fost această casă şi asta pentru că doreai răzbunare. Houston mi-a spus odată că sunt la fel de rău ca tine, că mă ascund mereu, că sunt mereu la cheremul tău şi am ajuns să cred că are dreptate.

Edan se depărtă câţiva paşi şi începu să-şi maseze nodurile degetelor.

— Cred că este timpul să-mi fac un rost în viaţă. Mulţumită ţie, am fost plătit pentru anii pe care mi i-am dedicat ţelurilor tale şi acum am puse deoparte câteva milioane. Am să le scot şi am să fac ceva cu viaţa mea.

El îi întinse mâna lui Kane, însă acesta i-o ignoră.

Mai târziu, Kane îi văzu pe Ian, Jean şi Sherwin urcându-se împreună cu Edan într-o trăsură şi, dându-şi seama că rămăsese singur cu servitorii, nu aşteptă până a doua zi ca să-i concedieze.

Capitolul 24

Aflată în dormitorul lui Pam, Houston nu recunoştea nimic din ceea ce o înconjura.

— Mai întâi vei face o baie fierbinte şi apoi îmi vei povesti ce s-a întâmplat.

Houston stătu liniştită cât Pam umplu cada. Ea nu-şi dădea seama dacă era perfect conştientă de ceea ce se întâmplase. Se îndrăgostise de un bărbat care se folosise de ea.

— Acum este gata, zise Pam împingând-o pe Houston în baia mică placată cu mozaic roz. Tu dezbracă-le până sun eu la tata ca să văd cum se simte. Haide, Houston, nu mai sta aşa de parcă ar fi

sfârşitul lumii.

În anii de instruire, Houston se supusese ca un animal dresat, astfel că atunci când Pam se întoarse o găsi în cadă, cufundată în spumă până la gât.

— Doctorul Westfield abia a reuşit să-l liniştească pe tata, zise Pam. Este prea bătrân ca să mai poată trece prin astfel de momente. Ce i-o fi spus Kane? Singurul lucru care l-ar fi putut supăra atât de tare este să-i fi pomenit ceva de Zachery. Dacă Kane îşi închipuie că o să-mi ia copilul, atunci ar face bine să se pregătească de război…

— Nu, rosti Houston obosită. Nu-l interesează fiul lui. Este ceva mult prea nobil.

— Cred că ar trebui să-mi spui.

Houston îşi ridică privirea spre acea femeie pe care practic nu o cunoştea, femeia care odinioară fusese marea dragoste a soţului ei.

— De ce mă ajuţi? Ştiu că încă îl mai iubeşti.

Pam strânse din ochi o clipă.

— Aşadar ţi-a spus, nu-i aşa?

— Ştiu că… a refuzat invitaţia ta.

Pam râse.

— Eşti diplomată. Cred că nu s-a ostenit să-ţi spună că şi eu mi-am dat seama că împreună n-am fi mers prea departe? Am ajuns la concluzia comună că dacă ne-am căsători ne-am omorî în numai trei luni. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat între voi. Sunt chestiuni de familie, dacă la asta te gândeşti, şi mai devreme sau mai târziu tot se vor afla.

Dacă soţul ei se hotăra să-i ia lui Fenton banii care de drept erau ai lui, într-adevăr avea să iasă totul la iveală, se gândi Houston.

— Ştii cine a fost mama lui? o întrebă ea încet.

— Habar nu am. Cred că nici nu m-am gândit

vreodată că ar fi avut aşa ceva şi asta poate din cauză că întotdeauna a părut prea îngâmfat ca să aibă nevoie de un lucru atât de banal ca o mamă. Cred că am presupus că a venit singur pe lume.

Houston stătu în apa fierbinte şi-i istorisi pe îndelete povestea lui Charity Taggert, încercând să o coloreze cât mai puţin cu punctele ei de vedere.

Pam îşi trăsese un scaun cu un schelet din alamă, tapiţat în roz.

— Habar nu am avut, zise Pam în finalul povestirii. De fapt spui că tot de ce deţine tatăl meu de drept aparţine lui Kane. Nu-i de mirare că este atât de tare. Dar, Houston, nu pot să cred că l-ai părăsit pe Kane în seara asta, pentru că nu s-a născut sărac. Ce s-a mai întâmplat?

Lui Houston îi fu foarte greu să povestească despre ea, să admită că ea fusese a doua alegere după Pam, că acum, după ce-şi îndeplinise rolul, nu-i mai era de niciun folos lui Kane.

— Afurisitul! zise Pam, ridicându-se şi începând să se plimbe nervoasă prin încăpere. Ca să se simtă pe deplin justificat ţi-a spus că s-a căsătorit cu tine pentru ceea ce credea că are nevoie. Este cel mai răsfăţat bărbat pe care l-am cunoscut.

Houston, arătând primele semne de viaţă, îşi ridică încet capul şi o privi pe Pam.

— Place să creadă că viaţa pe care a dus-o a fost una nenorocită, dar îţi spun eu că atunci când a stat la noi, el era adevăratul conducător al casei. Lumea îşi pleca ochii în faţa mea pentru mă îndrăgostisem de un grăjdar şi asta numai pentru că la grajduri nu mai existase niciodată cineva ca Taggert Kane.

Supărată. Pamela se aşează din nou pe scaun şi se aplecă în faţă.

— Îl cunoşti, i-ai văzut caracterul şi felul în care dă ordine în stânga şi în dreapta. Crezi că a fost vreodată altfel, pentru simplul fapt că a fost argatul cuiva?

— Cred că nu m-am gândit la acest lucru, zise Houston. Marc a spus într-adevăr despre Kane că se purta ca un tiran.

— Tiran! Pamela îşi pierdu răsuflarea şi se ridică din nou. Kane conducea totul. De nu ştiu câte ori tata a ratat întruniri de afaceri pentru că el îi spunea că nu putea să-i pregătească trăsura, că animalele erau prea obosite. La masă mâncam ce-i plăcea lui Kane, fiindcă bucătăreasa credea că erau mai importante gusturile lui decât ale tatii.

Houston îşi aminti cum doamna Murchison cedase la tachinările lui şi ajunsese să-l adore.

— El a fost mereu un băiat drăguţ care a ştiut să obţină tot ce-a vrut de la femei. Slujnicele îi făceau curat, îi spălau rufele, îi duceau mâncarea în cameră. Nu conducea el minele şi oţelăriile Fenton, însă conducea gospodăria. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi fost dacă ar fi ştiut că toţi banii erau de drept ai lui. Poate că tata i-a făcut o favoare. Poate că viaţa în grajduri l-a învăţat puţin umilinţa, pentru că sigur nu s-a născut cu aşa ceva.

Pam se aşeză în genunchi lângă cadă.

— Ai permisiunea mea să stai aici atât timp cât vei dori. Dacă vrei părerea mea sinceră, cred că ai făcut bine că l-ai părăsit. Nu se poate să se însoare cu cineva doar ca să-şi ducă la îndeplinire un plan de răzbunare. Acum haide, ieşi din baie şi până te ştergi eu îţi voi pregăti un grog care să te ajute să adormi.

Din nou, Houston se supuse. Se şterse cu unul din prosoapele roz ale lui Pam şi se îmbrăcă într-una

din castele ei cămăşi de noapte.

Pamela se întoarse cu o cană aburindă.

— Dacă asta n-o să te facă să adormi măcar o să te facă să nu-ţi pese că eşti trează. Acum, hai, urcă-te în pat. Mâine o să fie totul mai bine.

Houston bău aproape tot amestecul şi adormi foarte repede. Dimineaţa, când se trezi, soarele era sus pe cer, iar ea avea o cumplită durere de cap. Pe patul în care se afla era aşezată lenjerie intimă şi un capot, într-un bilet, Pam îi spunea că ieşise în oraş, că micul dejun se afla în sufragerie şi că dacă avea nevoie de ceva să anunţe slujnica.

*

— Edan, spuse Jean Taggert, nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru ceea ce ai făcut în seara aceasta. Nu era nevoie ca tu să rămâi cu mine

Cei doi şedeau pe culoarul hotelului *Chandler.* Amândoi arătau obosiţi. După ce părăsiseră reşedinţa lui Kane se opriră la hotel, Ian se culcă imediat, însă suferindul Sherwin, supărat de evenimentele serii, făcu un acces de tuse care îi întrerupse respiraţia normală. Gâfâind, el bolborosise că se temea ca nu cumva Jean şi Ian să fie obligaţi să se întoarcă în colonia minieră.

Edan îl chemă pe doctorul Westfield care abia întors de la Fenton sosise într-o clipă. Edan trezi de asemenea tot personalul hotelului solicitându-i sticle cu apă fierbinte şi pături suplimentare. Pe unul din băieţii de serviciu îl trimise să-l scoale din pat pe farmacist ca să-i facă reţeta lui Sherwin.

Jean rămase astfel toată noaptea lângă tatăl ei, încercând să-l asigure că ea şi Ian nu aveau să se întoarcă la mină, în timp ce Edan se ocupa de restul

problemelor.

— Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, rosti Jean pentru a mia oară.

— Atunci încetează să o mai faci. Vrei să luăm micul dejun?

— Crezi că s-a deschis sala de mese la ora asta?

Edan îi zâmbi şi-i îndepărtă din ochi o şuviţă rebelă.

— După noaptea trecută, cei din hotelul ăsta se tem atât de mult de mine că vor face tot ce doresc.

Într-adevăr el avu dreptate. Un funcţionar epuizat îi conduse în sufragerie, trase două scaune de la o masă aflată lângă fereastră şi se duse să-l scoale pe bucătar din pat. Din păcate, acesta locuia la cinci kilometri în afara oraşului şi-i trebui ceva vreme până ajunse acolo. Nici Jean, nici Edan nu sesizară că pregătirea micului dejun dură mai mult de două ore.

Îşi depănară amintiri din copilărie, Jean îi povesti cum îi îngrijise pe bărbaţii din viaţa ei, pe mama ei care murise când ea nu avea decât unsprezece ani. Edan îi povesti despre familia lui, despre cum aceasta pierise într-un incendiu, despre cum Kane îl luase cu el.

— Kane a fost bun pentru mine. Nu mai voiam să iubesc pe nimeni niciodată. Mă temeam să nu moară, pentru că n-aş mai fi suportat să rămân din nou singur.

El îşi lăsă jos şerveţelul.

— Eşti gata? Cred că birourile s-au deschis deja.

— Da, desigur, zise ea ridicându-se. Nu vreau să te reţin.

El o prinse de cot.

— Nu mă refeream la mine. Mă refeream la noi. Noi doi o să mergem astăzi la un agent imobiliar şi vom cumpăra o casă. Va trebui să fie una mare ca să avem loc toţi în ea.

Ea se trase din strânsoarea lui şi se întoarse spre el.

— Toţi? Nu ştiu ce vrei să spui, dar eu, tata şi Ian nu putem locui la tine. Eu o să-mi iau o slujbă în oraş, poate mă ajută Houston. Ian o să meargă la şcoală, iar după-amiaza o să lucreze, iar tata…

— Tatăl tău s-ar urî pentru că v-ar fi o povară, Ian este prea mare ca să meargă la şcoală cu ceilalţi copii, aşa că i-ar fi mai bine cu un meditator acasă, iar tu nu vei putea câştiga atâţia bani ca să-i întreţii pe toţi. Vino cu mine, ajută-mă să găsesc o casă şi tu o să-mi fii menajeră.

— Nu se poate aşa ceva, zise ea îngrozită. Nu se poate să fiu menajera unui bărbat neînsurat.

— Tatăl tău şi vărul tău vor fi acolo pe post de paznici în casă în caz că voi încerca să te molestez, dar iarăşi spun din ce-am văzut eu în ultimele luni că înseamnă căsnicia, îmi surâde ideea. Vino, Jean, închide gura şi hai la cumpărături. Va trebui probabil să luăm mobilă, alimente şi tot felul de alte lucruri înainte de a pleca din acest hotel. Crezi că personalul se va oferi să ne ajute la mutat ca să scape mai repede de noi?

Jean era prea uluită ca să mai rostească vreun cuvânt, aşa că Edan o conduse în camera tatălui ei ca să-i spună unde mergeau. În final, Jean şi Edan plecară la agenţia imobiliară.

*

Houston şedea la masa lui Pam, privind cu indiferenţă la un castron cu fiertură de ovăz.

Pam năvăli în încăpere scoţându-şi lungile mănuşi albe de piele întoarsă.

— Houston, în tot oraşul vuieşte bârfa despre cele întâmplate aseară, zise ea fără să o salute. Mai întâi, după ce ai plecat, se pare că Edan şi Kane s-au încăierat într-unul din dormitoarele de sus. Una din slujnice a spus că bătaia a durat câteva ore şi când s-a terminat, Edan a părăsit casa ca o vijelie.

— A plecat şi Edan? întrebă Houston uluită.

— Nu numai Edan, ci şi ceilalţi Taggert-i: Jean, Ian şi Sherwin. Iar după plecarea lor, Kane a coborât în marş scările şi i-a alungat pe toţi servitorii.

Houston se rezemă în spătarul scaunului şi oftă prelung.

— Spunea mereu că se săturase de noi toţi care îi răpeam timpul. Acum cred că poate să lucreze liniştit… sau poate se întoarce la New York ca să lucreze acolo.

Pam îşi scoase acul din pălăria ei albă, de pai, în stil *Strada,* împodobită cu câteva pene de struţ.

— Nu ţi-am spus nici jumătate din ceea ce am auzit. Edan şi Jean s-au cazat la hotelul *Chandler* şi au ţinut în picioare tot personalul, care a roit pe lângă Sherwin, despre care se zice c-a fost la un pas de moarte. De dimineaţă se pare că au cumpărat o casă împreună.

— Edan şi Jean? Sherwin se simte mai bine?

— Bârfele spun că este bine acum şi că Edan şi Jean au cumpărat enorma proprietate Stroud, de la capătul străzii Archer, aflată vizavi de spitalul lui Blair. După ce au semnat actele – Edan a plătit cu bani gheaţă – Jean s-a întors la hotel, iar el s-a dus la *The Famous* şi a cumpărat, sper să nu greşesc, trei bluze de damă, două fuste, o pălărie, două perechi de mănuşi şi lenjerie asortată. Obrăznicătura aia mică a lui Nathan l-a servit şi atâta l-a descusut că bietul om a recunoscut că misterioasa doamnă pentru care a

cumpărat el hainele era cam de statura domnişoarei Jean Taggert. Dacă Edan după chestia asta nu se însoară cu ea, numele ei nu va mai avea nicio valoare în oraş.

Pam făcu o mică pauză.

— Houston, trebuie să ştii că *Chronicle Chandler* a lansat ideea că ar exista şi o altă femeie implicată în cele întâmplate aseară.

Houston îşi ridică ceaşca de cafea. Ziarul local nu o impresiona. Domnul Gates se plângea de ani de zile că ziarul era doar o fiţuică de bârfe care nu cuprindea decât rapoarte despre cele mai bizare decese din lume şi articole stupide despre locurile unde îşi petrecea iarna fiecare familie de duci din Anglia. El încetase să mai cumpere ziarul după ce găsise în acesta un articol care pe jumătate de pagină reda declaraţia unui italian ce ajunsese la concluzia că anglo-saxonele erau cele mai mari experte în sărutat.

— Unde ai auzit toate astea? întrebă Houston.

— Unde altundeva decât la ceainăria domnişoarei Emily?

Houston care abia sorbise din cafea se înecă. Frăţia! se gândi ea. Trebuia să se întrunească de urgenţă ca să le spună prietenelor că Fenton ştia despre femeile care se deghizau şi intrau astfel în coloniile de mineri. Fenton nu trebuia decât să se supere mai tare pe Kane că imediat ar fi pus ca femeile să fie arestate.

— Pot să folosesc telefonul tău? întrebă Houston, Trebuie să sun în mai multe locuri.

Capitolul 25

Houston îşi sună mai întâi mama, întrerupându-i criza de plâns. După ce reuşi să o calmeze, fără să-i dea prea multe explicaţii, ea o convinse pe Opal s-o ajute să ia legătura cu celelalte membre ale Frăţiei. Singurul loc de întâlnire adecvat, unde erau sigure că n-ar fi fost auzite, părea să fie balconul ceainăriei.

— La două atunci, zise Houston închizând şi apucându-se să formeze un alt număr.

Când în sfârşit se întâlniră toate la ceainăria domnişoarei Emily, femeile priviră întrebătoare spre Houston. Ea era sigură că ele ar fi dat orice să afle adevărul în legătură cu ceea ce se întâmplase cu o seară înainte când toată lumea părăsise casa lui Kane. Houston se îndreptă spre grupul de femei care aştepta.

— Aseară, am aflat nişte lucruri foarte importante, începu ea. Jacob Fenton ştie despre incursiunile noastre în coloniile miniere. Nu ştiu cât de mult cunoaşte, dar am convocat această întrunire ca să discutăm.

— Dar paznicii nu ştiu, nu-i aşa? întrebă Tia. Numai el, Fenton, ştie? A mai spus la cineva? Cum a aflat?

— Nu cunosc niciunul din răspunsuri. Nu ştiu decât că este la curent cu faptul că noi ne deghizăm şi intrăm în colonii… şi că a ameninţat că mă va da în judecată.

— Pe tine? rosti Blair pierzându-şi răsuflarea. De ce pe tine, în mod special? De ce nu pe toate căruţaşele?

Houston îşi plecă privirea în podea.

— Are legătură cu soţul meu şi cu domnul Fenton, dar nu cred că voi fi arestată.

— Nu cred că ne putem asuma acest risc, rosti

Blair. Va trebui să încetăm cu cărăuşia.

— Stai puţin! zise domnişoara Emily. Fenton trebuie să ştie de chestiunea aceasta de mult timp. Doar n-a aflat ieri şi-a dat buzna peste tine ca să te ameninţe. Corect, Houston?

Ea înclină aprobator din cap.

— Desigur, nu este treaba noastră, dar cred că nu greşesc dacă spun că ieri seară s-au petrecut multe la casa Taggert şi că afirmaţia lui Fenton în legătură cu tine este doar o parte din cele întâmplate, nu-i aşa?

Din nou, Houston încuviinţă din cap.

— Părerea mea este că Fenton a conchis că tot ceea ce facem noi nu este atât de supărător, aşa că ne permite să intrăm în siguranţă în colonii. Dacă nu mă înşel, şi eu îl cunosc bine pe Jacob, eu cred că el a şi râs puţin de blegele care se deghizează şi se delectează astfel. Eu zic să ne continuăm vizitele. Personal, eu mă simt mai bine ştiind că într-un fel suntem protejate.

— Nu-mi place! spuse Meredith.

— Şi cu secretul nostru cum rămâne? întrebă Sarah. Fenton. Oricum nu contează. El supraveghează jumătate din ceea ce se petrece în colonii. Mai ţineţi minte când reprezentantul acela sindical a fost găsit bătut mort? Verdictul oficial a fost „omor executat de una sau mai multe persoane”. Cu siguranţă că Fenton a ştiut cine a fost autorul, însă nu s-a murdărit pe mâini. Credeţi că va intenta acum proces fiicelor cetăţenilor de vază din Chandler? Tata, după ce o să-mi rupă fundul, se va duce la Fenton cu puşca în mână.

— Dacă suntem un subiect de umor şi suntem protejate de însuşi proprietarul minei, atunci ce rost mai are tot secretul nostru? întrebă Nina. De ce n-am purta dantele şi nu ne-am duce în trăsuri elegante ca

să distribuim bunurile?

— Şi ce miner crezi că şi-ar lăsa nevasta să primească pomană de la bogătaşele din oraş? întrebă domnişoara Emily. Eu cred că ar trebui să păstrăm lucrurile aşa cum sunt. Houston, vreau să te gândeşti bine la acest lucru: crezi că Fenton va depune plângere împotriva ta sau a altei femei?

Şi să rişte astfel să se afle că a furat totul de la un bebeluş de trei zile, se gândi Houston.

— Nu, zise ea. Nu cred că voi fi arestată. Eu spun să ne continuăm acţiunea ca şi până acum. Puţinii bărbaţi care ştiu ceea ce facem au interes să păstreze secretul nostru. Dacă asta este tot, atunci propun să întrerupem şi să mergem acasă.

— O clipă, zise Blair, eu şi Nina vrem să vă spunem ceva.

Cele două începură să le povestească despre o idee la care lucrau de săptămâni, despre o revistă pentru femei care în mod cifrat îi informa pe mineri despre mersul mişcării sindicale din toată America. Ele le arătară exemple de articole şi le spuseră că revista urma să fie distribuită gratis femeilor din colonii.

La început membrele Frăţiei cam şovăiră să-şi dea acordul. Faptul că Fenton le cunoştea secretul părea să le fi speriat.

— Suntem sau nu legate între noi? întrebă domnişoara Emily, făcându-le pe femei să abordeze, problema.

O oră mai târziu, un grup tăcut părăsea salonul domnişoarei Emily, fiecare femeie gândindu-se la posibila arestare a ei sau a vreunei prietene.

— Houston, zise Blair când rămaseră doar ele două. Putem sta de vorbă?

Houston încuviinţă din cap, însă nu găsi puterea

să-i spună surorii ei ce se întâmplase. Blair ar fi început să se învinovăţească din nou, iar deocamdată durerea ei îi era suficientă.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat seara trecută? o întrebă Blair. Umblă zvonul că l-ai părăsit. Este adevărat?

— Destul de adevărat, zise ea refuzând să plângă. Stau la Pamela Younger, fiica lui Jacob…

Blair îşi privi sora îndelung, fără să-i dea niciun sfat, fără să facă vreun comentariu.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt gata să te ascult, dar între timp ai nevoie de ceva care să te ţină ocupată. Primul număr din *Lady Chandler's Magazine* va trebui supus spre aprobare consiliului de administraţie al exploatării miniere şi vreau să fie cât mai sigur şi mai inofensiv cu putinţă. Am nevoie de articole despre cum să cureţi hainele, cum să-ţi îngrijeşti părul, cum să te îmbraci ca o ducesă dintr-un salariu de miner, chestii de genul acesta. Cred că ai face un lucru extraordinar dacă le-ai scrie. Poţi merge cu mine acum ca să cumpărăm o maşină de scris? Am să-ţi arăt cum s-o foloseşti în după-amiaza aceasta.

Houston nu se gândise cum şi-ar fi umplut timpul dacă nu l-ar fi avut pe Kane de care să se îngrijească, însă acum îşi dădea seama că dacă nu se apuca de ceva, ar sta la Pam acasă şi s-ar blestema întruna că fusese atât de proastă şi se îndrăgostise de un bărbat ca Taggert Kane.

— Da, zise ea, mi-ar plăcea să fiu ocupată cu ceva. Am câteva idei despre cum soţiile minerilor ar putea să-şi mai înveselească atmosfera din căsuţele lor şi cum ar putea să adauge puţină frumuseţe în vieţile lor.

Blair îi dăduse atât de mult de lucru lui Houston,

încât acesteia nu-i mai rămăsese timp de altceva. De îndată ce Houston termină un articol, lui Blair îi veni ideea unui nou subiect. Pam deveni atât de interesată de revista lui Blair, că îşi transformă bucătăria într-un centru de scos pete şi încercă să descopere o metodă eficientă de a curăţa catifeaua. Întreaga casă duhnea la sfârşitul zilei a amoniac, însă Houston reuşi astfel să scrie că „două linguriţe de amoniac şi două de apă caldă aplicate pe catifea şi frecate bine cu o periuţă” erau remediul. Blair le spuse că era posibil ca articolul să ajungă pe prima pagină. Pam zâmbi la auzul veştii, însă Houston ştia că sora ei era doar sarcastică.

Scrisul deveni pentru Houston scuza perfectă de a rămâne închisă în casă şi de a-i evita pe locuitorii oraşului. Pam pleca deseori de-acasă, fără să spună nimănui unde se ducea, reuşind astfel să o ţină la curent pe Houston cu bârfa care spunea că Taggert Kane stătea singur în casa lui mare, fără prieteni, fără servitori.

— Şi fără rude. Acest lucru trebuie să-l bucure foarte mult, zise Houston. Acum poate să lucreze nestingherit, fără să-l întrerupă nimeni.

— Nu te amărî, Houston, spuse Pamela. Regretul te face să te simţi groaznic. Ştiu ce înseamnă. Ce-ai spune dacă am include în primul număr şi această reţetă de vopsit? O bucăţică de lemn de băcan şi o bucăţică de coajă de arbore de săpun. Eu mi-am înnoit de două ori pălăria neagră de fetru după metoda asta şi a ieşit destul de bine.

— Da, desigur, rosti Houston absentă, în timp ce ştergea de cerneală ciocănelele maşinii de scris. Blair îi povestise că atunci când Remington construise prima maşină, ciocănelele se încălecau în permanenţă. Studiindu-se problema, s-a constatat că dactilografele

erau mult mai rapide decât mecanismul maşinii, aşa că s-a optat pentru o tastatură mai complicată. S-au răspândit caracterele cele mai utilizate pe claviatură pentru a încetini viteza utilizatorului. Din întâmplare, literele de pe primul rând sunt OWERTY.

După ce se scurseră două săptămâni de când Houston îl părăsise pe Kane, sosi şi vagonul special comandat pentru Opal, care stârni o mare rumoare în oraş. Cu lacrimi în ochi, Opal se duse la Houston şi încercă să-i arate că plecase de lângă un om minunat, că nu se cădea să facă aşa ceva, că o femeie nu era pe deplin femeie dacă nu avea un copil, dar că ea, care nici măcar soţ nu mai avea, era de plâns.

Houston reuşi să-i spună mamei sale că el era cel care nu o mai dorea pe ea şi nu altfel. Nu era chiar adevărul adevărat, dar, uneori minciunile spuse ca să-ţi împaci mama erau acceptabile.

*

Opal Chandler Gates înainta încet pe strada Hachett îndreptându-se spre reşedinţa Taggert. Spusese că se duce în centru la cumpărături, dar domnul Gats nu o întrebase de ce îşi pusese costumul bordat cu blăniţă de vulpe şi pălăria asortată de vulpe, însă bărbaţii rareori înţelegeau importanţa îmbrăcăminţii. Astăzi, trebuia să arate foarte bine, deoarece se ducea să-l implore pe Kane să o primească înapoi pe Houston – dacă într-adevăr o alungase.

Houston dacă voia putea să fie atât de rigidă, se gândi Opal. Semăna foarte mult cu tatăl ei în această privinţă. Bill putea să fie foarte bun prieten cu cineva, însă dacă acel cineva îi trăda încrederea, nu-l ierta

niciodată. Houston avea tendinţa să procedeze astfel. Opal ştia că după lovitura primită, Houston nu mai avea niciun sentiment pentru Leander şi că din partea ei acesta ar fi putut să şi dispară de pe faţa pământului.

Acum însă trebuia făcut ceva în legătură cu Kane. Opal era sigură că el făcuse ceva groaznic, ceva stupid, ceva nelalocul lui. Dar dacă se gândea bine, acestea erau trăsăturile cele mai atrăgătoare la Kane: era pe atât de necioplit pe cât era Houston de rafinată. Se potriveau perfect, iar ea dorea să-i vadă din nou împreună.

Ajunsă în dreptul uşii mari de la intrare, Opal ciocăni, însă, neprimind niciun răspuns, o deschise şi intră înăuntru. Holul răsună de pustietate.

Opal trecu cu degetele pe deasupra mesei de pe culoar. Era uluitor cât de mult prai se putea aduna în numai două săptămâni.

Îl strigă pe Kane, însă nu primi niciun răspuns. Fusese în acea casă doar o singură dată şi nu era prea familiarizată cu interiorul. Pierdu puţin timp plimbându-se prin încăperile de la parter şi prin cele de la etaj. În timp ce se afla sus, în dormitorul lui Kane, se uită pe fereastră şi-l văzu pe ginerele ei în grădină.

Se repezi atunci spre scară şi, după ce coborî în mare grabă treptele, o apucă prin iarba înaltă care ar fi trebuit cosită. Urmând potecile şerpuitoare, coborî spre capătul curţii unde îl găsi pe Kane sprijinit de un copac, fumându-şi unul din înmiresmatele trabucuri şi privind în gol.

Simţind prezenţa străină el se întoarse.

— Ce vânt te aduce p-aici? întrebă el prevăzător.

Opal inspiră adânc.

— Am auzit că te-ai supărat şi mi-ai alungat fata.

— Pe dracu'! M-a părăsit! Mi-a zis ceva dă genul că nu mă respectă.

Opal se aşează pe o băncuţă de piatră aflată la umbra unui copac.

— M-am temut de treaba aceasta. Houston seamănă cu tatăl ei. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Houston n-a suflat o vorbă. Şi la capitolul acesta seamănă cu tatăl ei.

Kane rămase tăcut privind prin grădină.

— Ştiu că este ceva intim şi dacă este în legătură cu… dormitorul, ştiu că Houston s-ar putea să fie puţin speriată, însă sunt sigură că dacă vei avea răbdare…

— Speriată! Houston? Vorbeşti dă femeia cu care m-am căsătorit? În pat nu-i le frică dă nimic.

Opal, înroşită la faţă, îşi mişca neastâmpărat mănuşile.

— Atunci înseamnă că este vorba de altceva. Ea aşteptă. Dacă te gândeşti la discreţie, te asigur că…

— În oraşu' ăsta nu prea există aşa ceva. Uite, poate dumneata pricepi ce a supărat-o atât dă tare, însă io nu pricep. Ştii că la început io am lucrat la grajdurile lui Fenton? Ei bine, tot timpul cât am lucrat acolo, nu mi-a fost îngăduit să urc scara interioară a acelei case, da' io mereu mă întrebam cum era să fii stăpânu' unei case atât dă mari ca aia. Mai târziu când am vrut să mă însor cu fata lui, Fenton mi-a zis că nu era dă nasu' meu. Aşa că am plecat şi am început să fac banii. Însă în mintea mea am visat tot timpul ca într-o zi să-l invit pe Fenton la cină la mine acasă, iar în capu' mesei mele să stea o doamnă adevărată.

Opal avu nevoie de câteva momente ca să înţeleagă că acesta era sfârşitul poveştii şi că ea trebuia să deducă restul.

— Dumnezeule! exclamă ea după o clipă. Vrei să

spui că ţi-ai construit casa aceasta enormă şi că te-ai căsătorit cu fiica mea ca să-ţi împlineşti visul?

Din partea lui Kane nu veni niciun răspuns.

Opal zâmbi.

— Ei bine nu-i de mirare că Houston te-a părăsit după ce a aflat acest lucru. Probabil că s-a simţit folosită.

— Folosită! Şi ea s-a folosit de mine. S-a măritat cu mine pentru banii mei.

Opal îl privi gravă, de pe chip pierindu-i orice urmă de zâmbet.

— Oare? Ştii cât de mult a încercat domnul Gates să o împiedice să se mărite cu tine? De fapt, multă lume a sfătuit-o să nu se mărite cu tine. Însă ea a făcut-o. Cât despre bani, nici ea, nici sora ei nu trebuie să-şi facă griji. Nu sunt bogate, dar au atât cât să le ajungă să-şi cumpere toate rochiile de care au nevoie.

— Având în vedere cumpărăturile pe care le face Houston la capitolul rochii, s-ar zice că dispune de-o comoară, mormăi el.

— Crezi că Houston vrea mai mult din bogăţiile pe care numai tu poţi să i le oferi? continuă Opal. Ţi s-a părut că ar fi avidă?

Kane se aşează pe bancă.

Opal îşi puse braţul pe umerii lui.

— Îţi este dor de ea, nu-i aşa?

— N-o cunosc dăcât dă câteva luni, da’ cred că m-am obişnuit cu ea. Uneori îmi venea să o sugrum fiin’că mă punea să fac lucruri pe care nu le doream, da’ acu’… Acu’ mie dor dă acele ei dă păr pe care călcam. Mi-e dor dă felul în care mă întrerupea din discuţiile mele cu Edan. Mi-e dor dă Edan. Mi-e dor dă baseball-ul pe care îl făceam cu Ian şi cu fiul meu. Mi-e dor… El se ridică, chipul fiindu-i încruntat de mânie.

Blestemata! Aş fi vrut să n-o fi întâlnit niciodată. Eram un om fericit înainte s-o cunosc şi o să fiu din nou. Să te duci şi să-i spui că n-am s-o primesc înapoi nici dacă o să se târască în genunchi.

Kane o apucă pe cărarea ce urca spre casă.

— Kane, te rog, eu sunt o femeie bătrână, îi strigă Opal din urmă, încercând să ţină pasul cu el.

— Cucoanele nu îmbătrânesc deloc, îi spuse el peste umăr. Trebuia să fi rămas cu prostituatele, mormăi el. Barem ele nu vor dăcât bani.

Opal se reîntâlni cu Kane în biroul lui, unde îl găsi cu nişte hârtii în mână.

— Trebuie să o aduci înapoi.

— Pe dracu'. Nu o vreau.

Abia mai trăgându-şi sufletul, Opal se aşeză pe un scaun şi începu să-şi facă vânt. Pe furiş, ea îşi aranjă corsetul medicinal, cu întărituri metalice.

— Dacă n-ai spera în întoarcerea ei, ai fi acum în tren.

Kane rămase o clipă tăcut în scaunul lui din piele roşie.

— Nu ştiu cum s-o aduc înapoi. Dacă nu m-a luat pentru banii mei, atunci nu ştiu ce a găsit la mine. Femeile astea! Ie mai bine fără ele. El o privi pe Opal printre gene. Crezi că i-ar plăcea un cadou?

— Nu este genul lui Houston. Are principiile tatălui ei. Nici scuzele şi nici declaraţiile de dragoste nu o vor îmbuna. Este foarte rigidă. Cred că o cale prin care ai putea să o aduci înapoi, ar fi să încerci să o convingi că nu te-ai căsătorit cu ea doar ca să te răzbuni pe domnul Fenton – care între noi fie vorba, nu poate fi învinuit că nu i-a îngăduit fiicei să se mărite cu un grăjdar.

Kane deschise gura, însă o închise brusc. Ochii lui

licăriră.

— Există o cale, da'… Nu, n-o să ţină. N-ar crede niciodată că aş fi în stare de o asemenea josnicie. Niciodată.

— Pare perfect. Spune-mi.

Şovăind, Kane îi povesti şi, spre surprinderea lui, Opal se arătă încântată de idee.

— Femeile! mormăi el.

Opal se ridică.

— Acum trebuie să plec. Oh, da, vai de mine, era să uit. De fapt eu venisem să-ţi spun că vagonul de tren a sosit, dar nu-l pot accepta. Este un dar mult prea costisitor. Va trebui să-l iei înapoi.

— Şi ce naiba să fac io cu un vagon roz? Dumneata poţi să călătoreşti cu el.

Opal îi surâse afectuos.

— Dragă Kane, toţi avem visurile noastre; din păcate, uneori când se împlinesc, nu mai sunt atât de frumoase. Aş muri de frică dacă ar trebui să călătoresc.

— Păi, atunci, găseşte-i un loc pe undeva şi foloseşte-l pentru petrecerile pe care le dai. Eşti sigură că chestia asta cu Houston o să meargă? Nu ştiu dacă vreau ca ea să mă creadă în stare dă aşa ceva.

— Te va crede şi întrebuinţarea vagonului este excelentă, dacă ar fi fost vopsit în altă culoare.

— Dacă nu-l primeşti, o să ţi-l mut în curte.

— Din moment ce mă şantajezi… zise ea făcându-i cu ochiul.

Kane gemu când ea îl sărută pe obraz.

— Simt că totul va merge bine de acum încolo. Îţi mulţumesc foarte mult pentru vagon şi vă aşteptăm pe amândoi săptămâna viitoare la masă. La revedere.

Kane rămas vreme îndelungată în scaunul lui bolborosind despre femei în general şi despre doamne

în special.

Capitolul 26

Înăbuşindu-şi un căscat, Houston iuţi pasul pe bulevardul Lead, încercând să-şi termine toate treburile înainte de începerea ploii. Era foarte obosită după scandalul care se produsese seara trecută în casa lui Pam, scandal care îi ţinuse pe toţi treji până târziu.

Zachery se dusese să-l viziteze pe Ian la noua casă pe care o cumpărase Edan şi-l rugase să meargă împreună să joace un baseball la Kane. Până să apuce Ian să-şi exprime părerea despre Kane, Zach îşi lăsă capul în jos şi intră cu toată forţa în stomacul vărului lui. Se încinse o bătaie pe viaţă şi pe moarte şi abia după vreo treizeci de minute Edan îi găsi şi-i despărţi.

Când Zach veni acasă, adus de guler de Edan, Jacob era în vizită la fiica lui. Văzându-şi scumpul nepot plin de sânge, vânătăi şi zgârieturi şi ţinut de cineva care avea legătură cu Kane Taggert, un alt război se declanşă.

Pam se îngrijoră pentru sănătatea fiului ei şi nu vru să ştie cu cine se bătuse şi de ce, însă pe Jacob îl interesau aceste lucruri. Imediat, el începu să-l atace pe Edan.

— Războiul dumitale nu este cu mine, îi zise Edan şi plecă.

Jacob începu să-l chestioneze pe Zach şi când îşi dădu seama că băiatul îşi apărase tatăl, mânia bătrânului nu mai cunoscu margini. Furia lui se întoarse împotriva Pamelei, aluziile lui reproşându-i pe

de o parte că era o mamă nepotrivită, iar pe de altă parte, maniera în care îl concepuse pe Zach.

Pentru prima dată Houston văzu temperamentul lui Pam şi înţelese de ce Kane o refuzase în ziua nunţii. Atât Pam cât şi tatăl ei îşi adresară cuvinte grele; ambii părură să nu se mai poată stăpâni în niciun fel. Dacă Pam şi Kane ar fi încercat să trăiască împreună… Houston nu voia să se gândească la ce-ar fi putut să se întâmple.

Zachery intră şi el în ceartă, neştiind de partea cui să se mai dea. Însă Pam şi Jacob începură să ţipe la el.

Nu aşa procedează un Taggert, îşi zise Houston.

Ea păşi în mijlocul acelor oameni înroşiţi de furie.

— Zachery, rosti ea pe un ton poruncitor şi distant în acelaşi timp. Speriaţi, toţi se opriră şi o priviră. Zachery, vino te rog cu mine ca să te spăl. Domnule Fenton, chemaţi-vă trăsura şi întoarceţi-vă acasă. Mai târziu puteţi trimite flori cu scuzele de rigoare. Tu, Pamela, du-te în camera ta, parfumează-te puţin şi întinde-te în pat.

Houston rămase acolo neclintită, cu mâna întinsă spre Zachery, până ce Pam şi Jacob se supuseră cerinţei ei. Cu sfială, băiatul o apucă de mână şi o urmă în bucătărie. Era mult prea mare ca să mai îngăduie unei femei să-l spele pe faţă şi pe mâini, dar cu toate acestea stătu cuminte de parcă ar fi avut patru ani şi o lăsă pe Houston să se ocupe de el. După câteva minute el începu să-i povestească de la ce se certaseră.

— Cred că ai avut perfectă dreptate că ţi-ai apărat tatăl, zise ea.

Zachery rămase cu gura căscată.

— Dar am crezut că nu-l mai placi deloc.

— Adulţii se ceartă altfel decât copiii. Acum, du-te şi pune-ţi o cămaşă curată şi împreună îi vom face o vizită lui Ian.

— Tică… începu Zach, însă se întrerupse brusc. Nu vreau să-l mai văd niciodată.

— Ba o să-l vezi, zise ea aplecându-se spre el până ce nasurile lor se atinseră.

— Da, doamnă, răspunse Zach.

Houston şi Zachery petrecură câteva ore cu Edan şi cu restul familiei Taggert. Houston avea senzaţia că intrase în mijlocul unei luni de miere, deoarece Jean şi Edan îşi tot aruncau ocheade când credeau că nimeni altcineva nu-i vede.

Sherwin îi luă la un moment dat pe băieţi şi se duse cu ei în spatele curţii, unde îi puse să smulgă buruieni şi să mute pietre. Când Zach şi Houston se întoarseră acasă, băiatul era prea obosit ca să mai fie supărat pe cineva, iar ea sună câţiva copii din oraş şi-i invită la un meci de baseball pe care Ian şi Zach îl stabiliseră pentru a doua zi.

Când se urcă în pat, după ce Pam îşi ceruse de trei ori iertare şi-i mulţumise de alte patru ori, se simţea sfârşită. Pe măsuţa de lângă pat era o vază cu două buchete mari de trandafiri roşii de la Jacob Fenton pentru „lady” Houston.

Grăbindu-se acum ca să prindă tramvaiul, înainte de începerea ploii, constată că era cumplit de obosită.

Era aproape de clădirea operei, când un tunet bubui, cerul se deschise şi ploaia începu – iar o mână o trase într-un gang. Ţipătul ei fu acoperit de un nou tunet.

— O să aduni toată lumea aci dacă nu taci, zise Kane, ţinându-i mâna peste gură. Nu sunt dăcât io şi nu vreau dăcât să stau puţin dă vorbă cu tine.

Houston îi aruncă o privire încruntată printre picăturile de ploaie care i se scurgeau pe faţă.

— Este acelaşi loc în care te-am tras şi prima dată, mai ţii minte? Te-am întrebat atunci dă ce mi-ai luat apărarea în faţa fetişcanei ălia. Ie ca un fel dă aniversare acu, nu-i aşa?

Chipul lui deveni mai blând, iar mâna care îi astupa gura se relaxă. Houston scoase atunci un ţipăt că ar fi putut trezi şi morţii din morminte. Din nefericire, ploaia îi acoperi strigătul, iar lumea care ar fi putut s-o audă se adăpostise din calea potopului.

— Fir-ai să fii, rosti Kane, apăsându-şi din nou mâna peste gura ei. Ce ai? Nu vreau decât să-ţi vorbesc. O să-mi dau mâna la o parte, iar dacă ţipi o să te împiedic. M-ai înţeles?

Houston încuviinţă din cap, dar în clipa în care o eliberă, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre ieşirea din gang. Înjurând, Kane se agăţă de ea, însă cusătura rochiei cedă acolo unde o apucase el.

Houston se întoarse înapoi la el, privind furioasă la rochia care îi atârna ruptă.

— Nu asculţi niciodată ce-ţi spune cineva? Nu vreau să vorbesc cu tine. Dacă voiam, stăteam cu tine, îi strigă ea ca să acopere ploaia. Vreau să mă duc acasă. Nu-mi pasă dacă n-am să te mai văd niciodată.

Ea se răsuci ca să plece din nou, însă Kane o atinse iarăşi.

— Houston, stai. Vreau să-ţi spun ceva.

— Foloseşte telefonul, zise ea peste umăr.

— Eh, fir-ai tu să fii, zise el printre dinţi. O să mă asculţi indiferent ce voi fi obligat să fac.

El o apucă din nou şi, reuşind să-i rupă şi restul rochiei, căzu cu ea în proaspătul noroi de vreo şase centimetri. Houston căzu prima cu faţa în noroi, în timp

ce Kane, aterizând deasupra ei, rămase relativ curat.

Houston reuşi să-şi ridice partea superioară a corpului din mocirlă.

— Dă-te jos de pe mine, rosti ea nedeschizându-şi buzele pentru ca noroiul să nu-i intre în gură.

Kane se răsuci pe-o parte.

— Houston, iubito. N-am vrut să-ţi fac rău. N-am vrut dăcât să-ţi vorbesc.

Houston se întoarse şi fără să încerce să se ridice rămase în şezut şi începu să-şi cureţe cu fusta complet sfâşiată care îi atârna pe şolduri, noroiul de pe faţă.

— Tu niciodată nu vrei să faci rău nimănui, zise ea. Faci doar ceea ce vrei, neţinând cont de cine ţi se pune în cale.

El îi zâmbi.

— Ştii, eşti drăguţă chiar şi aşa.

Ea îi aruncă o privire dură.

— Ce voiai să-mi spui?

— Ah… voiam să te întorci la mine.

Ea continuă să-şi şteargă faţa.

— Sigur că vrei. Ştiam că o să vrei. L-ai pierdut şi pe Edan, nu-i aşa?

— La naiba, Houston, ce vrei să fac, să te implor?

— De la tine nu vreau absolut nimic. În clipa de faţă dorinţa mea este să mă duc acasă şi să fac o baie. Ea încercă să se ridice, luptându-se cu noroiul şi cu fusta ruptă.

— Nu poţi ierta pe nimeni pentru nimic, nu-i aşa?

— Tu-l poţi ierta pe domnul Fenton? Măcar eu nu mă folosesc de alţii ca să obţin ceea ce vreau.

Prin perdeaua de apă, Houston observă cum mânia îi întuneca chipul lui Kane.

— Uite ce e, io m-am săturat, rosti el, apropiindu-se de ea şi ţintuind-o de un zid. Eşti soţia mea şi după

lege îmi aparţii. Nu-mi pasă dacă mă respecţi sau nu, dacă mă iubeşti sau nu. Din clipa asta te întorci la mine.

Ea se uită la el cu toată demnitatea pe care i-o îngăduia alura ei.

— Voi urla tot drumul până acasă şi cu prima ocazie voi fugi.

El se aplecă spre ea, făcând-o să se îndoaie spre spate.

— Ştii fabrica dă bere pe care o conduce tatăl tău vitreg? Acum un an el a avut nişte probleme financiare pe care nu le-a pomenit nimănui. În urmă cu două luni, a vândut fabrica în mare taină unui cumpărător, care îl lasă s-o conducă în continuare.

— Ţie? zise ea, lipindu-se cu spatele de cărămida udă a peretelui.

— Mie. Şi luna trecută am cumpărat Banca Naţională din Chandler. Mă întreb cine o să sufere dacă io mă hotărăsc să le închid pe toate?

— N-ai face asta, rosti ea pierzându-şi răsuflarea.

— Tocmai ai spus că fac ce vreau, neţinând cont dă cine mi se pune în cale. Iar, acu’ vreau ca tu să te muţi înapoi la mine acasă.

— Dar de ce? Eu n-am însemnat nimic pentru tine. N-am fost decât o rotiţă în planul tău de răzbunare. Cu siguranţă, altcineva ar fi…

El nu-i luă în seamă cuvintele.

— Ce spui? Te martirizezi ca să salvezi oraşu’? Casa şi patul meu o să-ţi fie, desigur, rugu’.

Brusc el îi cuprinse bărbia în mână, degetele lui dezmierdând brutal pielea ei umedă.

— Te mai aprind încă? Te mai pot face încă să ţipi dă plăcere?

El îşi aplecă încet capul de parcă ar fi dorit să o

sărute, însă se opri la distanţă de-o răsuflare de gura ei.

— N-ai altă alternativă. Or vii cu mine acu', or o să las pe drumuri multă lume. Principiile tale sunt mult mai importante dăcât pâinea acestor oameni?

Ea clipi limpezindu-şi ochii.

— Mă voi întoarce din nou la tine, zise ea, dar nici nu te gândeşti cât de rece poate să fie Doamna Gheţii.

Kane nu răspunse, o ridică în braţe şi o duse la trăsura lui. Niciunul din ei nu scoase un cuvânt cât dură drumul până la conacul Taggert.

*

Houston nu trebui să se forţeze prea mult ca să păstreze distanţa faţă de soţul ei şi doar o singură dată fu cât pe ce să cedeze. Îşi amintea foarte bine de ce se căsătorise cu ea şi cât de proastă fusese că se îndrăgostise de un bărbat atât de egoist. Cel puţin Leander fusese sincer când îi spusese ce voia de la ea.

Houston nu se ocupa de casă decât în limitele strictului necesar. Reangajă servitori, dar nu programă nicio recepţie. Cu Kane discuta numai când era absolut necesar şi refuză să reacţioneze la atingerile lui – deşi acest lucru era cel mai greu.

Prima noapte fusese cea mai cumplită. Kane venise în patul ei şi o cuprinsese tandru în braţe. Ea refuzase să-şi lase corpul s-o trădeze. Rămăsese rigidă ca un ţăruş de oţel şi-şi fixase gândurile la mină. Fusese probabil lucrul cel mai greu pe care îl făcuse vreodată, însă nu dorise să-i cedeze după ce se folosise de ea. Ea îşi păstrase răceala şi atunci când el se depărtase puţin şi o privise cu nişte ochi de căţeluş trist. În sinea ei se gândise că el voia să se folosească

de fizicul lui ca să obţină ceea ce dorea.

A doua zi dimineaţă el veni în camera ei şi ridică de pe podea un mic cufăr. Houston ştia că acela era darul lui de nuntă şi ştiuse tot timpul ce se afla înăuntru, însă aşteptase ca el să vină şi să i-l ofere. Acum însă, când el răsturnase în poala ei bijuterii în valoare de peste un milion de dolari, ea nu se putea gândi decât că între ei totul devenise atât de rece – aproape la fel de rece ca străfundurile ei.

Kane se retrase şi aşteptă reacţia ei.

— Dacă te gândeşti să încerci să mă cumperi… începu ea.

El o întrerupse.

— La naiba, Houston! Trebuia să-ţi fi vorbit de Fenton înainte de nuntă? Am trecut şi aşa prin destule, nu mai spun că şi când ne-am aflat în faţa altarului ai încercat să te măriţi cu Westfield. El aşteptă o clipă. N-ai dă gând să negi că l-ai dorit pe Westfield?

— Se pare că nu contează ce doresc eu. Eşti expert în a obţine tot ce doreşti. Ai vrut o casă ca să rivalizeze cu cea a domnului Fenton, ai vrut o soţie ca să-l impresionezi. N-a contat că această clădire a costat milioane, că soţia este o fiinţă cu sentimente proprii. Pentru tine au fost egale. Nu se face decât cum spui, iar cine nu se conformează este eliminat.

Kane părăsi încăperea fără să mai spună un singur cuvânt.

Bijuteriile străluceau în poala lui Houston şi fără să le mai arunce vreo privire, ea dădu pătura la o parte, acoperindu-le şi coborî din pat.

Timpul şi-l petrecea în camera de zi, citind. Servitorii o mai deranjau din când în când, însă altfel stătea singură. Unica ei speranţă era ca el să vadă că ea nu voia să trăiască în casa lui şi să-i îngăduie să

plece.

La o săptămână de la întoarcerea ei, Kane năvăli în cameră ca o vijelie, ţinând în mână nişte hârtii de la bancă.

— Ce dracu vor să însemne astea? strigă el. Din contul doamnei Houston Chandler Taggert s-a reţinut valoarea unei pudre de baie, a doi metri de fundă şi factura telefonică a casei Taggert.

— Cred că eu sunt singura din casă care foloseşte telefonul şi ca atare trebuie să suport cheltuiala.

El se aşează pe un scaun în faţa ei.

— Houston, am fost io zgârcit cu tine? M-am plâns vreodată că tu cheltuieşti prea mult? Am spus sau am făcut vreodată ceva care să te facă să crezi că ţin banii ascunşi de tine?

— M-ai acuzat că m-am măritat cu tine pentru bani, zise ea cu răceală. De vreme ce banii tăi îţi sunt ţie, şi nu mie, atât de dragi, poţi să ţi-i păstrezi sănătos.

El vru să vorbească, însă închise gura. După un moment îndelungat în care se uită prin facturi, el rosti cu blândeţe:

— În seara asta plec la Denver şi-o să lipsesc vreo trei zile. Aş vrea să stai acasă. Nu vreau să intri în vreo belea, dă pildă nu vreau să te duci să instigi vreo răzmeriţă în colonia minieră.

— Şi dacă aş instiga ce-o să le faci oamenilor nevinovaţi? O să le arunci familiile în zăpadă?

— În caz că n-ai observat, să ştii că afară este încă vară. El se îndreptă spre uşă. Nu mă cunoşti deloc. O să anunţ la bancă ca facturile tale să mi se trimită mie. Cumpără tot ce vrei. Spunând acestea, el ieşi din încăpere.

De îndată ce Kane plecă, Houston se duse la fereastră să privească la oraşul din vale.

— Nici tu nu mă cunoşti deloc, Kane Taggert, şopti ea. Nu vei reuşi să mă ţii înlănţuită în această casă.

Trei ore mai târziu, după ce îl văzu pe Kane plecând, ea îl sună pe reverendul Thomas şi-i spuse să pregătească o căruţă, deoarece, a doua zi, Sadie avea să viziteze mina „Micuţa Pamela”.

Capitolul 27

Îmbrăcată în costumaţia lui Sadie, Houston o apucă pe drumul care urca spre mină, însă atunci când dirija caii, încercând să ocolească un făgaş adânc făcut de ultimele ploi, avu senzaţia că auzi un zgomot venind de sub prelata căruţei. Vara trecută sub pânză fusese prinsă o pisică, iar acum era sigură că se întâmplase acelaşi lucru.

Plesni caii cu hăţurile şi se concentră la drum. La poartă se rugă ca pisica – sau mai bine zis după gălăgia care se auzea, pisicile – să nu se manifeste în niciun fel până ce nu trecea de paznici. N-ar fi vrut să le stârnească acestora într-atât curiozitatea încât să se apuce să-i percheziţioneze căruţa.

Când trecu de paznici şi intră în colonie, respiră uşurată. O sunase în acea dimineaţă pe Jean, care după ce o anunţase pe nerăsuflate că Edan o ceruse în căsătorie, îi spuse că Rafe lucra în schimbul de noapte şi că avea să fie acasă la sosirea ei. Rafe nu ştia de Houston, dar era dispus să o prezinte pe Sadie altei femei care să o ajute la distribuirea legumelor şi a

mărfurilor de contrabandă. Jean nu ştia dacă noua femeie cunoştea adevărata identitate a lui Houston.

Houston trase căruţa în faţa casei în care locuiau Taggert-ii şi se opri în clipa în care Rafe ieşi în prag.

— Ziua bună, strigă Sadie, ostenindu-se să-şi coboare greoiul corp din căruţă.

Rafe înclină din cap în direcţia ei şi o privi atât de pătrunzător că o făcu pe Houston să-şi plece capul şi să-şi ascundă chipul sub pălăria ponosită.

— Am auzit c-o să-mi găseşti pe altcineva ca să mă ajute să scap dă marfa asta. Acu' că Jean o să fie cocoană mare, cred că n-o s-o mai văd p-aci. Sadie începu să desfacă prelata dintr-un colţ. S-au strecurat p-aci pe undeva nişte miţe şi tre' să le scot.

Privind spre Rafe, ea dădu prelata la o parte şi ridică o căpăţână de varză, vrând parcă să-şi laude marfa. Însă când se uită din nou în căruţă, genunchii începură să-i tremure şi se văzu nevoită să se prindă de marginea acesteia ca să nu cadă. Sub căpăţână de varză, zărise chipul lui Kane, care îi făcea cu ochiul.

Rafe o apucă pe Sadie de mână şi se uită în căruţă.

Kane se ridică, legumele începând să cadă pe lângă căruţă.

— Ai surzit, Houston? Nu m-ai auzit strigând? Am crezut c-o să mă sufoc acolo La naiba, femeie! Ţi-am spus să nu mergi azi la mină.

După ce se uită nedumerit câteva clipe când la unul când la altul, Rafe o prinse pe Houston de bărbie şi-i ridică faţa spre lumină. Dacă cineva se uita atent, putea să vadă machiajul. De-a lungul anilor, Houston devenise expertă în a-şi ţine capul plecat şi învăţase că oamenii rareori se uitau unii la alţii cu ochi critici. Vedeau dintr-o privire că era o femeie bătrână şi nu

puneau la îndoială prima impresie.

— Nu-mi vine să cred, zise Rafe printre dinţi. Mai bine am intra înăuntru şi ţi-ai da drumul la gură.

Kane veni lângă ea şi strângând-o tare de cot o împinse în coliba lui Rafe.

— Ţi-am spus să nu faci asta, începu Kane. El îşi privi unchiul. Ştii cu ce se ocupă cucoanele din Chandler? Trei sau patru din ele să îmbracă aşa şi bagă în colonie lucruri dă contrabandă.

Houston se eliberă din strânsoarea lui Kane.

— Nu este totul chiar atât de rău precum laşi tu să se înţeleagă.

— În plus, Fenton ştie despre aceste femei şi le poate da oricând în judecată. Are probabil la degetul mic jumătate din oamenii de vază ai oraşului şi ăştia nici măcar nu ştiu.

Rafe o privi pe Houston un moment.

— Ce fel dă lucruri dă contrabandă?

— Nimicuri, răspunse ea. Medicamente, cărţi, ceai, săpun, orice se poate ascunde printre legume. Cât despre Fenton, de vreme ce ştie şi nu a luat nicio măsură până acum, probabil că ne protejează şi are grijă să nu ni se întâmple ceva pe drum. În definitiv, nu facem rău nimănui.

— Nimănui! Kane îşi pierdu răsuflarea. Iubito, într-o zi o să-ţi povestesc despre acţionari. Dacă acţionarii lui Fenton află despre voi şi despre cum le luaţi profitul de la gurile lor hrăpăreţe, o să vă spânzure pe toţi. Însă până ca Fenton să atârne în ştreang, o să se folosească dă toate femeile, dă toţi tăticii şi dă toţi soţii ca să-şi scape pielea. Sunt convins că lui Fenton îi place ce faceţi, fiin’că ştie că în orice clipă, îi are la mână pe cetăţenii dă vază din Chandler – atâta vreme cât investitorii lui nu ştiu nimic despre

nimic.

— Numai pentru că tu şantajezi, nu înseamnă că şi alţii ar face acelaşi lucru. Poate că domnul Fenton…

Houston se opri deoarece Rafe o pofti afară.

— Cred c-ai face mai bine să-ţi descarci căruţa. Femeia care o să te ajute stă vizavi. Ciocăne la uşa ei şi o să iasă imediat. Spunând acestea, el trânti uşa în urma ei.

— Dă cât timp ţine treaba asta? îl întrebă Rafe pe Kane. Şi ce face cu banii pe care ia pă mărfuri?

Kane nu cunoştea toate răspunsurile la întrebările unchiului său, dar împreună reuşiră să-şi imagineze totul. Rafe împărtăşi părerea lui Kane în legătură cu motivul pentru care Fenton le îngăduia femeilor să intre în colonie.

— Le-ar vinde într-o secundă, zise Rafe. Ce intenţionezi să faci acu'? O s-o laşi să-şi conducă căruţa pân' o s-o păţească într-o zi? Dacă paznicii o să afle că i-a păcălit ani de zile, o să acţioneze mai întâi şi pe urmă o să-o întrebe cine o protejează.

— I-am zis să nu vină azi aci şi vezi cum m-a ascultat. În clipa în care am plecat, s-a dus şi a cumpărat o căruţă dă legume şi a venit cu ele aci.

— Ea a plătit pentru ele?

Kane îşi trase un scaun şi se aşează.

— Deocamdată nu-i prea fericită cu mine, dar o să se schimbe. Mă muncesc cu ea.

— Dacă vrei să vorbeşti cu cineva, să ştii că te pot asculta, zise Rafe aşezându-se pe un scaun vizavi de nepotul lui.

Kane de când se ştia nu discutase cu nimeni despre problemele lui personale, însă în ultima vreme lucrurile se schimbaseră. Îi spusese lui Opal o parte din problemele lui şi acum voia să i le povestească şi

unchiului. Poate că un bărbat avea să-i fie un sfetnic bun.

Kane îi spuse lui Rafe despre copilăria lui la grajdurile lui Fenton, despre visul lui de a construi o casă mare. Rafe înclină înţelegător din cap, de parcă ceea ce povestea Kane ar fi fost perfect logic.

— Numa că Houston s-a supărat teribil când i-am zis dă ce m-am însurat cu ea şi m-a părăsit. Am adus-o înapoi, însă nu se poate spune că le fericită.

— Ai zis că ai plănuit s-o ai la masa ta, da după aia ce voiai să faci cu ia?

Kane începu să-şi privească unghiile.

— Nu voiam o nevastă şi am crezut că era îndrăgostită dă acel Westfield care-a părăsit-o, aşa că am fost sigur că o să se bucure să scape dă mine după cina cu Fenton. M-am gândit să-i dau o cutie cu bijuterii şi pe urmă să mă întorc la New York. Lucru' dracului, însă. I-am dat bijuteriile şi nici măcar n-a vrut să se uite la ele.

— Şi-atunci dă ce n-o părăseşti pur şi simplu şi nu te duci la New York?

Kane cumpăni o clipă până răspunse.

— Nu ştiu, cred că a început să-mi placă aci. Îmi plac munţii, aci nu-i aşa dă cald ca-n New York şi…

— Îţi place dă Houston, zise Rafe zâmbind. Este o fătucă drăguţă şi aş prefera o femeie ca ia dăcât tot stătu New York.

— Şi-atunci cum să face că nu te-ai însurat?

— Toate femeile care mi-au plăcut nu m-au vrut.

— Cred că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu mine. Când nu-mi păsa dacă Houston să mărita sau nu cu mine şi mă gândeam că până la urmă să vă găsi cineva să o facă, ia îmi tot zicea că mă iubeşte, iar acu', când cred că n-aş mai putea să trăiesc fără ia, se

uită la mine dă parcă aş fi o balegă dă cal.

Cei doi bărbaţi tăcură o clipă, în jurul lor atmosfera fiind încărcată de sentimentele nedreptăţii.

— Vrei un whisky? întrebă Rafe.

— Am nevoie dă unu', răspunse Kane.

Când Rafe se ridică să aducă băutura, Kane, pentru prima dată, se uită prin casă. După calculele lui tot locul ar fi încăput în baia şi debaraua lui. Casa era murdară, de o manieră că nicio curăţenie nu ar fi avut efect. În încăpere nu exista niciun fel de lumină, iar mirosul trăda o sărăcie lucie.

Pe poliţă se afla o cutie cu ceai, două conserve cu legume şi o bucată de pâine înfăşurată într-un şervet. Kane era sigur că aceea era toată mâncarea care exista în casă.

Brusc, el îşi aminti de odăile de deasupra grajdurilor în care crescuse. Cearceafurile şi hainele le dădea la curăţat la spălătoresele lui Fenton, iar când crescu, le convingea pe slujnice să-i facă curat în încăpere. Mâncare existase întotdeauna din abundenţă.

Ce spunea Houston că le ducea minerilor? Medicamente, săpunuri, ceai? Orice putea să ascundă într-o căpăţână de varză. El nu trebuise să-şi facă niciodată griji din pricina mâncării. Indiferent unde locuise, niciodată nu trăise într-o asemenea mizerie.

Când îşi ridică privirea spre un colţ, pe unde evident pătrundea apa de ploaie, se întrebă cum de mama lui, crescută cu tot ce fusese mai bun din viaţă, supravieţuise atâta vreme într-o asemenea casă.

— Ai cunoscut-o pe mama? întrebă Kane încet, când Rafe aşează pe masă o ceaşcă metalică.

— Da. Rafe îl urmărea cu privirea pe acest bărbat care era ruda lui; care i se părea familiar şi în acelaşi

timp necunoscut. Uneori, Kane se mişca într-o manieră care îl făcea pe Rafe să creadă că îl avea în faţă pe Frank, alteori avea un fel de a privi oamenii care-i aducea aminte de drăguţa Charity.

Rafe se aşeză la masă.

— A locuit cu noi doar câteva luni şi i-a fost dăstul dă greu, da' era scumpă foc. Noi toţi ziceam că Frank era cel mai norocos om dă pă faţa pământului. S-o fi văzut. Toată ziulica freca, gătea, însă când să făcea vremea să iasă Frank din schimb să împopoţona dă ziceai că ie gata să-l întâmpine pe preşedinte.

Kane rămase o clipă cu privirea pironită pe unchiul lui.

— Am auzit că era o răsfăţată, că le dădea peste nas ălorlalte femei şi că nu era deloc simpatizată.

Pe chipul lui Rafe se aşternu mânie.

— Nu ştiu cine ţi-a zis asta, da ie mare mincinos. Când Frank a murit, ei nu i-a mai păsat dă viaţă. A spus că se duce să nască acasă pentru că ştia că Frank ar fi dorit pentru copilul lui ce era mai bun şi pentru că voia ca tatăl ei să se bucure dă copilul ei. Ticălosul! rosti Rate printre dinţi. Următoru' lucru pe care l-am auzit a fost că Charity şi copilu' au murit şi că taică-su s-a omorât dă durere. Eu şi Sherwin ne-am bucurat că ultimele clipe ale lui Charity au fost fericite şi că taică-su a primit-o înapoi. N-am aflat dăcât târziu despre tine şi că de fapt ea s-a spânzurat.

Kane vru să-l întrebe pe Rafe de ce nu acţionase în vreun fel atunci când aflase de existenţa lui, dar răzgândindu-se îşi ridică la gură cana şi bău. El îi spusese lui Houston că banii dădeau omului putere. Ce ar fi putut să facă un Taggert când ei abia câştigau atât cât să-şi ţină zilele? Şi în plus, el se descurcase singur destul de bine.

— Mă gândeam, zise Kane, privind în jos la cană. Noi doi n-am avut o copilărie prea fericită şi mă întrebam dacă n-aş putea să ajut cu ceva… Chiar şi când rostea cuvintele, îşi dădea seama că n-ar fi trebuit s-o facă. Houston spunea că el folosea banii şi oamenii. Kane îşi privi unchiul şi observă că acesta se ţinea băţos, aşteptând ca el să termine ideea. Lui Ian îi place mult să joace baseball şi lui Zach la fel, da' acu' nu prea apuc să-i mai văd, aşa că mă întrebam dacă n-aş putea să fac o echipă dă baseball cu copiii d-aci. Aş cumpăra io, desigur, tot echipamentu'.

Rafe se relaxă.

— La copii le-ar plăcea. Poate poţi să vii duminică după-amiază când nu coboară în mină. Crezi că Fenton o să fie dă acord?

— Cred că da, zise Kane terminându-şi băutura. Acu' ar fi mai bine să mă duc după nevastă-mea. Dacă i să mă iau după ce simte ea acu' pentru mine, s-ar putea să mă trezesc că mă lasă aci.

Rafe se ridică.

— Mai bine lasă-mă pe mine s-o caut. Cred că tu va trebui să te întorci acasă tot sub prelată. Dacă paznicii o să te vadă că pleci când dă fapt n-ai intrat, o să devină bănuitori şi atunci ălelalte doamne care fac pe cărăuşele o să dea dă belea.

Kane încuviinţă din cap. Nu-i plăcea de ea dar înţelegea rostul.

— Kane, zise Rafe din prag. Dacă ar fi să-ţi dau un sfat în legătură cu Houston, ţi-aş spune să ai răbdare cu ea. Femeile au idei ciudate despre lucruri pe care bărbaţii nici măcar nu încearcă să le înţeleagă. Încearcă să-i faci curte. La început ai făcut ceva ce a cucerit-o, poate dacă încerci să o curtezi din nou să repetă figura.

— Ei nu-i prea plac cadourile, mormăi Kane.

— Poate că nu i-ai dat cadoul cel mai nimerit. Odată, o fată era supărată rău pe mine şi ce-a făcut-o să mă ierte a fost căţeluşu' pe care i l-am dat. Un tâmpiţel, însă ei i-a plăcut tare mult. Mi-a fost foarte recunoscătoare după aia, dacă înţelegi ce vreau să spun. Zâmbind şi făcându-i cu ochiul, Rafe părăsi căsuţa.

*

Tot drumul până acasă, Houston aştepta izbucnirea lui Kane, însă aceasta nu veni. După ce trecură de paznici el se urcă pe capră lângă ea, şi deşi Houston nu scoase un cuvânt, el îi vorbi despre planurile şi afacerile lui. De câteva ori ea vru să-i răspundă, însă se înfrână. Mânia ei era prea mare şi nu putea să şi-o alunge. În curând el avea să-şi dea seama că nu era posibil să înceapă să-l iubească din nou şi atunci avea s-o elibereze din prizonierat.

Acasă, el îi spuse politicos noapte bună şi se duse în birou. A doua zi, la ora prânzului, veni la ea în camera de zi şi fără să rostească vreun cuvânt o luă de mână şi coborî cu ea în bucătărie, de unde luă un coş pregătit de doamna Murchison. Continuând să o ţină de mână, el o conduse pe aleile şerpuitoare până în spatele grădinii – la statuia Dianei unde făcuseră o dată dragoste.

Houston rămase rigidă în picioare în timp ce el întinse o faţă de masă albă din olandă pe care puse mâncarea. Observând că nu se aşază, Kane se văzu nevoit să o tragă în jos. Tot timpul mesei, ea abia se atinse de mâncare, iar Kane nu tăcu o clipă. Îi povesti despre afacerile lui, îi spuse cât de greu îi era fără

Edan.

Houston nu replică în niciun fel, tăcerea ei părând să nu-l deranjeze deloc.

După ce terminară de mâncat, Kane se răsuci, se aşeză cu capul în poala ei şi continuă să vorbească. Îi spuse că Rafe îi povestise despre mama lui. Îi spuse că locuinţa acestuia i se păruse foarte murdară comparativ cu odăile în care copilărise el.

— Crezi că aş putea să fac ceva să-l scot pe unchiul Rafe din mină? Nu mai este tânăr şi aş vrea să fac ceva pentru iei.

Houston rămase tăcută o clipă. Nu mai auzise până atunci o asemenea întrebare din partea lui Kane.

— Nu poţi să-i oferi o slujbă, căci ar intrepreta-o ca pomană, zise ea.

— Aşa m-am gândit şi io. Nu ştiu ce să fac. Dacă îţi vine vreo idee îmi zici?

— Da, rosti ea şovăielnică, în minte revenindu-i imaginea lui Rafe plimbându-se cu Pamela. Formau un cuplu izbitor.

— Trebuie să mă întorc la lucru acu', rosti el, sărutul rapid şi dulce pe care i-l dădu când se ridică făcând-o să tresară.

— De ce nu rămâi aici, ca să te bucuri în voie de grădină?

Kane o lăsă singură. Houston hoinări printre plante şi când ajunse la tufele de trandafiri împrumută o foarfecă de la un grădinar şi tăie câţiva boboci. De când se întorsese era pentru prima oară când făcea ceva ce nu era absolut necesar.

„Nu este un motiv să urăşti casa numai pentru că stăpânul ei este groaznic", îşi zise ea încercând să justifice aducerea trandafirilor în casă.

Când Kane veni la cină, casa era plină de flori

proaspete, iar în timpul mesei el nu făcu decât să-i zâmbească lui Houston.

A doua zi în timpul prânzului o vizită Blair, care îi povesti despre o prietenă de-a ei din Pennsylvania, doctor Louise Bleeker, ce venise să o ajute la clinică şi o întrebă cum o mai ducea. Dintr-un motiv anume Blair părea să nu-l mai urască pe Kane.

— Lucrurile nu s-au schimbat în bine, zise Houston răvăşind prin mâncare. Dar la tine cum merge?

Blair şovăi.

— Lui Lee o să-i treacă sunt sigură.

— Să-i treacă?

— Este puţin cam supărat pe mine acum. Am făcut o… ah, o călătorie în spatele trăsurii lui. Dar, haide să vorbim despre tine.

— Hai mai bine să vorbim despre revistă. Am două articole pentru tine.

Duminică, Kane o trezi ce Houston, rămânând departe de silueta somnoroasă, ghemuită sub aşternut, şi aruncă pe marginea patului o rochie roz, din zefir, care era bordată cu panglici subţiri, din catifea neagră.

— Pune-ţi astea cât mai repede, îi porunci înainte să iasă din cameră.

Câteva minute mai târziu el se întoarse îmbrăcat cu o pereche de pantaloni din catifea cord şi o cămaşă albastră din flanel peste care purta nişte bretele bleumarin. El o privi pe Houston care purta numai lenjeria de corp, corsetul strâmt ridicându-i pieptul peste marginea dantelată a bluzonului, picioarele fiindu-i acoperite de la genunchi în jos în ciorapi negri de mătase şi încălţate cu pantofi mici din piele neagră, cu tocuri înalte.

După ce stătu o clipă cu gura căscată, Kane se răsuci şi ieşi din încăpere, de parcă dacă ar mai fi rămas un moment, n-ar mai fi rezistat.

Houston lăsă capotul pe care îl apucase şi fără să se deranjeze să se acopere cu el scăpă un suspin. Era un suspin de uşurare, îşi zise ea, nu unul de regret aşa cum păruse.

Kane nu-i spuse unde mergeau şi, ridicând-o pe capra şaretei pe care i-o dăruise, dădu bice cailor. Houston nu-l întrebă unde se îndreptau, însă chipul ei trăda uimire când o apucară pe drumul ce ducea la mina „Micuţa Pamela”.

Paznicii le dădură voie să intre fără să-i chestioneze prea mult şi de cum trecură de poartă lumea ieşi din case şi se luă după ei. Houston începu să le facă semne cu mâna unor femei pe care le cunoştea.

— Nu te recunosc acum când eşti curată, o avertiză Kane.

Lumea care se strângea în jurul lor devenea tot mai numeroasă, iar pe feţele copiilor se răsfrângeau zâmbete enorme.

— Ce-ai făcut? îl întrebă ea.

— Uită-te acolo, îi zise arătând cu mâna. În faţa lor era singurul câmp deschis, pe fundal conturându-se gura minei.

Kane opri şareta şi doi băieţi cu praf de cărbune adunat în jurul ochilor ţinură caii cât el o ajută pe Houston să coboare când ajunseră în mijlocul celor adunaţi în jurul cutiilor. Kane zâmbi şi zise tare:

— Pe ele, băieţi.

În timp ce Houston privea la puştimea ce se năpustise asupra lăzilor. Rafe se apropie de ei.

— Cutiile au venit acu’ două zile şi cred că nu vă

deranjează că le-am spus ce-i înăuntru. De atunci se învârt întruna în juru' lor, zise Rafe punându-şi mâna pe umărul nepotului lui.

După ce privi uimită acea mână de pe umărul soţului ei, Houston se întoarse ca să vadă ce găsiseră băieţii în cutii. Aceştia scoseseră la lumină articole de baseball: echipamente, bâte, mănuşi, mingii, măşti pentru cei aflaţi „la prindere".

Kane se întoarse spre Houston, chipul trădându-i speranţele.

Făcuse el toate acestea doar ca s-o impresioneze, se întreba ea şi se uită la părinţii care îşi priveau cu drag fiii.

— Şi fetelor ce le-ai adus?

— Fetelor? întrebă Kane. Fetele nu se pot juca baseball.

— Nu? Dar ce spui de tenis, de mers pe bicicletă, de gimnastică, de trasul cu arcul, de garduri?

— Garduri? zise Kane, mânia aşternându-i-se pe chip. Cred că nu te poate mulţumi nimeni, domnişoară Lady Gheaţă? Nimeni nu se ridică la standardul matale, nu-i aşa? o întrebă el, după care se răsuci şi se îndreptă spre băieţii care învârteau şi aruncau mingiile prin aer.

Houston se depărtă de mulţime. Poate că fusese prea dură cu el. Poate că ar fi trebuit să-i aprecieze încercarea de a-i ajuta pe băieţi. Era un lucru pe care şi-l dorise dintotdeauna, iar când se întâmplase era nerecunoscătoare.

Putea măcar să nu strice ziua celorlalţi stând îmbufnată într-un colţ. Făcu câţiva paşi şi se apropie de o fetiţă căreia începu să-i explice regulile de bază ale baseball-ului. În câteva minute, în jurul ei se adunară un grup de femei şi fetiţe, ba chiar şi bărbaţi

care nu mai văzuseră jocul până atunci. Când Rafe şi Kane sfârşiră de organizat echipele, Houston dădu tonul galeriei care să-l aplaude pe băieţi, indiferent cât de stângaci erau.

Două ore mai târziu, o căruţă trasă de patru cai se opri în mijlocul mulţimii. Toată lumea încremeni, gândindu-se că probabil avea să urmeze vreo nenorocire.

Vizitiul, aprins la faţă şi transpirat, nu era altul decât domnul Vaughn, proprietarul magazinului de articole sportive.

— Taggert! strigă el ţinând în frâu caii asudaţi. Asta este ultima dată când îţi mai onorez o asemenea comandă. Nu-mi pasă dacă îmi cumperi tot magazinul, da io n-o să mai lucrez pentru nimeni duminica.

— Ai adus tot? întrebă Kane, îndreptându-se spre spatele căruţei acoperită cu prelată. Şi încetează cu văicăreala. Cu preţurile care ţi le-am plătit în ultimele luni, într-adevăr îţi deţin magazinul.

Mulţimea râse, impresionată că puterea banilor dădea omului posibilitatea să spună ce doreşte. Houston se uită spre căruţă.

— Ia te uită aici, zise Kane scoţând o rachetă de tenis. Nu cred că putem lovi o minge de baseball cu asta. El se întoarse spre o fetiţă care stătea lângă el. Poate că tu ai putea s-o foloseşti.

Copilul luă racheta, dar nu se mişcă din loc.

— Ce este? şopti ea.

Kane arătă spre Houston.

— O vezi pe doamna dă colo? Ea poate să-ţi arate cum se foloseşte.

Houston se îndreptă spre soţul ei, îi cuprinse gâtul în cercul braţelor şi-l sărută, mai mult spre încântarea celor din jur. Simţind că el nu dorea să-i mai

dea drumul, ea îl împinse.

— Se pare că în fine am găsit cadou nimerit, zise el peste umăr unei persoane din mulţime în timp ce o strângea pe Houston aproape.

Când ea se depărtă, îl auzi pe Rafe râzând.

Tot restul după-amiezii, Houston se lăsă antrenată în organizarea jocurilor de tenis şi tragerilor cu arcul şi nu mai avu timp de gândurile ei. Peste tot erau mingii, cercuri, bâte, coarde, maimuţoi, păpuşi şi marionete. Houston era până peste cap prinsă în distribuirea obiectelor de joacă, iar mamele o ajutau să le aline pe fetiţele care se credeau nedreptăţite.

Timpul trecu atât de repede încât ea nici nu-şi dădu seama că soarele apusese atunci când Kane veni şi-şi puse mâinile pe umerii ei. Ridicându-şi privirea spre el, Houston înţelese că încă îl iubea. Poate că el nu era bărbatul pe care şi-l închipuise la început, poate că era în stare să-şi trăiască viaţa având ca singur ţel răzbunarea şi poate că astăzi fusese numai o etalare a urii pe care i-o purta lui Jacob Fenton, însă acum ei nu-i păsa. Îi promisese să-l iubească la bine şi la rău, iar obsedanta lui răzbunare făcea parte din cele rele. Privindu-l, ea îşi dădu seama că avea să-l iubească mereu, indiferent de ceea ce făcea, indiferent care îi erau motivele lucrurilor pe care le făcea. Avea să stea alături de el şi avea să-l iubească chiar dacă el i-ar fi deposedat pe Fenton-i de tot.

— Eşti gata, iubito întrebă el.

— Da, zise ea din adâncul sufletului.

Capitolul 28

Pe drum, Kane nu întoarse deloc capul spre Houston. Ţinea hăţurile strâns în mâini, iar privirea aţintită drept în faţă.

Houston nu se uită decât la el, întrebându-se cum de avea atât de puţină mândrie încât să admită că era îndrăgostită de bărbatul care se folosise de ea. Însă în timp ce-l privea, ea îşi dădu seama că nu putea să-şi înfrângă sentimentele.

La poalele dealului, chiar înainte de răspântia în care drumeagul lăturalnic se întâlnea cu calea principală, Kane opri căruţa. Soarele apunea într-un joc de rozuri şi oranjuri, aprinzând parcă orizontul. Aerul răcoros de munte cu miresme de salvie devenea mai rece, drumul era presărat cu bucăţele argintii de cocs de la cuptoare, iar adierea uşoară purta în zbor tot felul de seminţe.

— De ce ne-am oprit? întrebă Houston când el veni pe partea ei şi-şi ridică braţele spre ea.

— Pentru că, iubito, zise el trăgând-o în braţe, vreau să fac dragoste cu tine şi nu cred că mai pot răbda pân’ acasă.

— Kane… începu ea să protesteze, nu ne putem opri aici. Ar putea să treacă cineva.

Ea nu mai continuă căci braţele lui o traseră aproape, iar mâinile începuseră să o dezmierde. Houston se lăsă prinsă în mreje cu toată ardoarea pe care o simţea.

El o depărtă puţin şi foarte tandru îi atinse obrazul.

— Mi-a fost dor dă tine, iubito, şopti el. Mi-a fost tare dor dă tine.

În clipa următoare toată tandreţea lui dispăru, iar gura i se coborî acaparatoare peste a ei, zdrobindu-i buzele.

Houston era la fel de înfocată ca el. Trupul ei se topi lipindu-se de al lui, formele ei line modelându-se pe planurile lui colţuroase.

În clipa următoare, Kane o împinse uşor şi privi expresia de încântare şi dorinţa de pe chipul ei. Se depărtă apoi de ea şi ducându-se la căruţă smulse pânza care o acoperea. După ce o aşternu pe pământ, în spatele unor pini şi tufe de ienupăr, el întinse mâna spre Houston.

Încet, ea păşi spre el, fixându-l cu privirea, în minte nemairămânându-i treze decât gândurile la plăcerea ce avea să urmeze.

Cu mâini tremurânde el începu să o dezbrace, desfăcându-i lent fiecare nasture în parte.

— Mă gândesc la acest lucru dă multă vreme, zise el cu blândeţe. În lumina palidă a înserării genele lui îi umbreau ochii, făcându-l mai tânăr şi foarte vulnerabil. M-ai întrebat o dată despre alte femei. Nu cred că m-am mai gândit la vreo femeie dă îndată ce m-am dat jos din patul ei – dă fapt, cred că nu m-am gândit la ia nici când eram în pat cu ia. Şi mai dihai ie, că nici uneia nu i-am povestit nimic din ceea ce ţi-am spus ţie în ultimele luni. Eşti o lady sau o vrăjitoare?

În timp ce mâna lui se strecură pe sub rochia ei, atingându-i pielea, găsindu-i sânii, trimiţându-i căldura mângâierii prin tot trupul, Houston îi cuprinse gâtul în braţe şi-şi lipi buzele de gura lui.

— Sunt o vrăjitoare îndrăgostită de tine, îi şopti ea.

Kane o strânse atât de tare la piept, că ea îşi simţi coastele cedând. Scâncind, îl făcu să-şi slăbească încleştarea.

Fără să mai scoată un cuvânt, Kane se năpusti asupra ei cu toată dorinţa înăbuşită pe care o

acumulase, iar Houston îi răspunse cu acelaşi patos.

Exuberanţi, cei doi începură să-şi tragă hainele de pe ei, aerul serii umplându-se de sunetele ţesăturilor care se sfâşiau atunci când un nasture încăpăţânat refuza să treacă prin butonieră.

Houston nu avu vreme să-şi scoată ciorapii şi pantofii, căci lacoma lui gură se coborî asupra ei, devorându-i fiecare bucăţică de piele pe care o găsea. Ea îşi înfipse unghiile în carnea lui, trăgându-l aproape, tot mai aproape până ce deveniră o singură fiinţă.

Când ea vru să deschidă gura, Kane i-o acoperi cu buzele lui.

— Ţipă tu aci, Lady Gheaţă, şi o să ne trezim cu vizitatori nedoriţi pe cap.

Houston habar nu avea la ce se referea el şi nici nu avea intenţia să afle. Cu toate acestea, la fiecare minut, Kane îi astupa gura, iar ea îi răspundea cu sărutări.

Houston pierduse orice noţiune a timpului, nu mai ştia de când se aflau acolo, nu mai ştia cât era ceasul. În gândurile ei nu exista decât Kane, care ba se afla deasupra ei, ba dedesubt, ba lângă ea, ba ridicat în picioare. Şuviţele ei umede de transpiraţie i se lipiseră de gât – şi de peste tot era împresurată de pielea lui Kane: fierbintea, uda, mişcătoarea şi încântătoarea lui piele pe care ea o savura şi o atingea. Dorinţele înfrânate de multă vreme şi faptul că fusese la un pas de a-l pierde pe omul iubit o făceau să fie lacomă. Cei doi se contopiră, se despărţiră şi se uniră din nou, până ce paralizanta pătrundere finală îi descătuşă definitiv.

Adormiră apoi câteva minute, unul în braţele celuilalt.

Kane se trezi la un moment dat şi după ce trase

colţurile pânzei peste trupurile lor, îi acoperi lui Houston bustul cu haina lui. O privi o clipă în lumina lunii, admirându-i chipul somnoros şi dezmierdându-i părul.

— Cine s-ar fi gândit ca o lady ca tine… şopti el după care glasul i se stinse şi trăgând-o pe umărul lui se întinse pe pânză.

Houston se trezi o oră mai târziu în dezmierdările lui care îi necăjeau sfârcurile. Ea îi zâmbi visătoare.

— Am tot ce-şi poate dori un bărbat, zise Kane întorcându-se pe-o parte. Am o femeie dezbrăcată în braţe care îmi zâmbeşte. El îi depărtă coapsele cu genunchiul. Hei, cuconiţă, vrei să te tăvăleşti puţin cu grăjdaru'?

Ea îşi lipi şoldurile de el.

— Numai dacă este foarte tandru şi nu mă sperie cu barbariile lui.

Kane mormăi şi-şi lăsă buzele să-i urmeze mâinile.

— Când un bărbat vrea ceva, foloseşte un pistol sau un cuţit, da' armele pe care le foloseşti tu, iubito, mă sperie dă moarte.

— Pari îngrozit, zise ea, prinzându-i lobul urechii între dinţi.

De astă dată făcură dragoste lent, fără să se grăbească, iar când totul se termină, rămaseră liniştiţi unul în braţele celuilalt şi adormiră. Peste noapte, Kane se ridică să deshame caii de la căruţă. Când Houston îl întrebă somnoroasă ce făcuse, el îi răspunse: „Grăjdaru' tot grăjdar rămâne", şi se lungi din nou pe pânza devenită acum patul lor.

Înainte de răsăritul soarelui, se treziră. Kane rămase întins pe spate, iar Houston se răsuci pe-o parte şi începură să discute despre cât de mare îi

fusese bucuria când îi văzuse pe acei copii cu jucăriile pe care el li le dăduse.

— Dă ce unii din băieţi arătau ca nişte ratoni?

Houston se gândi câteva clipe până ce înţelese ce voise el să spună.

— Muncesc în mină şi încă nu au învăţat cum să-şi spele praful de pe ochi.

— Da unii din ei sunt foarte mici. Nu se poate să…

— Ba se poate, răspunse Houston, între ei aşternându-se pentru câteva clipe tăcerea. Ştii ce aş vrea să fac eu pentru toate minele?

— Ce?

— Aş vrea să cumpăr vreo patru căruţe, ca acelea în care se transportă laptele, care să aibă înăuntru rafturi cu cărţi şi să le transform în biblioteci ambulante care să circule de la o colonie la alta. Vizitii să fie bibliotecari sau învăţători şi să ajute copiii sau adulţii să-şi aleagă cărţile.

— Ce-ar fi să angajăm pe cineva care să conducă căruţele? întrebă Kane făcându-i cu ochiul.

— Deci îţi place ideea?

— Mi se pare bună şi câteva căruţe tre’ să fie mai ieftine dăcât vagonul pe care i l-am cumpărat la maică-ta. Apropo, ce-a făcut cu iel?

Houston îi zâmbi.

— Mi-a spus că i-ai zis tu ce să facă cu el. L-a mutat în curte şi acum îl foloseşte pentru odihna ei personală. Am auzit că domnul Gates s-a supărat atât de tare că n-a mai putut să scoată un cuvânt.

La ivirea zorilor, Kane îi spuse că era vremea să se întoarcă acasă, Tot drumul, Houston stătu aproape de el şi de nenumărate ori el opri căruţa şi o sărută. Houston conchise în sinea ei că Fenton-ii nu mai

contau şi că avea să-l iubească pe Kane indiferent de felul în care urma el să se răzbune.

Acasă, făcură o baie în imensa cadă, cu ornamentaţii aurii, sfârşind prin a face numai bălţi pe jos. După ce strânse cea mai mare parte din apă acoperind pardoseala cu douăzeci şi unu de prosoape groase, turceşti, Kane o întinse pe Houston pe jos şi făcu dragoste cu ea. Când Susan, camerista lui Houston, dădu să intre în baie, Kane îi împinse uşa în nas şi amândoi pufniră în râs auzind-o pe fată fugind prin dormitor.

După aceea, coborâră în sufragerie unde mâncară un mic dejun copios. Doamna Murchison veni de la bucătărie şi îi servi personal, zâmbindu-le şi bucurându-se că se împăcaseră.

— Copii, zise ea din prag. Casa asta are nevoie de copii.

Kane se înecă cu sorbitura de cafea şi se uită îngrozit spre Houston. Ea însă refuză să-i întoarcă privirea şi zâmbi în ceaşcă.

În momentul în care doamna Murchison reveni în încăpere aducând un platou cu bucăţele de carne de vită prăjite la tigaie, auziră o bubuitură. Sunetul se simţi atât de puternic de parcă ar fi venit de sub picioarele lor. Paharele de pe masă zornăiră, iar geamurile de la etaj se sparseră.

Ţipând, doamna Murchison scăpă tava.

— Ce dracu a fost asta? întrebă Kane. Un cutremur?

Houston amuţise. Mai auzise acel zgomot o singură dată în viaţă şi, o dată auzit, nu se mai uita niciodată. Fără să-l privească pe Kane sau pe servitorii care năvăliseră în sufragerie, ea se îndreptă direct spre telefon.

— La care din ele? fu tot ce spuse Houston în receptor, fără să se prezinte operatoarei.

— La „Micuţa Pamela”, auzi ea înainte ca aparatul rece să-i alunece din mână.

— Houston! îi strigă Kane în faţă, apucând-o de umeri. Să nu îndrăzneşti să leşini în faţa mea. Ce-a fost, o mină?

Houston nu credea că avea să mai vorbească vreodată. Groaza îi sugrumase glasul. De ce a trebuit să fie mina mea, îşi tot zicea ea, în minte revenindu-i toţi copiii. Care din băieţii ce jucaseră ieri baseball erau morţi acum?

Ea ridică spre Kane o privire inexpresivă.

— Schimbul de noapte, şopti Houston. Rafe lucra în schimbul de noapte.

Mâinile lui Kane se strânseră pe umerii ei.

— A fost la „Micuţa Pamela”, deci? şopti el. Cât este de grav.

Houston deschise gura, însă nu reuşi să articuleze niciun cuvânt.

Unul din lachei se desprinse din grupul tăcut de servitori adunaţi în hol.

— Domnule, când o explozie este atât de puternică încât sparge geamurile din oraş atunci e grav dă tot.

Kane rămase liniştit o clipă, după care se mobiliză.

— Houston, vreau să aduni toate păturile şi cearceafurile din casă, să le încarci în căruţă şi să vii cu ele la mină. M-ai înţeles? Io o să mă îmbrac şi o să plec acum acolo, da vreau ca tu să vii cât mai repede posibil, ai înţeles?

— O să fie nevoie dă oameni pentru echipele dă salvare, zise lacheul.

Kane îl măsură rapid din cap până în picioare.

— Atunci lasă fandoseala şi urcă pe cal. El se întoarse din nou spre Houston. Mort sau viu, o să-l scot afară pe Rafe. Spunând acestea, o sărută în fugă şi o apucă pe scări.

Houston rămase o clipă nemişcată, după care trecu la treabă. Nu putea să schimbe cu nimic ceea ce se întâmplase, aşa că se întoarse spre femeile care erau lângă ea.

— L-aţi auzit pe stăpân. Vreau ca toate cearceafurile şi păturile să fie încărcate în zece minute în căruţă.

Una din slujnice făcu un pas în faţă.

— Fratele meu lucrează la „Micuţa Pamela”. Pot să merg cu dumneavoastră?

— Da eu? întrebă Susan. Am bandajat destule capete sparte la viaţa mea.

— Da, răspunse Houston, plecând din cameră ca să se schimbe de capotul dantelat. Mă tem că vom avea nevoie de orice ajutor.

Capitolul 29

Kane nu se confruntase niciodată cu calamităţi; bătăliile lui aveau cu totul alte reguli, aşa că se trezi total nepregătit pentru priveliştea pe care o găsi la mina „Micuţa Pamela”. Auzise ţipetele femeilor de la mare distanţă şi era sigur că acestea nu aveau să-i mai iasă din minte pentru tot restul vieţii.

Poarta coloniei era deschisă şi nepăzită, o singură femeie stând în dreptul ei legănându-şi deznădăjduită pruncul. Kane şi cei patru bărbaţi care îl

însoţeau încetiniră mersul cailor când intrară în colonie, iar când femeile care fugeau de colo-colo sau care stăteau pur şi simplu şi plângeau deveniră mai numeroase, descălecară.

Când Kane trecu pe lângă una din femei, aceasta îşi încleştă mâna de braţul lui.

— Ucide-mă! îi strigă ea. El nu mai e şi noi nu mai avem nimic. Nimic!

Neputincios, Kane se lăsă tras de femeie în cocioaba ei. Baraca lui Rafe era palat pe lângă acel loc. Cinci copii murdari şi zdrenţăroşi şedeau într-un colţ strânşi unii în alţii. Feţele lor supte şi ochii mari, trişti, trădau permanenta lor foame. Nu-i văzuse pe aceşti copii ieri, însă gândindu-se mai bine, îşi aminti că nu fusese în această parte a coloniei în care casele erau nişte coşmelii din carton proptite cu bidoane de conserve.

— Ucide-ne pe toţi, ţipă femeia. O să ne fie mai bine morţi. Aşa o să murim dă foame.

Pe scândura ce părea să servească drept masă se afla o bucată de pâine veche, iar Kane nu văzu ca pe undeva prin casă să mai existe ceva de mâncare.

— Domnule, zise lacheul care intră în urma lui Kane. Au nevoie dă ajutor la cadavre.

— Da, rosti Kane încet, ieşind din cocioabă şi lăsând-o pe femeie plângând în urma lui. Cine sunt aceşti oameni? întrebă el.

— Nu-şi permit să plătească chiria dă doi dolari camera la casele companiei, aşa că aceasta le închiriază terenuri la un dolar pe lună şi ei îşi construiesc singuri casele din ce găsesc, rosti lacheul arătând spre cartierul sărăcăcios al coşmeliilor din tablă ondulată şi cartoane. Kane avu senzaţia că văzu bucăţi din lăzile în care ieri adusese echipamentul de

baseball.

— Ce-o să se întâmple cu femeia dacă soţul ei a murit?

Gura bărbatului se schimonosi.

— Dacă are noroc, compania o să-i plătească salariu pe şase luni, după care ea şi copii or să trebuiască să se descurce singuri. Indiferent de ce se întâmplă, compania va spune că explozia a fost cauzată dă mineri.

Kane se încordă.

— Măcar acu' putem să ajutăm, 'aide să-i aducem acestei femei nişte alimente.

— De unde? întrebă bărbatul. Acu patru ani a fost o răzmeriţă şi minerii au atacat magazinele companiei, aşa că acum în ele nu găseşti mai nimic. Gura lacheului se strâmbă. Oraşu' n-o să ne ajute în niciun fel. La ultima explozie am încercat să cerem sprijinul primăriei, însă cei d-acolo ne-au zis că tre' să trecem prin mai multe „canale".

Kane se îndreptă spre centrul coloniei, acolo unde se afla mina. În faţa acesteia erau întinse trei corpuri acoperite cu cearceafuri; doi bărbaţi duceau un altul în atelierul mecanic, unde Blair lucra alături de alte două persoane. Kane se apropie de Leander.

— Cât este de grav?

— Este cumplit, zise Leander. Este atâta gaz în mină că oamenii din echipele de salvare leşină înainte să ajungă la eventualii supravieţuitori. Nu ştim încă exact ce s-a întâmplat şi nici câţi morţi sunt, deoarece răbufnirea exploziei s-a produs în interior. S-ar putea să existe oameni prinşi în galerii. Vezi, ai grijă s-o ia cineva pe femeia aceea? strigă Lee sărind în liftul care urma să-l ducă în mină.

Kane o prinse pe femeia cu pricina care alerga

spre un cadavru ars ce fusese scos din mină. Era o tânără firavă, pe care Kane o ridică în braţe fără probleme.

— ’ai să te duc acasă, îi zise el, însă ea nu făcea decât să scuture din cap negativ.

O altă femeie se apropie de el.

— Am io grijă dă ea.

— Ai ceva brandy? întrebă Kane.

— Brandy? rosti femeia batjocoritor. Noi nici apă dă băut n-avem. Ea o ajută pe femeia pe care Kane o imobilizase.

Două minute mai târziu, Kane era pe cal îndreptându-se în mare goană spre Chandler. Pe drum o întâlni pe Houston însă el nu încetini când ea îl strigă.

Intră în oraş în mare viteză şi, fiind cât pe ce să lovească nişte pietoni, lumea îl admonestă intrigată. Majoritatea locuitorilor din Chandler erau afară şi se uitau spre muntele în care se afla mina „Micuţa Pamela”, făcând tot felul de presupuneri.

Kane străbătu oraşul în goana calului până ce ajunse la reşedinţa lui Edan. Vizavi, noua Infirmerie Westfield era în plină activitate. El nu se mai văzuse cu Edan din seara în care se despărţiseră atât de dureros.

Edan era pe verandă, îndreptându-se spre calul care îl aştepta înşeuat, când Kane trase hăţurile atât de puternic încât îşi făcu animalul să se ridice pe picioarele din spate. Descălecă şi urcă treptele verandei dintr-o săritură.

— Ştiu că io acu’ nu mai am valoare pentru tine, da’ nu cunosc pe nimeni care să mă poată ajuta în ceea ce vreau să fac, aşa că nu te rog decât să uiţi deocamdată supărarea şi să mă ajuţi.

— Făcând ce? întrebă Edan prevăzător. Intenţionez să mă duc să ajut la mină. Unchiul lui Jean

este acolo şi…

— Întâmplător, este şi unchiul meu! explodă Kane. Dă o oră stau acolo şi au atâţia oameni în echipele dă salvare că nu ştiu ce să mai facă cu ei. În schimb n-au alimente, n-au apă, iar explozia a spulberat o grămadă dă case – dacă se pot numi aşa coşmeliile alea. Vreau să mă ajuţi să strângem alimente şi să găsim nişte adăposturi pentru oamenii d-acolo, pentru echipele dă salvare, pentru femeile disperate.

Edan îşi privi îndelung fostul patron…

— Din câte a aflat Jean de la telefon, se pare că va dura mult până vor scoate toţi morţii la suprafaţă. Va trebui să închiriem căruţe ca să transportăm totul până acolo şi va trebui să facem rost de un tren pentru… cadavre. Astăzi, vom avea nevoie de hrană care să nu necesite pregătire.

Kane zâmbi spre Edan.

— ’aide, tre’ să ne apucăm dă treabă.

Jean apăru pe verandă, albă la faţă ca o stafie.

Edan se întoarse spre ea.

— Vreau să o suni pe domnişoara Emily la ceainărie şi să-i spui că o aştept cu toate suratele cât mai repede posibil la băcănia lui Randolph. Să ai grijă să vorbeşti personal cu domnişoara Emily şi ai grijă să spui cuvântul „surate”. Jean! Este foarte important, mă înţelegi?

Jean înclină aprobator din cap, după care o sărută în fugă şi urcă pe cal.

De îndată ce ajunseră în centru, Kane şi Edan se despărţiră şi se duseră să solicite ajutorul celor care posedau căruţe mari. Majoritatea acestora se oferiră să-i sprijine, astfel că întregul Chandler fu cuprins de solidaritate.

În faţa băcăniei lui Randolph cei doi se întâlniră cu şase doamne. Kane nici nu apucă bine să le explice despre ce era vorba, că femeile se mobilizară, dulcea domnişoară Emily comandându-le ca un sergent.

Pe măsură ce căruţele se aşezau în faţa uşilor mari din spatele magazinului, femeile le încărcau cu lăzi de carne şi fasole conservată, de lapte condensat, de biscuiţi şi pâine. Mulţimea de curioşi adunată fu pusă imediat la treabă de către domnişoara Emily.

Edan supraveghea încărcarea unei căruţe cisterne.

Pamela Fenton coborî în fugă dealul, ţinându-şi cu mâna pălăria pe cap, în timp ce Zachery alerga în faţa ei mâncând pământul.

— Noi cu ce putem ajuta? întrebă ea tare acoperind comenzile domnişoarei Emily.

Kane îşi privi fiul şi un sentiment de recunoştinţă îl învălui. Acel copil al lui nu avea să fie expus niciodată permanentului pericol din mine. El îşi puse mâna pe creştetul băiatului şi se întoarse spre Pam.

— Vreau să-ţi aduni cât mai multe cunoştinţe şi împreună cu ele să strângeţi toate corturile din oraş. Du-te la mine acasă şi află ce a făcut Houston cu corturile dă la nuntă. Apoi, luaţi toate corturile şi duceţi-le la mină.

— Nu cred că Zach este suficient de mare ca să vadă priveliştea de acolo, zise Pam. Uneori aceste explozii pot fi…

Kane care reuşise să se stăpânească în faţa întâmplărilor zilei, îşi pierdu cumpătul.

— Voi sunteţi! îi strigă el în faţă. Voi Fenton-ii aţi pricinuit tot dezastrul. Dacă minele n-ar fi fost atât de periculoase şi dacă taică-tu s-ar fi putut despărţi dă preţioşii lui bani, nimic din toate astea nu s-ar fi

întâmplat. Băiatu’ ăsta este fiul meu şi dacă băieţii d-acolo pot să moară în mină, atunci şi el poate să se uite la morţile care le-a cauzat taică-tu. Acu’, femeie, vezi-ţi dă treabă şi fă cum ţi-am spus, că dacă nu o să-mi aduc aminte cine eşti şi că dorinţa cea mai mare pe care o am este să-l văd pe taică-tu mort.

Când tăcu, Kane îşi dădu seama că toţi oamenii din jurul lui încetaseră lucrul şi se uitau îngheţaţi spre el.

Edan, sărind dintr-o căruţă, fu primul care rupse tăcerea.

— Aveţi de gând să staţi toată ziua aşa? Alo! strigă el spre un băieţandru. Încarcă lada aia de fasole şi tu, mută căruţa până nu intră calul ăla în ea.

Încet, oamenii se întoarseră la treburile lor, însă gândurile lui Kane rămaseră la morţile de care vinovat era Jacob Fenton. În ciuda celor pe care i le spusese lui Pam, el nu l-ar fi lăsat pe Zach să se ducă la mină decât însoţit de el.

Aproape de asfinţit, Kane se urcă pe capră şi o porni spre mină. Zach era lângă el şi până nu se depărtară de oraş băiatul nu suflă o vorbă.

— Bunicul meu i-a ucis într-adevăr pe oamenii aceia? A fost într-adevăr vina lui?

Kane vru să-i spună fiului său părerea pe care o avea despre Fenton, să-i explice că lui Fenton îi plăceau atât de mult banii încât îl deposedase de drepturi, însă ceva lăuntric îl făcu să se oprească. Indiferent cum era, Fenton rămânea bunicul lui Zach, iar băiatul trebuia să-l iubească.

— Cred că uneori banii le iau minţile oamenilor. Ei cred că banii le pot oferi tot ce-şi doresc şi dă aceea încearcă să-i adune prin orice mijloace. Nu ţin cont că trebuie să înşele sau să fure şi nici că-i iau dă la altul,

ei consideră că obţinerea banilor merită orice efort.

— Mama spune că tu eşti mai bogat decât bunicul. Asta înseamnă că şi tu i-ai furat? Ai înşelat şi tu oameni?

— Nu, răspunse Kane cu blândeţe. Io cred că am fost norocos. Io nu a trebuit decât să renunţ la viaţă ca să adun bani.

Tot restul drumului îl parcurseră după aceea în tăcere. Când intrară în colonie, Kane trăi din nou groaza primelor imagini pe care le văzuse.

La gura minei erau întinse opt cadavre neacoperite care aşteptau să fie duse în atelierul mecanic unde lucra Blair, împreună cu alţi trei doctori.

Houston, cu părul lipit de faţă şi rochia murdărită, veni lângă căruţă când el coborî de pe capră.

— Ce bine te-ai gândit, începu ea ridicând o ladă cu lapte condensat şi vrând să i-o dea unei femei care aştepta. Tu nu ai niciun amestec în treaba asta. Tu…

Kane luă lada grea din mâinile ei.

— Şi io trăiesc aci şi într-un fel aceste mine îmi aparţin. Poate dacă le-aş fi luat dă la Fenton aş fi reuşit să împiedic dezastru'. Houston, pari obosită. Ce-ar fi să iei trăsura şi să te întorci acasă?

— Este nevoie de toată lumea. Echipele de salvare progresează greu din cauza gazului de mină şi nu pot să ajungă la oamenii dinăuntru.

— Ia te uită! Ia dă şi mie o înghiţitură d-acolo, se auzi o voce cunoscută din spatele lor. Kane se întoarse şi-l zări pe unchiul Rafe dând peste cap o cană cu apă.

Houston era sigură că nu-l văzuse pe Kane niciodată atât de fericit şi afişând un zâmbet atât de larg. El îşi bătu unchiul atât de tare pe spate, că acesta scăpă cana din mână. Rafe îi spuse lui Kane câteva cuvinte bine alese, însă acesta neluându-l în seamă

stătu zâmbind până ce unchiul încetă cu înjurăturile şi făcându-i cu ochiul lui Houston plecă înapoi la gura minei.

Kane se îndreptă spre Leander care, înnegrit de fumul exploziei, abia urcase la suprafaţă. Întinzându-i un polonic cu apă îl întrebă:

— Mai sunt mulţi?

Lee bău apa cu mare sete.

— Foarte mulţi. El îşi ridică mâinile şi şi le privi în lumina palidă. Corpurile sunt arse şi, când le atingi, pielea lor ţi se lipeşte de mâini.

Kane nu reuşi să articuleze un cuvânt, însă gândurile i se îndreptară spre omul răspunzător de toate acestea.

— Mulţumesc pentru alimente, zise Lee. Nici nu-ţi dai seama ce ajutor important a fost. Mâine va veni mai multă lume, presa, rude, inspectori minieri, reprezentanţi guvernamentali şi curioşi. Alimentele sunt lucrurile pe care toţi le trec cu vederea. Aş face bine să mă întorc acum, zise el, răsucindu-se.

Kane se strecură prin mulţimea tot mai numeroasă, o găsi pe Houston şi pe fiul lui şi îi urcă într-o căruţă.

— Mergem să organizăm transportul celorlalte alimente, le spuse el şi dădu bice cailor. Când Houston îşi lăsă capul pe umărul lui, el îşi puse braţul în jurul ei şi o ţinu astfel încât ea să poată dormi.

Houston şi Zach dormiră în căruţă câteva ore în timp ce Edan şi Kane treziră tot oraşul achiziţionând bunuri care să meargă la mină. A doua zi, merseră la liceu şi cerură conducerii să le dea liber elevilor pentru ca ei să ajute la colectarea lucrurilor.

Aceştia participară la strângerea de legume, gemuri, fructe; mamele lor pregătiră fel de fel de

mâncăruri şi fierseră sute de ouă. Colectară haine, vase, lemne de foc şi duseră tot la centrele special amenajate.

Toată ziua soseau veşti de la mină: se găsiseră doar douăzeci de cadavre, toate arse, umflate şi mutilate, fiind foarte greu de identificat. Mai trebuiau găsite încă douăzeci şi cinci de corpuri. Echipele de salvare lucrau în două schimburi şi nu pierduseră decât un singur om.

La miezul zilei, când Kane veni la mină cu un transport de pături şi cearceafuri, văzu echipa de salvare urcând la suprafaţă şi pe mulţi din membrii acesteia vomitând.

— Din cauza mirosului, zise un bărbat de lângă Kane. Cadavrele de acolo miros atât de tare că oamenii nu rezistă.

O clipă Kane rămase încremenit, însă brusc luă căpăstrul unui cal şi urcându-se în şa o porni în goană la vale – spre casa lui Jacob Fenton.

Nu mai mersese pe acel drum care ducea la Fenton de când plecase, însă îl cunoştea atât de bine că avea senzaţia că nu lipsise niciodată. Nu se deranjă să ciocăne, ci împingând uşa cu piciorul şi spărgându-i geamul încastrat în lemn, o dădu de perete mai-mai scoţând-o din ţâţâni.

— Fenton! strigă el, în timp ce servitorii apărură din toate părţile. Doi lachei îl apucară de umeri ca să-l oprească, însă el se scutură cu uşurinţă de ei. Cunoştea împărţirea parterului destul de bine şi curând intră în sufragerie, unde îl găsi pe Fenton în capul mesei, mâncând singur.

Se priviră o clipă unul pe celălalt, chipul lui Kane fiind roşu de mânie, iar corpul clătinându-i-se.

Jacob le făcu semn servitorilor să se retragă.

— Îmi închipui că n-ai venit să iei masa, zise el, rupând calm dintr-o chiflă.

— Cum poţi să stai aici când oamenii pe care i-ai omorât sunt acolo în munte? reuşi Kane să articuleze.

— Aici trebuie să te contrazic. Nu eu i-am ucis. Adevărul este că am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să-i ţin în viaţă, însă se pare că ei au o tendinţă spre sinucidere. Pot să-ţi ofer un vin? Acesta este un an foarte bun.

În mintea lui Kane se învârteau imaginile şi strigătele ultimelor zile. În urechi păreau să-i răsune plânsetele femeilor şi deşi nu-şi dădea seama trecuseră aproape două zile de când nu mâncase. Mirosul bucatelor, curăţenia camerei şi atmosfera liniştită îl făcură să şovăie.

Jacob se ridică, îi umplu un pahar cu vin şi trăgându-i un scaun, îi aşeză băutura în faţă. Kane nu observă că lui Jacob îi tremura mâna în care ţinuse paharul.

— Este foarte grav? întrebă Jacob îndreptându-se spre bufet de unde luă o farfurie pe care începu să o umple.

Fără să răspundă, Kane se aşeză pe scaun şi privi vinul.

— De ce? şopti el după un timp. Cum ai putut să-i ucizi? Ce ţi-a trebuit moartea acestor oameni? Nu te-ai mulţumit că mi-ai luat mie banii? De ce a trebuit să ai mai mult? Există alte căi de a-i scoate.

Jacob aşeză o farfurie plină cu mâncare în faţa lui Kane, însă acesta nu se atinse de ea.

— Aveam douăzeci şi patru de ani când tu te-ai născut şi toată viaţa crezusem că eram stăpânul celor în jurul cărora crescusem. L-am iubit pe bărbatul pe care l-am crezut tatăl meu… şi am crezut că a ţinut la

mine.

Jacob îşi îndreptă umerii.

— La acea vârstă, oamenii sunt idealişti. În noaptea în care Horace s-a sinucis, am aflat că eu nu am însemnat nimic pentru el. Testamentul lui specifica clar că până împlineai vârsta de douăzeci şi unu de ani îţi eram tutore, după aceea totul revenindu-ţi ţie. Eu trebuia să plec cu haina pe umăr şi nimic mai mult. Nu cred că-ţi poţi imagina ura pe care am simţit-o în acea noapte pentru ţâncul plângăcios care îmi ruinase întreaga viaţă. Nu cred c-am procedat raţional trimiţându-te la o doică de la ţară şi mituind apoi avocaţii. Ura m-a măcinat ani de-a rândul. Era singurul lucru care mă preocupa. Dacă semnam o hârtie, ştiam că undeva exista un copil de patru ani care de fapt era stăpânul celor pe care le cumpăram sau le vindeam. Am trimis după tine la un moment dat când erai mic, ca să mă conving că nu erai demn de ceea ce-ţi lăsase tatăl meu.

Jacob se aşează la masă, vizavi de Kane.

— Doctorul zice că mai mult de o lună, două nu mai trăiesc. N-am zis nimănui, dar într-un fel am vrut să-ţi spun ţie adevărul înainte de a muri.

El îşi ridică paharul şi sorbi din vin.

— Ura îl face pe cel ce urăşte să sufere mai mult decât cel urât. În toţi acei ani în care ai stat aici eram sigur că încercai să-mi iei tot ce-mi aparţinea. Trăiam cu groaza că vei descoperi adevărul şi că-mi vei lua ce era al meu şi al copiilor mei. Iar când ai vrut s-o iei pe Pam de nevastă, am crezut că toate temerile mele se vor împlini. Mai târziu, m-am gândit că însurătoarea cu fiica mea ar fi fost o soluţie, dar atunci… nu cred că aveam vreun gând raţional.

El sorbi lung din vin.

— Poftim, Taggert, asta este confesiunea unui om pe moarte. Totul îţi aparţine; poţi să iei ce vrei. În dimineaţa aceasta, i-am spus fiului meu adevărul despre proprietatea mea căci nu mai am puterea şi nici dorinţa să mă mai lupt cu tine.

Kane se lăsă în spătarul scaunului şi în timp ce-l privea pe Fenton îşi dădu seama că nu-l mai ura. Houston îi spusese că ura pentru Fenton îl făcuse să strângă tot ce avea şi poate că ea avusese dreptate. De fapt, ea îi subliniase nedreptatea pe care Horace i-o făcuse lui Jacob, netrecându-l în testament.

Kane luă o înghiţitură din vinul pe care îl avea în faţă şi se uită la mâncarea din farfurie.

— De ce a trebuit să-i flămânzeşti pe mineri ca să scoţi bani?

— Să-i flămânzesc? rosti Jacob uluit, ochii ieşindu-i din orbite. Oare nimeni nu poate să înţeleagă că nu de mine depinde ruinarea minerilor? Singurii bani pe care eu îi scot sunt de la oţelăriile din Denver, însă toţi se uită la bieţii mineri şi mă acuză pe mine că aş fi Satana.

El se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Trebuie să ţin minele sub cheie căci altfel ar veni sindicaliştii şi i-ar incita pe mineri să ceară mai mulţi bani, zi de lucru mai scurtă. Ştii ce vor ei? Ei vor să aleagă un cantaragiu controlor. Uite, eu ştiu la fel de bine ca oricine că balanţa este măsluită şi că minerii scot mai mult cărbune, dar dacă le-aş plăti corect ar trebui să cer mai mult pe tona de cărbune şi astfel n-aş mai fi competitiv, n-aş mai obţine contracte şi ei n-ar mai avea de lucru. Aşa că, oare cine ar avea de suferit dacă aş angaja un cantaragiu corect? Eu pot să angajez mineri cu sutele, dar nu cred că ei îşi pot găsi aşa uşor slujbe.

Kane îl privi pe bătrân o clipă. Se pricepea la afaceri şi înţelegea că uneori trebuiau făcute compromisuri.

— Dar cu siguranţa minei care-i treaba? Am auzit că foloseşti plopi putrezi şi…

— Pe dracu'. Minerii au mândria lor. Poţi să-l întrebi pe unchiul tău dacă vrei. Le place să se laude cu distanţa pe care o parcurg fără susţinerea tavanului. Eu am inspectori care coboară tot timpul şi constată că minerii nu-şi pierd timpul cu fixarea galeriilor.

Kane ridică furculiţa de lângă farfurie şi începu să mănânce cu poftă, din ce în ce mai lacom.

— Nu-i plăteşti pentru timpul pe care îl pierd cu fixarea galeriilor, nu-i aşa? Sunt plătiţi la cărbunele scos, nu-i aşa?

Jacob se aşeză pe scaunul din faţa lui Kane şi îi puse acestuia pe farfurie încă o felie de carne.

— Eu îi angajez pe bază de contract, este treaba lor cum se achită de datorie. Ştiai că eu plătesc oameni care să le inspecteze caschetele. Idioţii le deschid ca să-şi aprindă ţigările şi aruncă totul în aer. Inspectorii trebuie să verifice dacă caschetele sunt sudate ca să prevină nenorocirile.

Kane, având gura plină, gesticula cu furculiţa.

— Acu' îi tratezi ca pe nişte copii şi îi ţii sub cheie, acu' închei cu iei contracte şi îi pui să-şi asume responsabilităţi pentru propria lor… cum să cheamă munca aia pe care eşti obligat să o faci da' pentru care nu eşti plătit.

— Clacă, completă Jacob. Fac tot ce-mi stă în putinţă ca să dau minerilor de lucru. Mi-ar plăcea să-mi cumpăr cărbunele de la altcineva şi eu doar să fac oţelul, dar nu pot să las atâţia oameni fără lucru. De

câte ori se întâmplă ceva de acest gen, zise el arătând în direcţia „Micuţei Pamela”, îmi zic că o să închid minele. La Denver furnizorii de cărbune sunt într-o asemenea competiţie, că eu dacă aş închide cele şaptesprezece mine de pe lângă Chandler nici nu li s-ar simţi lipsa. Dar ştii ce s-ar întâmpla cu acest oraş dacă aş închide minele? În doi ani, s-ar transforma într-un oraş fantomă.

— Aşadar, ai impresia că faci oraşului o mare favoare.

— Într-un fel da, zise Jacob, pe bună dreptate.

— Îi imaginez că-ţi plăteşti acţionarii, nu-i aşa?

— Nu pe cât aş vrea, dar mă străduiesc.

Kane ştergea farfuria cu o bucată de pâine.

— Atunci ai face bine să îmbunătăţeşti situaţia. Io am ceva bani puşi deoparte şi s-ar putea să mă hotărăsc să-i dau în judecată pe principalii acţionari dă la *Fenton Coal and Iron,* şi cred că toată producţia – dă cărbune şi oţel – o să fie sistată pe durata procesului.

— Dar acest lucru ar ruina Chandler-ul! Nu se poate să…

— Cred însă că proprietarii firmei *Fenton Coal and Iron* sunt destul dă interesaţi ca acest lucru să nu să întâmple.

Jacob îl privi îndelung pe Kane.

— În regulă, ce vrei?

— Dacă oamenii au nevoie de inspectori care să-i protejeze, atunci vreau inspectori şi vreau ca imediat copiii să fie scoşi din mină.

— Dar copiii fiind mici pot să facă lucruri pe care adulţii nu le pot realiza! protestă Jacob.

Kane nu-i aruncă decât o privire şi trecu la punctul următor, încercând să-şi amintească de toate problemele pe care i le menţionase Houston. Jacob

protestă la fiecare aspect ridicat de Kane; la biblioteci, „cititul îi face să devină nemulţumiţi”; la serviciile religioase, „şi să plătesc preoţi pentru toate religiile? Am declanşa războaie religioase dacă am încerca să-i facem pe toţi să meargă la aceeaşi slujbă”; la condiţiile de locuit mai bune, la care Jacob afirmă că acele cocioabe în care trăiau minerii erau foarte sănătoase deoarece îngăduiau circulaţia aerului proaspăt prin crăpăturile pereţilor.

Stătură şi discutară toată după-amiaza, Jacob reumplându-i în permanenţă paharul lui Kane. Pe la ora patru cuvintele lui Kane începură să se împleticească, iar capul îi căzu în piept. Când în final adormi în timp ce-i spunea lui Jacob că poate sindicatele nu erau atât de rele pe cât îşi închipuia el, bătrânul se ridică de la masă şi privi la solidul trup răsturnat în scaun.

— Dacă aş fi avut un fiu ca tine, aş fi cucerit lumea, murmură el, după care ieşi din cameră şi trimise o servitoare să-l învelească cu o pătură.

Când Kane se trezi, înţepenit din cauza poziţiei incomode, afară se înnoptase de-a binelea, iar pentru un moment el nu-şi dădu seama unde se afla. În lumina palidă din încăpere, reuşi să desluşească forma unui pachet înfăşurat în şervete, pachet care fără doar şi poate conţinea sandvişuri.

Zâmbind, el îndesă mâncarea în buzunar şi plecă. Se simţea uşurat cum nu mai fusese demult, simţea că viaţa lui avea să fie altfel de acum înainte.

La mină, tatăl lui Leander, avocatul Reed Westfield, tocmai intra în lift ca să coboare în galerie pentru a continua operaţiunea de salvare. Kane îl prinse de guler pe bărbatul care îl însoţea pe Reed.

— Du-te şi mănâncă ceva. Călătoria asta o fac io.

În timpul coborârii, Kane îi povesti pe scurt lui

Reed felul în care Jacob îl deposedase de moştenirea lui.

— Nu mai vreau să văd ştreangul deasupra capului acelui om şi nici de bani nu mai am nevoie. Vreau să întocmesc un act care să ateste că toată moştenirea mea îi revine lui şi celor cărora vrea el să le-o lase, dar vreau ca acesta să fie făcut repede, căci bătrânu' e pe moarte.

Reed îl privi pe Kane cu nişte ochi obosiţi şi încuviinţă din cap.

— Am un birou plin de funcţionari care nu prea au de lucru. Mâine dimineaţa este destul de devreme?

Kane nu făcu decât să încline aprobator din cap, căci pe măsură ce coborau mai adânc în mină mirosul îi schimonosea faţa.

Capitolul 30

La trei zile de la explozie fuseseră găsite patruzeci şi opt de cadavre şi se mai căutau încă şapte. În după-amiaza celei de a doua zile fuseseră descoperite patru cadavre în genunchi, cu mâinile ţinute în dreptul gurii. Acei oameni supravieţuiseră exploziei, însă gazul ulterior îi ucisese.

În oraş, magazinele şi birourile erau în doliu, iar steagurile erau lăsate în bernă. Dricurile treceau într-un şir interminabil, lumea însoţindu-le cu capetele plecate şi descoperite.

Logodnicul lui Sarah Oakley îşi pierduse viaţa când se întorcea acasă de la mină, unde ajutase la echipele de salvare. Mult prea obosit, el nu observase şi nici nu auzise trenul care îl ucise pe loc.

Leander şi Kane, ajutaţi de Edan, ceruseră şi primiseră promisiunea construirii unei staţii pentru operaţii de salvare pe un teren donat de Jacob Fenton. Nimeni nu îndrăznea să spună, dar părerea tuturor era că Taggert Kane se dusese la Fenton şi-i ceruse cadou terenul.

Houston îşi petrecu ziua luând parte la funeralii, încercând să consoleze văduvele şi asigurând alimente pentru copii.

— Cred că aşa ceva ai vrut, zise Reed Westfield întinzându-i lui Kane o bucată de hârtie în timp ce se aflau în dreptul intrării în mină. După ce îl punem pe acesta la punct, putem întocmi o formă mai lungă, însă cred că ar trebui trecută prin tribunal.

Kane parcurse actul cu privirea şi observă repede că în acesta se spunea că el oferea toate drepturile posesiunilor familiei Fenton lui Jacob Fenton pentru a dispune de ele după bunul plac.

— Dacă îl semnezi, eu voi subscrie ca martor şi îl voi arhiva. Am aici şi o copie pe care i-o poţi da lui Fenton.

Kane zâmbi.

— Mulţumesc zise el luând stiloul lui Reed şi semnând documentul. Cred că p-ăsta o să i-l duc chiar acu, continuă Kane ridicând copia. Poate că aşa se va compensa donaţia terenului şi s-ar putea să mai adaug o clauză prin care el să se oblige să iniţieze un program dă pregătire a oamenilor pentru caz dă accidente în mină.

Reed îi întoarse zâmbetul.

— Cred că Fenton era mai bogat înainte să-i dai tu dreptul la proprietatea lui.

În timp ce se îndrepta spre Chandler, Kane se uită spre colonie şi se gândi la ororile ultimelor zile.

Mai erau încă atât de multe de făcut, iar el avea câteva idei despre cum puteau fi prevenite exploziile pe viitor şi despre cum să se acţioneze în caz de calamitate. Intenţiona să discute aceste idei cu Edan şi cu Leander, ba chiar şi cu Fenton. Gândindu-se că Fenton nu mai avea mult se trăit, Kane simţi o oarecare tristeţe. În definitiv, până la optsprezece ani, trăise în preajma acestui om Proprietarul minelor avea să fie Zachery, după Marc bineînţeles. Toată lumea părea să uite se existenţa lui Marc. Se gândi Kane.

Apropiindu-se de casa lui Fenton, observă că uşa din faţă era larg deschisă. Aceasta fusese reparată acolo unde el o lovise cu o zi în urmă, iar geamul fusese înlocuit, însă acum era deschisă.

Kane descălecă şi intrând în casă strigă. Nu primi însă niciun răspuns. Biroul lui Jacob se afla în spate, iar Kane îşi amintea perfect că ultima dată fusese în acea încăpere atunci când Jacob îl alungase deoarece dorise să se însoare cu Pam. Aşezând documentul pe masă, el se gândi cât de diferită i-ar fi fost viaţa dacă s-ar fi căsătorit cu Pamela şi n-ar mai fi avut ocazia să-şi adune propria avere. Un lucru era sigur, nu s-ar mai fi căsătorit cu Houston.

Gândul la Houston îl făcu să se întrebe din nou dacă ea s-ar fi măritat cu el dacă n-ar fi avut câteva milioane la bancă.

Strigă din nou şi, neprimind niciun răspuns, se îndreptă spre ieşirea din bucătărie – drum care de altfel îi era foarte familiar. Bucătăria era şi ea pustie, iar uşa de afară era deschisă. Când ajunse în prag, văzu scara îngustă care ducea la etaj.

În copilărie, două dorinţe fierbinţi avusese, să posede casa odată şi odată şi să-i vadă partea de la etaj.

Pufni în râs gândindu-se că el îşi construise casa deoarece fusese supărat că nu reuşise să vadă niciodată etajul casei Fenton.

Ţinându-se de balustradă şi acţionând sub impulsul curiozităţii care îl făcu să uite de bunul simţ, el urcă câte două trepte deodată. Grăbindu-se, ca un hoţ speriat să nu fie prins, străbătu coridorul şi se uită prin dormitoare. Acestea erau obişnuite, mobilate cu piese întunecate, grele, încărcate de ornamente, cu draperii grele şi tapet deprimant.

— Houston are gusturi mult mai bune, mormăi el, snobismul făcându-l să pufnească în râs.

Când ajunse în dreptul scării principale, zâmbetul pe buze îi dispăru instantaneu.

La capătul de jos al scărilor, zăcea – evident mort – Jacob Fenton.

Primul gând al lui Kane fu că venise prea târziu şi că Jacob nu avea să afle niciodată că devenise proprietarul legal al tuturor bunurilor pentru care muncise. Kane se simţea foarte trist. În toţi anii cât lucrase la New York, nu-şi amintise decât de vremurile când lustruia cizmele lui Fenton, însă acum nu-şi amintea decât momentele în care îi făcuse neplăceri, punându-l în situaţii jenante faţă de musafiri, certându-se de fiecare dată când trebuia să-i pregătească vreun cal, momentele în care o gâdila pe bucătăreasă şi o convingea să pună ceapă în sosuri, amândoi ştiind că lui Fenton ceapa îi provoca asemenea arsuri că nu putea să doarmă noaptea.

Încet, Kane începu să coboare scările, însă nu apucă să facă doi paşi că în hol apăru Marc Fenton însoţit de cinci prieteni. După îmbrăcăminte şi după vocile puternice, se părea că se întorceau de la o petrecere nocturnă din oraş.

— Dacă Taggert vrea să-mi ia moştenirea mea, se auzi vocea împleticită a lui Marc Fenton, va trebui să ne războim. Nimeni din acest oraş nu-l va crede pe el.

Cele două femei, îmbrăcate în satin galben şi purtând în păr una pene roşii, alta patru pene de păun şi cei trei bărbaţi care îl însoţeau, îşi dădură asentimentul în cor.

— Unde este whisky-ul, scumpule? întrebă una din femei.

Grupul se opri şi privi năucit la trupul lui Jacob Fenton care zăcea pe podea. Marc însă îşi ridică privirea şi-l văzu pe Kane în capul scărilor.

— Am venit să-l văd pe tatăl tău... începu Kane, însă Marc nu-i dădu răgazul să sfârşească propoziţia.

— Criminalule! urlă el şi se avântă pe scări.

— Stai puţin, strigă Kane, însă nimeni nu-i dădu atenţie. Ceilalţi trei bărbaţi se năpustiră şi ei asupra lui. Toţi cinci se rostogoliră pe scări, iar Kane se gândi că fiind singurul treaz, probabil avea să fie şi singurul rănit, în ciuda faptului că erau patru contra unu, Kane părea să iasă învingător.

Neaşteptat însă, una din femei îl pocni peste cap cu greaua statuetă de bronz a lui David în luptă cu gigantul.

Cei patru bărbaţi ameţiţi se ridicară în picioare şi-l priviră pe Kane care zăcea inconştient.

— Ce facem acum? şopti una din femei.

— Îl spânzurăm! strigă Marc, aplecându-se să-l ridice pe Kane. Văzând însă că nu reuşea să-l urnească şi că nici ceilalţi nu se ofereau deloc să-l ajute, el îşi ridică privirea rugătoare spre ei şi rosti: L-a ucis pe tata.

— Nu există atât whisky pe lume ca să mă îmbăt

atât de tare încât să spânzur un om aşa de bogat ca el, zise unul din bărbaţi. Dacă tot e leşinat, hai să-l ducem la puşcărie. Să se descurce şeriful cu el.

Marc protestă, însă fiind prea beat ca să se impună, se chinui alături de ceilalţi trei şi urcă solidul trup al lui Kane într-un docar tras în faţa casei. Niciunul din ei nu păru să se gândească la Jacob Fenton, pe care îl lăsară să zacă în continuare pe podea.

*

— Poftim, ia de bea asta, zise Edan ţinându-i capul lui Kane.

Gemând, Kane încercă să se ridice, însă durerea din cap îl făcu să se rezeme din nou de peretele rece de piatră.

— Ce s-a întâmplat? zise el deschizând pleoapele şi văzându-i în jurul lui pe Edan, pe Leander şi pe şerif.

— A fost o greşeală, zise Lee. L-am spus şerifului despre act şi de motivul pentru care te-ai dus la Fenton.

— Era mort? întrebă Kane. De unde şedeam io, aşa părea. Kane îşi ridică brusc capul, o durere cumplită săgetându-l prin tot corpul. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că Marc Fenton împreună cu nişte beţivi m-a răsturnat pe scară.

Edan se aşeză pe patul pe care Kane stătea întins.

În dreapta lui erau zăbrelele închisorii.

— Din câte ştim noi, servitorii l-au găsit pe Jacob Fenton mort cu câteva minute înainte de sosirea ta. Dintr-un motiv anume, s-au hotărât să plece cu toţi după ajutor, lăsându-l pe Fenton să zacă acolo şi casa deschisă. Apoi a apărut Marc Fenton cu amicii lui care

se întorceau se la un chef şi văzându-te în capul scărilor şi-au închipuit că i-ai dat brânci. Ai avut noroc, căci Marc a vrut să te spânzure de verandă.

Kane îşi frecă cucuiul din moalele capului.

— Spânzurătoarea nu putea să doară mai mult ca asta.

— Eşti liber să pleci, domnule Taggert, zise şeriful. Şi te sfătuiesc să ieşi mai repede de-aici până nu află soţia. Femeile suportă greu arestarea soţilor.

Nu şi Houston, zise Kane. Ea este o lady până în măduva oaselor. Şi-ar păstra calmul şi dacă m-ar spânzura. În timp ce rosti cuvintele, un nou gând îi trecu prin minte. Cum ar reacţiona Houston dacă ar afla că el era criminal? „N-auzise el o dată că toate posesiunile criminalilor erau confiscate de stat? Sau era vorba că o persoană nu putea moşteni averea celei pe care o ucisese?

— Câtă lume ştie de treaba asta? întrebă Kane. Servitorii lui Fenton pot depune mărturie că sunt nevinovat. A apucat zvonul să se întindă în oraş?

— L-am sunat pe Lee în clipa în care l-am văzut pe tânărul Fenton scoţându-te din docar, zise şeriful năucit.

— Toată lumea este mult prea preocupată de explozie ca să-i mai pese de cei care sunt aruncaţi în puşcărie, rosti Leander. Toţi reporterii sunt la „Micuţa Pamela”, storcându-şi creierii să găsească noi variante de a descrie cadavrele, adăugă el făcând o grimasă.

— Ce mai pui la cale? întrebă Edan.

Kane rămase tăcut o clipă.

— Şerifule, te superi dacă o să-mi petrec noaptea aci? Vreau să-i fac o festă nevesti-mii.

— O festă? întrebă şeriful. Femeile de regulă nu prea gustă glumele indiferent cât de bune sunt.

Kane îşi ridică privirea spre Lee şi Edan.

— Pot să contez pe discreţia voastră douăzeci şi patru de ore?

Edan sări în picioare şi uitându-se spre Lee zise:

— Bănuiala mea este că vrea să vadă dacă Houston o să rămână alături de el când îi va spune că va fi condamnat pentru crimă. Am dreptate?

Kane începu să studieze praful din colţul îndepărtat al încăperii.

— Cam aşa ceva.

Atât Lee cât şi şeriful pufniră în râs.

— Eu în dragoste nu mă bag, zise şeriful. Domnule Taggert, dacă vrei să-ţi stabileşti reşedinţa în puşcăria asta, eşti invitatu' meu, însă municipalitatea o să te taxeze ca pentru cel mai luxos hotel din San Francisco.

— Destul dă corect, răspunse Kane. Lee? Edan?

Leander ridică din umeri.

— Te priveşte. O ştiu pe Houston de-o viaţă, dar practic nu o cunosc deloc.

Edan îl privi îndelung pe Kane.

— După ce Houston va trece testul – şi sigur îl va trece – o să-ţi iasă din cap îndoiala despre ea şi o să ne apucăm iar de lucru? Vanderbilt a cumpărat până acum toată coasta de est. Kane inspiră profund.

— Păi, mâine, de cum ies d-aici, poate să înceapă să ne-o vândă nouă, zise el cu un zâmbet răutăcios.

Când bărbaţii plecară, Kane se întinse pe pat şi adormi.

*

Houston avea în poală un prunc de trei luni pe care încerca să-l adoarmă, în pătuţul de alături mai

fiind doi copii, unul de doi şi altul de patru ani. Aceştia erau câţiva din mulţii copii care îşi pierduseră taţii în explozie. Mama lor era depăşită de situaţie, nu ştia cum să-şi întreţină familia pe viitor. Houston, Blair şi celelalte membre ale Frăţiei se lansară într-o campanie de convingere a comercianţilor să ofere slujbe acelor femei. Houston era una din voluntarele care urma să ajute într-un centru improvizat de îngrijire a copiilor – un lucru nou pe care Blair îl văzuse în Pennsylvania.

Când ajutorul de şerif ajunse la mica baracă şi întrebă de ea, Houston habar nu avea ce dorea acesta.

— Soţul dumitale a fost arestat pentru uciderea lui Jacob Fenton, zise tânărul.

Lui Houston îi trebuiră câteva clipe ca să reacţioneze şi nu se gândi decât că soţul ei îşi pierduse cumpătul.

— Când? reuşi ea să spună.

— În dimineaţa asta. N-am fost acolo, aşa că nu ştiu prea multe, da toată lumea din oraş ştie că l-a ameninţat pe Fenton. Nu că l-ar învinui cineva, fiin’că toţi ştim că Fenton a fost un mare păcătos, da asta nu-l ajută prea mult pe Taggert. Când e, te spânzură indiferent c-ai omorât un om bun sau unu rău.

Houston îi aruncă o privire de gheaţă.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu l-ai judeca şi acuza pe soţul meu înainte de a cunoaşte faptele. Ea îi puse pruncul în braţe. Poftim, ai grijă de copiii aceştia, cât mă duc eu să-mi văd soţul.

— Nu pot să fac asta, Blair-Houston, sunt în timpul serviciului. Sunt ajutor de şerif.

— Am avut impresia că te credeai judecător. Verifică-i scutecul şi vezi dacă nu trebuie schimbată, iar dacă se trezesc ceilalţi, dă-le să mănânce şi joacă-te cu ei vreo două ore până se întoarce mama lor.

— Două ore! îl auzi ea pe tânăr strigând în urma ei.

Trăsura lui Houston o aştepta afară, iar drumul până la închisoare îl făcu în timp record. Clădirea micuţă de piatră era ridicată pe un deal, într-un colţ al oraşului. Majoritatea deţinuţilor erau beţivi, cazurile grave fiind de obicei judecate la Denver.

— Bună dimineaţa, domnişoară Blair-Houston, zise şeriful ridicându-se în picioare şi lăsând ziarul din mână.

— Doamna Taggert, îl corectă ea. Aş vrea să-mi văd imediat soţul.

— Desigur, doamnă Westfield-Taggert, zise el, luând cheile dintr-un cui din perete.

Kane dormea pe pat, iar Houston observă dâra de sânge coagulat de pe ceafa lui. Se apropie de el, îi atinse faţa şi auzi uşa celulei închizându-se în urma ei.

— Kane, dragule, ce ţi-au făcut? Ea începu să-l sărute, iar el se trezi.

— Oh, Houston, zise el, frecându-şi capul. Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti? Spun că l-ai omorât pe Fenton. Dar nu este adevărat, nu-i aşa?

— Sigur că nu! izbucni el, însă se opri când Houston îngenunche şi-şi lăsă capul pe genunchii lui. Ce-l puţin io aşa cred. Nu... nu-mi amintesc aşa dă bine.

Stând cu obrazul lipit de coapsele lui şi simţind mâna lui prin păr, ea era hotărât să nu-şi arate teama.

— Spune-mi ce-ţi aminteşti.

El începu să-i povestească încet.

— M-am dus să-l văd pe Fenton, da nu era nimeni acasă aşa că am urcat să-l caut pe sus. Când am ajuns în partea din faţă a casei, l-am văzut zăcând jos, la

capătul scărilor. Mort. În clipa următoare a intrat Marc Fenton împreună cu nişte prieteni şi a început să strige că io l-am omorât. Ne-am luat la bătaie, am fost lovit în cap cu ceva tare şi m-am trezit aci. Umblă vorba c-o să mă linşeze.

După ce se uită la el cu teamă câteva clipe, Houston se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin celulă.

— Cam neconvingătoare povestea.

— Neconvingătoare! strigă Kane, calmându-se însă brusc. Houston, scumpo, ăsta este adevărul, îţi jur.

— Erai singurul din casă? Nu există niciun martor care să ateste că Fenton era mort când ai intrat tu?

— Nu este chiar aşa. Vreau să spun că nimeni nu m-a văzut intrând, da' poate l-a văzut cineva pe Fenton mort înaintea mea.

— Nu contează. Dacă l-ar fi văzut murind, ar fi ceva, căci ei pot să spună că tu ai stat ascuns într-un dulap ore în şir. L-a văzut practic cineva murind?

— Nu… nu ştiu, dar Houston…

Ea se aşeză pe marginea patului lângă el.

— Kane, toată lumea din oraş te-a auzit spunând că vrei să-l vezi pe Jacob mort. Dacă n-ai un martor care să certifice moartea lui, nu vom putea dovedi niciodată că eşti nevinovat. Ce-o să ne facem?

— Nu ştiu, da', am cam început să mă tem. Houston, vreau să-ţi spun ceva. Ie vorba dă bani.

— Kane, zise ea cu blândeţe, ridicându-şi privirea spre el. De ce erai în casa domnului Fenton? Aveai de gând să-l omori?

— Pe dracu', zise el repede. L-am solicitat pe domnu' Westfield să-mi facă o hârtie care să spună că io renunţ la toate pretenţiile asupra averii Fenton şi mă

dusesem să-i dau hârtia asta lui Jacob. Da' io acu' vreau să vorbesc cu tine despre banii mei. Dacă o să mă condamne, o să-mi confişte toată averea. Tu nu numa' c-o să rămâi văduvă, da' o să rămâi şi săracă lipită pământului. Singura şansă de a mai salva banii este să mă părăseşti înainte dă proces. Dacă faci asta, Westfield o să aranjeze să capeţi câteva milioane.

Houston nici nu asculta ce-i spunea el. Pe chipul ei se aşternuse uluirea.

— De ce te-ai dus la Fenton? şopti ea.

— Ţi-am spus, zise el impacientat. Voiam să-i dau hârtia aia în care renunţam la proprietăţile lui. Bietu' dă el, era mort când am ajuns acolo şi n-a mai apucat să vadă actu'. Houston, ce contează acu' este să te salvezi. Dacă o să fiu scos d-aci şi linşat, o să fie prea târziu.

Houston avea senzaţia că era într-un vis. De când aflase că el se căsătorise cu ea ca să-şi îndeplinească planul de răzbunare, această senzaţie nu o părăsise. Recunoscuse că îl iubea în ciuda sentimentelor lui pentru ea, însă în adâncul sufletului îşi dădu seama că o părticică din ea ar fi împiedicat-o să se dăruiască complet.

— Ai renunţat la răzbunarea ta? întrebă ea încet.

— Iar începi cu asta? Ţi-am spus că tot ce-am vrut a fost să-l am la masă într-o casă mai mare ca a lui. Dacă mi-o permiteam, ce era rău în asta?

— Dar ai mai vrut şi o doamnă adevărată la masa ta. Te-ai căsătorit cu mine pentru că…

— Tu te-ai căsătorit cu mine pentru bani! i-o întoarse el. Şi acu' o să pierzi ultimul sfanţ dacă o să mă spânzure pentru o crimă pe care n-am făcut-o.

Houston se ridică în picioare. El nu spusese, în prea multe cuvinte, că o iubea, dar aşa era. Ea ştia.

Simţise acest lucru cu fiecare fibră a corpului ei. Se căsătorise cu ea în urma unui plan prostesc de răzbunare, însă în final el se îndrăgostise de ea, căci numai acea dragoste îl făcuse în stare să-l ierte pe bătrânul care îl nedreptăţise.

— Trebuie să plec, zise ea. Am multe de făcut.

Dacă s-ar fi uitat la Kane, ea ar fi văzut durerea de pe chipul lui.

— Cred că tre' să vorbeşti cu domnu' Westfield despre bani.

— O să vorbesc cu cineva, murmură ea, punându-şi mănuşile. Poate că domnul Westfield nu este persoana cea mai indicată. Absentă, ea îl sărută pe obraz. Să nu te îngrijorezi. Ştiu exact ce trebuie să fac. Spunând acestea, ea îl strigă pe şerif şi acesta îi deschise.

Kane rămase o clipă în mijlocul celulei incapabil să se mişte. „N-o să piardă ocazia de a scăpa de mine", se gândi el. Urcându-se în picioare în pat, el se uită pe ferestruică şi văzând-o pe Houston depărtându-se în trăsurica ei strălucitoare, clipi limpezindu-şi ochii de lacrimi. „De la soare", se gândi el, dându-se jos.

Uşor vine, uşor pleacă, îşi zise Kane. Aşa cum trăise fără nevastă până acum, tot aşa avea să trăiască şi de acum încolo.

— Şerifule, strigă el. Acu' poţi să-mi dai drumu'. Am aflat ce voiam să aflu.

— Nici să nu te gândeşti, Taggert, răspunse bărbatul râzând. Oraşul are nevoie de banii cu care o să te taxez pentru cazarea în puşcărie.

Fără să protesteze, Kane se urcă în pat. Nu-l mai interesa unde îşi petrecea noaptea.

Capitolul 31

— Eşti sigur că ştii ce faci? îl întrebă Houston pe Ian.

Ian încuviinţă grav din cap şi se mai uită o dată la cutia de lemn din căruţă. Lângă el şedea Zachery, care privea drept înainte, entuziasmat. El nu era suficient de mare ca să-şi dea seama de pericolul pe care îl puneau la cale.

— Nu există riscul să sară singură în aer, nu-i aşa? întrebă Houston.

— Nu, răspunse Ian, uitându-se întruna la lădiţa din lemn cu dinamită.

Mâinile lui Houston se albiseră din cauza încordării cu care strângea hăţurile.

Îi trebuiseră aproape douăzeci şi patru de ore ca să pună la punct planul din acea noapte. Îşi dăduse seama ce avea de făcut, dar era conştientă că nicio persoană adultă nu ar fi ajutat-o. Când îl solicitase pe Ian să o sprijine, îi explicase riscul şi necazurile care i s-ar fi tras dacă s-ar fi aflat de implicarea lui. Ian însă îi spusese că îi datora tot ce avea acum şi că era mai mult decât dispus să-şi asume orice risc. Spre supărarea lui Houston, Ian îl rugase pe Zachery să vină şi el, motivându-i lui Houston că aveau nevoie de cineva care să le ţină caii.

La miezul nopţii ea se întâlnise cu Ian la mina „Micuţa Pamela” şi profitând de confuzia creată de explozie, desfăcură lanţul la depozitul de dinamită şi furară de acolo dinamită atât cât să arunce în aer două străzi. În ciuda protestelor lui Ian, Houston pierdu vremea închizând baraca depozitului la loc cu lanţul.

Furişându-se – niciunul din ei neştiind cum să ascundă faptul că făceau un lucru ilegal – ei reuşiră să

urce cutia în căruţă. Câţiva oameni o salutară pe Houston, însă în ultimele zile o văzuseră atât de des în colonie că prezenţa ei acolo nu li se păru suspectă.

La jumătatea drumului spre Chandler, se întâlniră cu Zachery. Acesta coborâse pe fereastră, cu câteva ore în urmă, folosindu-se de o funie înnodată şi-şi propusese să meargă pe jos până la mină.

— Tu o să stai cu caii şi atâta tot, îl preveni Houston. Şi de îndată ce eu şi tatăl tău ne vom urca pe cai, vreau ca amândoi să dispăreţi de acolo, Ian o să poţi intra înapoi în casă?

— Sigur.

— Dar tu, Zach?

Zach, înghiţi cu greu nodul din gât, deoarece funia cedase când mai avusese un metru până la pământ. Nu mai avea cum să intre în casă fără să nu fie observat.

— Sigur, zise el. Nu-i nicio problemă.

Pe măsură ce se apropiau de oraşul adormit, Houston devenea tot mai încordată. La trei dimineaţa ajunseră la închisoare. Mai devreme, ea ascunsese lângă închisoare, două şei, desagi cu mâncare, haine şi suficienţi bani ca să le ajungă pentru câteva luni de pribegie.

Ea opri căruţa la oarecare distanţă de închisoare şi agitată îl urmări pe Ian dând jos cutia cu dinamită. Ştia că el în mină lucrase ca artificier, însă nu era convinsă că ştia cum să arunce în aer zidul închisorii.

În clipa în care ea deschise gura să vorbească, Ian începu să rostească:

— O să pun câteva dinamite la baza zidului dinspre deal, iar atunci când o să explodeze, tot peretele o să alunece la vale. Va fi ca şi când ai deschide o fereastră largă. Kane nu va trebui decât să

sară pe cal. Nimic mai simplu.

— Un plan foarte simplu, din cauza căruia am putea să ajungem toţi la închisoare pentru tot restul vieţii, murmură ea.

Cu o zi în urmă, atunci când Kane îi spuse că era posibil să fie spânzurat pentru o crimă pe care nu o comisese şi când Houston, într-un moment de sinceritate, recunoscuse că nu o interesa dacă el era sau nu cu adevărat criminal – ea conchisese că trebuia să întreprindă ceva ca să-l elibereze. Având în vedere felul în care el ajutase la tragedia de la mină, era sigură că locuitorii aveau să fie de partea lui, însă procesul urma probabil să se judece la Denver, iar acolo firma *Fenton Coal and Iron* era o forţă. Nu se gândise că judecata avea să fie dreaptă şi îi era clar că soţul ei avea să fie găsit vinovat atâta vreme cât nu exista niciun martor, iar el fusese găsit în capul scărilor cu Jacob Fenton mort la picioare.

După ce cumpănise îndelung, hotărâse ce să facă. Trebuia să-l scoată din puşcărie, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat să-şi petreacă toată viaţa ascunzându-se. Aveau să meargă în Mexic, Blair urmând să le trimită suficienţi bani ca să trăiască acolo. Atâta vreme cât Kane nu se afişa şi nu atrăgea atenţia asupra lui, ea credea că putea să scape de legea americană. Era păcat că el, fiind prea bine cunoscut în multe locuri din ţară, nu se puteau ascunde în Statele Unite.

Singurul ei regret era că nu putea să-şi ia rămas bun de la familie şi de la prieteni. Probabil că nu avea să le poată scrie căci scrisorile ei ar fi înlesnit capturarea lui Kane.

Ştia însă ce trebuia făcut ca ea şi Kane să poată trăi fericiţi, indiferent unde şi în ce greutăţi.

Cu mâinile tremurându-i, ea îl ajută pe Ian să fixeze dinamita în crăpăturile zidului. Când terminară, îi făcu semn lui Ian să o ajute să se urce pe umerii lui ca să poată privi în celulă.

— Spune-i să-şi pună salteaua pe cap, îi zise Ian în timp ce o ridica.

— Nu avem destulă dinamită ca să-l rănim, nu-i aşa? întrebă ea.

— Tocurile tale rănesc, aşa că nu mai pierde vremea cu întrebările astea tâmpite.

Houston privi în celula întunecată şi-l văzu pe Kane întins pe micuţa saltea, parte din el atârnând peste marginea patului. Ea aruncă o pietricică.

El nici măcar nu se mişcă şi abia a şasea pietricică care îl lovi puternic în piept îl făcu să se trezească.

— Kane! strigă cât de tare îndrăzni.

— Ce-i? întrebă el, ridicându-se. Tu ieşti Houston? Ce cauţi aci în toiu' nopţii?

Ea îi făcu semn să vină la fereastră.

— N-am timp să-ţi explic acum, dar eu şi Ian te vom scoate din închisoare. Vom dinamita zidul acesta, aşa că vreau ca tu să te duci în colţul cel mai îndepărtat şi să te acoperi cât mai bine cu salteaua.

— Ce-o să faceţi? întrebă Kane, pierzându-şi răsuflarea. Să dinamitaţi! Ascultă, Houston, tre' să-ţi spun ceva.

— Houston, strigă Ian. Tocurile astea ale tale mă omoară. Ai dă gând să stai aşa toată noaptea?

— Trebuie să plec, zise ea. Du-te în colţ când va cădea peretele, caii ne aşteaptă. Te iubesc. Spunând acestea, ea se aplecă şi se dădu jos de pe umerii lui Ian.

Kane rămase în dreptul ferestrei câteva clipe

îndelungi. Houston nu fugise cu banii, ci pusese la cale un plan prin care să arunce în aer închisoarea ca să-l salveze. Punându-şi mâinile în buzunare, el începu să fluiere o melodie, zâmbind la gândul că Houston se preocupa atâta pentru el.

În timp ce fluiera, auzi un zgomot ciudat, de parcă ceva luase foc.

— Dinamita! rosti el şi, apucând salteaua, sări în colţul încăperii. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru zgomotul exploziei. Era de parcă partea superioară a capului îi zburase – iar zgomotul nu mai contenea.

Houston, Ian şi Zach se ascunseseră după un bolovan şi aşteptară prăvălirea zidului. Dinamita dislocă fundaţia peretelui, iar cărămizile începură să cadă destul de graţios, etalând o imagine clară a interiorului puşcăriei. Kane era ghemuit într-un colţ, iar când praful se linişti, el nu făcu nicio încercare de a se mişca.

— L-am omorât, strigă Houston şi începu să fugă, urmată de Ian.

— Poate doar l-am surzit. Kane, strigă Ian acoperind zgomotul pietrelor care se mai rostogoleau încă. Neprimind niciun răspuns, Ian se căţără pe zid şi intră în celulă.

Trase salteaua de pe Kane şi dându-şi seama că acesta nu înţelegea nimic din ceea ce-i spunea, începu să gesticuleze. Se părea că pe Kane explozia îl prostise şi de vreme ce tot clătina din cap spre Houston, Ian se văzu nevoit să-l împingă peste grămada de pietre ca să-l scoată dinăuntru.

Houston aştepta pe cal, iar când Kane se apropie, ea observă că el îşi tot ducea mâna la cap de parcă ar fi avut dureri cumplite. Părea să dorească să spună ceva, însă Houston le făcu semn lui Ian şi lui Zach să-l

împingă în şa.

— Voi doi, duceţi-vă acasă, le porunci ea, văzând că lumea începuse să se agite pe străzi după ce auzise explozia. Să mergem, îi strigă ea apoi lui Kane, care o urmă pe drumul ce ducea spre sud, spre deşert.

Houston călări în mare viteză, dând mereu pinteni calului şi uitându-se din când în când la Kane care o urma, având pe chip o ciudată expresie.

Soarele răsări, dar ei continuară fuga, încetinind numai ca să îngăduie cailor să-şi tragă sufletul. La prânz se opriră la o staţie a poştalionului, un loc pustiu între Colorado şi New Mexico, unde Houston plăti un preţ enorm pentru doi cai odihniţi.

— El se simte bine? întrebă şeful staţiei, arătând cu capul spre Kane care se sprijini de clădire şi-şi lovi capul cu mâna.

Houston îi întinse bătrânului o hârtie de douăzeci de dolari.

— Nu ne-ai văzut.

Bărbatul luă banii.

— Io îmi văd de treburile mele.

Houston încercă să discute cu Kane, însă el se uita prosteşte la buzele ei care se mişcau şi o urmă numai după ce ea îi gesticulă ce să facă.

Ceea ce mâncară în timpul zilei mâncară călare, neodihnindu-se nici măcar după apusul soarelui. O singură dată Kane încercă să vorbească, dar dându-şi seama că nu se auzea, gesticulă până când Houston înţelese că o întreba încotro mergeau.

— În Mexic, îi strigă ea de patru ori până ce el păru să priceapă.

Kane scutură din cap, dar Houston dădu pinteni calului, ignorându-l. Fără îndoială că el nu voia ca ea să aibă necazuri din pricina lui, însă ea nu avea de

gând să-l lase să o convingă să se întoarcă. Dacă el avea să-şi trăiască viaţa în exil, ea avea să-l însoţească.

Kane prinse hăţurile calului ei şi le trase până ce ea înţelese să încetinească.

— Stai! urlă el. Înnoptăm aici.

Fiecare cuvânt fusese rostit din adâncul plămânilor, iar Houston clipi de mai multe ori uluită de tonul care tulburase liniştea.

Fără să mai spună altceva, Kane descălecă şi-şi conduse calul spre un pâlc de arbori aflaţi pe culmea unui deal. Houston îl urmă şi observă că el dădu şaua jos de pe cal şi începu să pregătească tabăra de înnoptare. Ea ar fi vrut să-şi continue drumul, să mărească distanţa între ei şi potera din Chandler. Dar probabil că soţul ei fusese rănit în explozie şi avea nevoie de odihnă. Locuitorii aveau să piardă ceva timp cu organizarea şi poate că aşa ei aveau să câştige ceva timp.

Houston era cu şaua în mâini când privi spre Kane şi văzu că se uita la ea într-o manieră aproape înfricoşătoare.

Foarte încet, el luă şaua din mâinile ei, i-o aruncă pe pământ şi, după o privire pe care ea nu putu să o desluşească, se năpusti asupra ei.

Era ca un animal lacom, iar ea reacţionă asemeni lui de îndată ce-şi birui surprinderea. Nasturii prăfuitului ei costum de călărie începură să sară asemeni boabelor de porumb în tigaie. Gura lui era peste tot, mâinile lui mari şi puternice sfâşiind tot ce-i stătea în cale.

— Kane, rosti ea, mai râzând, mai ţipând. Kane, dragostea mea.

El părea să nu aibă nevoie de vorbele ei şi

lăsându-i trupul dezgolit pe pământ o pătrunse cu forţa dinamitei pe care ea o aprinsese în acea dimineaţă. Houston se simţi ca zidul ce se prăvălise şi, în timp ce se mişcau împreună în ritmul unei pasiuni înfocate, ea se convinse că acesta era lucrul pe care şi-l dorea de la viaţă şi că tot ceea ce făcuse astăzi fusese just.

Când în final de descătuşară, Houston se cutremură cu forţa pasiunii ei şi cu profunzimea dragostei pentru acel bărbat.

Stătură lungiţi un timp, Kane ţinând-o strâns în braţe, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul, ea agăţându-se puternic de el, speriată când se gândea cât de puţin lipsise ca să-l piardă, cât de puţin lipsise ca el să fie spânzurat.

La un moment dat, Kane se ridică şi se duse la cai. Houston vru să-l ajute, însă el îi făcu semn să stea liniştită şi îi aruncă o pătură ca să se învelească.

Nici când se apucă să facă focul, nu o lăsă să-l ajute. Houston îi spuse că riscau să fie văzuţi, însă el îi strigă să aibă încredere şi ea se supuse. Era bucuroasă să-i predea lui autoritatea acestei evadări sălbatice, era bucuroasă să stea pe spate şi să fie servită. El îi aduse o farfurie cu fasole şi turte de mălai şi o ceaşcă de cafea. Lui Houston i se păru cea mai delicioasă mâncare din viaţa ei.

Când terminară cu masa, Kane stinse focul, se întinse lângă ea şi o cuprinse în braţe. În câteva minute, adormiră.

Capitolul 32

Când Houston se trezi, afară se luminase de-a

binelea, iar Kane o ţinea în braţe, zâmbindu-i angelic.

— Trebuie să mergem, zise ea, ridicându-se, scuturându-se de mâinile lui şi îmbrăcându-se în costumul sfâşiat, de la care lipseau atâţia nasturi încât părea de-a dreptul indecent. În curând vor fi pe urmele noastre şi nu-mi închipui că vor face popasuri atât de lungi.

El o prinse de braţ.

— Ţi s-au aprins călcâiele după un criminal?

— Nu cred că avem timp de glume.

— Houston, vreau să-mi spui ce plan ai în minte. De ce fugim în Mexic?

— Îţi spun de îndată ce pregătim caii de drum, zise ea aşteptând impacientată ca el să se ridice. Cred că ne putem ascunde în Mexic, continuă ea punând şaua pe calul ei.

— Pentru cât timp?

— Pentru toată viaţa, desigur, răspunse ea. Cred că o crimă nu se prescrie niciodată. Cred că vom putea trăi acolo destul de cumpătat, mai ales că am auzit că acolo oamenii nu pun atâtea întrebări ca aceia de pe-aici.

El o prinse de braţ.

— Stai puţin. Vrei să spui că intenţionezi să trăieşti cu mine în Mexic? Că dacă o să fiu un proscris, o să fii şi tu la fel?

— Da, intenţionez să trăiesc cu tine. Acum, vrei, te rog, să-ţi pui şaua pe cal ca să putem pleca?

Houston nu apucă să spună mai mult, deoarece Kane o prinse de talie şi începu s-o răsucească.

— Iubita mea, ăsta e lucrul cel mai frumos pe care mi i-a spus vreodată cineva. Deci până la urmă nu-ţi pasă dă bani.

— Kane! zise ea exasperată. Te rog, lasă-mă jos.

O să ne găsească şi o să te…

Ea se opri pentru că el o sărută apăsat pe gură.

— N-o să vină nimeni după noi, decât poate dacă şerifu' o să se înfurie că i-ai aruncat puşcăria în aer. Oh, Houston, iubito, cât aş fi vrut să-i văd mutra.

Houston făcu un pas în spate. Ceea ce spunea el nu avea nicio logică, însă în sufletul ei încolţi teama.

— Poate ar trebui să-mi explici remarca.

Kane desenă trei cercuri cu tocul în praf.

— Am vrut doar să văd ce-o să… ah, simţi pentru mine dacă o să afli că n-o să mai fiu bogat.

Ea îi aruncă o privire care oprise mulţi cowboy îndrăzneţi.

— Aş vrea să ştiu despre Jacob Fenton.

— Nu te-am minţit deloc, Houston, da' cred că nu ţi-am spus tot. Într-adevăr l-am găsit mort la capătul scărilor şi am fost dus la puşcărie pentru uciderea lui, da' adevărul este că servitorii fugiseră de-acasă şi ştiau că era deja mort. E drept că n-am întrebat dacă l-a văzut cineva murind. Ai fost destul de inteligentă la partea asta.

— Şi de ce mai erai în puşcărie când am ajuns eu acolo? De ce n-ai fost imediat eliberat?

— Cred că într-un fel am fost, Houston, iubito, rosti el întinzându-şi braţele spre ea. Am vrut să mă conving că tu ţii la persoana mea nu la banii mei. Ştii, după ce ai plecat de la şerif, am fost sigur c-o să te duci la Westfield să vezi ce mai poţi apuca înainte ca io să fiu spânzurat.

— Asta ai crezut tu despre mine? zise ea pe nerăsuflate. Ai crezut că sunt o fiinţă de ultimă speţă care să-mi las iubitul singur în proces, fără să ridic un deget ca să-l ajut? Ea se întoarse spre cai.

— Houston, iubito, n-am vrut să fac ceva rău. Am

vrut doar să fiu sigur. Nu m-am gândit c-o să faci o asemenea prostie… Adică, nu m-am gândit c-o să arunci în aer puşcăria şi-o să fii cât pe ce să mă ucizi.

— Se pare că te-ai refăcut destul de bine.

— Houston, nu te-ai supărat, nu-i aşa? A fost doar o glumă. N-ai deloc simţu' umorului? Toată lumea din oraş o să…

— Să ce, zise ea aruncându-i o privire urâtă. Continuă. Ce va face toată lumea din oraş?

Kane afişă spre ea un zâmbet delicat.

— Poate n-o să observe nimeni nimic.

Ea înaintă spre el.

— N-o să observe că am dislocat peretele închisorii gros de un metru? Poate că toţi dormeau şi n-au auzit explozia. Da, poate vor trece pe lângă închisoare şi poate nici măcar nu vor observa că-i lipseşte zidul. Şi poate că şeriful va renunţa să spună la toţi povestea deceniului, despre cum una din gemenele Chandler a dinamitat zidul ca să-şi salveze soţul care nici măcar nu era condamnat pentru crimă. Poate că eu voi deveni subiectul pariurilor. Ea se întoarse la calul ei, fiecare muşchi din ea arzând de mânie.

— Houston, trebuie să mă înţelegi. Voiam să ştiu dacă ţii la mine sau la banii mei. Mi s-a părut ocazia cea mai bună de a afla. Nu poţi să mă învinuieşti că am încercat.

— Ba să fii sigur că pot. O singură dată aş fi vrut să mă fi ascultat. Ţi-am spus că te iubesc – că ţin la tine, nu la banii tăi – dar niciodată n-ai auzit un cuvânt.

— Păi bine, zise el ridicând din umeri, tu ai spus multe. Ai spus că nu poţi să trăieşti alături de un om pe care nu-l respecţi, şi totuşi te-ai întors, şi nici măcar nu m-am străduit cine ştie ce ca să te conving. Cred că n-

ai putut să te abţii. El zâmbi într-o parte.

— Dintre toţi aroganţii pe care i-am cunoscut, tu eşti cel mai groaznic. Îmi pare foarte, foarte rău că te-am salvat. Mi-aş fi dorit să te fi spânzurat. Spunând acestea, ea se urcă pe cal.

— Houston, iubito, doar nu vorbeşti serios, zise Kane încălecând şi mergând alături de ea. A fost doar o glumă. N-am vrut să te supăr.

Toată ziua merseră fără oprire, la fiecare minut, Kane motivându-şi acţiunea sau căutând alte şi alte scuze. La un moment dat, el îi spuse că trebuia să-i fie recunoscătoare. Că acum putea să fie mai sigură pe sentimentele ei pentru el. Kane încercă să o facă să vadă partea comică a situaţiei. O certă aspru pentru că le ceruse ajutorul băieţilor şi îi explică pericolul la care îi expusese. Kane încercă toate metodele ca s-o facă să reacţioneze într-un fel.

Houston însă rămase foarte rigidă în şa. Gândurile ei erau la locuitorii din Chandler. După dezastrul de la mină, aveau nevoie de ceva care să le descreţească frunţile, aşa că, fără îndoială, păţania ei urma să fie exploatată la maximum. Şeriful avea să-i pună toate înfloriturile, iar ziarul *Chandler Chronicle* avea să iniţieze probabil o serie de articole, începând cu nunta şi terminând cu... cu bărbatul care trebuia spânzurat.

Când Houston se gândea la Kane începea să fiarbă de mânie şi refuză să asculte orice cuvânt care venea din partea lui. Faptul că ea îi dăruise dragostea ei şi el se îndoise de ea atât de public, atât de ruşinos era deosebit de umilitor.

Primul contact cu ceea ce avea să urmeze ea îl luă atunci când opriră la staţia poştalionului ca să schimbe caii. Bătrânul îi întrebă dacă erau cuplul din

Chandler despre care auzise. Nici nu-şi mai amintea povestea de cât râsese, iar când plecară, el încercă să le înapoieze banii pe care i-i dăduse Houston.

— Pentru mine povestea a valorat o sută de dolari, zise el, bătându-l pe Kane pe spate. Îţi sunt dator optzeci de dolari.

Houston îşi împinse bărbia în faţă şi îndreptându-se spre calul ei se strădui din răsputeri să se prefacă că niciunul din bărbaţi nu exista.

De îndată ce plecară, Kane încercă să vorbească din nou cu ea, însă de fiecare dată se oprea pufnind în râs.

— Când te-am văzut stând acolo şi spunându-mi c-o să mă salvaţi dă spânzurătoare, n-am ştiut ce să spun. Eram atât dă uluit, iar când Ian a început să strige că tocurile alea ale tale… el se opri ca să-şi recapete alura serioasă. Houston, toate femeile dă la vest dă Mississippi o să te invidieze. Toate o să-şi dorească să aibă curaju’ să-şi salveze soţu’ din ghearele morţii.

El se opri să-şi dreagă glasul, iar Houston îi aruncă o privire încruntată. Kane încercă, însă fără succes, să-şi stăpânească râsul.

— Când mă gândesc ce mutră aveai pe calu’ ăla. Cum se numeau femeile alea care purtau coarne pe cap? Lady Viking, aşa arătai, ca o vikingă venită să-şi salveze soţu’. Să fi văzut ce mutră avea şi Zach! Dacă nu m-ar fi durut aşa capu’…

El se întrerupse deoarece Houston dădu pinteni calului şi-l lăsă în urmă.

Când ajunseră în Chandler, lui Houston situaţia i se păru cumplită. Ignorându-l pe Kane, ea merse pe la periferia nordică a oraşului ca să se întâlnească în drumul spre casă cu cât mai puţină lume.

Era şase dimineaţa când începură să urce dealul spre reşedinţa Taggert, dar cu toate acestea vreo douăzeci de cupluri se plimbau „din întâmplare” prin faţa casei. Majoritatea servitorilor erau pe aleea principală vorbind cu lumea din oraş.

Houston, afişând maximum de demnitate şi ţinându-şi cu mâna costumul rupt, se îndreptă spre intrarea de la bucătărie, în timp ce Kane descălecă în dreptul uşii principale, toată lumea venind în fugă spre el.

— Vrea probabil să braveze, murmură Houston. Ea reuşi să treacă prin bucătărie şi să ignore zâmbetele şi întrebările subtile ale doamnei Murchison.

Ajunsă în dormitor, ea o rugă pe Susan să se retragă şi-şi pregăti singură baia. După ce stătu în cadă câteva minute, se urcă în pat şi se culcă. Îl auzi la un moment dat pe Kane intrând în cameră, dar se prefăcu adormită şi atunci el plecă.

După nouă ore de somn şi o masă copioasă, ea se refăcu fizic, însă proasta dispoziţie nu-i dispăru. Din grădina ei suspendată ţinea sub observaţie strada şi numărul mare de oameni care se plimbau în faţa casei ei.

Kane intră în camera ei şi spunându-i că se duce la „Micuţa Pamela” să vadă dacă mai era nevoie de ajutor. O rugă să-l însoţească. Ea însă îl refuză scuturând din cap.

— Nu te poţi ascunde aici la infinit, îi zise el supărat. De ce nu eşti mândră de ceea ce ai făcut? Io sunt.

După plecarea lui, Houston îşi dădu seama că el avea dreptate, că ea trebuia să dea ochii cu locuitorii oraşului şi cu cât făcea acest lucru mai repede cu atât era mai bine. Se îmbrăcă încet cu o rochie albastră din

bumbac şi ceru să i se pregătească şareta.

Houston nu avu nevoie decât de zece minute ca să constate că previziunile lui Kane referitoare la reacţia locuitorilor din Chandler fuseseră eronate. Ea nu fusese cotată drept o eroină care îşi salvase soţul, ci ca o capricioasă femeiuşcă apucată mai întâi de isterii şi mai apoi de dorinţa de a pune întrebări.

Mână şareta pe un drum lăturalnic spre „Micuţa Pamela”. Conta pe faptul că acolo era nevoie de atâta ajutor că nimeni nu avea să discute despre escapada ei.

Însă nu avu acest noroc. Victimele dezastrului doreau să râdă de ceva, iar fuga lui Houston era subiectul lor.

Ea se strădui să-şi ţină capul sus în timp ce ajuta la strângerea dărâmăturilor şi încerca să găsească adăposturi pentru văduve şi orfani.

Durerea cea mare era că soţul ei găsea situaţia amuzantă. La nuntă se simţise lezat când lumea crezuse că orice femeie l-ar fi preferat pe Leander şi nu pe el, iar acum avea dovada publică a dragoste lui Houston.

Houston se gândea la toate dăţile când el ar fi putut să-i spună că nu era acuzat de crimă. Când voia, el putea să vorbească destul de repede, aşa că de ce avusese limba legată atunci când ea îi spusese că-i pusese dinamita sub picioare?

Pe măsură ce lumea devenea tot mai îndrăzneaţă cu întrebările („Vrei să spui că nu l-ai întrebat pe şerif care îi erau şansele şi nu ai vorbit cu un avocat? Leander ştia totul. Ar fi putut să-ţi spună. Sau tu ai fi putut…”) Houston îşi dorea să se ascundă. Iar când Kane, trecu pe lângă ea şi înghiontind-o în coase zise: „Curaj, iubito, n-a fost decât o glumă”, ea vru să-i

strige că poate pentru el fusese o glumă, însă pentru ea umilirea publică era îngrozitoare.

Spre seară, o văzu pe Pamela Fenton stând nas în nas cu Kane, şi cum briza rece de seară se pornise o auzi pe ea zicând:

— La nuntă ai spus că nu vrei s-o umileşti. Acum ce crezi că faci?

Gândul că cineva îi luă apărarea era încurajator.

Acasă, Houston luă masa în cameră, iar când Kane încercă să-i vorbească din nou, ea îl fixă pur şi simplu cu privirea. El ieşi atunci ca o vijelie din încăpere, spunându-i că nu avea deloc simţul umorului şi că făcea prea mult pe doamna, prea mare parte din timp.

Houston se culcă plângând.

Capitolul 33

A doua zi Houston aranja nişte flori într-o vază în apropierea biroului soţului ei. Era încă supărată, mult prea rănită şi prea umilită ca să discute cu el şi nu suporta gândul de a renunţa la căminul ei.

Kane avea uşa de la birou deschisă şi în încăpere mai erau Rafe, Leander şi Edan. El convocase întrunirea ca să discute posibilele consecinţe ale exploziei subterane. Kane se arătase îngrijorat când aflase că era posibil ca văduvele minerilor să nu primească nicio compensaţie.

Houston îi ascultă pe bărbaţi discutând despre viitorul Chandler-ului şi simţi o mândrie deosebită pentru ceea ce făcea soţul ei. Se întreba în sinea ei cum de putuse să creadă că el ar fi fost în stare să-i

lase pe drumuri pe oamenii de la Banca Naţională Chandler. Ieri, avusese o lungă convorbire cu mama ei în care aceasta îi spusese că el recursese la şantaj ca s-o facă să se întoarcă acasă.

— Te iubeşte foarte mult, îi zisese Opal, şi nu văd de ce trebuie să fii supărată pe el acum.

Poate că l-ar fi iertat, dacă în acel moment n-ar fi auzit trei femei chicotind în hol ca nişte şcolăriţe. Veniseră să o vadă pe ea şi „să se pună la punct cu ultimele noutăţi” după cum îi spusese camerista. Politicos, Houston refuză să le primească.

Acum, stătea pe culoar şi asculta reformele pe care le plănuia soţul ei. La un moment dat îl auzi pe Leander punând o întrebare care o făcu să se încordeze.

— Asta este o factură de la municipalitatea oraşului? întreba Lee.

— Da, răspunse Kane. Şerifu’ vrea cinci sute dă dolari bani gheaţă ca să repare puşcăria. Cred că este singura factură pe care o plătesc şi io bucuros.

— Poate că ar trebui să-i faceţi o deschidere festivă în care Houston să-i taie panglica, îl auzi ea pe Rafe.

În încăpere se aşternu o tăcere lungă.

— Dacă ea o să-i mai vorbească vreodată, zise Edan.

Urma din nou o pauză.

Leander fu următorul care vorbi:

— Cred că nu ajungi să cunoşti niciodată un om cu adevărat. Eu o ştiu pe Houston de-o viaţă, dar cea pe care o ştiu eu şi cea care a aruncat puşcăria în aer nu este una ei aceeaşi persoană. Acum câţiva ani am dus-o la o petrecere dansantă. Purta o rochie roşie, iar domnul Gates, a spus ceva ce a deranjat-o atât de

tare, încât n-a lăsat să i se mai vadă nicio bucăţică din rochie. Când am ajuns la petrecere era atât de agitată, încât i-am spus că dacă vrea să-şi ţină pelerina pe ea eu nu am nimic împotrivă. Să fie al naibii, dacă n-a stat toată seara într-un colţ, gata să plângă.

Houston se opri cu o floare în mână. Era ciudat cum acelaşi episod putea fi privit din două puncte de vedere. Acum când îşi amintea, poate că într-adevăr fusese o prostie să se supere din cauza rochiei roşii. Nina Westfield mereu purtase rochii în nuanţa celei care îi pricinuise atâta suferinţă în acea seară.

Zâmbind, Houston continuă să-şi aranjeze florile.

— Dacă avea de gând să arunce zidurile în aer, ar fi trebuit să aibă mai multă grijă dă fundu' meu, zise Kane. Nu ştiţi cum este să-ţi spună cineva că ţi-a aprins dinamita chiar sub picioare, iar tu să n-ai unde te ascunde.

— Hai nu te mai văicări atâta, zise Edan. Ţi-a plăcut la nebunie ce-a făcut, ştii foarte bine.

Zâmbetul lui Houston îi arcui şi mai mult buzele.

Leander pufni în râs.

— Păcat că n-ai apucat să vezi ce s-a întâmplat după explozie. Toată lumea a crezut că s-a produs o explozie la altă mină şi să-i fi văzut ieşind din casă în izmene. Când am văzut puşcăria aruncată în aer, am rămas cu toţii perplecşi; nimeni nu pricepea ce se întâmplase. Edan a fost primul care şi-a amintit că erai în închisoare.

Houston scăpă un mic hohot de râs, dar reuşi să şi-l stăpânească imediat.

— Ascultaţi aici, zise Edan, de cum am văzut puşcăria, am ştiut că Houston nu este străină de treaba asta. În timp ce voi aţi idolatrizat-o ani la rând, spunându-vă că este o prinţesă de gheaţă, eu am

urmărit-o îndeaproape. Sub masca ei pretenţioasă se ascunde o femeie... ei bine, n-o să vă vină să credeţi de ce este în stare o femeie.

Houston îşi stăpânea tot mai greu amuzamentul. Aprecierea lui Edan părea pe jumătate înfricoşătoare, pe jumătate admiratoare. Houston îşi aminti de seara în care el se ascunsese şi le urmărise petrecerea prenupţială. Îşi aminti de ziua în care îi spusese că fusese prezent la ceaiul lor şi cum atunci ea nu se gândise decât că el le auzise vorbind despre planurile pe care le aveau pentru mină. Acum însă ea se gândea la boxer, la cancan şi la Fanny Hill. La acea vreme se îngrozise la gândul că viitorul ei soţ ar fi putut afla o parte din lucrurile pe care le făcea, cum erau de pildă petrecerile „suratelor" celibatare sau incursiunile în colonii, însă până în final el o prinsese cu toate şi nu se întâmplase nicio nenorocire. În seara în care purtase rochia roşie, fusese sigură că dacă ar fi apărut în ea, reputaţia ei ar fi fost distrusă şi ea n-ar fi fost considerată o soţie potrivită pentru Leander

Dar uite ce făcuse în ultimele luni! Se căţărase în izmenuţe pe spalierul cu trandafiri. Îi invitase pe toţi acei oameni să locuiască la ei acasă spunându-i lui Kane – care trebuia să-i întreţină – abia după aceea.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât o pufnea râsul mai tare. Înainte de cununie ştiuse foarte clar cu cine voia Kane Taggert să se căsătorească. El dorea o doamnă, iar ea era sigură că ar fi corespuns. Acum însă când îşi amintea situaţiile prin care îl obligase să treacă şi faptul că de fiecare dată el, foarte neîncrezător, îi spusese că habar nu avusese ce însemna căsătoria cu o doamnă adevărată, ea nu mai putea să-şi controleze râsul. Hohotul ei explodă atât de puternic, că o făcu să-i tremure vaza din mână.

Se prinse cu mâna de marginea mesei şi râse până îşi simţi genunchii tremurând.

Bărbaţii ieşiră imediat fugind din încăpere.

— Houston, iubito, te simţi bine? o întrebă Kane prinzând-o de braţ şi încercând s-o ridice. Însă era ca şi cum ar fi încercat să pună în poziţie verticală un sac cu seminţe.

— Mi-am acoperit rochia roşie pentru că nu voiam ca lumea să creadă că nu sunt o lady, strigă ea, însă mai târziu am aruncat în aer puşcăria. Punându-şi mâinile pe pântec, ea se lăsă pe podea. Mai îmi stătea pălăria drept pe cap? întrebă ea. Stătea drept în seara când l-am invitat pe boxer la un spectacol de muşchi?

— Despre ce vorbeşte? întrebă Kane.

Zâmbind, Edan îi răspunse:

— Ţi-ai pierdut-o când ai început să dansezi. Edan pufni şi el în râs. În noaptea aceea mi-am luat cu mine o sticlă de whisky, deoarece am crezut că o să mor de plictiseală privind un ceai de dame. Când sfârşi, el căzuse pe podea lângă Houston. Şi domnişoara Emily! rosti el, pierzându-şi răsuflarea. Nu pot să trec serios pe lângă ceainăria ei.

Houston râdea atât de tare, că nu mai rostea clar cuvintele.

— Şi tu, Leander! Am fost atât de atentă în toţi aceşti ani că nici măcar n-ai aflat de Sadie şi de toate celelalte lucruri.

Leander o privi zâmbitor.

— Tu ştii despre ce vorbeşte? îl întrebă el pe Kane.

Rafe interveni.

— Această dulce cuconiţă, fără prea multă minţişoară în cap, care pare prea delicată şi pentru brodat, dă regulă mână o căruţă trasă dă patru cai.

— Pot să mân şi doisprezece, declară ea făcându-l pe Edan să pufnească într-un hohot de râs.

— Şi are un croşeu dă dreapta că-i întinde laţi pe băieţii cât ea dă mari, rosti Kane mândru. În plus, a putut să-şi părăsească nunta şi să-şi urmeze soţul încăpăţânat care s-a făcut dă râs în faţa oraşului, să-mi plătească amanta ca să plece din oraş şi poate să ţipe. El se întrerupse jenat.

Leander se uită la Houston şi la Edan care şedeau pe podea vlăguiţi de atâta râs şi, întorcându-se spre Kane, observă că acesta îşi privea soţia cu un amestec de dragoste şi de mândrie.

— Şi când te gândeşti că eu i-am zis prinţesa de gheaţă, murmură Lee.

Kane se răsuci pe călcâie şi fixându-şi degetele mari în găicile de la pantaloni rosti:

— Io am topit gheaţa.

Auzind remarca lui, Leander şi Rafe pufniră în râs.

Rafe arătă cu capul spre Houston.

— Mai bine ai face ceva cu bucăţica aia dă gheaţă până nu se topeşte dă tot şi nu se scurge printre crăpăturile podelei. Nu cred c-ai vrea s-o pierzi.

Kane se aplecă şi o luă pe Houston în braţe.

— N-o s-o las niciodată pe această lady să plece.

Râzând, Houston se cuibări la pieptul lui şi se lăsă purtată spre scară.

— Nu, domnule, zise Kane. Nimic n-o să ne despartă. Nici alte cucoane, nici alţi copii d-ai mei despre care încă n-a aflat, nici spânzurătoarea. Cred că d-asta o iubesc atât dă mult. Nu-i aşa, Houston?

Houston îl privi cu stele în ochi.

El îşi lipi capul de capul ei şi-i şopti astfel încât ceilalţi să nu audă:

— Când ajungem în dormitor o să-mi explici şi mie ce-i aia un „spectacol dă muşchi”. Şi să nu începi să râzi din nou, Houston!

SFÂRŞIT